

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kathryn Smith

Yine Falda Sen Çıktın

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kathryn Smith

**Bir kadın her şey için hazırlıklı olmalıdır,
özellikle düzenbazın biriyle evliyse.**

Sadie Moon, geçimini fal bakarak sağlayan ve bu konuda İngiltere’de ün salmış genç bir kadındır. İnsanın kendi falına bakmasının uğursuzluk getirdiğine inansa da bir gün kendi fincanına bakar ve orada hiç ummadığı birini görür: Para kazanmak için onu terk edip giden kocası Jack.

Jack Friday ise artık başarılı ve zengin bir işadamıdır, hayalini kurduğu her şeyi elde etmiştir. Ticaret nedeniyle İngiltere’ye geri döndüğünde onu bir sürpriz beklemektedir: Sadie.

Jack’le Sadie’nin yolu on sene sonra hiç beklemedikleri bir anda kesişince öfke ve kızgınlık yerini tutku ve arzuya bırakır. Yeniden bir araya gelmeye çalışsalar da hiçbir şey eskisi gibi değildir ve onları savuracak tehlikeli rüzgâr giderek yaklaşmaktadır...

"Yürek burkan kırk bir aşk hikâyesi.
Kesinlikle okumalısınız!"

-*New York Times* best-seller yazarı
Sabrina Jeffries

"Kathryn Smith özel bir tutkuyla
yazıyor. Onun kitaplarını okumak
gerçekten keyifli."

-*Lisa Kleypas*

Yine Falda Sen Çıktın

YİNE FALDA SEN ÇIKTIN

Orjinal Adı: When Marrying A Scoundrel

Yazarı: Kathryn Smith

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Editör: Yağmur Yavaş

Çeviri: Yasemin Büte

Kapak Tasarım ve Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Ağustos 2017

ISBN: 978-605-173-301-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2010 Kathryn Smith / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.

Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi

A Blok, 4. Kat, No: 407

İkitelli OSB, Başakşehir - İstanbul

Tel: (212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90

Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yine Falda Sen Çıktın

Kathryn Smith

Çeviri: Yasemin Büte

epsilon®

“Hilekâr biri nasıldır bilmem ama saygın bir adam nasıldır, çok iyi bilirim ve bu, tüylerin diken diken olması için yeterlidir.”

JOSEPH DE MAISTRE

Bölüm 1

Londra, Temmuz 1877

İnsanın kendi falına bakması uğursuzluk getirir derlerdi. Sadie Moon bunu çok erken yaşta öğrenmişti, büyükannesi O'Rourke, Sadie'yi dizlerinin üzerine çöktürüp çay fincanının dibindeki küçük kahverengi yapraklardan oluşan şekilleri gösterdiği anda. Büyükannesi şekillerin ona ne hissettirdiğini sorduğunda Sadie çekinmeden fincanın içine bakmıştı.

Ve sonra gözyaşlarına boğulmuştu birden.

Sadie bir tabut görmüştü, annesinin tabutunu. Altı aydan kısa bir süre sonra annesi ölmüş, Sadie ve iki abisi büyükannelerine emanet edilmişti.

İnsanın kendi fincanının dibindeki şekilleri yorumlamaya çalışmasından bir hayır gelmez derlerdi. Sadie, dalgın bir tavırla fincanını tabağın üzerine kapatıp üç kez ters yöne çevirmeden ve düzeltip içine bakmadan önce bu gerçeği çok iyi hatırlıyordu.

Aslında fincana göz atar atmaz hemen narin porseleni baş aşağı çevirdi ve tıngırdatarak tabağa geri koydu. Kadife masa

örtüsünün üzerindeki fincanı elinden geldiğince kendinden uzaklaştırdı.

Bir yığın çay yaprağının kırık bir kalp şeklini almasında şaşırılacak bir şey yoktu. Normalde bu durum kalbini sızlatmazdı ama şeklin çağrıştırdığı şeyle midesi kasıldı.

Jack.

Görüntüsü Sadie'nin zihninde öyle net, öyle tamdı ki Jack'in onunla birlikte çadırdaki olduğuna yemin edebilirdi. Sadie yalnız olduğunu anlamasına neredeyse üzülmüştü.

Neredeyse.

Acaba Jack'e bir şey mi olmuştu? Umarsız yöntemlerine yenik mi düşmüştü sonunda? Böylesine baş döndürücü bir his sadece bir şeyin işareti olabilirdi. Fakat Jack'in canını gerçekten yakabilecek –hatta onu öldürecek– bir şeyin düşünce-sine akıl sır ermiyordu. Hayır, bu sadece Sadie'nin yılın bu zamanlarında zihninin yapraklara değil de Jack'e kaymasından kaynaklanıyordu. İnsanın kendi falına bakması uğursuzluk getirirdi ve Sadie'nin Jack'i hatırlaması, sınırı aştığı için bir cezaydı, işte bu kadar. Böyle zamanlarda kendi yeteneğindenense batıl inançlara inanmak daha iyiydi.

Bir kez daha partinin sesleri duyuldu. İngiltere'nin sosyal tabakasındaki birkaç yüz kişiden onu ayıran bol dökümlü uzun kumaşları bir anlığına da olsa unutmuştu Sadie. Çingenelelerden esinlenilmiş parlak renkli çadır, ona bu cümbüşün bir parçası olmasına ve randevuları için bir derece mahremiyete izin veriyordu. Böylece pek göz önünde olmadığını hissediyor ve karşısında oturan kişilere de samimi bir izlenim veriyordu.

İnsanlar içten konuşuyor, kendilerini daha çok açıyorlardı. Bu küçük ifşalar, yaprakların söylemeye çalıştığı hikâyeyi yorumlamada Sadie'ye çoğunlukla yardımcı oluyordu. Ne de olsa falına baktığı şey çaydı, kristal bir küre değil. Açık, sade ve oldukça dürüst bir çay.

Sadie daha fazla çay demlemeliydi, iki oturum daha olacak ve sonra çıkacaktı. Eğer müşterilerini bekletmek zorunda kalırsa başı ağrırdı. Bu aristokratlar küçük bir servet ödediklerinde adeta sadık fino köpekleri gibi sizi beklerlerdi. Ama ücretsiz fal bakacağınızı söylediğinizde öfke nöbetindeki biri gibi çok az sabır gösterirlerdi.

Tam o sırada Sadie'nin hem yardımcısı hem de yakın arkadaşı olan Hindistanlı Indara, mücevherlerle kaplı ince eliyile çadırın kumaşını kenara çekerek içeriye girdi. "Hazır mısın?" diye sordu kısık ve melodik ses tonuyla. Bu ses tonuna Hintlilere özgü belli belirsiz bir hava hakimdi.

Çoğu İngilizin Hint kültürüne karşı bir önyargısı vardı ve Sadie'nin kâfir ve epeyce rahat olduğu açıkça görünen bir kadınla nasıl arkadaş olduğunu merak ediyorlardı. İngilizler, İrlandalıları karşı da önyargılıydı ama Sadie'nin böyle saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu. Indara iki sene önce Sadie'nin gazeteye verdiği yardımcı arıyor ilanına başvurmuştu. Sadie yüksek bir ücret ödeyemiyordu fakat Indara'nın da paraya ihtiyacı yoktu. Aslında Sadie, Indara'nın ilana neden cevap verdiğinden emin değildi ama zaman geçtikçe şaşırtıcı şekilde birbirlerine alışıp iyi arkadaş olmuşlar ve sonunda aynı evi paylaşmaya başlamışlardı.

"Evet." Sadie ayağa kalkıp narin porselen demliği eline aldı ve arkadaşına götürdü. "Daha fazla sıcak suya ihtiyacım var."

Indara başıyla onu onayladığında kulaklarındaki ve saçlarındaki mücevherler lamba ışığında parıldıyorlardı. "Burası çok sıcak. Birazdan ara verecek misin?"

"Daha yeni verdim."

Indara egzotik okyanus mavisi gözlerinde parıldayan endişeyle ona yaklaştı. "Bir daha ara ver."

Tartışmanın bir faydası yoktu, bu yüzden Sadie gülümseyip, "Yarım saat sonra bir kez daha ara vereceğim, söz. Sıra-dakini içeriye al lütfen," dedi.

İndara yüzüklü parmaklarının kavradığı demlikle sadece başını salladı. Hindistan'daki en iyi sanatkâr tarafından yapılan, zarıfçe işlenmiş aksesuarlı İngiliz elbisesine bir şekilde uyum sağlamıştı. Görünüşü sarsıcı ve çarpıcı olmalıydı ama İndara bunu da kullanmasını çok iyi biliyordu, sol bileğin-deki şingirdayan halhal, portakal rengi ipek gece elbisesinin katlı eteklerinin altına gizlenmişti. Kırmızı renklerle süslenmiş göz alıcı mor elbisesine rağmen Sadie, onun yanında yavan görünüyordu. Ayrıca başında mor tüylerle süslenmiş aynı kırmızı tonda geniş kenarlı bir şapka vardı. Eğer insan dikkat çekici olmak istiyorsa giyimine dikkat etmeliydi.

Hem arkadaşşı hem de yardımcısı olan İndara, bir kez daha çadırın kumaşını kenara çekerken bir kadın, sanki insan de-ğil de bir sokak köpeğiymiş gibi İndara'yı kabaca kenara itti. İndara hiçbir şey demedi fakat yüzündeki ifade kadını geri itmek istediğini açıkça gösteriyordu. Onun yerine Sadie'ye alaylı bir bakış atıp biraz daha sıcak su getirmek için dışarıya çıktı.

“Evet.” Leydi Gosling doğrulurken pofluyordu. Çadır, başındaki mücevherlere ve tokalara zarar vermesin diye eli saçlarındaydı. “Vakit tamam. Neredeyse bir saattir bekliyo-rum!”

Sadie başını yana eğdi. Şapkasının ağırlığı da yana doğru kayıyor, düşmekle ve ustalıkla yapılmış saç modelini boz-makla tehdit ediyordu. “Bu kadar uzun süre beklemeniz çok iyi. Kesinlikle beklemek zorunda değildiniz.” Sadie'nin bu büyük şımarık çocuklarla baş etmek için öğrendiği en iyi yol, onları kibarca azarlamaktı. Lütufları için ilk önce onlara te-şekkür ediyor, sonra istemediğini ya da buna ihtiyacı olma-dığını neşeli bir tavırla onlara hatırlatıyordu. Bu gerçek bir aşağılama değildi, bu yüzden Leydi Gosling öfkeyle konuşup sorun çıkaramayacaktı ve bu Sadie'nin sandalyeye oturmak-tan ağrıyan kıcını neredeyse öpmesi için onu davet etmesi kadar hoşnut ediciydi.

Leydi Gosling burun kıvırdı ve masanın karşısındaki sandalyeye otururken hafiften –gerçekten *hafiften*– pişman görünecek kadar zarafete sahipti.

Sadie onu her gördüğünde yaptığı gibi, bakışlarını kadının yüzüne odakladı. Leydi Gosling her zaman bu kadar kızgın görünmese güzel bir kadın olabilirdi. Muhteşem teninde, siyah saçlarında ve koyu yeşil gözlerinde tanıdık bir şey vardı. Ve Saint’s Row’da çalıştığı zamandaki gibi fal için Sadie’ye gelmesi kadar basit bir şey değildi bu. Hayır, Sadie ne zaman Leydi Gosling’e baksa zihninin gerilerinde bir şey oluşuyordu, sanki onu *bir yerlerden* tanıyor gibiydi.

“Çayı fincana dökecek misin yoksa bütün akşam bana böyle dik dik bakmayı mı planlıyorsun?” diye sordu Leydi Gosling narin ipek eldivenlerini sertçe çıkarırken.

Bu uygun bir davranış mıydı? Sadie hiç sanmıyordu ama zengin kadınların tavırlarını sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Çay demliğine uzanırken, “Beni affedin,” diye mırıldandı Sadie. Dibe oturmuş çay yaprakları hareket etsin diye kibarca demliği salladı, böylece yapraklar sıcak, mis kokulu sıvıyla beraber fincanı doldurdular. “Krema ve şeker alıyorsunuz, değil mi?”

Leydi Gosling yeniden burun kıvırdı. “Birazcık bile olsa üzgün olduğunu hiç sanmıyorum.”

Yeterince başını kaldıran Sadie, geniş kenarlıklı şapkasının altından kadının yüzüne dikkatle baktı. Gözleri, Leydi Gosling’in meydan okuyan gözleriyle karşı karşıyaydı. Görünüşe göre Leydi Gosling huysuzdu ve kavga etmek için hevesliydi. “Yanılıyorsunuz hanımefendi. Krema ve şeker?”

Sadie’yi kızdıramadığı için üzüldüğü açıkça belli olan Leydi Gosling sertçe başını salladı. “Lütfen.” Ve sonra Sadie’yi şaşırtarak, “Seni azarlamaya hakkım yoktu. Affedersin,” dedi.

Sadie şaşkındı. Bir küp şekeri fincana atmadan önce elinin titrediğini neyse ki Leydi Gosling fark etmemişti.

Onlardan biri ne zaman ondan özür dilemişti?

Tabağıyla birlikte fincanı Leydi Gosling'in önüne koydu. "Dert etmeyin leydim."

Leydi Gosling çabucak çayını içene kadar aralarında geçen konuşma bu kadardı. Birçok leydi zorunlu olmadığı sürece Sadie'yle konuşmayı tercih etmezdi ve bu Sadie için iyi bir şeydi çünkü ne diyeceğini bilemezdi. Vienne ve kendi dünyasının insanlarıyla oldukça iyiydi ama üst sınıflar onu huzursuz ediyorlardı – imalı sözler ve bozuk kişiliklerinin ortaya çıkardığı sahte tavırlar... Sadie'nin onlarla konuşurken rahat olduğu tek zaman, fincanlarına bakıp sırlarıyla ilgili bir işaret yakaladığı zamandı.

Sadece Jack ona aksini hissettirmiş ve sahip olduğu yere bakmasını sağlamıştı.

Leydi Gosling şimdi boş olan fincanı tabağın üzerine kapatıp söylenmeden yapılması gerekenleri yaptı. En azından hatırlıyordu. Çoğu leydiye ritüeli anlatmak gerekirdi, daha önceden Sadie'ye kaç kez fal baktırmış olmalarına rağmen. Sanki fincanlarına bakmadan önce onlara anlatılanlar akıllarında kalmıyordu. Sadie, Leydi Gosling'in diğer kadınlar gibi olmadığını düşündü.

Leydinin sağ elindeki eklemlerinin üzerindeki yaralar bu teoriyi biraz daha ileriye taşıyordu. Sadie ona uzatılan fincanı alırken yaraları fark etmişti.

"Acele et," diye ısrar etti Leydi Gosling. "Madam La Rieux'nün bu akşam çok hoş bir misafiri var ve ben onunla tanışmayı çok istiyorum."

Ah evet, Vienne'in Sadie'ye bahsettiği iş ortağı. Bay Friday ya da bunun gibi bir şeydi işte. Sadie neredeyse gülümseyip yaldız kenarlı porselene bakarken, Vienne'in *iştahı* bir centilmen tarafından kabarmışsa kimsenin onun rakibi olamayacağına dair Leydi Gosling'i uyarmak istedi.

Jack.

His onu öylesine şiddetle sarmıştı ki Sadie neredeyse fincanı düşürecekti. Sandalyesinden kaymamak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

“İyi misin?” diye sordu Leydi Gosling, endişelenmekten çok aşığılarcasına.

Sadie başını kibarca salladı – şapkasının ona izin verdiği ölçüde. “İyiyim. Bağışlayın Leydi Gosling.” Bu kadının fincanında lanet olası Jack’i neden görmüştü ki?

“Umarım falımın ortasında bayılmazsın,” dedi Leydi Gosling endişeli bir ses tonuyla.

Sadie şaşkınlığını zorla gizlemeye çalışarak bir kaşını kaldırdı. Nasıl bu kadar bencilce davranabiliyordu? “Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Leydi Gosling donuk bakışlarıyla Sadie’yi inceledi. “Bir şeyler yemelisin. Ve Tanrı aşkına, bu berbat çadır için bir şeyler yap! Burası çok boğucu.”

Sadie, Leydi Gosling’e katılıyordu çünkü yeniden fincana baktığında ona Jack’i düşündüren hiçbir şey görmedi. Hem de hiçbir şey. Sadece akşam sıcaklığı onu iyice sarmıştı.

“Dileğiniz fincanın kenarına çok yakın,” dedi, hâlâ tamamen kendinde değildi. Neyse ki yapraklar niyetlerini ona açıkça gösteriyor ve böylece o da zorlanmıyordu. “İstediğinizi elde edeceksiniz.”

Leydi Gosling epey rahatlamış görününce Sadie onun ne dilediğini merak etti. “Harika.”

Sadie bir kez daha yapraklara göz attı. “Ama çok kolay olmayacak. Aslında gittiğiniz yol sizi birçok farklı yöne götürecektir ve hedefinize ulaşmadan önce birçok seçim yapmak için sizi zorlayacak.” Yapraklarda gördüğü yol gerçekten karmaşıktı, düzelmeden önce bayağı karışık bir halde kıvrılmıştı.

“Başardığım sürece bu önemli değil.” Leydinin sesi oldukça kararlıydı.

Sadie kaşlarını çattı, sonra başını kaldırıp bir kez daha şapkasının kenarından baktı. “Dikkat edin Leydi Gosling, düşüncesizce hareket etmeyin. Yolunuz tehlikelerle dolu.”

Leydi Gosling gözlerini kısıtı. “Ne demek istiyorsun? Ne görüyorsun?”

Sadie başını iki yana salladı. “Söyleyemem. Bu sezgiden de öte. Dileğinizin etrafı karanlık, bir bedel ödeyeceğinize inanıyorum. Belki ağır bir bedel.”

Leydinin umutlu ifadesi alaycı bir ifadeye dönüştü. “Hayatım, bütün bedeller ağırdır.” Eldivenini giydi. “Karar vermemiz gereken onların buna değip değmeyeceğidir.”

Leydi Gosling sandalyesini geri itip ayağa kalkarken nasıl cevap vermesi gerektiğine emin olamayan Sadie hiçbir şey söylemedi. Kadın çantasından birkaç pound aldı ve masanın üzerine bıraktı. “Fal için teşekkürler. İyi akşamlar.”

Bu kadar mı? Sadie’nin daha neler gördüğünü duymak istemiyor muydu? Soru sorup yorum yapmayacak mıydı? Sadie’nin baktığı en kısa ve en şaşırtıcı faldı bu. Leydi Gosling gittikten sonra Sadie kendi çantasından deri kaplı defterini aldı ve G harfi yazılı sayfayı buldu. Leydi Gosling’in kaydını bulana kadar sayfaları çevirdi ve faldaki notlarını yazdı. Eğer gerekirse önceki fallarla bağlantılı olur diye bunu hep yapardı.

Ve eğer dürüstlerse, müşterilerinin ona gösterdiği şeylerin izini de tutabiliyordu. Onun durumundaki biri, bilinen bir ya da iki sırrın tatsızlığı ne zaman önleyeceğini hiç bilemezdi. Maalesef ki o bunu çok zor şartlarda öğrenmişti.

Sonraki birkaç fal olaysız ve parlaktı. Hangi beyefendinin evlilik teklifini kabul edeceği hakkında Bayan Olivia Clark’a tavsiye verdikten sonra –kalbine ve mantığına böyle önemli bir kararda güvenilmediği aşikârdı– Sadie için ara verme zamanı gelmiş oldu.

Egzotik çadırının kapalı sınırlarını terk ettikten sonra ara-

nın ne kadar gerekli olduğunu anladı. Bir akşamda iki kez Jack'in karşısına çıkması aklını karıştırmıştı ve her ne kadar kendi kendine boş ver dese de endişelenmişti.

Onu düşünmeden geçirdiği bunca yıldan sonra –tamam aydan sonra– neden bir gecede iki kez karşısına çıkmıştı? Neden çay falında? Yapraklar ona ne söylemeye çalışıyordu? Bu çok sinir bozucu ve üzücüydü.

Vienne'in uşakları tarafından güzelce dizilmiş ve donatılmış yemek masasından küçük bir tabak doldurdu kendine. Tabağını ekmek, peynir ve soğuk etle doldurması sinirlerinin bozulduğunun bir göstergesiydi. Bütün bu yiyecekler gençliğinde yediği yiyeceklerdi. Bu yiyecekler güvenin ve emniyetin ne demek olduğunu hatırlatıyordu ona. Yemeğinin yanına derin bir şarap kadehi alıp ağzına kadar doldurdu.

Diğer misafirlerin arasına karışmadı. Sadie onlardan biri değildi ve bu gece hepsinin çok hevesli olduğunu hissediyordu. Ayrıca içerisi çadırından daha serin değildi. Bunun yerine ana balo salonundan sıvışıp odalardan birine geçti. Işık loştı, tavandan yere kadar olan büyük camlar da açıldı ve aşağıdaki muhteşem bahçeyi gözler önüne seriyorlardı. Serin akşam rüzgârı onu sarıp çiçeklerin ve karanlığın kokusuyla yıkıyordu.

Sadie pencerelerden birine gidip kaba keçeyle kaplanmış geniş sıraya oturdu ve oturur oturmaz şapkasını çıkarıp boş yere koydu. *Ahh*. Boynunu esnetiyordu, gerginliği azaldıkça zevkten iç çekiyordu.

Sonra pencereden bahçeye baktı. Yollar iyi aydınlatılmıştı –ama çok parlak değildi–, saklı gölgeleri oluştururken daimi müşterilerin de önlerini görmesinde yardımcı oluyordu. Vienne'e göre, âşıklar için bu bozulmamış çakıl yolda küçük yapay süs mağaraları ve gizlenme yerleri vardı. Hatta çiçeklerle gizlenmiş yataklı yapıtlar da vardı, bunlar da misafirlere romantik bir ilişki için olanak sağlıyorlardı. Ve buranın bir

Londra köşkünde ya da büyük bir malikânede bulunan süslü bahçelerden farkı yoktu – Sadie bunlardan çok görmemişti gerçi, sadece birkaç tane, hanımların partileri için kiralanan evlere gittiğinde görmüştü.

Fakat burası Vienne’in büyüdü, başarısının sırrıydı. Bü-tün kulüp –noksansız bir poker oyunundan kazanılmıştı!– zarafetin, şıklığın, modanın ve cemiyetin her halini gözler önüne seriyordu ama Vienne gerçekliği isteyen daimi müşterileri için her şeyi yapabiliirdi. Aslında Vienne, adı çıkmış Ryeton ile Düşes’in sansasyon yaratan evliliğinden kendine pay çıkarmıştı çünkü o ikisi, Vienne’in maskeli balolarından birinde kırıştırmaya başlamıştı.

Sadie, Vienne La Rieux’ye imreniyordu. Kraliçeye yakın olan Vienne, Sadie’nin tanındığı en güçlü kadındı, en başından beri mütevazıydı ve pek konuşmazdı. Vienne gibi olmayı ve büyütüp geliştirmek için kendi işini kurmayı istiyordu. Ve yapacaktı da. Yatırımları tamdı ve yarın yeni dükkân sahibiy-le tanışacaktı. Sadie sonunda rüyalarının eşliğinde olduğunun farkındaydı.

Hiç kimseye cevap vermek zorunda kalmayacağı düşüncesinin tadını çıkararak şarabını yudumluyor ve dalgın bir halde camdan dışarıya bakıyordu. Düşüncelere kendini kap-tırdığından odaya birinin geldiğini duymadı – ta ki o konu-şana dek.

“Affedersiniz. Bu odanın boş olduğunu sanmıştım.”

Sadie doğrularak, “Özüre gerek yok bayım. Ben de çıkı-yordum,” dedi. Saat uçup gitmişti aklından. Kesinlikle işe dönme vakti gelmişti. Şapkasını kaptı ve başına yerleştirdi.

“Bu çok kötü,” dedi adam yumuşak bir sesle. “Böyle bü-yüleyici bir misafire eşlik etmeye karşı koymazdım.”

Sadie başını yana eğdi. Bu sesi tanıyordu. Camdan uzak-laşarak adama yaklaştı, ta ki loş lamba ışığında onu görene kadar. Adam ona doğru yaklaşan kadını görmek için döndü-

ğünde Sadie adamın uzun boyunu ve altın parıltılı kısa saçlarıyla geniş omuzlarını gördü, yüzünü gölgede kaldığı için göremedi. Ancak adam Sadie'yi görebiliyordu.

“Yüce Tanrım,” diye soluk verdi.

Sadie öylece kaldı, kalbi göğüs kafesine baskı uyguluyordu. Şimdi ikisi de ışığın altındaydı fakat Sadie bakmaya korkuyordu. Yine de çenesi kendiliğinden yukarıya kalkarak çoktandır tanıdığı altın yeşili gözlere bakmaya onu mecbur etti. Gözlerinin içine bakıp iyi bir eş olacağına dair söz verdiği günkü gibi güzeldi bu gözler.

“Jack.”

Bölüm 2

Jack Friday'in kalbi canlı canlı yemeye çalışıyordu onu. Göğsündeki ani ve korkunç acının tek açıklaması buydu. Gençken bir at tarafından tekmelendiği zamanki gibi hissediyordu kendini. Doktor ölmediği için şanslı olduğunu söylemişti. Gelecek üç haftasını öylece yatakta geçirip nefes almaya bile korkan ve kaburgasının üst kısmı bir erik gibi moraran Jack, kendini hiç de şanslı hissetmemiştir.

Şimdi de aynı şeyi hissediyordu ve iki kez hırpalanmıştı.

Hiç tek renkmış gibi görünmeyen bu soluk tende iri görünen gözlere dik dik bakıyordu. Kadının gözleri ve ağzı her zamanki gibi çok büyüktü, burnu da hafiften uzundu ve ucu kalkıktı. Biraz daha yaşlı ama tuhaf ki Jack'in âşık olduğu zamanki halinden çok daha güzel görünüyordu. Ancak Jack'e bir hoşça kal bile demeyi çok görüp onu terk eden güvenilirmez kaltak sayılırdı hâlâ, masum değildi.

Ve başına taktığı şu lanet olası şey de neydi?

"Sizi tanıyor muyum hanımefendi?" Parmaklarını arkasında yumruk haline getirirken çok iyi bir yalancı olduğunu düşünüyordu.

Sadie'nin bakışları koyulaşıp gözleri hafiften kısıldı. İşte, Jack onun canını yakmıştı fakat ne yazık ki bundan bir zevk duyamadı. Bu anın hayalini kurduğu onca seneden sonra Sadie'nin canını yakmaktan biraz da olsa keyif alması gerekirdi.

Kurduğu tüm hayallerde Sadie onu acımasızca etkilememişti hiç.

“Benim hatam,” diye mırıldandı Sadie soğuk bir neza-ketle ama sesindeki belirsiz ezgi Jack'i canını yaktığı gibi rahatlatıyordu da. O da Jack gibi İrlandalılığından çok şey kaybetmemişti ve sözlerindeki ahenk Jack'e evini ve mutlu zamanlarını hatırlatıyordu. “Sizi bir zamanlar tanıdığım biri sandım da.”

Jack'in gözleri buz mavisi, yeşil ve altın karışımı gözlerle buluştu. Hülyalı gözler, bir zamanlar öyle derdi Jack. Diğer-leri ise cadı gözlü diyorlardı. “Açıkça şunu söyleyebilirim ki hanımefendi, siz ve ben hiç tanışmıyoruz.” Bu sözleri hiç çekinmeden söyledi çünkü yapmak zorundaydı ve yeniden onun canını yakıp yakmadığını görmek istedi.

Karısı –kahrolası kadın– başıyla sertçe onayladı onu. “Kesinlikle. Affedersiniz bayım.” Sonra eteklerinin hışırtısıyla yanından geçip gitti, öyle yakından geçmişti ki o aptal şapka yüzüne çarpmasın diye Jack geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bu gülünç şeyi kafasından çekip atmalıydı fakat bir beyefendi bir leydiye böyle davranamazdı, özellikle hiç tanımadığı birine.

Ancak hiçbir leydi de şapkasıyla bir adamın gözünü çı-kartmaya veya bir özür bile dilemeden kaburgalarına sertçe dirsek atmaya çalışmazdı. Zaten Jack ona âşık olduğu zaman Sadie O'Rourke'un bir leydi olmadığını anlamıştı ve o za-mandan beri bedel ödüyordu.

Fakat kadın hâlâ çok güzel kokuyordu. Jack sessizce la-net yağdırmadan önce onun kokusuyla ciğerlerini doldurdu. Sadie'nin kapıda duraksadığını duyunca arkasını dönmedi,

sadece durdu, öylece ve nefes almadan, karısının tatlı vanilya kokusundan adeta boğuluyordu.

Hayır, o, onun karısı değildi. O, Jack Farrington'ın eşiydi ve bu işe yaramaz piç kurusu yıllardır ölüydü. Eve gelip karısının hiçbir adres bırakmadan onu terk edip gittiği gün ölmüştü. Ah evet ve ona yolladığı paraları da Jack'in adına bir hesaba yatırmıştı. Sadie onun bir kuruşuna bile dokunmamıştı.

Bu yüzden teknik açıdan şapkasıyla onun başını uçurmayla çalışan kadının dul olduğunu düşündü. Gerçekten ince eleyip sık dokumak istiyorsa kadın *onun* hiçbir şeyiydi. Artık ne o delikanlı ne de kız vardı. Ve eğer durum böyleyse, o zaman ilgisini çekecek bir kadın bulursa Vienne La Rieux'nün özel odayı da kapsayan teklifinden yararlanmanın kesinlikle bir sakıncası yoktu.

Ne de olsa Sadie onu yüzüstü bırakıp gitmişti.

Aklına koyduğu görevle Jack odadan ayrıldı. O odaya neden geldiğini hatırlayamıyordu.

Balo salonuna geri döndüğünde parti on beş dakika önceki gibi hâlâ sıcak ve oldukça sesliydi ama şimdi karnını kavuran bir amacı vardı ve gerisi önemli değildi.

Bir uşağın tepsisinden bir şampanya kaptı. İskoç viskisinin çok farklıydı ama şimdilik idare ederdi. Sert bir yudumla hepsini içip yüzünü ekşitti ve sonra aynı uşaktan bir tane daha aldı. Jack aynı tavırla yeni bir tane daha alıp aynı şekilde içince adam gülümsedi.

“Bir tane daha ister misiniz bayım?”

Jack aşağıya bir göz attı. İki elinde de boş bardaklar vardı ama uşak beyaz eldivenli eliyle yenisini uzatıp diğeriyle de boş tepsiyi uzatıyordu ona. “Ben bunları alırım bayım.”

Uşağın yardım etme isteğinden yararlanarak, “Ne iyi adamsın,” diye cevap verdi Jack durumun gerektirdiğinden çok daha samimi bir tavırla. “Teşekkürler.”

Uşak başıyla selam verdi kibarca. “Benim için zevkti banyım.”

Jack kalabalığın arasında ilerlerken içkisini yudumluyordu. Zil zurna sarhoş olmayı çok istemesine rağmen Vienne La Rieux’nün müessesesinde tanışmalarının ilk gecesinde sarhoş olmak hiç de iyi olmazdı – eğer böyle yaparsa Trystan onun kafasını uçururdu. Bu yüzden köpüklü mayhoş içeceğini yudumladı ve uyuşukluğun geçmesi için bekledi.

Londra’ya geçmişiyse yüzleşmek için dönmemişti ancak öyle görünüyor ki geçmişi onun dönüşünü beklemişti. Bu geceyi berbat edecek tek şey varsa o da büyükbabasının kapıdan içeri girmesiydi.

“Daha güçlü bir şeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz,” diye cilveli bir ses geldi solundan.

Jack tembelce başını çevirdiğinde dudakları çapkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yanında ondan birkaç yaş küçük, siyah saçlı, koyu yeşil gözlü ve bedenini nasıl ön plana çıkaracağını iyi bilen bir kadın duruyordu. Kendi zevkinden ve onun zevkinden başka bir beklentisi olmayan bir kadındı. Ve onun en sevdiği kadın tipiydi.

“Çok mu belli ediyorum?”

Dolgun dudakları rahat bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sadece birinin dikkatini çekiyor.” Konuşurken parmak uçlarını boynundan göğsüne sürterek Jack’in dikkatini adeta krema gibi dolgun muhteşem göğüslerine çekti. Bu sanki gösterip de vermeme anlamına geliyordu ve öyleydi de. Adeta bir kemiğin köpeğe gösterilmesi gibiydi ve elbette Jack’in dikkatini çekecekti ama çenesini bu kemiğe sarıp sarmayacağı başka bir konuydu.

“Sizin dikkatinizi mi çekiyorum?” Bedenini kadına biraz daha yaklaştırmak için şakalaşarak konuşuyordu. “Gururumu okşuyorsunuz.”

Kadın sırtı –dişleri güzeldi– ve elini uzattı. “Ben Leydi Gosling.”

Kıvrak zekâliydi da. Normalde Jack'in tam aradığı, tam ihtiyaç duyduğu kadındı. Ama bu gece... bu gece o kadar isteği yoktu.

Fakat iştahını geri kazanmaya çalışmaktan bir zarar gelmez diye düşündü ve kadının ince elini elinin arasına alıp yukarıya kaldırdı. Dudaklarını eldivenin altındaki eklemle-re sürttü ve kadın da ona cesaret verecek kadar parmaklarını sıkı. Leydi çekingen değildi, bu kesindi.

“Jack Friday,” dedi hafifçe kaşını kaldırarak. “Hizmetiniz-deyim.”

Leydi Gosling etkileyici kısık bir sesle kıkırdadı. “Bir hanımefendiye verdiğiniz sözlerle dikkat edin Bay Friday.” Gözleri Jack’e bakarken parıldıyordu. “Biri sadece sözlerini-ze bile kapılabilir.”

Jack başparmağını kadının parmaklarına sürüyordu. Bu küçük kurlaşma işini yapıyordu. “Ben çoktan kapıldım leydim.”

Leydi Gosling biraz daha yanaştı – bu küçük süzülüşle Jack kadının baharatlı çiçek parfümünün yoğun kokusunu alabiliyordu. “Öyle mi?” diye mırıldandı, gür kirpiklerinin arasından onu süzerek. “Ne kadar çok?”

Hemen mi? Kadın açık seçik bir halde ona resmen kur yapıyordu ve Jack tahrik olmaya başladı. Ardından Sadie’nin hâlâ etrafta olabileceğini fark etti. Aslında Sadie şu an onu izliyor olabilirdi de. Fakat bu düşünce Jack’in libidosunu azaltmadı – öyle olması gerektiği halde. Bunun yerine, Leydi Gosling’i becermek için sapık bir ihtiyaçla doldu, hem de bunu insanların önünde yapmak istedi. Böylelikle insanlar Jack’in cesaretine ilişkin *Times*’ta haber çıkarırlardı, bütün Londra onu, yani Jack Friday’i ve büyüleyici penisinin her kadını tatmin edebileceğini öğrenirdi.

Ve sonra bütün Londra onun gibi bir adamı terk eden ka-dında bir terslik –belki de yetersizlik– olduğunu bilirdi.

“Leydi Gosling,” diye konuşmaya başladı kısık, sert ve yalandan yapılan nazik bir flörtün ötesinde bir sesle. “Merak ediyorum da nasıl bir his olduğunu...”

“Mösyö Friday! Ah, işte buradasınız.”

Üzerlerine bir kova dolusu buzlu balık atılsa bile bu anı bundan daha beter bozamazdı. Ne Jack ne de Leydi Gosling geri çekildiler ama Jack kadının elini bıraktı. Ev sahibi yanlarına gelmeden önce birbirlerine son kez bakarak öfkelerini sessizce paylaştılar.

Vienne La Rieux sakın ama fildişi tenli, parlak kıvılcak saçlı, çok nazik bir Fransız leydisiydi. Çok uyanık biriydi ve hiç de aptal görünmüyordu. Jack onu beğeniyordu – ya da bu akşamki planını bozmadan önce onu beğeniyordu.

“Her yerde sizi arıyordum,” dedi Vienne, bir önceki gün tanışmalarında sergilediğinden çok daha güçlü bir şiveyle, ki bu yüzden Jack, kadının kendini zorlayıp zorlamadığını merak etmeye başlamıştı. “Sevgili Leydi Gosling, bize izin verirsiniz, değil mi?”

Jack bir anlığına Leydi Gosling’in onunla sevişeceğini Vienne’in yüzüne vurarak kadını tersleyeceğini düşündü. Lakin yanılmıştı. Leydi Gosling ketum bir yenilgiyle sadece başını sallayıp Jack’e üzgün bir bakış attı ve uzaklaştı, kalçaları adeta ünlü bir gemi gibi kibarca sallanıyordu.

Jack bir iç çekip uzun boylu, narin ev sahibine bakmak için ona döndü. “Bana ihtiyacınız mı vardı, Madam La Rieux?”

Vienne bir elini havaya savurdu. “Elbette hayır! Sadece sizin bir kurt kadına kurban gitmenizi izlemeye dayanamadım.”

Jack bir kaşını kaldırdı. “Ben kendim isteyerek boynumu versem bile mi?”

Vienne’in gözleri açık maviydi, keskin ve bir cam gibi beraktı. “Verdiğiniz şey yalnızca boynunuz değil. Ayrıca kurtların dişleri oldukça sivri ve keskindir mösyö.”

Jack irkildi. “Önemli bir noktaya değindiniz ve ben daha fazla dişlerden ve nereleri ısıracağından bahsetmeyeceğiniz için şimdiden size teşekkür ediyorum.”

Vienne başını yana eğerken hafif ve kendini beğenmiş-çesine gülümsedi. “Nasıl isterseniz. Sizi Leydi Gosling’den daha ilginç biriyle tanıştıabilir miyim?”

Jack iki kaşını da yukarıya kaldırdı. *Daha ilginç mi?* Madam La Rieux gece için ona bir kadın mı ayarlamaya çalışıyordu? Ya da çöpçatanlık mı yapıyordu? Her neyse, bu reddedilemeyecek kadar iyi bir öneriydi ve Jack hâlâ tatmini başka bir yerde arayacak kadar öfkeliydi.

“Gidelim,” dedi ve kolunu uzattı.

Vienne onu salonun karşı tarafına götürüp önemli kişilerle tanıştırmak için iki kez durdu, sonra önünde kuyruk olan şatafatlı bir çadıra doğru ona yol gösterdi. Burası adeta sultan haremine bağlıymış gibi görünüyordu ve Jack elinin altında yarı çıplak genç bir kızı hayal etmekten kendini alamadı. Ayrıca bu Sadie’ye de ufak bir ceza olurdu, değil mi?

Çadıra yaklaşırlarken Hintli olduğu belli olan güzel bir kadın bakışlarını onlara çevirip Vienne’e gülümsedi. “Zamanlamanız harika. İçeriye birini almadım henüz. Buyrun, geçin.” Ve sonra Jack’e de gülümsedi – cilveyle değil ama içten ve arkadaşça. Jack de kızın iyi niyetinin dengelerini bozmasına izin vererek gülümsedi.

Bu onun ilk hatasıydı. İkincisi, bu lanet olası çadıra giren Vienne’i takip etmektir. Çünkü adeta mücevherlerle donatılmış çadıra adım atar atmaz çay ve vanilya kokusunu duydu ve kalbi o anda durdu.

Komik şapkasıyla üstü örtülü küçük masanın yanında duran Sadie oradaydı. Masanın üstünde bir demlik ya da sütlü çayla ıslatılmış, bir kova yaprağın olduğunu tahmin etmesi için bakmasına gerek yoktu.

Sadie çay yapraklarını okuyordu. Lanet olası yapraklar

– iyi bir işi yönetmesi beklenildiği yerde. Ve Sadie’de sanki hiçbir şey olmamış gibi bakacak sinir vardı. Sadece orada duruyor ve o lanet olası yüzünde durgun bir ifadeyle dik dik ona bakıyordu. Hatta utanmış gibi de görünmüyordu. En azından on sene önce utanacak kadar nezakete sahipti ama şimdi o bile yoktu.

Ve Jack’in düşünebildiği tek şey on sene önceki gündü, durum şimdiki kadar gösterişli olmasa da bir adam yetkileri çağıracağına dair göz korkuturken Sadie, utanmışçasına bakıyordu...

Öyle görünüyor ki hiçbir şey öğrenmemişti.

Jack ve Sadie dik dik birbirlerine bakarlarlarken Vienne’in odadaki gerilimi fark ettiği açıktı. “Jack Friday, güzel arkadaşım Sadie Moon’u takdim etmek isterim. Sadie’nin çay yapraklarının falına bakma gibi muhteşem bir yeteneği var.” Geniş kenarlı şapkasının altındaki Sadie ürperdi. Jack tatminkâr bir tavırla küçümsememek için kendini zor tutuyordu. “Fal baktırmak ister misiniz Mösyö Friday?”

Vienne böyle bir şey önerdiği için öyle hoşnut görünüyordu ki Jack onu reddetmekte zorlanıyordu ancak Sadie’nin hissiz yüzündeki bir bakış onu alıkoymuştu. “Hayır, teşekkürler hanımefendi. Ben kehanete inanmam.” Bir zamanlar sevdiği kızın gözlerine baktı ve orada hiçbir şey görmedi. Acı, daha fazla konuşması Jack’i güçlendirmişti. “Ben kaderimizi kendimizin çizdiği inandırım.”

Sadie gülümsedi – Jack’in sözlerinden etkilenmemişe benziyordu. “Siz kendi kaderinizi çizmişsiniz gibi görünüyor Bay... Friday, değil mi?”

Jack çenesini sıktı. “Peki siz? Leydi mi, Bayan Moon mu?”

“Bayan,” diye cevap verdi Sadie çenesini sıkarak.

“İlginç bir ad.” Jack tamamen sahte bir ilgiyle konuşuyordu. “Eşiniz bu gece burada mı?”

Vienne şimdi onları inceliyordu, kaşlarının arasındaki kı-

rışıklıktan belliydi. Başını mesafeyle konuşan Sadie'den yana çevirdi. "Benim eşim öldü."

Jack başını yana eğip, "Öyle mi? Büyük talihsizlik," dedi.

Sadie kaskatı kesildi ama direkt onun gözlerine bakabildi. "Tam tersine bayım. Bunun talihsizlik olduğunu hiç düşünmüyorum."

"Sanırım eşiniz için de talihsizlik değil," diye sertçe cevap verdi Jack acı bir gülümsemeyle. Ve sonra Vienne'in korkusuna korku, Sadie'nin solgunluğuna solgunluk katmadan önce döndü ve bir hışımla çadırdan çıktı.

★★★

Sadie bir şekilde iki saat daha çalıştı fakat saat gece yarısını vurduğunda Indara'ya kalabalığı dağıtmasını söyledi. Baş ağrısından çatlıyordu ve müşterileri sorun çıkarsa ya da öfkeyle ayrılabilirler onlarla ilgilenemeyecek kadar kötü durumdaydı. Hiçbir şey ona lanet olasıca başka bir fincana daha baktıramazdı.

Sadie ücretlerini toplamaya başladı ama Indara onu durdurdu. "Ben hallederim. Eve gitmelisin. İyi görünmüyorsun."

Sadie hafif bir kıkırdama histerik bir kahkahaya dönüşür korkusuyla gülmüyordu. Hayır, muhtemelen iyi görünmüyordu. Tanrı biliyor ya, iyi de hissetmiyordu kendini. Arkadaşının omzunu kibarca okşadı. "Teşekkürler. Sanırım eve gideceğim." Pimlico'da az çok modern ve düşük maliyetli hoş bir terası paylaşıyorlardı ikisi. Sessiz bir yerdi ve Sadie'nin orada çok lüks bir banyosu vardı. Sıcak su dolu küvete girip her yeri kızarana dek çıkmak istemiyordu.

Arkadaşı sevimli bir bakış attı ona. "Vienne kolayca sıvışmana izin vermemektir. Mutlaka soruları vardır."

Elbette Vienne'in soruları olacaktı. Indara'nın da olduğu

aşikârdı. Nasıl olmazdı ki? İki de Jack ile yaşadığı korkunç bakışmalara şahit olmuştu. Adam onu tanımazlıktan gelerek korkunç bir iş çıkartmıştı, yalana teşebbüs etmesine rağmen. Sadie kocasının öldüğünü onun canını yakmak için söylemişti – belki de söylemişti, canını sadece biraz yakmak için. Aslında tek istediği onun oradan çıkıp gitmesiydi ancak Jack söyleyeceklerini... söylemişti. Ve lanet olsun ki diğerlerine göre Jack onun canını yakmakta hâlâ oldukça etkiliydi.

Sadie farklı bir soyadı seçmeliydi.

“Onun sorularını cevaplayacağım,” dedi Sadie kısa bir süre sonra. “Ve seninkileri de ama bu gece değil.” Vienne, Sadie’nin ağzından zorla laf almaya çalışsa bile bunu başaramayacaktı. Vienne güçlü bir kadın olabilirdi ama konu inat etmeye geldiğinde kimse Sadie’nin eline su dökemezdi. Ve Sadie’nin şu an yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek ve olanları kabullenmek için biraz zamana. Belki de içmeye ve biraz da ağlamaya.

“Git o zaman,” dedi Indara ona sıkıca sarılarak. “Ben burayı halledeceğim. Gelirken eve yiyecek bir şeyler getiririm. Yemek yemelisin.”

Sadie aç olmadığını arkadaşına söylemek için ağzını açtı ama midesi guruldayıp Indara da keskin bir bakış fırlatınca ağzını geri kapattı. “Yemek iyi gelecektir. Teşekkürler.”

Indara’nın ona doğum gününde hediye ettiği kaşmir şalı alıp omuzlarına yerleştirdi. Sonra çoğunlukla fark edilmeden kaçmasına izin veren çadırın sonundaki kapıdan çıktı. Elin-den gelenin en iyisini yapmasına rağmen insanların her zaman ondan daha fazlasını istemelerine çok uzun zaman önce alışmıştı. En azından dışarıda, onun gördüğü şeyi açıklamasını, anlamının ne demek olduğunu öğrenmek isteyen bir kişi olurdu ki o bunların cevabını veremezdi. O kendi yolunu bilmezken onların yollarını bilmesi nasıl beklenirdi?

Çadırın arkasındaki kulüp duvarında gizli bir kapı vardı

ve oradan Sadie balo salonuna çıktı. Saint's Row tarafından sağlanan müzisyenler ve diğer göstericiler için bir çeşit kulis gibi kullanılan küçük bir odaya açılıyordu burası. Sadie kendi hünerinin “gösteri” olarak düşünülmesini sevmiyordu ama kesinlikle böyleymiş gibi davranıyordu. Bu düşünceyle birlikte aklına birçok anı geldi ve içi huzursuzlukla doldu. O medyumculuk oynayan yalancı şarlatanlardan değildi. O yeteneğinde dahiydi, renklere düşkünlüğü ve kocaman şapkası dışında şovmenlik yapmaya da çalışmıyordu.

Artık değil.

Sola döndü, terliklerinin sesi kalın halıda kayboluyordu ve başka bir kapı açtı. Bu kapı da balo salonuyla kulübün ana girişinin bağlandığı koridora çıkıyordu – yıllar önce tiyatro için kullanılıyordu. İnsanlar parlak mermer zeminde ilerleyerek konuşuyor, sesleri hafiften yankılanıyordu. Burası biraz daha serin ve az daha sessizdi. Belki birkaçı başka bir yere veya evlerine gitmek için araçlarını bekliyordu, fakat çoğunluğu, Vienne böyle bir galaya ev sahipliği yapıyorsa gecenin sonuna kadar kalmayı tercih ediyordu. Vienne çok iyi bir ev sahibiydi ve onun yiyecek içecekleri de Londra'nın en iyileri diye anılırdı. Saint's Row'da özel bir görev varsa, çoğu sosyete ev sahipleri kendi toplantılarını geceleri yapmak istemezlerdi.

Burası her gece kalabalık olurdu ve Vienne gidişatı yakından takip ederdi. Sadie onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ve kapıda duran uşaklardan birine doğru giderken arkadaşının sesini duymasına da şaşırılmamalıydı.

“Nereye gidiyorsun?”

Sadie merdivenin yarısında durdu. Bu kadar kolay kaçamayacağını bilmesi gerekirdi. Arkasını döndü ve Vienne ona doğru yaklaşırken gergin dudaklarına ve parlak gözlerine baktı.

“Eve gidiyorum. Başım ağrıyor da.”

Vienne hemen endişeli bir ifade takındı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Sadie başını iki yana salladı. “Bu kadar erken ayrıldığım için çok üzgünüm ama benim... benim eve gitmem gerek.”

Vienne başıyla onayladı. Indara gibi onu rahatlatmaya, ona dokunmaya çalışmazdı. Acı çeken bir insanın ayakta kalabilmesi için etrafına ördüğü duvarın ona fazla kibar yaklaştığında hemen yıkılabileceğini biliyor gibiydi. “Yarın çaya gel. Konuşuruz.”

“Yarın öğle yemeğinden sonra dükkân sahibiyle bir görüşmem var ama işim biter bitmez sana gelirim.”

“Tamam.” Vienne’in gözleri parıltıyordu. “Bütün planlarını duymak istiyorum.”

Kendi işine sahip olma ihtimalini, kendi amacını düşününce Sadie’nin morali yükseldi bir anlığına. “Senin de bir görüşmen var, değil mi?” Bu soruyla bir kez daha ağırlık çöktü üzerine.

Vienne dudaklarını sıkıp kaşlarını çattı. “Evet.” Açıkçası Jack hakkındaki düşünceleri bir şekilde bozulmuştu. “Senin ağzından çıkacak bir kelimeyle ona yollarımızın ayrı olduğunu söylerim.”

Bu öneri neredeyse Sadie’nin gözlerinin dolmasına neden oldu, teklif açık ve sertti. Vienne bir iş kadınıydı ve bununla da gurur duyuyordu. Bu yüzden önemli bir anlaşmadan – haftalardır bahsettiği bir anlaşmadan– Sadie istiyor diye vazgeçmesi onun için çok aşağılayıcı ve dokunaklı olurdu. “Hayır,” diye fısıldadı kısık bir sesle, sonra boğazını temizledi. “Bunu yapma.”

Adeta keskin bıçak gibi bir bakış onunkilerle buluştu. Orada bir şefkat vardı, evet, endişe ve sevgi ama kararlılık da. “Yarın bana onun kim olduğunu anlatacaksın, *değil mi?*”

Vienne aptal değildi. Sadie onun yüzüne bakınca Jack’in kim olduğunu tahmin ettiğini anladı. “Tamam. Yarın anlatacağım. İyi geceler benim canım arkadaşım,” dedi fazla bir içtenlikle çünkü Fransız kadının gözlerinde bir parıltı yakala-

mıştı – ruhsuz yüzünde yer almaya çalışan şaşkınlık ve duygusallığın parıltısı. Vienne La Rieux sadece kendi bildiği sebeplerden ötürü yakın arkadaşlıklardan kaçınan bir kadındı. Ancak bazı nedenlerden dolayı Sadie bir istisnaydı, Vienne’in tüm sırlarını bilmese de ikisi arkadaşlardı.

Kızıl saçlı kadın dikkatini uşaklardan birine yöneltti. “Bayan Moon için faytonumu getirin.” Adam başını sallayıp hanımının emrini yerine getirmek için fırladı. Sonra Vienne yeniden Sadie’ye döndü. “İyi geceler Sadie.” Şivesi, her zamankinden biraz daha yoğundu, harfleri yumuşatarak söylemişti.

Sadie, topukları mermer zeminde takırdayan Vienne’in gidişini izledi. Vienne ve Indara gibi arkadaşları varken dünyada tek başına olduğunu düşünmekle nasıl bir aptallık yapmıştı.

Merdivenlerde Vienne’in faytonunu bekliyordu. Gece artık serindi, rüzgârda yağmur vaadi vardı. Yüzünü yukarıya kaldırdı ve havanın nemini ciğerlerine çekti. Bununla birlikte atın, ağaçların ve çiçeklerin, kömürün ve toprağın kokusunu da içine çekmişti. En iyi ve en kötü kokuları bu şehirde tatmıştı. Modern sağlık önlemlerine rağmen hâlâ pencerelerinden sokaklara atık atanlar vardı. Biri çarşı tezgâhlarında çiçek ve meyvelerin hoş kokusuyla mest olurken keskin kokulu balıkları da satanlar vardı – genelde fırıncı arabasının yanında. Uskumru balığı ve pasta karışımı kokusu kadar iğrenç bir koku yoktu.

Parlak araç merdivenlerin önünde durdu, yol boyu uzanan lambaların altında aracın yoğun şarap rengi parlıyordu. Dört uyumlu siyah at da aracı çekiyordu ve sürücü koltuğunda kadife silindirik şapkalı ve kırmızı kravatlı, hoş giyimli bir adam oturuyordu.

Faytonu getirmeye giden uşak, aracın arkasındaki küçük çıkıntıdan zıpladı ve ayağını basamağa çarparak onun için kapıyı açtı. “Bayan Moon?”

Sadie teşekkür edip faytona binerken ona yardımcı olması için uşağı izin verdi. Araca iyice yerleştğinde uşak kapıyı kapattı ve yolculuk başlamış oldu. Sonunda özgürdü. Pelüş yastıklarının köşesine çöküp gözlerini kapattı.

Pimlico'ya gitmek uzun sürmüyordu fakat yılın bu zamanlarında her daim mevsim şiddetli ve trafik de yoğun olurdu. Bu yüzden Sadie rahatlamaya çalışıp tepeden tırnağı onu saran gerginliğin yatışması için arabanın nazikçe sallanışına ve atların nal seslerine bıraktı kendini. Sonunda evinin kapısının önüne vardığında baş ağrısı biraz hafıflemişti ama enerjisinin tamamen tükendiğini hissediyordu. Fal bakmak her zaman enerjisini tükettirdi ama on yıl sonra kocasını görmesi onu tamamen bitirmişti.

Kâhya, Bayan Charles, onu kapıda karşılayıp sarıldı. Sadie duş alacağını ve Indara eve geldiğinde Bayan Charles'a çok sevdiği kurabiyelerden vereceğini söyledi. Saint's Row'daki pasta şefi bir uzmandı. Bunu duyunca kâhyanın tatlı yüzü aydınlandı ve sonra Sadie'ye bugün Mason Blayne tarafından gönderilen bir vazo gülü ve notu verdi. Mason Blayne, Sadie için bir arkadaştan da öteydi ve ertesi akşam sihir gösterisine beraber gideceklerdi. Sadie hem çiçekleri hem de notu aldı. Bu küçük hediyenin yarattığı zevkten oldukça memnundu. Eğer onu iyi hissettirecek biri varsa o da Mason'dı.

Sadie üst kattaki özel banyosuna gidip küvetin musluğu- nu açtı. Bir şişenin tıkacını açıp yükselen suya mis kokulu yağın birazını döktü. Vanilya ve portakal kokusu onu karşılar- ken gözlerini kapattı. Sonra odasına gidip eldivenlerini, şapkasını ve ayakkabılarını çıkarttı. O ve Indara'nın ortak bir hizmetçisi vardı. Petra elbisesini çıkarmasına yardım etmişti. Sonunda kombinezonu haricinde üzerinde hiçbir şey olmayan Sadie banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Artık tamamen yalnızdı.

Kombinezon yere düştü ve Sadie bir bacağına porselen

küvete soktu. Su sıcaktı ama fazla değil, tam kıvamındaydı. Suyun akışını kesmek için musluğu kapattı ve bir iç çekerek küvetin içine bıraktı kendini. Arkasına yaslanarak boynunu küvetin kenarına dayadı ve kaslarını oraya bastırdı. Homurdanarak saçlarındaki tokaları çıkarıp yere düşmelerine izin verdi. Saçları da çağıldayarak omuzlarına düştü. Şimdi tamamen rahattı.

Daha sonra düşüncelerinin hayatını altüst eden adama yönelmesine izin verdi. Jack'in böyle bir huyu vardı ama artık ona karşı daha savunmalı değil miydi? Ne de olsa artık yirmi yedi yaşındaydı, onunla ilk karşılaştığı zamanki –evlendiği zamanki– gibi on beş yaşında değildi. O zamanlar Jack de parıldayan altın rengi ve yeşil karışımı gözleriyle ve şeytanı bile baştan çıkarabilecek gülüşüyle, uzun boylu, güçlü, on sekiz yaşında hoş bir delikanlıydı. Sadie hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti ve hâlâ öyle biriyle karşılaşmadığı için de utanıyordu.

Yıllar Jack Farrington'a –şimdi kendine Friday diyordu– iyi davranmıştı. Sadece iyi değil, aynı zamanda cömert. Saçları koyuydu, ara ara altın rengiyle gölgelenmişti ve kısaydı ama hâlâ gürdü. Hoş olan yüzü artık kalp durduracak kadar güzeldi, bronzlaşmıştı ve yüz hatları keskindi. Meryem Ana ve Yusuf adına muhteşem burnunun üzerinde hâlâ çiller vardı! Bronzlaşmış elmacık kemikleri keskindi, çenesi sertti ama hatırladığı gibi ağzı muhteşemdi. Ah, belki dudakları hafiften sertleşmişti ama hâlâ dolgundular ve hassastılar – herhangi bir erkeğinkinden çok daha fazla.

Ancak Sadie'ye asıl acı veren onun gözleriydi. Her zaman hatırladığı o gülen ve parlak gözlerin –bazen ona baktığı zaman tutkudan karardıkları olurdu– köşelerinde oluşan kırışıklar adeta bir yelpaze gibi açılmışlardı ve bu gece Sadie o gözlere baktığında artık onların gülmediğini görmüştü. Gözlerinin içinde şaşkınlık, öfke ve... hayal kırıklığı vardı. Jack

ona küçük çadırın sınırlarından karşısına bakmıştı ve Sadie onun kınayan bakışlarını hissetmişti, tıpkı omuzlarındaki örs kemiği gibi.

Sadie'nin hayatını kınamıştı. Hâlâ fal bakması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadie'yi terk edip kendi kararlarıyla başa bırakmışken şimdi onu yargılamaya ne hakkı vardı ki?

Bir zamanlar, son derece tutkuyla birbirlerine âşık olmuşlardı, tabii o zamanlar daha küçüklerdi. Jack, Sadie'nin küçük köyünün civarında “büyük bir ev”de yaşıyordu. Sadie'nin yanındayken büyümüş gibi görünüyordu, tıpkı Sadie'nin de onun yanındayken büyülendiği gibi. Bir köy festivalinde tanışmışlardı fakat Jack'in büyükbabası kendi sınıfından düşük kişilerle arkadaşlık kurmasına izin vermiyordu. Ancak Jack genellikle Sadie'yi görmek için kaçmanın bir yolunu bulurdu. Aynı şeyi Sadie de yapardı. Jack ona kitaplar getirir, okumasını geliştirmesinde yardımcı olurdu. Ona yıldızları öğretir ve Londra'dan, gördüğü diğer yerlerden bahsederdi. Sadie de ona nasıl tereyağı yapıldığını, eyersiz nasıl ata binildiğini öğretirdi. Jack ona adeta bir kraliçe ve Sadie de ona adeta bir prens gibi davranırdı. Sevgili olma yolunda arkadaş olmuşlardı ama Sadie, Jack'in ona evlenme teklifi edeceğini hiç tahmin etmemişti. Jack'in dünyasının onu kabul etmeyeceğini biliyordu ve bu düşüncenin romantizmi bile aklını karıştırıyordu. Eğer biraz akli olsa evlenmek için onunla kaçmak yerine onu reddederdi.

Ancak tamamen fakir olmalarına rağmen ilk iki sene muhteşem bir aşk yaşamışlardı. Sadie bunun kendisi için daha kolay olduğunu düşünüyordu çünkü Jack hayatında hiç fakir olmamıştı. Sadie'nin yamalı çoraplarla rengi solmuş pantolon giymesini sorun etmiyormuş gibi görünürdü. Ama servet vaadiyle Trystan Kane, Jack'e gelene kadar.

Sadie ellerini çıplak karnının üzerinde kavuşturdu ve Jack'in gidişinden sonraki o karanlık aylarda onu tüketen boş-

luğu hatırlayarak gözlerini kapattı. Yaşlar yanaklarından aşağıya süzölüyordu fakat Sadie onları silmekle uğraşmadı. Yılın bu zamanları melankoli onu hep kucaklardı. O zamanlar kendinden bir şeyi kaybetmişti, onu ve birlikte paylaştıklarını. Adeta bir çocuğun elinden alınan oyuncuğı gibi alınmıştı bu parçası ondan. Ve ondan sonra yaşananları önemsemediği Sadie. Hem de hiç. Artık Jack yoktu.

Ve sonra yardım en az muhtemel kaynaktan geldi ve Sadie iyileşip yeniden güçlenmek için kısa süreliğine İrlanda'ya döndü. Yardımseverine de aynı şekilde yardım ettiğı düşünceci hoşuna gidiyordu.

Jack'in Londra'da olduğunu bildirmek için sabahleyin o *adama* bir not gönderecekti. Bu bilgiyle yapılması gerekenleri ona bırakıyordu. Sadie bu küçük çabayı da gösterecek ve sonra ellerini çekecekti. Jack'in onunla ilgili hiçbir şeyi istemediğı açıktı – Sadie de istemiyordu elbette. Artık ikisinin de yeni bir kimliğı ve yeni bir hayatı vardı. Ve eğer zina, evlilik yeminlerini geçersiz kılmasa bile yeminle ilgili her şey yok olup gitmişti zaten. Artık birbirlerinden korkmalarına gerek yoktu. Birbirlerini etkileyecek hiçbir sebep yoktu.

Kararlılığı Sadie'yi güçlendirdi ve bunun bir hayal kırıklığı değil, tam tersine bir kabulleniş olduğunu söyledi kendi kendine. Sadie, Jack'i yeniden görmüştü ve yıkılmamıştı. Artık düşündüğünden de güçlüydü ve şimdi kendi geleceğı için uğraşmak ve istediğı gibi yönetmek için özgürdü.

Fakat suyun narin dokunuşlarına kendini bırakırken düşüncelerini açığa çıkaran geleceğı değil, geçmişiydi. Ve Jack Friday'e âşık olduğı zamanı hatırlarken istemeden de olsa bir şey fark etti: Aslında ona olan aşkı hiç bitmemişti ve Sadie bundan korkuyordu.

Bölüm 3

Chez Cherie's kulağa bir eğlence mekânı gibi geliyordu –ki bir bakıma öyleydi– ama aslında Londra'nın en ayrıcalıklı geneleviydi. Aynı zamanda en gizli olanıydı, bulunduğu yer tam bir devlet sırrı gibi saklanıyordu. Bir genelevden ziyade, saygın bir dul hanımefendinin yaşayabileceği türden olan güzel taş evin St. James's ile Covent Garden arasında bir yerde olduğu biliniyordu. Orada şehvetin yaşandığına dair tek belirti, kırmızı kapıyı anlamlı bir şekilde çalan kişilerdi. Bunun dışında hiç kimse detayları bilmez, anlatmaz, eğer aksini yapan biri olursa hemen kara listeye alınırdı ve hiçbir erkek –en azından penisinin en iyi arkadaşı olduğunu kabul eden ve cinsel organının her daim temiz, sağlıklı ve hoş olduğunu söyleyen bir erkek– Chez Cherie's'e girişinin yasaklanmasını istemezdi.

Evdeki dünyanın her yerinden gelen kadınlar güzel ve egzotik bir havaya sahipti. Her bir davranış için eğitim almışlardı. Bedenleri kıvrak ve güçlüydü. Her beden, her şekil, her renk ve her mizaç bu evde mevcuttu. Kadınlar müşterilerini kendileri seçer, kesinlikle tam tersi olamazdı. İşletmenin çekici olmasının bir sebebi de buydu, bir erkek eğer

çok istiyorsa fantezilerinin peşinden gidebilirdi ama ona gidilmesi gerektiği söyleniyorsa. Evdeki sekse yetenekli, güzel, marifetli ve eğitimli kadınlar, halinden en çok memnun olan erkekleri seçiyorlardı, cüzdanı ağır olanları değil (ki zaten kapıdan giren her erkek yüksek ücret ödemek zorundaydı) çünkü kadınlar kendilerinden memnun olan erkeklerin tatmin edici olduklarına inanıyorlardı.

Jack içeri girebilmişti çünkü Trystan’dan gelen bir bilgilendirme mektubu yanındaydı. Ryeton Dükü’nün küçük kardeşi olmanın avantajları vardı ve elbette bir dükün kardeşinin arkadaşı olmanın da.

Bir müşteriyle görüşmek için oradaydı. Pek gösterişli olmayan yerlerde görüşmüşlerdi ve bir kadın aracılığıyla saygınlığını kazanmaya çalışan ortaklarına yabancı değildi – ya lezzetli bir tart pişiren büyüleyici bir eş ya da onun diğer iş-tahlarına hitap edecek, kiralanmış, hünerli bir kadın olurdu bu.

Jack diğer durumlarda nasıl davrandıysa yine aynı davranacaktı, tartı yiyecekti fakat seksin iş görüşmesinde yeri yoktu, ortaya çıkacak söz konusu kadının ne kadar lezzetli olduğu önemli değildi.

Ona giriş salonunda beklemesi söylenmişti ve o da öyle yaptı. Yer küçüktü ama oldukça hoştu – krem rengi duvarlar zevkli tablolarla süslenmiş, tahta döşemeler yeni cilalanmıştı, asıl yürüme yeri renkli Morris halıyla döşenmişti.

Kapıyı açan ve ondan referans mektubunu alan adam gitmediği yerden döndü ve Jack’e hayırsever bir ifadeyle gülümseyip, “Bu taraftan Bay Friday. Ceketinizle şapkanızı alabilir miyim?” dedi.

Jack ikisini de çıkarıp adama verdi ve sonra adamın peşinden asıl eve açılan Fransız kapılardan girdi. Lanet olsun, bu yere göre hiçbir şeyi olmayan, gelir düzeyi yüksek haneler de görmüştü.

Koyu tahta kaplama, kabartmalı açık renkli duvar kâğıtları, alçıpen tavanlar ve kırmızı, krem ve altın rengi tonlarında en kaliteli halılar. Bölüm diğer sarımtırak ahşaplara uyan meşe sütunlarla bölünmüştü. Yan tarafta küçük bir sigara içme bölümü vardı, erkekler arkası büyük geniş koltuklarda ya da yumuşak kanepelerde otururken bir yandan da İskoç viskisi ya da konyaklarıyla puro ve sigara keyfi yapıyorlardı. Diğer tarafta yemek yemek, kart ya da satranç oynamak için küçük yuvarlak masalar ve sandalyeler vardı. Genç kadınların gelip kucaklarına oturmalarını bekleyen abaza piç kurularının oyalanmaları için iyi bir fikirdi bu.

“Lütfen burada bekleyin.” Kâhya sigara bölümünü gösterdi. Birkaç tane rahat görünen boş koltuk vardı. Jack teşekkür anlamında başını sallayıp adama bir banknot verdi.

Jack sigara kullanmıyordu fakat kokusu hoşuna gidiyordu, özellikle de iyi tütünlü piponun. Büyükbabası pipo içerdi ve bu koku her zaman ona yaşlı piç kurusunu –ve Jack’in onu şimdikinden daha iyi andığı zamanı– hatırlatırdı.

Seçkin romanların ve daha çok “entelektüel” metinlerin bulunduğu bir kitaplık duvara monte edilmişti. Ayrıca günlük gazetelerin parlak yüzeyine düzgünce dizildiği bir sehpa da vardı. Raflarda ve masalarda birkaç süs eşyası bulunuyor ama hiç de kadına özgü bir çağrışım yapmıyordu. Çiçek bile yoktu. Bir buket olmasa bile en azından bir çiçek resmi olmayan bir kadın işletmesine hiç gelmemiştir Jack. Chez Cherie’s bir kadının evi olabilirdi ama görüntüde bir erkeğe göre döşenmişti. Belki de başarısının sırrı da bundan kaynaklanıyordu. Diğer kulüpler yalnızca biftek sunarken burası seks kısmını da tamamlayan bir beyefendi kulübüydü esasen.

Jack geniş arkallığı olan bir koltuğa oturdu, yumuşak deri onu tamamen kavramadan önce bir iç çekişle onu kabul etti. Çok rahattı ve Jack hemen uykuya dalacak kadar içki içmişti – tek eksik olan, şöminede küçük bir ateşti.

Saatine bir göz attı. Müşterisinin gelmesine daha on beş dakika vardı. Uyumamak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Gazetelerden birini almak için eğildiğinde solunda oturan adam konuşmaya başladı. “Daha önceden sizi burada görmedim.”

Jack başını kısık sestten yana çevirdi. İlgisizce ona bakan siyah saçlı, keskin mavi gözlü ve sivri burunlu bir adamdı. Tam bir İngiliz diye düşündü Jack. Ve çok da kaba. Sadece bu, ya onları hemen iyi bir arkadaş yapardı ya da düşman.

“İlk kez geliyorum,” diye cevap verdi Jack.

Adam başını salladı ve İskoç viskisi gibi görünen bardağı kaldırdı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bakışlarınızda beklenti var.”

Öyle miydi? Jack buna ne diyeceğinden emin değildi, bu yüzden aldırmadı. Gücenmesini zorlaştıran tanıdık bir şeyler vardı bu adamda. Uyumlu davranabilirdi. En azından bu onu ayakta tutardı. “Belli mi oluyor?”

Adam omzunu silkti. “Muhtemelen hayır ama leydiler gelene kadar diğer adamlara bakmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok.” Kaşlarını çatı. “Ama söylemek istediğimin bu olduğundan emin değilim.”

Adam öyle şaşkın görünüyordu ki Jack sırtıtmaktan kendini alamadı. Tam bu sırada bir garson geldi ve bir şey içip içmeyeceğini sordu. Arkadaşını gösterdi. “Onun içtiğinden.” Sonra yeniden dikkatini yabancıya verip, “Kızlar birazdan gelir mi?” diye sordu.

“Her an. Diğer kadınlara göre oldukça dakikler.” Jack’i incelerken başını koltuğunun kenarına yaslıyordu. “Sanırım siz de benimle aynı sebepten buradasınız.”

Jack’in gülümsemesi imalı bir hal almıştı. “Hepimiz aynı sebepten burada değil miyiz?” Sözlerini önemsemedi, nasıl olsa iş iştir, değil mi?

Adam başını salladı. “Hepimiz aletlerimizin ıslaklığından emin olmak için buradayız ama benim asıl burada bulunma sebebim bu değil ve sizin de aynı şekilde.”

Jack şaşkınlıkla, “Biraz daha açın lütfen,” demeden önce içkisini –aslında İskoç viskini– getiren garsona teşekkür edecek kadar uzunca baktı.

Arkadaşı ona sert ve zekice bir bakış attı. “Buradasınız çünkü bazı kuşlar sizin gururunuzda bir darbe indirdi ve şimdi sizin de kendinizi yeniden bir adam gibi hissetmenizi sağlayacak büyümlü bir parçaya ihtiyacınız var.”

Jack tartışmak için ağzını açtı fakat herif oldukça haklıydı. Sadie’yi görmek onu huzursuz etmişti ve eğer bu bir iş görüşmesi olmasaydı erkekliğini yeniden doğrulardı. Ne de olsa Leydi Gosling’in büyüsünden mahrum kalmıştı. “Siz de mi bu yüzden buradasınız?”

“Evet bayım,” diye kabul etti adam hiç çekinmeden. “Rüyalarımın kadını bulduğumu sandım ama o sadece üvey kızını evlendirmek ve sonra da dünyayı görmek için kaçmak istedi.” Neredeyse boş bardağına üzümlere baktı. “Beni *sevdiğini* ama hayallerinden vazgeçecek kadar olmadığını söyledi.” Alayla burnunu çekti. “Bu kadar saçma bir şey duydunuz mu hiç?”

“Hah,” dedi Jack. Fakat içini bir ürperti kapladı. Ayrılmadan önce Sadie’ye ne söylemişti? Onu sevdiğini ama Tryst ile yapacakları işi yapmak *zorunda* olduğunu. İkisi için bu gerekiyordu. Böylece Sadie’ye hak ettiği hayatı verebilecekti. Sadie anlamıştı. Ona gitmesini söylemişti.

Siyah saçlı adam kahkaha attı acıyla. “Daha kötüsü de oldu. Kalması için ona yalvardım, hatta evlenme teklifi ettim. Peki onun ne yaptığını biliyor musunuz?”

Jack başını iki yana salladı, konuşamıyordu, adamın yüzündeki ifadeden alamıyordu kendini.

“Bana acıyormuş gibi baktı ve gitmek *zorunda* olduğunu

söyledi. Saçmalık. Güzel, küçük bir dulun beni mahvetmesine izin verecek bir adam değilim, işte bu yüzden buradayım. Chez Cherie's'de geçireceğim bir gece erkekliğimi onarmazsa üzerime bir cübbe geçirir manastıra giderim.”

“Çirkin bir kadını becermelisiniz,” diye yorumda bulundu Jack, bunun söylenecek en uygun şey olduğunu düşündü çünkü bu sohbet eve daha çok yakıştırdı.

Adam göz kırptı. “Ben de bu yüzden bu evin kadınlarının yapıcı güçlerine bu kadar çok inanıyorum ya.”

Sanki sözleri kapıyı açmış gibi odanın havası birden değişti. Y şeklindeki merdivenlerden aşağıya tenlerin, parlak saçların ve çıplak kol ve bacakların oluşturduğu renkli bir sel akmaya başladı. Böyle bir yerde gördüğü en güzel, en seksi kadınlar bir bir inerken Jack'in gözleri büyüdü – bazıları tablo bölümüne geçerken bazıları da onun oturduğu yere doğru geliyordu. Kadınların istediklerini seçmesi iyi bir şeydi çünkü kendisi bir seçim yapabileceğini düşünemiyordu.

Çok zaman geçmeden bir tanesi ona doğru gelmeye başladı. Kadının kolları açık, bol göğüs dekoltesi ve bir bacağı yırtmaçlı yosun yeşili bir gecelikle merdivenlerden süzülüşünü izliyordu. Dans eden kızlarda daha açık elbiseler görmüştü ama açıkçası Chez Cherie's'in kızları, göstermekten ziyade, gizli olan şeylerin erkeklerin dikkatini çektiğini biliyorlardı.

Fahişe, krema gibi tene, üzerindeki elbiseyle aynı renk gözlere, kumral saçlara ve biraz daha koyu kaşlara sahipti. Yüzünde az makyaj vardı ama yaptığı makyaj da İrlandalı güzelliğini vurguluyordu.

“Merhaba,” dedi, Jack'in kalbini burkan bir ses tonuyla. Ah, bu sesi New York ve Boston'da birçok kez duymuştu Jack. Bu akşam Sadie'de bu sesi biraz duymuştu. Belki de bu yüzden şimdi bu kadar çok etkilenmişti. Yüce İsa ve Meryem Ana! Bunu duymak ne güzeldi.

Kadını gülümsetecek bir şeyler mırıldandı.

“Siz Jack Friday olmalısınız?”

Jack şaşkınlıkla ona dik dik baktı. “Evet.”

Kadın elini uzattı. “Ben de Kathleen Ryan. Umarım sizi uzun süre bekletmemişimdir?”

Ryan. Bu çekici yaratık görüşmesi gereken müşteriydi. Direkt yazışmaları Trystan yaptığından Jack, Ryan’ı bir erkek sanmıştı. Hiç şüphesiz ortağı bilerek bu ayrıntıdan bahsetmemiştir.

Çarpık bir gülümsemeyle Jack ayağa kalktı ve ona uzatılan eli kabul etti. “Bekletmediniz.” Gece için müşterilerini bulan diğer kadınlara bir göz attı. “Daha uygun bir zamanda mı gelmeliydim?”

Kathleen güzel dişlerini göstererek gülümsedi. “Ah, hayır. Siz ve Bay Kane, eğer istersem bana bu gece izinli olma fırsatı verdiniz. Çalışmak zorunda değilim.”

Kendini tamamen bu fikre adanmış gibi konuşmamıştı. Jack her zaman fahişelerin üzgün ve zavallı yaratıklar olduğunu düşünmüştü. Chez Cherie’s ona yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

Kadın merdivenleri gösterdi. “Benim odama geçelim mi? Orada daha rahat konuşuruz.”

Jack önden gitmesi için kadına yolu gösterdi. “Önce siz.”

“İşte bu!” diye bağırды yanındaki adam. Jack onu tamamen unutmuştu. “Uzun süre beklemeyeceğini biliyordum.”

Jack sırtıtan adama selam verip büyük merdivenlere doğru yol alan müşterisini takip etmek için döndü. Üst koridor aşağısı gibi tasarlanmıştı fakat burası daha sessizdi. Kathleen merdivenlerin pek uzağında olmayan bir kapıyı gösterdi ona.

Jack kadının peşinden odaya girdiğinde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Odanın lüks olmasını bekliyordu ama burası gördüğü genelevlerin çok daha ötesindeydi. Oda büyüktü, zengin renklerle donatılmıştı ve odanın ortasında adeta saray yatağı gibi dört direkli büyük bir yatak vardı. Açık

bir kapıdan özel bir banyonun olduğunu görebiliyordu, içinde de uzun ayaklı bir küvet vardı. Az yanan lambalar içerisini adeta bir altın gibi gösteriyordu. Oda olduğundan çok daha güzel görünüyordu. Bir keresinde Sadie'yi de aynı bu tarzda bir otel odasına götürmüştü Jack. Sadie ölüp de cennete geldiğini düşünmüştü. Jack o yumuşacık yatakta onunla nasıl seviştiğini hâlâ hatırlıyordu.

“Viski?” diye sordu Kathleen bir şişeyi tutarak, o sırada Jack arkalarında kalan kapıyı kapatıyordu.

“Elbette,” diye cevap verdi rahat bir gülümsemeyle ve halı kaplı zeminden pencerenin yanındaki küçük oturma yerine geçti. Ceketinin düğmelerini çözüp koyu kırmızı kanepeye oturdu.

Kathleen de kısa bir süre sonra elinde viskiyle onun yanına geldi. Yaklaşık bir saat boyunca işten konuştular. Dört seneyi aşkındır o ve Trystan'ın işleri kadın için birkaç yatırım yapmıştı, bunlardan bazılarında büyük kazançlar elde edilmişti. Genelevden kazandığı gelire eklenince de çok zengin bir kadın olma yolunda ilerleme kaydetmişti.

Konuşurlarken içiyorlardı da ve iş kısmı hallolduktan sonra sohbet İrlanda'ya döndüğünde Jack üç içki içecek kadar biraz daha kaldı. Kathleen ülkenin farklı bir bölgesinde büyümüştü ama evden bahsetmek ve ne diyeceğini dikkat etmeden konuşmak oldukça güzeldi. Kadın onun ailesini tanımıyordu. Onu tanımıyordu. Ve Sadie'yle karşılaşmasının ardından İrlandalı kadınla sohbet etmek Jack'e iyi gelmişti – kadında rahatlatıcı bir şeyler vardı ve sanki Jack'i çekici buluyor gibi davranıyordu.

Sadie çoğunlukla ona çekici hilekâr derdi.

İçtiği fazla viskiden başı dönen Jack, bu akşam ikinci kez saate baktı.

“Gitmek zorundayım,” deyip saatini cebine koydu. “Geç oldu.”

Yumuşak beyaz bir el uyluğunun üzerine kondu. “Hemen ayrılmak zorunda değilsiniz, değil mi ortak?”

Jack gülümsedi. “Bir gece için yeterince iş yaptığımızı düşünüyorum.”

“İş olmak zorunda değil ki.” Kadının yeşil gözleri parıltıydı ve Jack’in uyluğunu davetkâr parmaklarıyla sıktı. “Güzel bir akşamı güzel bir şekilde sonlandıracağız sadece.”

Jack elini kadının elinin üzerine koyarken gururlanmışçasına bir kahkaha çıkıverdi ağzından. “Olabilirdi.” Bu şehvet dolu bakışlara bakarken öylesine baştan çıkıyordu ki... “Ama olmayacak.”

Kadın bir anlığına şaşırılmışçasına baktı fakat kaşlarının arasındaki kırıksıklık hemen yok oluverdi. “Elbette. Sizin gibi bir beyefendinin bekleyen bir eşi olmalı.” Kadın adeta Jack ender bir türün örneğiymiş gibi konuşmuştu.

“Hayır,” diye cevap verdi Jack, istediğinden daha sert bir şekilde. “Uzun zaman önce beklemeyi bıraktı. Ama bu gece yalnız uyumamın daha iyi olacağını düşünüyorum, güzel bir arkadaşlık teklifine rağmen.”

Kırılmaktan ziyade meraklanan kadın itiraz etmedi. Sadece gülümseyip, “Belki başka sefere?” dedi.

Jack de gülümsedi. “Belki.” Ama bu bir yalandı. Bu kadının yatağını paylaşmanın ötesinde birçok sorun vardı, para alışverişi hiç de önemli değildi. Kadın ona evini, arkasında bıraktıklarını ve kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Kendine çekidüzen verdiğinde kadın durdu ve kapıya kadar ona eşlik etti. Merdivenlerden aşağıya inerken iki güzel sarışının arasında bekleme odasında konuşmuş adamı gördü, biri ceketini çıkartmaya çalışırken o da tökezleyerek bir odaya gitmeye çalışıyordu. Adam, Jack’in hissettiğinden çok daha mutlu görünüyordu.

Dışarıda yağmur başlamıştı. Jack, Londra’da bulunduğu zamanlarda kullanmak için aldığı faytona bindi. Çok şükür

ki gecenin bu saatinde ve bu haliyle araç beklemek zorunda değildi. Aksi takdirde haydutlar için kolay bir lokma olurdu.

Fayton kaldırımından ve genelevden uzaklaşırken minderlere iyice yerleşen Jack, camdan dışarıya bakıyordu. Ne zaman isterse, sebebi ne olursa olsun, Kathleen ona gelmesini söylemişti. Eğer sevişecek ya da konuşacak birini istiyorsa, Kathleen onun için hazırды. Bunu teklif etmesi bile çok güzeldi.

Ama Jack'in bir daha onunla yüzleşmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ağzının içinde berbat bir tat vardı.

Gün ışığı Jack'in gözkapaklarına çarpıyordu. Şükür ki gri gökyüzü, bulutlar ve sağanak yağmurla gölgeleniyordu. Malesef yağmur adeta bir oda dolusu huysuz çocuğun başına mermer fırlatması gibi yatak odasının penceresine vuruyordu.

Dün gece eve döndükten sonra da içmeye devam etmesi iyi bir fikir değildi ancak o zaman en doğru işlemiş gibi görünmüştü.

Yüzünden çekmek için battaniyeye uzandı ve hem yağmur hem de midesi buna itiraz edince pişman oldu. Açıkçası hareket etmek iyi değildi.

Uzun bir süre daha yatakta yattı, ta ki karnındaki baskı ona bir seçim sunana kadar – ayağa kalkmak ya da yatağa işemek gibi. Yattığı yere işlemeyi ciddi bir tavırla düşündü ama mantığı kazandı ve yavaşça –acıyla– yataktan kalkmaya başladı. Adeta yeni pişmiş bir yumurta kabuğunun çatlaması gibi başının da çatladığını hissediyordu.

Banyoya gidip klozette kendini rahatlatılabildi. Artık daha fazla dayanamayacak hale gelen midesi boğazına kadar yük-

selmeden önce zorla sifonu çekebildi. Jack öğürerek klozetin üzerinde iki büküm oldu ve midesi iyice boşalana dek kustu.

Bundan sonra kendini biraz daha iyi hissetti. En azından akşamki kirli kıyafetlerini çıkarıp duşun altına girebildi. Tanrı'ya şükür ki bu otelde alışkın olduğu tüm konfor vardı. Elbette bu, otelin yarı sahibi olmasından kaynaklanıyordu. O ve Trystan'ın Barrington Oteli'nin en üst katında özel birer odaları vardı. Yükselen taş bina bir yıl önce tamamlanmıştı ve Strand ile Victoria Embankment arasındaydı, Charing Cross'tan uzak değildi. Trystan bu bölgenin gelişmeye uygun olduğunu düşünmüştü ve bu zamana kadar içgüdülerinde yanılmadığı için Jack iki ayağıyla bu fikre atlamıştı. Vienne La Rieux en baskın yatırımcılarından bir tanesiydi ve Jack'in Londra'ya varır varmaz onunla görüşmesinin sebebi de buydu. Diğer sebepleri tam olarak bilmiyordu fakat Trystan belli olmasını istediye, Jack bunu doğru kabul ederdi.

Barrington'a gelince, açılalı çok olmamıştı ve gayet iyi iş yapıyordu. Pahalıydı, lükstü, çok rahattı ve şıktı. Jack'in tanıdığı zenginler rahat olmak ve diğerlerinin de rahat olduklarını görmesini istediklerinden bolca para ödüyorlardı.

Jack duştan sonra tıraş olup giyindi ve o banyodayken damak tadına uygun kahvenin ve kahvaltının getirilmiş olduğunu gördü. Güzel bir kahvaltı ve sert bir kahve haricinde hiçbir şey içki sersemliğini geçiremezdi. Büyük bir zevkle yumurtasını yemeye başladı.

Yemekten sonra dişlerini fırçalayıp Mayfair'e doğru yola çıktı. Trystan'ın kardeşleri Greyden, Ryeton Dükü ve Archer'a verilmesi gereken mektuplar vardı. Ryeton Dükü ve Archer, Jack ve Trystan'ın birlikte finanse ettikleri girişimlerin bazılarının yatırımcılarıydılar ve Jack'in tam ortaklığı belli olmadan önce birçoğunu da Trystan kışkırtmıştı. Elin-den geldiğince hızlı bir şekilde mektupları ulaştıracağına dair Trystan'a söz vermişti ve bu sabah çok uygundu çünkü öğ-

leden sonra mağazalarından birini isteyen yeni kiracıyla bir görüşmesi vardı.

Hyde Park'a çok uzak olmayan ünlü West End'deki büyük neo-klasik evin önünde aracından indiğinde yağmur azalmıştı. Bu büyük ev herkesi kışkırtırdı fakat Jack bu üst sınıfın eğlence düzenlemedikleri zamanlarda onca odayla ne yaptıklarını da merak ediyordu. Kışın böyle bir evi ısıtmak çok zordu. Biliyordu çünkü kendisi de neredeyse bunun kadar gösterişli bir evde büyümüşü.

Kapıyı çaldı ve adının Westford olduğunu söyleyen mahmur bakışlı yaşlı bir kâhya tarafından içeriye alındı. Kâhya, Jack'in şapkasını ve ceketini alıp sonra onu mavi ve krem renkli büyük misafir odasına götürdü. Orada Kane ailesinden bazılarının onu beklediğini gördü.

"Bay Friday," dedi yaşlı bir adam ama ayağa kalkınca Jack ile aynı yapıdaydılar. "Sonunda tanıştık. Ben Ryeton."

Dük etkileyici bir adamdı, yüzünün sol tarafından aşağıya doğru uzanan korkunç yara haricinde yakışıklıydı da. Tıpkı Trystan gibi siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve Jack aynı yuvarlak burnu ve ağzı da görebiliyordu.

Hemen reveransa geçti. "Ekselansları."

"Eşim düşesi takdim edeyim."

Onu selamlamak için güzel bir kadın öne çıkınca bir kez daha reveransa geçti Jack. Düşes parlak siyah gözlü ve adı gibi yanakları da yumuşak ve pembe olan esmer bir kadındı. Hiç şüphesiz Ryeton bu kadına sahip olmak için türlü skandallar çıkartmıştı.

Fakat odadaki üçüncü kişi Jack'in şaşırmasına neden olmuştu. Lord Archer Kane öne çıkıp bir bardak İskoç viskisini ona uzatırken yüzünde küstah bir gülümseme vardı. O, Chez Cherie's'teki geveze yabancıydı. Tanıdık gelmesinde şüphe yoktu. O, Trystan'ın kardeşi idi. "Seni yeniden görmek ne güzel Friday."

Jack'in gülümsemesi beklediğinden de kolay oldu. "Sizi de Lord Archer."

Uzun boylu zayıf adam bir elini sallarken sırttmaya devam ediyordu. Bir gece önceki uçarılığına göre çok da kötü görünmüyordu ama Jack gördüğü bir adamı her zaman tanırdı. "Sadece Archer de, sen bu samimiyeti çoktan hak ettin."

Leydi Ryeton hemen meraklanmış ve bunu saklamak için de bir çaba sarf etmemişti. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Ah, Archer, bunu bize nasıl söylemezsin?"

Kayınbiraderi öztür dilercesine baktı. "Onun kim olduğunu bilmiyordum hayatım. Hem dün gece tanıştık."

"Nerede tanıştınız?" diye sordu.

Archer, Jack'e göz kırptı. "Bir kulüpte."

Jack yorum yapmamak için viskisinden bir yudum aldı ama buna ihtiyaç yokmuş gibi görünüyordu. Düşes gözlerini ikisinin üzerine çevirdi. "Bilmek istemiyorum."

"Evet," diye kabul etti Archer. "İstemezsin."

"Hayır, ben bilmek isterim," diye konuşmaya başladı Ryeton, soluk bakışlarıyla kardeşine bakarak. "Bana olanları daha sonra anlatırsın. Bu arada, niye oturmuyoruz?" Jack'e oturması için koyu mavi kumaşlı, rahat, büyük bir koltuk gösterdi. Jack, Dük'ün onu sorguya çekmemeye karar verdiğini umarak seve seve koltuğa oturdu.

İki adama da Trystan'dan gelen mektupları verdi. Dük kardeşi Trystan'dan önce neden Jack'in geldiğini sordu. Jack ise Trystan'ın kasabadaki işlerle onun ilgilenmesini istediğini söyledi.

Dük kahkaha attı – Jack'i yerinden sıçratan kuvvetli bir sestti. "Madam La Rieux'nün gönlünü yapmak için sizi göndermek istediğini söylesene."

Bunu saklamanın çok da gereği yoktu, gerçi Jack hâlâ tam olarak neden gönderildiğinden emin değildi. Bu yüzden o da sadece gülümsedi.

“Dün akşam Saint’s Row’daki galaya katıldınız mı Bay Friday?” diye sordu Leydi Ryeton, şarabını yudumlayarak koltuğuna otururken.

Jack içki bardağını ellerinin arasında yuvarlıyordu. Midesi içki düşüncesine isyan ediyordu. Archer bunu nasıl başarıyordu? “Evet Majesteleri.”

Düşes ilgiyle onu izlerken şakaklarını bir elinin eklemlelerine dayadı. “Bayan Moon’a fal baktırdınız mı?”

Sadie’den bahsedilince kahvaltısı dışarı çıkmakla Jack’i tehdit etti. Zorla yutkundu. “Bu onura erişmedim, hayır.”

Dük koltuğuna yaslanıp bir ayağını diğerinin üzerine atarak uzun bacaklarını uzattı. Baştan aşağıya siyah giyindiğinden oldukça korkutucu görünüyordu. “Kadere, talihe ya da böyle şeylere inanmaz mısın Bay Friday?” diye sordu tatlılıkla.

“Kaderimi kendimin çizdiğine inanırım.”

Dük sırttı. “Hepimiz değil. Gün gelir, her şeyin önceden takdir edildiğini düşünmenizi sağlayan bir şey olurur.” Eşine attığı bakış Jack’i huzursuz etmişti. Hemen bakışlarını onlardan uzaklaştırdı. Archer ona bakıp yüzünü ekşitti. Jack gülmemek için kendini zor tutmuştu. Archer’ı sevmişti. Aslında, bütün Kane ailesini sevmek gibi bir tehlikeyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu. Elbette, anneleri ve kız kardeşleriyle daha tanışmamıştı ama Trystan’ın bahsettiği gibi çok tatlı insanlarsa, Jack onları da seveceğini düşünüyordu.

“Eğer şansınız olursa Bayan Moon’a falınıza baktırın,” diye konuşmaya devam etti Leydi Ryeton. “Oldukça iyi.”

“Olmadığına şüphem yok.” *Küçük şarlatan.*

“Grey’i gün gibi fincanımda gördü.”

Jack her zaman Sadie’nin saf bir genç kıza falında aşkı gördüğünden bahsettiğini duyardı. Neredeyse hep tutmuştu bu – yanlışlıkla Sadie’nin Safo kardeşlerinden biri için bir kıza baktığı zaman hariç. Genç hanımefendi korkunç derece ona

kur yapmıştı. Bu günlerce Sadie'nin canını sıkırmıştı. Kendisinin haklı olduğuna ve kızın ona yalan söylediğine kendini gerçekten inandırmıştı.

"İşinde iyi olmalı," dedi Jack. "Eğer işinde zirvede olmasa, Madam La Rieux kesinlikle onu orada bulundurmazdı." Yarım yamalak gülümsedi, tam bir gülümseme şeklini alamıyordu dudakları. "İş için kötü."

Düşes tuhaf bir bakışla ona odaklandı ve Jack, kadının ona gülmek istediğini ya da gerçekten güldüğünü tam olarak kestiremedi. Şaka yapılmasından gerçekten hoşlanmadığı halde seçeneklerden daha çok bunu tercih ederdi. Trystan'ın ailesini kızdırmak onun yapmak istemediği bir şeydi, özellikle de söz konusu aile -haklarında bolca skandal olmasına karşın- çok eski ve güçlüyse.

"Peki bizim bu kardeşimiz ne zaman aramızda olacak?" Soruyu soran Archer'dı ve Jack, Düşes'in soru ve bakış yağmurundan kendisini kurtardığı için ona sarılabılırdi.

"Son telgrafında ay sonunda Londra'da olmayı umduğunu söylüyordu." O zaman Trystan harekete geçireceği "gizemli" planlarını ve bunun anlamını açıklayacaktı. Fakat bu onun işiydi, Jack'in değil.

"O zaman uzun süre bizimle olacaksın," dedi Dük. "Gelecek hafta bir gün bize akşam yemeğine gelersin." Başıyla onu onaylayan eşine baktı. "Rose otelinize bir davetiye göndercektir."

Jack başını salladı. "Çok cömertsiniz Majesteleri."

Ryeton alay edercesine bir ses çıkarttı. "Eh işte. Archer'a ve bana küçük kardeşimizin geçen yıllarda ne halt ettiğini anlatabilirsin. Ve bana da Ryeton de, resmiyeti sevmem."

Bu ailesel bir özellik diye düşündü Jack ama Ryeton'a ve eşine gülümsedi. Gerçekten sevicecek insanlardı ya da eğer Leydi Ryeton ona böyle bakmayı keserse olabilirlerdi. Onlarla akşam yemeği hoş bir değişiklik olacaktı, eğer ilginç Bayan Moon yeniden sohbet konusu olmazsa.

Trystan dönüp işlerin başına geçmeden önce, gelecek haftalar Jack için biraz zor geçecek gibi görünüyordu. Sonra İngiltere'den ayrılır, bir daha da geri dönmezdi. Acaba bir daha Sadie'yi görmeden bu günleri çabucak atlatabilir miydi? San-ki aynı halkanın içinde değillerdi. Bir kez olsun Tanrı onun yüzüne gülemez miydi?

Bölüm 4

Bazen “Yeni” Bond Caddesi olarak tabir edilen Bond Caddesi’nin kuzey kısmı Londra’daki en prestijli mağaza bölgelerinden biriydi. Her gün Londra’nın üst tabakadaki kadın mensupları kocalarının paralarını burada bolca harcayarak eğlenirlerdi. Para Sadie için ise paylaşmak istediği ve bir gün sahip olmayı planladığı şeydi.

Çay ocağı için onu buraya sürükleyen şey kibir ya da züppelik değil, Vienne ile birlikte koca bir gün boyunca alışveriş yaptıktan sonra aralarında geçen bir konuşmanın sonucuydu. Sadie yorgun ve bitkin bir halde, “Bir fincan çaya, çöşeğe ve lavaboya nasıl ihtiyacım var tahmin edemezsin,” demişti. Vienne de, “Keşke kadınların alışveriş yaparken mola verebilecekleri ve dinlenip bir şeyler yiyebilecekleri bir yer olsa,” diye cevap vermişti.

Plan yapmak çok zamanlarını almamıştı. Ne de olsa Sadie kendine bir mağaza istediğini saklamamıştı ve Vienne’in sezgileri, Bond Caddesi’nin iş için harika bir yer olduğunu söylemişti. West End’de olaylar değişiyordu. Kadınlar değişiyordu ve onlarla birlikte mağazaların da değişmesini isti-

yorlardı. Akıllı dükkân sahipleri ekmeklerine neyin bolca yağ süreceğini iyi biliyorlardı. Vienne alışverişten de ticaretten de anlıyordu, bu yüzden Sadie sezgilerine güvenip kiralık dükkân bakmaya gitti.

Ve araştırması onu buraya getirdi – büyük cumbalı, krem rengi, taş bir binadaki tatlı küçük bir dükkâna. Kira yüksekti ama buna değerdı. Sadie hem kira hem de çalışan masrafını çıkarabileceğinden, üstüne kâr elde edebileceğinden emindi. Sadece müdavimleri bile onu ayakta tutabilirdi ve sonra gelirdi zaten.

Vienne'in ticaret mantığı sayesinde Sadie, Garret Kontu'nun ona verdiği paraları yatırım yapmıştı ve oldukça birikmişı vardı. Şimdi rüyalarını gerçekleştirmek için bu parayı kullanacaktı – artık bu parayı saklama konusunda bir suçluluk hissetmiyordu.

Güzel bir gündü, öğlen güneşı sıcak ama bunaltıcı değildi. Ufukta görünen gri bulutlar göz korkutucuydu ancak yağmur şimdilik tatlı bir rüzgârı körfezde tutuluyordu, bunun haricinde muhteşem bir gündü. Yakında mevsim rüzgârları başlayacaktı ve kasaba sakinlerinin çoğu şehre gitmek için ayrılacak, Sadie'nin hayatı da biraz normale dönecekti.

Belki çoğu kişi müşterileri başka yerde olacağı için bu dükkân açma işinin iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi fakat Sadie'nin dükkânı düzenlemeye ve değişiklik yapmaya ihtiyacı olacaktı. Diğer sezon başlamadan yerleşmek, işlerini halletmek ve düzene girmek istiyordu. Afallamaktansa hazırlıklı olmanın daha iyi olduğuna inanırdı.

Sadie görüşmesine bilerek erkenden gelmişti. Şimdi rüyasına bu kadar yakın olması onu endişelendiriyordu. Dükkânın önündeydi ve bir kusur bulmak için ön cephesinin her santimini incelemeye koyuldu. Bir hata olmalıydı, bu çabayı bozacak bir şey. Çünkü her zaman mutluluğunu bozacak bir şey olurdu mutlaka.

Vienne ona karamsar derdi ama hayat ona böyle bir ders vermişken Sadie nasıl olumlu düşünebilirdi ki?

Temiz lüks yerin camından içeriye bakan Sadie, camda kendi yansımasını gördü. Çok yorgun ve soluk görünüyordu, gözlerinin etrafında halkalar vardı. Dün gece hiç iyi uyuyamamıştı. Jack'i düşünmek onu saatlerce uyutmamıştı. Onunla –ve onsuz– geçen hayatıyla ilgili birçok düşünceyle dolmuştu ve kendisini adeta duygu seline kapılmış kocaman bir kayığa konmuş gibi hissediyordu. Ne yazık ki bu durum görüntüsüne de yansıyor. Özel dikim koyu mavi ceketini yorgunluğunu hiç de saklayamıyordu. Ceketinin altında fırırlı kahverengi eteği, başında bir kenarı broşla tutturulmuş ve tavuskuşu tüyleriyle süslenmiş geniş kenarlıklı bir şapka vardı. Yüzünden daha çok kıyafetlerine gösterdiği özen onu çoğu zaman iyi hissettirirdi ama bugün öyle hissetmiyordu.

“Lanet olsun sana Jack,” diye fısıldadı camdan yansıyan kendi yorgun yansımasına.

“Tanrım,” diye bir ses geldi arkasından. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Kötü kaderi göğsündeki kalbini yakalayınca donup kalmıştı Sadie. Jack'in sesindeki neşeyi hissetmesi zalimliğin ötesindeydi ama aynı zamanda adamın sesinde korkunç bir öfke de vardı. Arkasına dönmeye korkarak öylece bakıyordu, camda Jack'in bakışlarıyla karşılaştı. Hemen arkasında duruyordu, edepli kıyafetleri içinde tam bir beyefendi gibi görünüyordu. Çattığı kaşlarının arasındaki dikey kırışıklık, hem gözlerini hem ağzının etrafını çevreleyen ince çizgiler dikkat çekecek kadar belirgindi. Bu çizgiler o güzel yüze ne zaman konmuştu? Böyle iz bırakmak yıllar mı almıştı yoksa birden mi olmuşlardı – Sadie'nin onu beklemekten vazgeçtiğini öğrendikten sonra mı?

Muhtemelen ikincisi, diye düşündü. Sadie gittikten sonra Jack'in onu aradığını, nereye gitmiş olabileceğini merak et-

tiğini umuyordu. Gidişiyse Jack'in göğsündeki kara kalbin yaralandığını umuyordu. Jack'in de onu, Sadie'nin onu özlediğinin yarısı kadar özlemiş olmasını umuyordu. Sadie'nin onu arzulamasının bir çeyreği kadar Jack'in de onu arzulasını. Peki ya Jack, Sadie'nin aslında bulunma ihtimali en düşük yerde olduğunu öğrenseydi?

Geçmişini düşünmek —o acı tatlar— arkasına dönmek ve onunla yüzleşmek için Sadie'ye cesaret vermişti. Jack önünde duruyordu, deve postundan yapılan ceket ve ince çizgili çikolata rengi pantolonun içerisinde uzun boylu ve yapılıydı. Süslü kravat ya da şapka takacak biri değildi hiçbir zaman ve değişmemişti de; başında kahverengi fötr şapkası olduğundan boğazındaki yumru da belli oluyordu. Bütün bunlara rağmen hâlâ şaşılacak derecede yakışıklı bir adamdı. *Piç kurusu.*

“Burada ne yapıyorsunuz Bay Friday?” diye sordu Sadie, diğer adını kasıtlı olarak kullanarak.

“Ortağım buranın sahibi.”

“Ama bu sizi...” Sadie korkuyla elini boğazına götürdü. “Hayır.” Kader bu kadar zalim olamazdı, değil mi?

Ondan ziyade Jack de bu durumdan hoşnut görünmüyordu ama dehşete de kapılmamıştı. “Sanırım siz bizim yeni kiracımızsınız?”

Sadie başıyla onu onayladı, beynine üşüşen düşüncelerden sıyrılamıyordu. Bir şeyin bunu mahvedeceğini biliyordu. *Lanet olsun Jack!*

Jack işlek caddede insanların geçtiğini fark ederek etrafına bakındı. Yanlarından geçerken meraklarını saklayamayan insanlara. Ceketinin cebinden bir anahtar çıkarıp, “Hadi içeri geçelim,” dedi.

Ona onunla dükkâna girmektense çıplak halde yılan yuvasına girmeyi tercih edeceğini söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti fakat Jack dükkânın sahibiydi ve bu dükkân

Sadie'nin uzun zamandır istediği şeydi. Belki Jack şahsi hikâyelerini bu konudan uzak tutardı. Gerçekten ikisi bunu yapabilirler miydi?

Jack onun için kapıyı açık tuttu ve Sadie içeri girmek için onun yanından geçerken karanfil kokusunu aldı. Koku, hatıra ve duygu seliyle onu sarınca neredeyse eşige takılıp düşecekti. Yatak odalarının camının dışında kuşlar cıvıldarken Jack banyoda saçlarını yıkardı; yüzünü onun boyun ve omuz çukuruna gömer, kokusunu içine çekerdi; sevişirlerken kolları ve bacakları birbirine dolanırdı. Bu koku Sadie için bir zamanlar aşkın ve güvenin simgesiydi.

Jack arkalarından kapıyı kapatırken Sadie ondan yana döndü. Yüzündeki ifadeyi ancak Tanrı bilirdi ama Jack'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Acaba Jack şu an evlilikle ilgili ne hatırlıyordu?

Ya Jack onu terk etmeseydi? Yaşlı bir adama kendini ispat etmektense Sadie'nin onun için daha değerli olduğuna karar verseydi hayatları nasıl olurdu?

Jack kalın kirpiklerinin altından ona dik dik bakıyordu. Kötü bir bakıştı. "İyi görünüyorsun Sadiemoon."

Jack'in sesindeki pişmanlık Sadie'yi neredeyse mahvetti. Sadie göğsünün sıkışmasına karşı gözlerini kapattı. Jack hatırlıyordu. Elbette hatırlıyordu. Sadiemoon, Jack'in ona taktığı bir isimdi çünkü Jack, Sadie'ye "Sen benim ayım ve yıldızlarımsın," derdi. Gerçi Jack bunu ilk kez söylediğinde henüz on sekiz yaşındaydı, belki hatırlamıyordu ve Jack'in hatırladığını düşünmek aptalcaydı. Daha da aptalca olan şey ise, Sadie'nin yeni soyadı olarak bu ismi seçmesiydi.

"Beni şimdi hatırlıyorsun, öyle mi?" diye sordu Sadie.

Jack'in yüzündeki ifade kızgınlığa dönüştü. "Unutmaya çalıştım, inan bana."

Bu hakaret anlamındaydı fakat Sadie bunu böyle düşünmedi. Jack'in onu tamamen geçmişte bırakmadığını (Sadie

de onu hafızasından silmeye çalışmıştı) anlamak zavallı kalbine iyi gelmişti.

“Bu berbat bir şapka,” dedi Jack, Sadie bir şey söylemeyince. “Şapka konusunda bu kadar zevksiz olduğunu bilmiyordum.”

“Yokluğunda değiştiysem lanetlenmişimdir!” İstedikinden daha sert söylemişti sözlerini Sadie.

Jack’te biraz neşe kaldıysa o da yok olmuştu. “Eve geri döndüğümde senin gittiğini öğrendim.”

“İlk önce sen gitmiştin Jack. Eğer hatırlarsan tabii.”

Jack’in kaşlarının arasındaki kırıksıklık yeniden ortaya çıktı. Sinirden titriyordu. Güzel. Sadie’nin Jack’in üzerinde böyle bir etki yarattığını görmek güzeldi çünkü Jack de aynı etkiyi Sadie’de yaratıyordu. “Ben hayatımızı güzelleştirmek için gittim,” dedi Jack.

“Evet, kendi hayatını güzelleştirdiğin belli oluyor. Beni bu hayatında istemediğin belli olunca ben de kendi hayatımı düzene sokmaya karar verdim.”

“Bensiz.”

Sadie bir anlığına onun bakışlarındaki gerçek acıyı, öfkeyi gördüğünde afalladı ve bu kemiklerini bile sızlattı. “Evet.”

Jack homurdanıp bakışlarını ondan çekti ama Sadie yüzündeki ifadeyi görmüştü bile. Jack adeta Sadie ona tokat atmış gibi bakıyordu. Gitme sebebini ona söyleseydi Jack’in tepkisi ne olurdu? Fakat onun canını yakmak haricinde bunu söylemek için bir sebep yoktu ve Sadie de bu kadar zalim olamazdı.

Onun yerine Jack’in bakışları dükkânda, ötedeki dolap ve mutfakta gezinirken onu izledi. “Buraya ne açacaksın?”

Sadie yutkundu. “Çay salonu.”

Jack gözlerini kısarak ona baktı. “Çay salonu.” Gizliden küçümsercesine konuşuyordu. “Özel *fallar* için arkada bir oda olacak mı?”

Jack şimdi de bir çıkarıcı gibi konuşuyordu. Sadie'nin planlarında yanlış bir şey yoktu. Farklı düşünmesini sağlayan şeyleri aklından çıkardı. Jack'in görüşleri önemli değildi, artık değildi. Çenesini kaldırıp, "Evet," dedi Sadie.

Jack adeta duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Eğlence ya da hayır için yapmanı anlarım ama sen bu çay fincanındaki çöplere dayanarak bir iş kurmaya kalkışyorsun?"

Sadie başını yana eğdiğinde dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi. Jack hiç anlamamıştı. "Evet. Ben bu çöplerden çok iyi para kazanıyorum."

Jack'in muhteşem dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Kazandığına eminim zaten."

"Beni yargılamaya kalkma Jack Farrington." Bu sefer geçmişini hatırlatmak için onun asıl adını kullandı. "Buna hakkın yok."

"Yok mu?" diye homurdandı Jack.

"Yok." İyice öfkelenen Sadie bir adım öne çıktı. "Uzun zaman önce bundan vazgeçtin, tıpkı benim yaptığım gibi. Jack Friday ve Sadie Moon iş ortaklarıdır, başka bir şey değil. Hem de *hiçbir şey*."

Jack çenesini sıkarak öfkeyle ona bakıyordu. Sanki onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Hiç bilmedin ki kalın kafalı herif. Sadie, Jack'i çok sevmişti ve bildiği kadarıyla Jack de onu. Ancak Jack, Sadie'nin kim olduğunu ya da ne yapmak istediğini hiçbir zaman anlamamıştı. Dürüst olması gerekirse, Sadie de hiç anlamamıştı, ta ki Jack onu tek başına bırakıp gidece kadar.

Ama bir kez, çok uzun zaman önce, Sadie onu herkesten daha iyi tanıdığını düşünmüştü. Her haliyle.

"Beni endişelendiren şey senin *işin*." Çenesi hâlâ kenetliydi.

“Ne demek bu? İyi para kazanıyorum. Kıram zamanında ve eksiksiz ödenecek, endişen olmasın.”

“Benim endişelendiğim yasaları peşime takman olacak. Yakalanmak sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

Ne zamandır bu konuyu açmayı planladığını merak etmişti Sadie. “Şimdi de sana uydu diye büyükbabanın adını kullanmakla kendini üstün mü görüyorsun? Evet, insanların gerçek olamayacak kadar iyi olana inanmayacaklarını öğretti.”

Jack onu umursamadı. “Bizi hapse atabilirler Sadie. Hapse girebilirsin.”

“Düzenbazlık yaradılışında var Jack.” Bunu da eklemeyi unutmadı. “Yargıcın eşinin hâlâ benim en iyi müşterilerimden biri olduğunu biliyorsun. Saat düzeneği gibi ayın ilk perşembesi. Eğer el altından bir şey yapsam, sence beni ele verir mi?”

Jack o noktada büyük bir zevkle onu boğacakmış gibi bakıyordu. Yanakları kızarmıştı ama o her zaman yüzü doğuştan kızarık olanlardandı. Gözleri parladı ve dudakları, Sadie’ye geçmişteki kavgalarını hatırlatan bir hale büründü. Bu tartışmaların düşüncesi ondan sonra yaptıklarını hatırlatmıştı kadına. Sadie bu anılara gülümsedi, sadece biraz ama Jack bunu gördü. Ve Sadie’nin neşesi, onu daha da kızdırdı.

Jack orta ve başparmaklarının uçlarını birleştirip Sadie’nin şapkasının kenarına sertçe vurdu. Şapka başında sallanınca broşu kafasına battı ve saçlarını çekiştirdi.

Sadie şapkasının geniş kenarını düzeltmek için uzanırken ters ters ona bakıyordu. “Kes şunu!”

Jack yeniden yaptı. Bu sefer Sadie de iki eliyle Jack’in göğsünü yumruklayarak birkaç adım gerilemesini sağladı. “Defol git başımdan, seni koca kıçlı aptal herif!”

Bu sefer Jack yanına geldiğinde şapkasına dokunmadı. Onun yerine Sadie’nin yüzünü yakaladı, avuçları yanakları-

nı kavrarken güçlü parmakları kafasının arkasını tutuyordu. Parmak uçlarında yükselecek kadar Sadie'yi öne doğru çekti Jack. Sadie, Jack'in içine düşmemek için yakalarından tutunuyordu. Onun yüzüne vurmalıydı ama elleri göğsünün sert duvarıyla karşılaştığından ellerini yukarıya kaldıramayacak gibiydi.

Jack, Sadie'nin başını geriye zorladı, gözleri adeta yeşil gölgeli kehribar gibi parlıyordu. Dik dik Sadie'ye bakarken çenesi kasıldı ve Sadie ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Jack onu öpecek miydi? Öpmesini istemesinde yanlış olan ne vardı ki? Bir kez olsun yeniden bu dudakları hissetmek istiyordu, ağzının yoğun tadını, çaresizliği ve ateşi tatmak istiyordu Sadie.

Bir anlığına Jack'in her ikisinin de istediği şeyi ona vereceğini sandı fakat Jack bunu yapmadı. Yüzünde kararlı bir bakış belirdi ve kaşlarını çatı. "Bunu yapmana izin veremeyeceğim."

"Neyi yapmama?" diye fısıldadı Sadie, kafası öyle karışık ki Jack'in neden bahsettiğini zar zor hatırlıyordu.

"*Bunu,*" diye cevapladı Jack, hafif bir itişle Sadie'yi bırakarak. Parmağını ona doğru kaldırarak konuşmaya devam etti. "Zorla yaptıklarına zarar vermene izin vermeyeceğim ve bunun sana zarar vermesini engellemek için de her şeyi yapacağım."

"Tanrı aşkına, bir çay salonu bana ya da sana nasıl zarar verebilir ki?"

"Yüce İsa, Sadie, sen bir sahtekârsın!"

Sadie öylece kaldı, adeta bu sözler karşısında dayak yemiş gibiydi. Bu durumla ilgili Jack'in her zaman nasıl hissettiğini biliyordu ancak daha önce Jack bunu kabullenip söylememişti. Fakat şimdi bu kelime dudaklarından öyle korkunç bir halde dökülmüştü ki... Çok kısık bir sesle... İğrençti.

Jack ani bir güvenle söylediği sözlerden dolayı şaşırmış görünüyordu ama özür dilemedi.

“Eğer senin gözünde ben bir sahtekârsam,” dedi Sadie, konuşmak için kendini zorlayarak, “beni bu hale getiren sen olduğun içindir. Ama benim hakkımda yaptığın yorumları önemsemiyorum. Bu dükkân için ben bir kontrat imzaladım, Trystan Kane tarafından onaylanıp imzalanmış bir kontrat. Eğer dükkânı kiralamamı engellemeyi planlıyorsan, bu konuyu onunla görüşsen iyi edersin.” Ne kadar gösterişli ve kendinden emin konuşmuştu öyle! Aslında dizlerinin bağı çözülmüştü. Gerçekten Jack hayallerini ondan çalmayı düşünemezdi, değil mi? Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını alıp götürmüşken üstelik.

“Yapacağım,” diye cevap verdi Jack başını sallayarak. “Kane ile görüşeceğim.”

Ah, Jack. Sadie artık onun için kırılacak bir kalbi olmadığını düşünmüştü fakat göğsündeki aynı acı aksini gösteriyordu ona.

“O zaman tartışacak bir şeyimiz yok.” Elinden geldiğince gözyaşlarını engelleyip çenesini kaldırdı ve gururlu bir ifadeyle ona baktı. “İyi günler Bay Friday. Umarım bir daha görüşmeyiz ve umarım cehennemde çürürsünüz.”

Jack kederli görünecek kadar kırgındı. “Korkarım yeniden görüşeceğimiz yer orası Sadiemoon.”

Sadie bağırıp gözyaşlarına boğularak kendini küçük düşürmeden önce arkasını döndü ve dışarıya çıktı. Zayıf görünmeyi reddediyordu, dükkânın dışında hususi olarak onu bekleyen faytona tırmanıp çatısına vurduğunda bile.

Yıllar önce Jack ona sahtekâr deseydi yıkılırdı, lakin şimdi tamamen hayal kırıklığına uğramıştı ve öfkeliydi. Jack’in endişelendiği şeye Sadie genç kız edasıyla umut bağlamıştı ve bu noktadan itibaren adeta Jack onun yoluna taş koyacaktı. Bu bölgede onu engellemeye çalışabilirdi ama onun başka bir dükkân bulmasına engel olamazdı. Ve Jack her ne kadar inkâr etse de Sadie’nin gerçek olacağını bildiği şeye engel olamayacaktı.

Daha önce bir kez Jack Friday onun bütün hayallerini yok etmişti. Eğer Sadie bir daha ona bunu yapmasına izin verirse lanetlensin daha iyiydi.

Saint's Row'daki kulüp küçük geçidin tam doğu kısmındaydı. Vienne batı kısmını almak için de çok para ödemişti ve orayı kendisiyle misafirleri için ahıra çevirmişti, böylece cadde arabalardan tıkanmıyordu.

Arabacı atların bakımı için temiz arnavut kaldırımı taşlarından devam etmeden önce Sadie'yi kapının önünde indirdi. Gündüz vakti kulüp kapalı olmasına rağmen Sadie'nin Vienne ile arkadaşlığı ona bazı özgürlükler tanıdığından köşke rahatça girebiliyordu.

Sadie, Vienne'in falına bir kez bakmıştı, ilk tanıştıklarında. O zamandan beri Fransız kadın fal baktırmak istememişti. Sadie de bunu kişisel algılamamıştı. Vienne onun en güvenilir destekçilerinden biriydi ve Sadie, Vienne'in fincanında gördüğü en azından iki şeyin gerçekleştiğini biliyordu. Vienne'in onun kabiliyetlerine inandığını ve gelecekte ne olacağını bilmek istemediğini düşünüyordu Sadie.

Ya da belki de Vienne, Sadie'nin onun daha fazla sırrını öğrenmesini istemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse bu hiç de önemli değildi. Vienne ve Indara'ya bu kadar bağlı olmasını sağlayan şeyin bir kısmı, her iki kadının da hayatlarından dolayı onu sorumlu tutmamasıydı. Devamlı müşterilerinin çoğu sanki ona danışmadan sabahları giyinemezlermiş gibi davranıyorlardı. Hayatlarındaki olaylardan dolayı ona teşekkür etmeyen ya da onu suçlamayan en azından iki kişinin olması güzeldi.

Dar eteğinin ona izin verdiği kadarıyla uzun adımlarla parlak mermer yüzeyde aceleyle yürüyordu ama nasıl dav-

ranması gerektiğini unutacak kadar değil. Akşam için hazırlıklarla meşgul olan birkaç çalışana “Merhaba,” deyip diğerlerine başıyla selam verdi, fakat normalde yaptığı gibi konuşmak için durmadı. Onun yerine hızla geniş merdivenlerden ilk kata çıkıp köşeyi döndü ve Vienne’in özel odasının bulunduğu ikinci kata çıktı.

Beyaz renkli, iki bölmeli geniş kapıyı çaldı ve hemen kabul edilmek için bekledi. Çok şükür ki uzun süre beklemek zorunda değildi. Vienne’in hizmetçisi samimi bir gülümsemeyle onu karşılayıp hemen ana salona götürdü. Vienne çalışma masasına oturmuş, yazışmalarını okuyordu. Sadie yaklaşırken ona baktı.

“Yavru bir köpekle mücadele etmişe benziyorsun,” dedi Vienne.

Sadie başından şapkasını çıkarıp bir kenara atarken homurdanıyordu. Bir dakika bile bu şapkaya dayanamayacaktı artık.

Vienne –hâlâ ipek sabahlığının içindeydi, alev saçları sırtından aşağıya çağıldıyordu– ayağa kalktı ve iki fincana sıcak kahve koydu. Koltuğunun üzerine atılan şapkaya bir kaşını kaldırarak baktı. “Yeni dükkân sahibinle görüşmen iyi geçmedi mi, *ma petite chouchou*?”

Sadie kaşlarını çatarak ona baktı. Vienne yalnız olduklarında nadiren Fransızca konuşurdu, eğer onu eğlendirecek bir şey çıkmazsa. “Yine bana *benim küçük lahanam* mı dedin?”

Vienne sırtıp hoş tabağıyla kahve fincanını ona uzattı. “Evet. Dediğimi biliyorsun. Affedersin. Otursana.”

Sadie dediğini yapıp şapkasını attığı güzel kumaştan yapılan krem rengi kanepeye oturdu. Şapka onun yanında duruyor, adeta istenmeyen misafir gibi onu umursamıyordu.

Vienne karşısına geçip onunkine uyumlu bir sandalyeye oturdu. Keskin mavi gözleriyle yeniden şapkaya baktı. “Zavallı *Mösyö Chapeau* bir çöp gibi kenara atıldı.” Bu delici ba-

kışlar bu sefer Sadie'nin üzerindeydi, bütün şakalaşma kaybolup gitmişti. "Beni bekletme. Ne oldu?"

Sadie iç çekerek kahvesinden bir yudum aldı. Keyifle gözlerini kapattı. Yoğun ve bol kremayla tatlandırılmıştı, tam istediği gibiydi. Vienne'e ne kadarını anlatmalıydı? Arkadaşına yalan söyleyemezdi, özellikle ona çok yardımı dokunmuş Vienne gibi birisine, ama eğer her şeyi anlattırsa bu Vienne'in Jack ile olan işini etkileyebilirdi ve her ne kadar Jack planlarının mahvolmasını hak etse de kadının aklını karıştırmak istemiyordu.

Fakat Vienne bir iş kadınıydı. Duygusal davranarak bir karara varmazdı.

Sadece bir seçenek kalmıştı, Sadie nereden başlayacaktı?

Vienne'in soru soran bakışlarıyla karşılaştı. "On iki sene önce pagan töreniyle Jack Friday ile evlendim." Vienne onun evli ve terk edilmiş olduğunu biliyordu ama Sadie kocasının adını hiç söylememişti.

Fransız kadının kızıl kahve tonlarındaki kaşları hemen kalktı ancak yüzündeki pürüzsüz beyazlık değişmedi. Şaşırması için yeni bir bilgiden fazlasına ihtiyacı vardı. "Pagan töreniyle mi? Ne kadar özgür düşüncelisin arkadaşım."

"Özgür düşünceyle bunun bir alakası yok. Ben on beş yaşındaydım, o da on sekiz ve ailesi onu mirastan mahrum bırakmıştı. Evlilik cüzdanını bile alacak paramız yoktu." Tuhaftır ki bu günler Sadie'nin dudaklarında bir gülümseye sebep olmuştu. Jack bir süre onları idare etsin diye büyük-babasından biraz para çalmıştı ama para sonsuza kadar yetmemişti. Yalnızca birkaç eşyaya ve birbirlerine sahiplerdi. *Tanrım*, o zamanlar bu bile yeterdi.

"Daha önce senin böyle gülümsediğini hiç görmedim," dedi Vienne düşünceyle, gözlerinde şüphe vardı. "Bu mutluluk, adeta değiştirilebilecek iki kuruşluk fahişeymişsin gibi seni bırakıp giden kara vicdanlı piç kurusu sayesinde değildir herhalde?"

Vienne'in olayları yorumlamada ilginç bir tarzı vardı, sadece açık ve net değil, aynı zamanda Jack'i şefkatle hatırladığı için Sadie'nin yanılmasını sağlıyordu.

"Evliliğimin her anı kötü değildi Vienne," dedi Sadie biraz soğukkanlılıkla. "Ve beni senin söylediğin gibi 'iki kurusluk fahişe' gibi ortada da bırakmadı."

"Elbette hayır." Fransız'ın sesi yatıştırıcıydı ve hiç de samimi değildi. Vienne erkeklerin kötü olduğunu düşünürdü, hem de hepsinin. Hayatını bu tarz hayal kırıklığından uzakta tutacağını söylerdi.

"Yani Bay Friday senin eski kocan, öyle mi? Neden geçen gece bundan bahsetmedin?"

Sadie omuz silkti –Vienne'den kaptığı korkunç bir huydu– ve lezzetli kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bununla ilgili konuşmak istemedim."

"Ve şimdi istiyorsun?"

"Ve şimdi istiyorum çünkü koca kıçlı herif dükkânı kiralamama izin vermeyeceğini söyledi!" Sadie suçlarken bile Jack'e karşı bir şefkat duyuyordu! Öfke ve korku büyük bir şiddetle onu sararken titriyordu. "Bunu yapabilir mi Vienne?"

Arkadaşı oldukça öfkeli görünüyordu. "Tam olarak seni nasıl tehdit etti?"

"Dükkânı bana kiraya vermemesi için Bay Kane ile konuşacak."

Vienne o zaman hafiftçe gülümsedi ve yırtıcı görünmesine rağmen Sadie bunun iyiye işaret olduğunu anladı. "Trystan Kane birçok şey olabilir ama sadece ortağı istedi diye böyle bir yatırıma sırt çevirecek bir adam değildir."

"Fakat onun Bay Kane'e benim hakkımda korkunç şeyler anlatacağına eminim."

"Sen de bana kocan hakkında korkunç şeyler anlattın ama bu onunla iş yapmamı engellemez. Yalnızca yatağımı onunla paylaşmamı engeller."

Sadie'nin ağzı açık kaldı. Vienne nasıl konuşacağını unutmuşu benziyordu. Ve Vienne, Tanrı onu sevsin, kahkaha atarak konuşmaya başladı. "Böyle şaşkın şaşkın bakma arkadaşım. Sen, hatta herkes, onun ne kadar çekici olduğunu biliyorsunuz."

"Şey... evet. Elbette." Ama Vienne "kara vicdanlı piç kuruşu" diye bahsettiği birine nasıl kendini verebilirdi? İkisini aynı yatakta düşünmek... Sadie elindeki fincanı yese, Vienne ne hissederd diye merak ediyordu.

"Gözlerimi oyacakmışsın gibi bakmana gerek yok." Vienne yeniden kahkaha attı. "Kocanla yatmayacağım Sadie."

Sadie ona bu şekilde bakmamıştı, değil mi? "O benim kocam değil, artık değil. Yasal olarak olduğunu da sanmıyorum."

Vienne başını yana eğdi. "O zaman neden ondan korkuyorsun?"

Sadie kaşlarını çatarak eteğinde gördüğünü sandığı beneği silkelemeye başladı. "Ondan korkmuyorum."

Birden bir sessizlik çöktü ve sonra Vienne, "Onu hâlâ sevdiğini düşünüyorum," dedi meraklı bir sesle.

Sadie bunu yeterince duymuştu. "Senin gözünde bu yine onu seksi yapar mı peki?"

Vienne gözlerini kırptı, şaşkınlıktan gözleri büyümüştü. Ancak Sadie kabalığından dolayı ondan özür dilemeden önce Fransız kadın kahkahaya boğuldu, bu tepki Sadie'nin pişmanlığını da durdurmuştu.

"Bunca yıl." Vienne hâlâ kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Yıllardır senin arkadaşımın ve senin böyle enfes bir kaltak olduğunu hiç bilmiyordum."

Küçük bir gülümseme de Sadie'nin dudaklarına yerleşti. "Özür dileyecektim ama unut gitsin."

"Canım arkadaşım." Vienne'in yüzündeki keyif çekilip yerini endişeye bıraktı. "Geçmişinin acı dolu hatıralarıyla

yüzleşmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Elimden gelse onu senden söküp alırdım.”

Keşke mümkün olsaydı. Sadie’nin boğazı düğümlendi ve dudakları hafiften büzüldü. “Hemen gidecektir. Eğer Bay Kane’i dükkânı bana kiralamama konusunda ikna ederse o zaman başka bir yer bulacağım.”

“Bu da mümkün,” diye onu cesaretlendirdi Vienne. “Ama eğer Trystan Kane onun hıyar ortağı kızdı diye sizin kontratı iptal edecek kadar aptalsa, o zaman o da benim tanıdığım adam değildir.”

Sadie bir an onun nasıl bir adam olduğunu merak etti. İş ilişkisi dışında Trystan Kane hakkında çok az şey biliyordu ama o ve Vienne’in ortak bir geçmişi vardı. Detaylardan emin değildi ama onların bir iş içinde olduğunu düşünüyordu.

Bu konuyu çok merak etmesine rağmen bir şey sormadı. Eğer bilmesini istersen zaten Vienne ona anlatırdı ve Sadie’nin düşünmesi gereken işleri –çok daha mühim işleri– vardı.

“Gitmeliyim,” dedi kahvesini bitirip. “Mason beni bu akşam tiyatroya götürecektir ve o gelmeden önce yapmam gereken milyon tane işim var.”

Vienne’in bakışları şöminenin üzerindeki Delilah tablosuna kaydıığında dudaklarında hülyalı bir gülümseme belirdi. “Hmm. Mason. *O adamı* becermelisin arkadaşım.”

Sadie kıkırdadı, kendi bakışları da tablodaydı. Mason her zamanki gibi muhteşem bir iş çıkarmıştı. Vienne bir elinde hançer, diğeriyle uzun siyah saçtan bir tutam tutarken uzun ince ipek elbisesinin içinde hem çekici hem de tehlikeli görünüyordu. “Onunla yatmadın, değil mi Vienne?” diye sordu, korkunç düşünce aklını çelerken.

Arkadaşının gülümsemesi korkunç bir hal aldı. “Eğer yat-saydım, onda senin peşine takılacak güç olmazdı!”

İkisi buna bir kakhaha patlattı ve Sadie rahatladı. Vien-

ne'in yatağını paylaşan –ona kur yapan– bir adamla zaman geçirmek oldukça rahatsız ediciydi. Bu şehvetli Fransız kadınlarıyla kıyaslanıp kıyaslanmadığını merak etmekle kalmamış, aynı zamanda bunun nasıl bir his olduğunu da merak etmişti. Kıskaçlığı sevmiyordu fakat içinde barındırdığını da biliyordu. En iyisi bunu gözardı etmekte.

“Kendi yaşımdaki erkeklerle ilişki kurmaktan kaçınıyorum,” diye kabul etti Vienne çekingen bir tavırla. “Yaşlılar kendine çok güveniyor, gençler ise...” Kıkırdadı. “Gençler ise daha şehvetli! Ama aynı yaşta bir erkek? Ne kendine çok güveniyor ne de şehvetli.”

“İkisinin bir karışımı olmaması senin için çok kötü,” diye yorum yaptı Sadie geçirdiği kötü güne rağmen şaşırılacak bir neşeyle. “Yaşının verdiği kuvvete ve yaşlıların güvenine sahip genç bir delikanlı.”

Hayal mi görüyordu yoksa Vienne biraz solgun muydu? “Evet,” diye kabul etti Vienne artık gülümsemeyerek. “Aslında bu çok kötü. Tiyatronun tadını çıkar. Tiyatroyu ve muhteşem Bay Blayne’i bana yarın anlatırsın.”

Kovulmuştu ama Sadie hiç kırılmadığını fark etti. Arkadaşına sarıldı ve gitti. Uşaklardan biri aracını çağırdı ve sonra Pimlico’ya gitmek için yola çıktı, birden enerjisi tükenmişti.

Sadece sıcak bir duşa ihtiyacı vardı. Ve bir ya da iki kadeh şaraba. Ah, bir de yakışıklı, çekici bir erkekle hoş bir akşam. Bu onun hemen aklını karıştırdı. Belki Vienne haklıydı. Belki Mason ile çıkmalıydı. O adam gerçekten çekiciydi ve Sadie adamın ona hayran olduğunu da biliyordu. Harika dans ediyordu ve muhteşem öpüşüyordu, neden ilişkilerini bir sonraki adıma taşımıyordu ki? Sanki hâlâ evli bir kadındı!

Ah, neden gidip bunu düşünmek zorundaydı ki? Ve Jack ile ne yapacaktı?

Hiçbir şey. Yapacağı buydu. Hiçbir şey, ta ki Jack onu diğer ihtimale zorlayana kadar. Onunla hiç uğraşmaması en

iyisiydi. Jack'in Bay Kane'i caydırmada başarısız olmasını ve en yakın zamanda kasabadan gitmesini umdu. Dükkân için başka bir yere bakmak istemiyordu ama bakabilirdi. Yolunu kesen Jack Farrington –artık Friday– adındaki engel yüzünden hayalinden vazgeçmeyecekti.

Hakikaten, bu lanet olası Friday adı da nereden çıkmıştı?

Bölüm 5

Jack'in Trystan'a gönderdiği telgraf kısıydı ve mümkün olduğunca temel noktaya değinmişti. Arkadaşına "Bayan Moon"un işleri hakkındaki korkularını ve sahtekârlık ve polislin karışma ihtimali yüzünden ona dükkânı kiraya vermenin mantıklı bir iş olmadığını düşündüğünü anlatmıştı.

Telgrafi yazıp yolladıktan sonra az da olsa kendini suçlu hissetti. Genç olduklarında bile Sadie, ara sıra bir gün kendi dükkânına sahip olacağını söyleyip dururdu. Ne tarz bir dükkân olduğu gerçekten önemli değildi ve Sadie ona sadece basit bir kafe ya da belki bir restoran açacağını söyleseydi, neredeyse çok kötü bir tavırla ona karşı gelmezdi.

Sadie onu bir cani olarak görüyordu. Tryst'a yazdığı mektup da öyle olduğunun bir kanıtıydı aslında. Jack'in Sadie'ye onu da düşündüğünü anlatabileceği bir yol yoktu. Yüce Tanrım, ya birisi Sadie'yi sahtekârlıkla suçlarsa? Londra kendilerine kâhin, medyum diyen, ruhsal iletişime geçtiğini iddia eden ve gerçekten oyuncudan başka bir şey olmayan kişilerle doluydu. Maskaralıkları ortaya çıktığında onlar için büyük bir yıkım oluyordu ve genellikle tutuklanıyorlardı.

Sadie ve onun lanet olası çay yaprakları. Yapraklar onun için her zaman önemliydi. Jack bazen yaprakların Sadie'ye

Jack'in kendisinden daha çok şey ifade ettiğine inanırdı. Gençliklerinde bu bir eğlenceydi, zengin kadınlardan birkaç kuruş kazanmanın ve sofralarına yemek koymanın bir yoluyla. Sadie'nin çok başarılı olduğunu gördüğünde Jack birkaç "mistik" olaylarla gösteriye yardımcı olurdu. Hatta onun ruhlarla iletişime geçtiğini bile söylemişti. Fakat sonra dikkatleri üzerlerine çekmişlerdi ve Trystan Kane araya girmeseydi ikisi de hapsi boylayacaktı. Ve sonra yeni bir başlangıç için Jack'in eline bir fırsat geçti ve Sadie...

Para kazanmak için hâlâ başkalarının umutlarını ve korkularını kullanarak aynı eski oyunu oynuyordu. Bir yandan Jack ona hak vermiyor da değildi. Eğer insanlar kaderlerinin bir fincanının içinde var olacağına inanacak kadar aptallarsa, cüzdanlarının hafiflemesini de hak ediyorlardı. Diğer yandan, Jack ikisi için yeni bir başlangıç için İngiltere'den gitmişti –ondan ayrılmıştı– ve Sadie ona sırt çevirmişti. Jack gittikten sonra Sadie eski düzenbazlıklarına geri dönmek için ne kadar beklemişti? Jack'in gemisinin limandan ayrılmasını beklemiş miydi hatta?

Jack kendileri için daha iyi bir hayat elde etmek amacıyla bilinmeyen seçip onu terk etmişti. Eğer Sadie daha iyi bir hayat istemediyse neden ona söylememişti? Sadie ondan kurtulmak mı istemişti? Eğer bu doğruysa neden yaralı rolünü o oynuyordu?

Eğer ceza sistemi o kadar korkunç değilse Sadie'nin tutuklanmayı hak ettiğini düşünen kişi olacaktı Jack.

Ancak Sadie bunu hak etmiyordu. Sadie'nin hapse atılma ve muhtemelen sürgün edilme fikri Jack'in midelerini altüst etti. Bu yüzden Trystan'a gönderdiği telgraf Sadie'nin yararına olduğu kadar kendi işlerini korumada da yararlıydı. Sadie bunu seçebilirdi ama bu Jack'in ona kendini dar ağacına götürme fırsatını vereceği anlamına da gelmiyordu. Ne de olsa Jack hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordu. *Lanet olsun!*

Barrington'a döndüğünde Vienne La Rieux'nün salonunda onu beklediğini gördü. Sadie ile kavga etmesinin nedeninin sadece iş olmadığını kabul etmek zorundaydı. Ve La Rieux'nün bakışlarından anlaşıldığına göre o da bunu biliyordu.

"*Bonjour, Mösyö Friday,*" diye onu selamladı Vienne mesafeli bir içtenlikle. Gözlerine uyan mavi bir elbise giymişti ve başında da moda uygun küçük bir şapka vardı.

"Madam La Rieux. Umarım uzun zamandır beklemiyorsunuzdur."

Kadın o zaman gülümsedi ve Jack kadının dudaklarındaki donukluğu gördü. Bu tavırdaki değişiklik sadece Sadie yüzünden olabilirdi. "Kahvem daha gelmedi."

Jack onunla yüz yüze olabilmek için küçük masanın karşısına geçip arkası geniş pelüş koltuğa oturdu. Sonra kahveler geldi ve Jack demlik, krema ve şekerin haricinde tepside iki fincan görünce şaşırды.

"Sizin de bir fincan isteyeceğinizi düşündüm," dedi Vienne.

Jack dikkatini La Rieux'ye vermeden önce teşekkür edip garsonu gönderdi. Madam Rieux ikisi için fincanları doldururken Jack onun dikkatli oluşunu inceliyordu. Kahve kokusu burnuna geldiğinde yoğun koku onu baştan çıkartıyordu. Dünya ne yapmıştı da Tanrı onları açık bir çaya alternatif olan bu güzelim kahveyle kutsamıştı?

"Teşekkürler. Bu beni tamamen aşağılamaya karar vermediğiniz anlamına mı geliyor? Yoksa sonrası daha zevkli olsun diye yanlış bir izlenim vererek beni önce sakinleştirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Bu kadının ifadesini az da olsa yumuşattı. "Doğru noktaya değindiniz. Daha karar vermedim. Krema ve şeker?" Jack başıyla onayladığında o konuşmaya devam ediyordu. "Sizi sevmek istiyorum Bay Friday. Gerçekten seviyorum da ve

bu iş ilişkilerimizin daha iyi olmasını sağlayabilirdi. Ama arkadaşımı tehdit etmeniz–”

“Ben kimseyi tehdit etmedim,” diye aniden söyleyiverdi Jack önemsemiyormuş gibi davranmayarak. Sesini kısıtı ve, “Kendi yerinizde böyle eğlenceleri önermek istiyorsanız bu sizi ilgilendirir ama böyle bir girişimi desteklemenin sonucunda doğabilecekler hakkındaki endişelerimi ortağım ile paylaşmazsam ihmalkârlık yapmış olurum,” dedi.

“Sanki Sadie’nin bir sahtekâr olduğunu düşünüyor musunuz gibi konuşuyorsunuz.”

Jack bakışlarını kaçırdı. Sadie konusunu bu kadınla tartışmak istemiyordu. Evliliğinin işle ilgisi yoktu. Ya da *eksik* olan evliliğinin yeri yoktu.

Fincan küçük bir tıngırtıyla tabağıyla buluştu. La Rieux’nün ona baktığını hissedebiliyordu. “*Aman Tanrım. Tamamen böyle düşünüyorsunuz. Karınız hakkında nasıl böyle düşünürsünüz?*”

Jack başını çevirdi ve kendisinininki gibi sert bakışlı gözlere gözlerini dikti. “Artık onun benden koca olarak bahsetmediği gibi ben de ondan karım diye bahsetmiyorum.” Ve Sadie’nin bundan hiç bahsetmediğine emindi.

La Rieux koltuğuna yaslandığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “*Pekâlâ.*”

Kadın başka bir şey söylemeyince Jack bir kaşını kaldırdı. “Hepsi bu kadar mı?”

La Rieux başıyla onu onayladığında kızıl saçları ışıktan parlardı. “Sadie’yle aranızda geçenler beni ilgilendirmez. Onu terk edip gitmeniz için sebepleri vardır eminim.”

Öfke Jack’in yüzüne doğru tırmanıyordu. “Ben kimseyi *terk edip gitmedim*. İngiltere’ye geri geldiğimde evimin bomboş olduğunu gördüm ve karım –âşık olduğum kadın– benim hayatımdan çekip gitmişti.”

La Rieux sadece kadınların yapabileceği tarzda bir kaşını

kaldırdı, hem kibirli hem de keyifli görünmeyi başarabiliyordu. “Siz böyle memnun halde ondan şarlatan diye bahsederken kim onu suçlayabilir ki?”

Bu kadın hiçbir şey bilmezken Sadie ile ilişkilerini yorumlayabileceğini kim ona söylemişti ki? Jack, Sadie’nin yaprakları okuduğunu görmüştü. Onun ne kadar yanıldığını ve ne kadar haklı çıktığını görmüştü. Bazen kendini öyle kaptırırdı ki gerçekten geleceği görebildiğine inanırdı ama yalnızken sadece omuz silkip alt tarafı yaprak deyip geçerdi. Sadece çay.

“Kader bir fincanın dibinde olmaz,” diye savunmaya geçti Jack ama kendini ifade edemediğini biliyordu. “Onun benim yapraklarıma bakmadığını mı düşünüyorsunuz? Söylediği hiçbir şey gerçek olmadı. Bunların hepsi saçmalık. O bunu biliyor ve ben de biliyorum.” O zaman Sadie ona uzun bir ayrılıktan sonra yeniden birleşeceklerini söylemişti ve sonra Jack İngiltere’den ayrıldıktan bir sene sonra Sadie kaçıp gitmişti. Yolladığı mektup sayısı giderek azalmış –sanki bir yabancı tarafından yazılan mektuplar– ve sonra da tamamen kesilmişlerdi.

Yapraklar onların birbirlerini sonsuza dek seveceklerini söylemişlerdi. Sadie’nin söylediği buydu ve o zaman Jack de ona inanmıştı. Fakat yapraklar hiçbir şeyi bilmiyorlardı.

“Onun size yalan söylediğini düşündüğünüz için mi terk ettiniz?”

Jack bunu tartışmak istemiyordu ama kendini durduramıyordu da. “O zamanlar bana yalan söylediğini bilmiyordum.” Üzüldüğünü sonradan fark etmişti – boş dairelerinin kapısında duruyor, tozu kokluyor ve örtülü mobilyalara bakıyordu. “Ayrıldığımda daha yirmi yaşındaydım, ona yeni bir hayat sunmaya kararlıydım. Böyle bir hayatı ona verebilecektim eğer olmasaydı–” Sustu ama artık çok geçti. Çok fazla şey anlatmıştı. “Lakin artık o kadar önemli değil.”

“Sanırım haklısınız.” La Rieux başını hafifçe yan tarafa çe-

virmeden önce bir anlığına onu izledi. “Friday gerçek adınız olmadığı halde sözleşmeleriniz yasal mı?”

“Yasal ve adım da kendi adım değil,” diye onu bilgilendirdi Jack sıkıdığı dişlerinin arasından. “Ama bilginize, bir suç işlemediğim sürece kendime ne dediğim önemli değil.” Bunu Sadie’ye söylemesini önermek dilinin ucuna kadar geldi fakat bunu kendine sakladı.

Şimdi gülen Fransız kadın ilgiyle ona bakıyordu. Kadın onu sevmiyordu ama ilgi duyduğu açıktı. Bu kadın başka bir zamanda ve başka bir kadın olsaydı bu gece kesin yatarlardı. “Sanırım arkadaşım Sadie’nin başka bir adamla evli olduğunu da söyleyeceksiniz?”

“Bu şartlar altında arkadaşınız Sadie’nin yasal olarak hiç evlenmediğini söyleyebilirim,” dedi Friday ve midesinde keskin bir acı patlak verdi. İrkildi ve La Rieux de bunu gördü. Harika, aslında bağırsakları yüzünden rahatsızken, kadın muhtemelen onun Sadie’yi özlediğini düşünüyordu. “Ne olursa olsun, bunun sizi ilgilendirmediğini kabul ettiniz, hatırlarsanız?”

“Ah, *evet*. Bu sözümü tutacağım. Şu andan itibaren ben-den bununla ilgili başka bir kelime duymayacaksınız.” Sustu. “Şimdi işimizi hallettiğimizi düşünüyorum. Sizden izninizi isteyeceğim.”

Jack de ayağa kalkarken ne büyük rahatlık diye düşündü. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri kalan işlerini de halletmek istiyordu. Trystan kasabaya gelip işleri ondan alır almaz Jack buradan ayrılacaktı. İngiltere’den ve Sadie’den en uzağa gitmeyi planlıyordu.

“Aslında iyi niyetimin bir göstergesi olarak neden bu akşam kulübe gelmiyorsunuz?” diye sordu Vienne La Rieux. Gülümsemesi sıcaktı fakat Jack buna güvenmiyordu. “Ünlü sihirci Nathan Xavier’ın bu akşam özel bir gösterisi var.”

“Onun inanılmaz olduğunu duydum. Sanatına tanıklık

etme fırsatı beni mutlu eder.” Doğruyu söylüyordu ama kadının onun için hazırladığı bir çeşit tuzağa yürüdüğünü de biliyordu.

Neyse ki kadın onu fazla tutmadı. Sırıttı. “Belki onun da bir sahtekâr olduğunu düşünürsünüz ama bunu kanıtlamanızı isterim.”

“Paramı alıp işlerimi mahvetmediği sürece onun ne yaptığı umurumda değil.”

“Kendinize ait olanı koruyun. Soylu bir beyefendinin yapacağı gibi.” Başını yeniden yana eğdi. “Merak ettim de bu dış işlerinizi etkiler mi?”

Jack’in cevap verme şansı olmadan kadın ona iyi günler dileyip hemen gitmek için arkasını döndü. Neydi bu acele?

Jack eli kalçasında diğer koltuğa yaslanıp durdu. Kadının gidişini izlemekten ziyade karşı duvardaki bir tabloya dik dik bakıyordu, modern ressamların düşkün gibi görüldüğü mitolojik resimleri andıran bir tabloydu. Bunu satın almak Trystan’ın fikriydi. Ressamın mükemmellik için yaratıldığını söylemişti. Jack ona inanıyordu çünkü Alexander Graham Bell’in icat ettiği “telefon” cihazını alması için ona tavsiye verdiğinde Tryst ona inanmıştı. İletişim açısından bunun büyük bir devrim olduğundan emindi.

Ama gerçekte tabloya bakmıyordu, sadece öylece bakmasını sağlayan bir araçtı. Bugün iş ve olası diğer yatırımları konuşmak için La Rieux ile bir görüşme ayarlamıştı. Trystan, Jack (pek düşünmese de) ve kadının yatırım yapmayı düşündüğü şey Bayswater’da uluslararası mal ticareti yapan bir depo ya da büyük bir market inşa etmekte. Geçen sene aynı yere yapılan teklifler yüzünden William Whiteley’e karşı kadın ahlakını yozlaştırdığı gerekçesiyle küçük bir isyan çıkmıştı, fakat Trystan, La Rieux’nün büyük kazançlar sağlayacağı girişimdeki ısrarını kabul etmişti. Jack sadece arkadaşının neye atıldığının farkında olmasını umuyordu. Vienne La

Rieux adeta bir erkeğin haberi olmadan hayalarını alabilecek bir kadın gibi onu ezebilirdi.

Çok şükür ki Jack kendi kısımlarının farkındaydı. Ama o ve La Rieux iyi anlaşırса hayat daha kolay olurdu. Eğer bu o kasabadayken Sadie ile yakın olmak anlamına geliyorsa, onu da hallederdi.

Aslında Sadie'den nefret etmiyordu. Yaptığı işten, onu kolayca terk edişinden nefret ediyordu ama ondan değil. Bu da sorunun bir kısmıydı. Fakat ondan nefret etseydi çok daha mutlu olabilirdi. Nefret bir adama amaç veriyordu. Sadie'ye karşı hissettiği... evet, bunun için pek amaç yokmuş gibi görünüyordu.

Neyse ki nazik bir elin koluna dokunmasıyla bu düşüncelerinden kurtuldu. "Bay Friday?"

Arsız yeşil gözleri görmek için aşağıya doğru baktı ve elinden geldiğince Sadie'yi zihninin derinliklerine gömdü. "Leydi Gosling, bu ne sürpriz."

Leydinin yumuşak dudaklarının kıvrımı Jack'e bütün zevkleri –bilindik ya da bilinmedik– bildiğini anlatıyordu. Bir adamın penisi bunun karşısında sertleşmeseydi o adam hadım olabilirdi. Tanrı'ya şükür ki Jack belinin altında hafif bir hareketlenme hissediyordu. Sadie erkekliğini ondan tamamen çalmamıştı.

"Rahatsız ettiğim için beni affedin bayım ama sizi burada gördüğüm zaman bir arkadaşımla çay içiyordum ve böyle bir fırsatı kaçırmak istemedim."

"Ben böyle bir rahatsızlıktan oldukça memnunum, lakin hiçbir erkek sizin gibi bir arkadaştan rahatsızlık duymaz."

Leydi Gosling ilk duyduğu andan itibaren flörtleşmeyi anlardı ve bir erkeğin ona karşı ilgili olduğunu da bilirdi. Bir adım daha yanaşıp göğsünü Jack'in koluna sürttü. "Merak ediyorum da Bay Friday, sihre ilginiz var mı?"

İşte bunu beklemiyordu. Acaba La Rieux ile konuşmala-

rını duymuş muydu? Yoksa bu tamamen bir tesadüf müydü? Kadının gözlerinde aksini gösterecek bir belirti görmedi. “İlgileneceğimi düşünüyorum Leydi Gosling.”

“Bu akşam benimle Saint’s Row’daki gösteriye gelir misiniz?”

Gerçek bir gösteri. Leydinin zihninde ne tarz bir gösteri olduğunu çok iyi hayal edebiliyordu. “Peki Lord Gosling?”

Kadın ciddi bir tavır takınarak aşağıya baktı ama bu sırada göğüs ucu hâlâ Jack’in koluna baskı uyguluyordu. “Kocam böyle gösterilerin değerini bilmez.”

“Ama siz biliyorsunuz.”

“Evet.” Kusursuz teninin ve cezbedici gözlerinin güzelliğini Jack’e göstererek çenesini kaldırdı. “Onun değerini bilmediği daha büyük şeyler var.”

“Çok yazık. Demek ki birçok zevkten mahrum kalıyor.”

“Öyle.”

Jack’in eli kolunun üzerinde duran eli kapattı. Birkaç santim sola doğru kaydı ve avucuyla kadının elini kavrayıp takılmak için gizlice elini sıktı, ancak parmakları hareket etmedi, libidosunun bunu ne kadar çok istemesine rağmen. Zihni, Sadie’den uzaklaşmışken kaçırduğu zevkleri düşünmekle meşguldü. “O zaman bu akşam Saint’s Row’a sizinle gitmek benim için büyük bir zevk olacak.”

“Tamam,” diye cevap verdi kadın kısıp, hevesli bir sesle. “Öyle olacağına inanıyorum. Sizinle orada görüşürüz.”

Ve sonra Jack’in kolunu sıcaklığından mahrum bırakarak gitti ve Jack’in diğer yarısı tuhaf derecede rahatladı. Bunun sebebini karısını gördüğü şoktan kaynaklandığına yordu. Sadie onun gençlik aşkıydı. Tanrım, onun için her şeyden vazgeçmişti. Evlatlıktan reddedilmişti, mirastan mahrum bırakılmıştı ama hâlâ onsuz bir hayatı anlayamıyordu. Jack onun için her şeyinden vazgeçmişken, Sadie’nin onun için çay yapraklarından vazgeçmemesi çocuksu da olsa onu kızdırıyordu.

Leydi Gosling ona zevki, arkadaşlığı ve bir kadının sıcaklığını sunmuştu. Ve o Sadie'nin de orada olacağından şüphe etmiyordu ki La Rieux'nün onu davet etme sebebi de buydu. Jack, Sadie'ye onu özlemediğini göstermek istiyordu. Geçmiş peşine takıldı diye Londra'da kaldığı sürece bekâr mı kalmalıydı yani?

Bir karısı olmadığını çok iyi hatırlayacaktı. Şüphesiz Sadie, Jack'in onu unuttuğunu hatırlamaktan pek mutlu olmayacaktı.

Sadie, Mason ile dışarı çıkmak için giyinirken yirmi dört saatten az bir süre önce Jack Friday'in –şu an kalbinde koca bir diken gibiydi– beynini bazen yoklayan kötü bir anıdan daha önemsiz olmasına inanamıyordu.

Neden şimdi? Petra, açık pembe ipek korsesinin bağcıklarını bağlarken Sadie merak ediyordu. Jack neden şimdi onun hayatına geri dönmek zorundaydı? Yoksa hiç dönmeyecek miydi?

Ve kahrolası adam neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı? Birkaç metre uzağındaki boy aynasından kendine baktı Sadie. Jack ona iyi görüldüğünü söylemişti, fakat bunun sebebi yıllar mıydı yoksa kendileri miydi? Zaman erkeklere olduğu gibi kadınlara iyi davranmıyordu. Kadınların gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklar istenmezken, erkeklerdeki iyi karakterin bir işareti olarak düşünülüyordu. Neden böyleydi? Bu zamana kadar böyle kırışıklara sahip olmadığı için Sadie oldukça şanslıydı ama Jack'te vardı. Çizgileri vardı ve onlarla bile oldukça iyi görünüyordu.

Muhteşem burnunun üzerindeki çillerle bile iyi görünüyordu Jack. Her zaman bronz tenliydi ve güneşin altında çok durursa çillenirdi ve şimdi de oldukça bronz görünüyordu.

Oysa bir kadın için böyle bir yüze sahip olmak tam bir skandaldı.

Hayır, Jack'in ona bu kadar değersizmiş gibi davranması ve yakışıklı olması adil değildi. Kahrolası adam hafiften kambur olmalıydı ya da ruhundaki kara lekenin ötesinde bedende fark edilebilir birkaç kötü fiziksel özellik bulunmalıydı.

Bir sahtekâr. Jack ona bir sahtekâr olduğunu söylemişti. Bundan da kötüsü Jack buna inanıyordu. Onca sene Sadie'yi tanımış ve ona, neler yapabileceğine inanmamıştı. Fakat Sadie çok uzun zaman önce bunu fark etmişti, bu yüzden şimdi o lafı duymak o kadar canını yakmamalıydı. Ruhunda sihrin olmaması Jack'in suçu değildi, büyükbabası çok küçük yaşta onu bundan mahrum bırakmış olmalıydı. Bir erkek dünyada kendi yolunu kendisi çizirdi. Sadece ölüm alna yazılıydı.

Jack kendi kontrolünün ötesinde bir şeylerin olduğuna inanmak istemiyordu. Bu yüzden Sadie önceleri tuhaf şekilleri yanlış yorumladığında, Jack bunu onun gerçek bir hüneri olmadığını kanıtı olarak görüyordu. Ve insanlar kalplerindeki gerçeği kabul etmektense yalan söylemeyi tercih ettiklerinde Jack de buna inanıyordu. Gözün göremediğinin ötesini Sadie'nin gördüğünü kabul etmektense bu onun için daha kolaydı.

Sadie bir keresinde falına bakmak için Jack'i ikna etmişti. Ne söylediğini tam olarak hatırlayamıyordu, çok uzun zaman önceydi ama aralarında çok büyük bir mesafe gördüğünü hatırlıyordu – bir ayrılığı. Yeniden birleşeceklerini de hissetmişti ama bu olmamıştı.

Şimdiye dek.

Bu düşünce onu ürpertti. "Neredeyse bitti hanımefendi," dedi hizmetçisi, titremesinin soğuktan olduğunu düşünerek. Sadie kızın çok iyi olduğunu ona söylerken düşüncelerini dağıttığı için de memnundu. Onun ve Jack'in yeniden

birleşme gibi bir ihtimali yoktu. Bütün bu olanlardan sonra hiç yoktu. Ancak bütün birleşmelerin hoş olmayacağını da biliyordu. Jack'in onu bırakıp gittiği gün, Sadie birbirlerini yeniden görecekleri günde dünyanın en mutlu insanı olacağından emindi. Genelde bu kadar çok yanılmazdı.

Petra bağcıkları bitirip Sadie'nin akşam için hazırladığı şaşırtıcı elbiseyi almaya gitti. Öyle göz alacak kadar modaya uygun kesimli bir elbise değildi ama hafif katlı ve fırfırlı, çok sade bir gece elbisesiydi. Onu bu kadar şahane kılan, ipeğin koyu fuşya rengi olmasıydı ki Sadie'ye dönüp bakılmasını sağlayacaktı.

Petra nazik kıyafeti onun başından aşağıya geçirdi. Sadie elbise tenini yıkayıp geçerken bir iç çekti. İpeğe tapıyordu – neredeyse terzisi Avery Forrest'a taptığı kadar. Terzi büyük yeteneğiyle herkese fark atıyordu ancak bir süre sonra ücreti de fark atmaya başlamıştı. Sadie arkadaşlarına karşı tamamen nazikti (ücrette de) ve bundan dolayı da gayet memnundu.

“Bunu söylediğim için beni maruz görün ama bu renkteki bir elbiseyi giydiğiniz için çok cesursunuz.”

Sadie, pastel renklerden ziyade nadiren cüretkâr kıyafetler giyen Petra'ya gülümsedi. “Yorumlamaya açık, değil mi?”

“Evet. Açık ve seçik.”

Sadie kıkırdayarak ipek eteklerini elleriyle düzeltti, kızın söylediklerine hiç gücenmemişti. Omuzlarını saran çok kısa kollar boynun açık kalmasını sağlıyordu. Petra hızla bütün düğmeleri iliklerken korse tam oturmuştu. Bütün bedenini sarıyor, parlak renk göğüslerinin üst kısmının adeta kar gibi beyaz görünmesini sağlıyordu. Bugünlerde moda, hafif hareketlenme versin diye korsenin bel kısmında toplanmasıydı. Artık büyük ve şişkin görünen popolar yoktu.

İki inci küpe ve saçının tepesine taktığı sırlı altın toka haricinde takı takmamıştı. Fildişi eldivenler ve ona uyumlu ipek şal kıyafeti tamamlıyordu.

Sadie hep parlak renkleri severdi. Annesi tavuskuşu gibi oldu diye ona kızardı ama her zaman yüzünde bir tebesümle. Jack düğün hediyesi olarak ona kuş mavisi dediği bir renkte bir çift saten eldiven vermişti. O zamanın şartlarına göre oldukça kullanışsızlardı fakat yine de Sadie onları çok seviyordu. Hâlâ o eldivenleri bir yerlerde saklıyordu.

“Şunu kabul etmeliyim ki,” dedi Petra, bitirdiği işini değerlendirmek için arkada dururken, “göz kamaştırıcı görünüyorsunuz. Parlak ama göz kamaştırıcı.”

Sadie gülümsedi. “Teşekkürler.” Sonra kapının çalındığını duyunca saate bir göz attı. “Tam zamanında.”

Sadie el çantasını alıp odadan çıktı ve yavaşça merdivenlerden inip kavalyesini karşılamaya misafir odasına geçti. Siyahlar içindeki Mason, kırmızı kadife bir koltuğun yanında ellerini arkasında bağlamış halde duruyor, duvardaki gelincik tablosuna bakıyordu.

“Hata mı arıyorsun?” diye sordu Sadie.

Bir kaşını kaldırarak döndüğünde yüzünde yamuk bir gülümseme vardı. “Çok mu eleştiriyorum?”

“Çoğunlukla.”

“Şey, çok güzel görünüyorsun.”

Sadie’nin yanaklarına ateş bastı. “Teşekkürler. Peki gelincikler?”

Omuz silkti. “Oldukça iyi.”

Mason Blayne dikkat çekici bir adamdı. Uzun boyluydu, siyah ince telli saçlara ve adeta geceye uyum sağlayan çikolata renkli gözlere sahipti. Teni ise egzotik atalarının gibi, hafif zeytuniye çalan açık renkteydi ve gerçek bir ressamın mizasına sahipti – eğer yaptığı resimde bazen istediği tonu tutturamamışsa kendine sövüp dururdu. Kendine gülecek kadar harika bir kabiliyeti vardı ve bu Sadie’nin hayran olduğu bir özellikti.

Yakışıklı ve zeki olmasının dışında, Mason’ın yanında za-

man inanılmaz derecede hızlı geçiyordu ve Sadie'yi alışkın olduğu dünyadan çok farklı bir dünyaya götürmüştü. Sadie onunla birlikte aktrislerle, yazarlarla, müzisyenlerle ve harika fikirleri ve hikâyeleri olan birçok yetenekli kişiyle tanışmıştı. Babasının parası ya da şanı olmadığı için onu yargılamıyor, fal bakmasının Tanrı'nın verdiği kutsal bir hediye, büyük bir kabiliyet olduğunu düşünüyordlardı.

Bu akşam izlemeye gidecekleri Nathan Xavier, bu arkadaşlardan biriydi. Sadie bu gösteriyi dört gözle bekliyordu çünkü Xavier izleyicilerinin gözlerini ve hatta inançlarını yanıltabilirdi. Tanrı biliyor ya, Sadie'nin kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Mason başını iki yana salladığında duvar lambalarından yansıyan ışık parlak saçlarında mavimsi bir renk bırakıyordu. “Hayır, teşekkürler. Bir bardak İskoç viskisi ve senin arkadaşlığın beni öyle mutlu eder ki buradan ayrılmak istemem. Orada olacağımıza dair Xavier’e de söz verdim.”

Mason aşırıya kaçmadan onu nasıl öveceğini çok iyi bilen, hünerli biriydi. Sadie bir an olsun onun samimi olmadığını düşünmezdi, Vienne'in bütün erkeklerin kadınlardan istediklerini alana dek samimi davrandığını söyleyecek olmasına rağmen.

“O zaman gidelim mi?” Sadie elini ona uzattı. “Her zaman orada bir kadeh şarabımız olur.”

Mason eldivenli parmaklarını onunkilere sarmak için öne geldiğinde kara gözleri ışıldıyordu. Sadie onları ayıran kumaştan onun sıcaklığını hissedebiliyordu. “Bedava şaraptan başka hiçbir şeyi sevmem.”

Dışarıda ay gümüş rengiyle göz dolduruyor, çivit mavisi bulutların arasından bakıyordu. Mason bu manzaraya bakmak için bir an duraksadı. Şüphesiz bir sonraki tablosunda kullanmak için her tonu hafızasına kazıdığı açıktı.

Onun faytonuna bindiler, içerisi hâlâ yeni gibi kokan, küçük ama rahat bir araçtı. Mason'ın son zamanlarda yaptığı işler oldukça büyük bir ilgi görüyordu, hayatının büyük kısmında ertelediği konforu artık yaşayabiliirdi.

“Ava da bu akşam bize eşlik edecek mi?” diye sordu Sadie bir süre sonra.

Mason'ın yüzü gölgede kalıyordu ancak bir parmak inceliğindeki ışık dudaklarının gerginleştiğini gösteriyordu. “Eğer Autley onu getirme lütfunda bulunursa.”

Mason'ın kız kardeşi dükün metresiydi ve Mason kimse-den saklamayarak bunu onaylamıyordu – bunun sebebi sadece erkekler her istedikleri kadınla yataarken evlenmemiş bir kızın namusunu koruması gibi eski bir görüşe sahip olması değil, aynı zamanda Autley Dükü Westhaver Blackbourne hakkında iyi fikirlere sahip olmayışındandı. Dük, Ava'yı ilk kez Tescilli Güzel olarak ünlü olduğunda fark etmişti. Kızın fotoğrafları ve tabloları yüksek fiyattan satılıyordu ve birkaç fotoğrafçı ve ressam kızın onlar için bir poz vermesini istiyorlardı.

Sadie, Mason'ın yarasına tuz basmak istemiyordu. “Bayan Langtry ile prensin gelip gelmeyeceğini merak ediyorum?”

“O da şüpheli ama Lillie belki katılabilir. Bizim gibi o da iyi gösterileri çok sever.”

Sadie, Mason'ın ünlü Lillie Langtry'yi tanıdığını unutmuştu. Kadın, Sör Allen Young'ın akşam yemeği partisinde sözde Wales Prensi – “Bertie” – Albert Edward'a göz koymadan kısa bir süre önce Mason onun bir portresini yapmıştı. Leydinin kraliyetin resmi metresi olacağına dair bütün kulüplerde bahisler dönüyordu.

“Onunla bir ilişkin var mıydı?” Sadie kendini durdurmadan, sözler dudaklarından dökülüvermişti.

Kara gözler hemen onunkilere baktı. “Eğer evet dersem kıskanır mısın?”

“Sanırım evet.” Bunu hiç tereddüt etmeden kabullenmesi yeterince tuhaftı. Onun nesi vardı böyle? Mason’a “kocasının” kasabada olduğunu daha söylememişken ve Mason, Sadie’ye dair bir ilgi belirtisi göstermiyorken Sadie adamın eski sevgilisi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

“Kıskanç kadını severim ama senin endişen yersiz. Tatlı Bayan Langtry’in ne yatağını ne de diğer mobilyalarını paylaştım.”

Sadie utanmış olmasına rağmen hafifçe gülümsedi. “Beni affet. Bunu sormamalıydım.”

“Sorduğuna sevindim.”

Aralarında bir sessizlik oluştu ve iyi türden değildi. Gerginlikle doluydu. Sadie onu öpmeli miydi? Mason onu öpmeli miydi? Mason yüzünde kendini beğenmişçesine bir gülümsemeyle böyle sessizce oturacaksa en azından onunla sevişmeye çalışma nezaketinde bulunması gerekmiyor muydu?

“Bugün yeni dükkân sahibinle görüştün,” dedi Mason, Sadie’nin bütün sevişme umutlarını bozarak. “Nasıl geçti?”

“İyi değil,” diye cevap verdi Sadie dürüstçe. “Bay Friday benim bir sahtekâr olduğumu düşünüyor.” Sözleri dudaklarından döküldüğü anda onları geri yutmak istedi. Sadie, Mason ile Jack konusunu tartışmak istemiyordu fakat çok iyi bir yalancı da değildi. Peki hepsini anlatması gerekir miydi? Eğer Jack ona dükkânı vermezse Sadie başka bir yere bakmak zorunda kaldığında Mason bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı.

“Onun ne düşündüğünün umurunda olmadığını söyledin mi?”

“Tam olarak değil, hayır. Dükkânı bana kiraya vermek istemiyor. Anlaşmayı bozmaya çalışacağını düşünüyorum.”

“Eğer böyle bir şeyi yaparsa gerçekten bir aptal demektir. Zaten sen de bir aptalla anlaşma yapmak istemezsin.”

Jack’i savunmak için sözcükler dilinin ucuna kadar geldi.

Sadie, onun bir aptal değil, sadece kızgın bir adam olduğunu söylemek istiyordu. Hatta kindar ama kesinlikle bir aptal değil. Fakat kendini tam zamanında tutabildi. Sadece tanımak zorunda olduğu bir adamı neden savunduğunu Mason'a açıklamak zorunda kalacaktı ve bunu yapamazdı. Yapmayacaktı. Mason onun bir kez evlendiğini biliyordu ama kocasının öldüğünü sanıyordu. Bu, Jack ortaya çıkana kadar Sadie'nin neredeyse kendini inandırdığı bir yalandı.

Onun yerine Mason'a yeni tablolarını sordu ve yolculukları sırasında bundan ve başka konulardan konuştular. Öpüşme düşüncesi artık yoktu. Ve Sadie artık Jack'i düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi. Onun, bu gecesini mahvetmesine ya da Mason ile geçireceği zamanı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Kısa süre sonra Saint's Raw'a geldiler ve Mason'ın aracı akşamki gösteriye katılanları getirmek için kulübün dışında bekleyen çoğu araçtan biriydi. Aristokratların ve üst sınıf leydilerin ve beyefendilerin oluşturduğu bir karışım, politikacılar, ressamalar ve müzisyenler gibi varlıklı ve iyi bilinen kişilerin yanında merdivenleri çıkıyorlardı. Bu sosyal sınıf karışımı inanılmazdı ve Sadie bunun bir parçası olduğu için heyecanlıydı. Vienne'in adına gururlandığını da hissetti. Üst sınıfın çoğu Vienne'i partilerine, davetlerine çağırmazdı ama onun partilerine katılmada ve ona para kazandırmada birbirleriyle yarışıyorlardı.

İçerisi şamdanın altında krem ve kahve renkleriyle parlıyordu. Hafif parfüm kokuyordu – sıcak ve davetkârdı. Kalabalığın bir kısmı küçük gruplar halinde bölünüp sohbet ederken sesler kubbeli tavanın altında yankılanıyordu, diğer kısmı ise sahnenin ve koltukların yerleştirildiği balo salonuna gidiyordu.

Balo salonundaki ışık loştu ve sahnenin çevresi gölgede kalıyordu. Tek parlak yer Xavier'in gösterisini yapacağı yük-

sek sahnenin olduğu yerdi. Ayak seslerini azaltmak için mermer zemin halıyla döşenmişti. Koltuklar sahnedeki perdelerle uyan kırmızı pelüşle kaplıydı ve zenginlik katıyordu.

“Vienne dekoru nasıl ayarlayacağını gerçekten çok iyi biliyor,” diye yorum yaptı Mason, onlar için ön taraftan ayrılan koltuklarını bulduklarında. “Neredeyse yan localardan bir hayaletin bizi izlediğini düşünebilirim.”

Sadie gülümsedi. “Eğer Vienne böyle bir gösteri ayarladıysa onu da ayarladığından eminim.” Sadie kalabalığa bir göz attı ve bakışları üç sıra arkalarında bir çiftte takıldığına öylece kaldı.

Jack ve Leydi Gosling uylukları birbirlerine değecek kadar yakın oturuyorlardı. Kadın, Jack’e yaslanmış, cilveli bir gülümsemeyle kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ve Jack de aynı cilveli ifadeyle onu dinliyordu.

Eğer Leydi Gosling yarın çarpık bacakla yürürse Sadie hiç şaşırmayacaktı. Ya da kadının ününü düşününce yürümede zorluk yaşayacak kişi Jack de olabilirdi. Jack kendi karısına ilgi göstermiyordu ama başkasının kine karşı gayet ilgiliydi.

Önemli değildi. Jack de –Sadie gibi– istediğini yapabiliirdi. Sadie, onun suçıçeğı olmasını umdu.

Sadie, ona baktığını Jack’e fark ettirmeden başını çevirdi. Midesi bulanıyordu. Yanında oturan Mason’a, güçlü profiline ve karanlıkta kalan çenesinin çizgisine baktı. Sadie ona tapıyordu. Ona hayrandı. Peki ya âşık olabilir miydi? Yoksa Jack bunu da mahveder miydi? Sadie kalbini yeniden birine verip vermeyeceğini merak ediyordu, tabii verebilecek gücü olduğunda.

Mason başını ona çevirdi. Sadie’nin onu izlediğini fark edip gülümsedi, kara gözleri ışı ışıldı. Hiçbir şey söylemedi, sadece ona elini uzattı. Sadie de tereddüt etmedi. Parmaklarını onun avucuna bırakmaya çoktan hazırды. Mason elini sıkıldığında o da onun elini sıkı.

“İçeri gelmelisin,” diye mırıldandı Sadie. “Gösteriden sonra beni eve bıraktığında içeri gelmelisin.”

Mason’ın ifadesi değişmedi ancak bakışlarında bir şey değişti. Duyar duymaz bir daveti anlardı. Başını onaylarcasına salladı. “Bu çok hoşuma gider.”

Işıklar karardı, bu yüzden Sadie bakışlarını Mason’dan çekip sahneye çevirdi, beklentiyle karnında kelebekler uçuşuyordu. Bu gece bir erkekle birlikte olacaktı ve bunun da tadını çıkaracağından emindi.

Jack Friday’in canı cehenneme.

Adamın gülüşü adeta bir yumruk gibiydi ve Jack’i bağır saklarından sertçe yakalamıştı. Bakışlarını hemen kaçırdı, buna şahit olduğu için utanmış ve sıkılmıştı. Kızgındı da ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. Muhtemelen bir zamanlar kendisinin de Sadie’ye böyle gülümsemesiydi. Sadie bir erkeğin beyinsiz bir aptal gibi gülümsemesini sağlayan bir kadındı.

Sadie’nin onun haricinde başka birini de aptala çevirebildiği aşikârdı çünkü Jack koridora çıkıp adamın dişlerini sökmek istiyordu. Dişleri söküldükten sonra gülebilecek miydi acaba. Lanet olsun. Sadie, *Jack’in* karısıydı.

Hayır, değildi. İkisi de evli olmadıkları konusunda anlaşmışlardı. Aralarında hiçbir şey olmadığını kabul ettiklerini net bir şekilde hatırlıyordu Jack fakat içinde kabaran kıskançlığı da inkâr etmenin bir yolu yoktu. Bütün olan biteni önemsemeksizin, eski yarasının hâlâ taze olduğunu önemsemeksizin, Sadie’nin kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Ve bu yarasına daha çok tuz basıyordu.

“Bayan Moon’un yanındaki kim?” diye sordu Leydi Gosling’e.

Leydi Gosling numaradan Sadie'ye ve arkadaşına daha iyi bakabilmek için ona doğru yaslandı ama etkileyici göğüs dekoltesini ona sunmak istediği aşikârdı. Maalesef ki Jack bu manzarayla ilgilenmemişti.

"Mason Blayne," diye fısıldadı kadın, yeniden koltuğuna yaslanırken Jack'in uyluğunu okşayarak. "Son günlerde kasabada birlikte görünüyorlar."

Sevgililer miydi? Jack'in kıskanmaya hiç hakkı yoktu. Kıskanç olmak *istemiyordu* ancak bir zamanlar sürdürdüğü tarlayı şimdi başka birinin sürdürdüğü düşüncesi onu çileden çıkarıyordu. Bu adam Sadie'nin nasıl öpülmekten hoşlandığını biliyor muydu? Bu adam ona nasıl dokunacağını biliyor muydu? Daha da kötüsü, Sadie de bu adamı biliyor muydu? Bu esmer çapkını?

Evet, neredeyse Mason Blayne'in dişlerini eklemlerinde hissedebiliyordu.

Işıklar karardı ve Jack artık sahneden başka bir şey göremeyince, Sadie yerine kendini sahneye bakmaya zorladı. Öfkesini ve kıskançlığını derinlere bastırdı. Şimdi bunları düşünmek istemiyordu.

Sona kalan birkaç kişi koltuklarına yerleşirken perde ikiye ayrıldı ve alkışlar koptu. Vienne La Rieux –buz mavisi elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı– misafirlerine hoş geldiniz deyip Nathan Xavier'i çağırarak için sahnedeki yerini aldı. Daha fazla alkış koptu. Jack gittikçe rahatlıyordu.

Xavier, Jack'in umduğu gibi değildi. Ve onun beklediği daha kadınsı biriydi, çıplak elle Jem Mace ile mücadele edip birinci gelecekmış gibi bakan bir adam değildi.

Sihirbaz uzun boylu ve yapılıydı. Kısa kesilmiş siyah saçları ve granitten yontulmuş gibi görünen bir çenesi vardı. Ama büyüleyici bir gülümsemeye ve bütün salonu dolduran, kısık, melodik bir sese sahipti. Jack'in daha önce hiç görmediği gösterileri ve illüzyonları, elleriyle çabucak yapıyordu.

Kısacası adam muhteşemdi ve kısa sürede Jack, Sadie ve âşığı düşüncesinden sıyrıldı. Aslında koltuğuna yaslanmış, büyük bir zevkle gösteriyi izliyordu ve Leydi Gosling pantolonunun üstünde onu okşamak için elini kucağına kaydırdığında, Jack neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. Leydi Gosling ona arsız bir tavırla gülümsedi ve neyse ki elini hemen çekti. Onu yatıştırmak istercesine bu sefer parmaklarıyla bacağına okşamaya başladı. Farklı şartlar altında belki bu işe yarayabilirdi. Hal böyle olduğundan bir kez daha gösterinin tadını çıkaracak kadar rahatlaması birkaç dakikasını aldı. Leydi Gosling tarafından yoklanmayı hâlâ bekliyordu.

“Ve şimdi izleyicilerimizden iki gönüllü istiyorum,” dedi Xavier biraz sonra, sahnenin üstünde bulunan bel yüksekliğindeki uzun bir kutuya arkasını dönerek. Pervasız gülümsemesiyle kalabalıkta birini işaret etti. “Bayan Moon, lütfen gelir misiniz?”

Muhteşem parlak bir elbisenin içinde, uzun boylu, narin bir kadın sahneye yaklaşırken Jack’in kalbi yerinden fırlayacaktı. Teni adeta deve tüyü renginde kaymak taşı gibiydi, saçları ise koyu kahveydi. Sadie ilgi çekmek için nasıl giyineceğini her zaman bilirdi. En iyi varlıklarını ve bunlara nasıl değer vereceğini de bilirdi.

Tanrım, göğüsleri muhteşemdi. Teni ne kadar güzeldi. Ve saçları da ne kadar harikaydı. Tamamıyla muhteşemdi – bir peri sadece bir ölümlüye dönüşebilmek için çabalarken yeryüzüne inmiş ama başaramamıştı. Ve Jack de onu elinde tutamayan işe yaramazın tekiydi.

Xavier, Sadie’nin eldivenli elini öptükten sonra, “Bir gönüllüye daha ihtiyacım var,” diye devam etti. Sahnenin kenarında durdu ve oturma alanına indi. “Güçlü ve kuvvetli bir beyefendiye. Siz, bayım.”

Jack yüzüne yakın parmağa kocaman gözlerle baktı. “Ben mi?”

Xavier başıyla onayladı. “Siz.”

Yüce Tanrım, kader onu duyarsızca mahvetmek için vardı. Jack bunu reddedebilirdi ama bu sefer herkes onun zayıf olduğunu düşünürdü. Bu salonda bulunanların en azından çeyreğinde elden çıkarmak istedikleri paraları varken, Jack kendisini onlara riske giremeyen biri olarak göstermek istemezdi.

Leydi Gosling artık Jack’in kucığında olmayan ellerini çırpıyordu. “Ah, git! Bu çok eğlenceli!”

Jack yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve daha nazik alkışlarla karşılaştı. Xavier’in arkasında sahneye çıkarken Sadie’ye bakmama konusunda dikkatliydi. Ancak bu elbisenin içinde onu tamamen görmezden gelmek imkânsızdı.

“Bayan Moon,” dedi sihirbaz, “lütfen bu kutuya girer misiniz?”

Kendine güvenen Sadie hiç itiraz etmedi. Jack’ten daha rahatmış gibi görünmüyordu ama hiç de korkmuyordu. Xavier’in elini tutarak masaya çıkıp kutuya girdi. Kutu bir çeşit tabut gibiydi. Sihirbaz, bölmeli kapağı kapatırken Jack hastalıklı gibi bakıyordu.

“Rahat mısınız?” diye sordu Xavier. Sadie başıyla onu onayladı. Bir anlığına bakışları Jack’in bakışlarıyla buluştu ve Jack kutuda olmanın bir rahatsızlık vermediğini ve her şeyin kendisine bağlı olduğunu anladı.

“Mükemmel.” Sihirbaz başını Jack’e de çevirdi. “Bu sizin için koca adam.”

Jack aşağıya bir göz attı. Adamın koca ellerinde parlak bir testere vardı, bıçağı büyük tırtıklı dişlerden oluşuyordu.

“Bununla ne yapacağım?” diye sordu Jack. Sonra da Sadie’ye bir göz attı. Gözlerinde gördüğü kendisi miydi yoksa keyif mi?

Xavier sırtıttı ve her başarılı şovmenin yaptığı gibi seyircilerine döndü. “Ne mi yapacaksınız? Elbette bayanı ikiye böleceksiniz!”

Bölüm 6

Bir asır yaşayıp sonra zihnindekilerin hepsini unutsa bile Sadie, Nathan Xavier'in testereyi verdiği zaman Jack'in yüzünde oluşan ifadeyi hiç unutamayacağını düşündü.

Ellerindeki tırtıklı testereyle Jack, Sadie'nin tepesinde duruyordu ve yüzünde korku vardı. Sadie'nin tek yapması gereken kahkaha fırtınasına yakalanmamaktı. Elbette bütün bu olan bitene keyiflenmek onun için kolaydı çünkü gösterinin sırrını biliyordu.

Xavier konuşarak Jack'in –ve seyircilerin– dikkatini dağıtarken, Xavier'in sevimli yardımcısı Honora, Sadie'nin uzun kutunun üst kısmına çıkmasına yardımcı oldu. Yerleşir yerleşmez elinden geldiğince bacaklarını yukarıya çekerken Honora da Sadie'ninkilerin yok olduğu yere bir çift sahte ayak yerleştirdi. Kapak kapandığında Jack'e ve seyircilere Sadie kutuya tamamen uzanmış imajı veriyordu.

Şimdi geriye Jack'in testereyle onu ikiye bölmesi kalmıştı. Zavallı Jack adeta verilen görevi yapmaktansa çırlıçıplak kalıp koridorda koşmayı tercih edermiş gibi bakıyordu. Sadie ne-redeyse, az da olsa, ona karşı bir şefkat duydu.

Neredeyse.

Sadie bakışlarını ondan alamıyordu. Seyircilere bakıp Jack'e karşı rolünü abartarak oynamalıydı ama başka yere bakamıyordu. Jack tamamen onun için korkuyordu. Ya da ters giden bir şey olur diye kendisi için korkuyordu.

Xavier'in seçtiği kişi neden Jack olmak zorundaydı ki?

Sihirbaz, Sadie'nin içinde bulunduğu hareket ettirilebilen kutuyu döndürerek büyük bir şov yaptı, böylece seyirciler kutunun gerçekten sağlam olduğunu görebildiler. Sadie başını diğer yana çevirdi ve oturduğu yerden ona gülümseyen Mason'a güldü. Sadie, onun hileyi bilip bilmediğini merak ediyordu. O ve Xavier iyi arkadaşlardı fakat sihirbazın zorunlu olmadığı sürece sırrını çok kişiye açıklaması yararına olmazdı, değil mi? Ne de olsa Xavier, Sadie'yi seçmişti çünkü ona güvenebileceğini biliyordu, normalde gösterilerinin daha gizemli görünmesi için seyircilerin arasına gönüllülerini kendisi yerleştirirdi.

"Başlamadan önce," dedi Xavier. "Bayan Moon, seyircilerimizin akıllarında şüphe kalmaması için ayaklarınızı oynatabilir misiniz?"

Sadie hareket etmiyordu ama ayakların kutudan dışarıya çıktığını biliyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Seyirciler hemen bir iç çekti. Fakat Jack'in tepkisi farklı oldu. İlk önce alt kutuya, sonra Sadie'ye baktı. Ve göz göze geldiklerinde Sadie onun hileyi anladığını fark etti. Nasıl olduğundan emin değildi ama Jack yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona gülünce Sadie de gülümsemekten başka bir şey yapamadı.

Yüce Tanrım, Jack bu ayakların Sadie'ninkiler olmadığını biliyordu. Onca sene sonra Jack *onun ayaklarını* hatırlıyordu ve izleyicilere doğru sallanan ayakların onunkiler olmadığını biliyordu.

Xavier, artık hilenin içinde yer alan Jack'in önündeki kutunun yanına geldi yeniden. Jack de gecenin büyüüne ken-

disini kaptırmış görünüyordu. Testereyi kaldırıp ne kadar keskin olduğunu seyircilere göstermek için bir tahta kesti. Sonra Xavier'in emriyle, tırtıklı bıçağı kutunun yarısını gösteren çikıntıya yerleştirdi.

Durdu ve bakışlarını Sadie'ye yöneltti. Sadie bir anlığına gözlerindeki endişeyi gördü. Elbette bunun bir numara olduğunu biliyordu ama elinde çok keskin bir bıçakla onun yanına gelen kendisiydi. Az da olsa bir şeylerin ters gitme ihtimali vardı.

Çok tuhaftı. Jack onun canını yakıp yakmayacağını umursuyor gibi görünüyordu – en azından fiziksel olarak. Neden Sadie'nin duygularına da böyle özen göstermiyordu ki?

Xavier, Jack'in omzuna hafifçe vururken her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. “Şimdi, Bay Friday bu kahramanlığı gösterirken siz seyircilerden sessiz olmanızı istiyorum,” diye ricada bulundu sihirbaz kötü bir sesle. “Onun yapacağı tek bir hata, Bayan Moon için kötü sonuçlar doğurabilir.”

Jack çarpık bir gülümsemeyle seyircilere, sonra da Sadie'ye güldü. “Söz veriyorum, sevgili bayan, bu canınızı hiç yakmayacak.”

Bunun üzerine Sadie şakayla karışık, “Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur,” dedi.

Seyirciler hep bir ağızdan kıkırdadı.

Xavier kutuyu gösterdi. “Bay Friday, lütfen başlayın.”

Jack sihirbazı başıyla onayladı. Sadie, Jack'in testere üzerindeki parmaklarının kaskatı kesildiğini neredeyse hayal edebiliyordu. Göremiyordu ama bıçağın kutuyu ikiye bölmek için belirtilen işaretten aşağıya doğru kayarkenki sesini duyuyor ve hareketini hissedebiliyordu.

Xavier dayanıklılığı arttırmak için iki ayrı kutunun arasına bir şey koymuş olmalıydı çünkü bıçak sert bir şeye çarpmasaydı şimdiye dek bu bitmiş olurdu. Gösteriyi iyi kılmak için her zaman biri olmalıydı; Sadie aniden bir soluk verdi ve se-

yirciler de bir iç çekti. Birkaç kadın da çığlık attı.

Jack bile ürktü. Vahşi bakışları Sadie'ninkilerle buluştu ama şaşkınlığı çabucak gülümsemeye dönüştü. Sadie gülmemek için çok uğraştı fakat iyi olduğunu Jack'e belli etmek için ağzından küçük bir sesin çıkmasına engel olamadı.

Xavier öne doğru çıktı. "Bayan Moon, iyi misiniz?"

Sadie onu başıyla onaylayınca sihirbaz devam etmesi için Jack'e işaret etti. Ve Jack de devam etti.

Eski kocası büyük bir kuvvet ve gösterişle kutuyu kesmeye devam ederken Sadie boğazındaki yumrunun gülmekten mi yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Oyunlar oynayıp birbirleriyle şakalaşarak birlikte çok eğlenirlerdi. Biri diğerine çok fazla güldüğünde öteki nadiren sinirlenirdi. Şimdi bile, bunca olanlardan ve aralarındaki tatsızlıklara rağmen Jack yine onun şakasına katılıyor ve tüm samimiyetiyle onu benimsiyordu, hatta kutular ikiye ayrılıp hanımlar çığlık atarken bile. Hatta biri, "Katil!" diye bağırdığında bile.

Jack güldüğünü göstermemek için seyircilere sırtını döndü.

"Benim güzel seyircilerim," diye bağırdı Xavier huzursuzlanan kalabalığa. "Sizi temin ederim ki Bayan Moon oldukça iyi!" Diğer kutuyu işaret etti, bu sefer kutular ikiye ayrıldığından Sadie sallanan ayakları görebiliyordu. Sadie çok yakından görmesine rağmen çok gerçekçi duruyorlardı. Ve bunun çılgınlık olduğunu bilmesine rağmen Jack'in, Sadie'nin ayaklarını hatırlıyor olmasına sevindi.

Sallanan ayakları izlerken Sadie, seyircilerden birinin bayıldığından emindi.

"Bayan Moon, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Xavier.

"Sanki yarım bir kadınmışım gibi," diye cevap verdi hemen. Şaşkın seyircilerin kahkahalarını duyuyordu.

Sihirbaz da ona gülümsedi. “O zaman sizi yeniden birleştirelim. Bay Friday, lütfen?”

Xavier hemen kutunun alt kısmını aldı ve Jack’in de aynısını üst kutuya yapmasını söyledi. Jack onun üzerine eğildiğinde, onun bulunduğu kısmı yerine yerleştirmek için itip Sadie’ye baktı.

“Aferin,” diye mırıldandı.

Sadie’nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Beni ikiye bölmek sana büyük bir zevk vermiş olmalı.” Bu bir şakaydı fakat Jack’in aynı şakayı paylaşmadığı aşikârdı.

Gözleri adeta bulutlanırcasına karardı. “Senin canını bilelerek hiç yakmadım Sadie. Yapmam ve yapmayacağım da. Benim bir canı olduğumu düşünebilirsin ama doğruyu söylediğimi sen de biliyorsun.”

Sadie biliyordu ancak bunu söyleyemedi çünkü Jack’in bakışlarındaki ciddiyet onu mahvetti.

O an için ikisi haricinde dünyada hiç kimse yoktu. Jack ona öyle yakın duruyordu ki Sadie onun sabun kokusunu duyabiliyordu ve bu kokuyla ciğerlerini doldurdu çünkü bunu seviyordu ve bir daha ne zaman koklayacağını Tanrı bilirdi.

Jack kutuyu itti ve Sadie hareket ettiğini hissetti. Alt kutuyla onun bulunduğu kutu pat sesiyle oturdu. Neredeyse bitmişti. Tanrı’ya şükürler olsun, iki büküm durmaktan kalçalarına ve bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Ve sonra Jack uzaklaştı.

Jack’in yanında durmasını sağlayan bu kutuda bir saat daha seve seve kalırdı. Ne kadar aptal bir düşünceydi bu böyle? Jack yıllar önce yaptığı gibi yine ondan uzağa kaçarken Sadie’nin onun yanında kalmasını istemesi ne kadar aptalcaydı.

Sonunda kutudan çıkıp ayakkabılarını giyince seyirciler onu alkışladı. Hiç kimse çoraplarının kutudakilerden farklı olduğunu anlamış gibi görünmüyordu. Elbette, bu ayaklar

şimdi kimsenin göremeyeceği yere konulmuştu.

Xavier, onları yerine almadan önce teşekkür ederek Jack'in elini sıkıp Sadie'nin yanağını öptü. Jack, Leydi Gosling'in onu beklediği yere giderken Sadie onu izledi. Uyumlu bir çift olmuşlar diye düşündü üzüntüyle.

Sadie de Mason'ın yanına geçti. Elini tutarken adamın kara gözleri parıldıyordu ve kulağına eğilip, "Harikaydın. Bir an ben bile seni gerçekten kesiyor sandım," dedi.

Sadie'nin canını bilerek yakmayacağını bildiren sözlerine rağmen Jack bunu daha yeni yapmıştı. Belki de Jack'in böyle bir niyeti yoktu, yalnızca davranışlarını ölçüp tartmıyordu.

İnsanların önünde, sahnede, aralarındaki küçük bir kahkaha bile bu acıyı silememişti.

Sadie, Mason'ın elini sıkıp geri kalan gösterinin tadını çıkarmaya karar verdi. O andan itibaren Jack Friday yoktu.

Bir müddet sonra Xavier kısa bir ara verdi, böylece izleyiciler bir şeyler yiyip içebileceklerdi. Mason sihirbazla konuşmak için kulise giderken, Sadie de rahatlamak ve burnundaki parlaklığı silmek için misafir sanatçılar için ayrılan, bayanların özel dinlenme odasına geçti. Odadan çıktığında Jack ve Leydi Gosling'in bahçelere açılan kapıdan geçtiklerini gördü.

Bu onu ilgilendirmezdi.

Sadie onları takip etti. Ah, gitmemesi gerektiğini biliyordu. Kendi falına bakmak gibi bundan da bir hayır gelmeyecekti ama gecenin içinde sessizce ilerliyordu işte.

Pek uzakta değillerdi fakat Sadie bahçenin girişine geldiğinde onlar da gözden kaybolmuşlardı. Kulaklarını kabartarak kısık sesli konuşmaları ve etek hışırtısını duydu. Takip etmek için o da kendi eteklerini kaldırdı.

Onları böyle bir amaç için yapılmış bir çitin arkasında buldu. Eğer bu yerin her köşesini bilmeseydi onları bulamazdı. Saint's Raw'daki her şey önlem ve gizlilik üzerine kurulmuştu, böylece buluşan âşıkların yakalanma gibi bir endişeleri ol-

muyordu – eğer yakalanmak oyunun bir parçası değilse.

Burada sadece görmesini sağlayan ay ışığı vardı ve ne yazık ki parlak ay geceyi aydınlatacak kadar yüksekteydi. Leydi Gosling’in uzanıp, Jack’in başını kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına bastırıldığını açıkça görebiliyordu Sadie. Ve o dudakların hissini, sıcaklığını hatırlıyordu. Ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyordu.

Bu anıyla göğsünde keskin bir acı oluştu. Jack’in kollarının o kadının beline dolanmasını görmek istemeyerek geriledi. Çite çarptığında bir çıtırtı meydana geldi.

Leydi Gosling duymuşa benzemiyordu ancak Jack duymuştu. Sadie göz önünden kaybolmadan önce başını kaldırdı ve bakışlarını onun durduğu yere dikti.

Piç kuruşu üzgün görünecek kadar küstahtı.

“Orada biri mi var?” diye sordu Leydi Gosling, gözlerini açıp hülyalı bir ifadeyle Jack’e bakarak. *Bir tokat ona iyi gelirdi,* diye düşündü Sadie çitin arkasından dalıp kulübeye doğru hızla giderken.

Tanıdığı bir grup insana yaklaşıırken, Jack’in arkasından seslendiğini duydu. “Bayan Moon? Bir dakika lütfen?”

Lanet olsun. Bunca şahidin önünde Sadie onu duymazdan gelemezdi. Dişlerini gıcırdatarak çakıl yolda durdu ve arkasına döndü. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı. “Bay Friday. Yeniden karşılaştık.”

Jack’in gülümsemesi de sahteydi ama onda daha tehlikeli görünüyordu. “Gerçekten.” Adeta ıslak bir ceket gibi koluna asılmış Leydi Gosling’e bir göz attı. “İzin verir misiniz leydim?”

Leydi Gosling etkileyici bir gülümsemeyle ona baktı. “Elbette. Ben de konuşmam gereken birkaç arkadaşımı gördüm. İçeride görüşürüz.” Uzaklaşmadan önce kadının Sadie’ye attığı bakış tamamen Jack’i sahiplenen türden bir bakıştı.

Tamamen senin olsun, diye düşündü Sadie. *Umarım onu boğarsın.*

Onlar yalnız kalır kalmaz Jack kaşlarını çatı. “Sadie, ne...”
Sadie bir elini kaldırdı. “Bu beni ilgilendirmez.”

Jack homurdanmaya başladı. “Evet, ilgilendirmez. Ama seni ilgilendiriyormuş gibi davrandın, değil mi? Görmek istediğini gördün mü?”

“Kes sesini!” diye tısladı Sadie. Burada tek suçlu olan o değildi! “Sizi bilerek gözetlemiyordum.”

“Elbette bilerek gözetliyordun. Bizi burada tesadüfen kolayca bulamazsın.”

Sadie ona vurmali, tekmelemeliydi. Bütün şiddeti ona uygulamalıydı fakat yapamazdı çünkü tamamen yalnız değillerdi. Onun bağırsaklarını deşmek isterken ona bakıp yüzüne hoş bir ifade takınmak oldukça zordu.

“Benim görmemi istediğini düşünüyorum,” diye karşı çıktı Sadie. “Kabul et.”

“Kabul edilecek bir şey yok,” diye cevap verdi Jack, kollarını lanet olası harika göğsünde kavuştururken. “Ama sen beni tanıyorsun. Sana küçük bir gösteri yapmak istemiş olabilirim. Alt tarafı bir gösteri, değil mi?”

Sadie de önceden böyle bir şeyi düşünmemiş miydi? “Niye burada yapmak zorundasın ki?” diye diretti, onun teşviğini önemsemeyerek. “Otelin ya da başka bir şeyin yok mu? Git kadını orada becer.”

“Ona ne söylemeliydim? Hayır, dışarıya çıkamam çünkü karım görebilir mi demeliydim? Onun beni öptüğünü, başka bir şeyin olmadığını görmedin mi?”

“Dudakların, kadının dudaklarının üzerindeydi.” Karşılık olarak düşünebildiği ilk şey buydu. “Ve ben senin karın *değilim*.”

“O zaman neden kıskanç kadınlar gibi davranıyorsun?”

Sadie öylece kaldı. Jack’in gururunu mu okşamıştı? Ve onun tuzağına düşmüştü. İki yanında yumruklarını sıkarak bütün kiniyle ona baktı. “Senden nefret ediyorum,” diye fıslıladı.

Jack'in dudakları inceldi, böyleyken bile harikaydılar. "Neden beni başka bir kadınla görmeni istediğimi biliyor musun?"

"Çünkü aşâğılık ve kendini beğenmişsin?"

Jack'in yüz hatları sertleşti fakat bakışları öfke ve acıdan parlıyordu – öyle parlıyorlardı ki Sadie zorlukla bakabiliyordu. "Çünkü sen beni izlersen birlikte olduğum kadınlara senmişsin gibi davranamam. Ve belki de lanet olası on sene-de ilk kez birini hakkıyla becerebilirim."

Sadie'yi şaşkın bir ifadeyle arkasında bırakarak yürümeye başladı. Ama sonra durdu ve omzunun üzerinden üzgün ve acı dolu bakışlarla ona baktı. "Bazen ben de senden nefret ediyorum."

★★★

Theone Gant Leydi Gosling, ertesi sabah berbat bir halde uyandı, diş ağrısına dayanmak zorundaydı.

Yatağından çıplak bir halde dikkatle kalktı ve karşı taraf-taki makyaj masasının yanındaki boy aynasına gitti. Aynada kendini inceliyordu; göğüslerinde diş izleri ve uyluklarında ezikler vardı – gizleyemeyeceği türden değillerdi. Hiçbir şey kalıcı bir iz bırakmazdı.

Jack Friday bir kadında bu şekilde iz bırakma ihtiyacı his-setmezdi, sanki o vahşi bir hayvan ve Leydi Gosling de bir avmış gibi davranmazdı. Leydi Gosling eklemlerini düşün-celi bir tavırla ovalamaya başladığında şişen yerlerin acısıyla irkildi. Bu noktada karşı koymaktan daha iyisini biliyordu ve bu da kocasını iyice heyecanlandırmaktan başka bir işe yara-mıyordu.

Aynada gözleriyle buluştu. Bu yaşama isteyerek gelmiş-ti, tıpkı yirmi yedi senelik hayatında bütün kararları kendisi verdiği gibi. Şimdi pişmanlıkları yüzünden oturup sızlanacak bir kadın olmayacaktı. Hem de hiç.

Altı senedir Baron Gosling, yani Baxter Gant ile evliydi. Baron Gosling onu Covent Garden’da –çoğu ressamın arka fon olarak kullandığı yerlerden biriydi– sahneleri arşınlarken görmüştü. Eğitimsiz ve fakir olan Leydi Gosling’in kendine has görünüşü ve sahnede çok iyi olduğunu söyleyecek kadar yalan söyleme yeteneği vardı. Kendi kendine farklı şiveler edindi ve sık sık tiyatrolara gidenleri taklit ederek adeta bir aristokrat gibi konuşmayı öğrendi. Zengin koca bulma fırsatını arttırıyordu ve nitekim de bulmuştu ama rasgele bir seçim yapmazdı. Bir erkeğe bedenini kullanmasına izin veriyorsa mutlaka bir sebebi vardı ve bu sebep adamın ona sağlayacaklarıydı.

Bu yüzden Leydi Gosling kulise geldiğinde en soylu sesi ni ve en iyi tavırlarını takınmış, yakası açık bir kıyafet giymişti. O zamanlar sadece yirmi bir yaşındaydı ve Baron Gosling göğüs uçlarını öyle sert emmişti ki ağlamıştı. Fakat adamın yine de onu yatağa götürmesine izin vermişti. Adam ona bir ev teklif ettiğinde reddetmişti ama yine onunla yatmıştı, gurur kırıcı davranışları karşısında acıyla dişlerini gıcırdatarak. Eski hayatını arkada bırakıp bir yalanı yaşamayı kabul etmesi için ona evlenme teklifi ettiğinde bunu kabul etmişti, düğün gecesinden sağ çıkıp çıkmayacağını merak etmesine rağmen.

Yeşil gözlerini daha da belirginleştirdiğini bildiği zümrüt yeşili, parlak, ipek sabahlığını omuzlarından kaydıran Theone, hizmetçisini çağırmak için çana doğru dikkatlice ilerleyip ipi sertçe çekti. Kahvaltısını banyoda yapacaktı. Güzel, sıcak bir banyo sızısını dindirip onu rahatlatacaktı. Banyoya gitti ve muslukları kendisi açtı. Bunca seneden sonra bile bütün işlerini hizmetçilerine yaptırmak zordu. Öylece durup beklemek onun düşündüğü kadar eğlenceli değildi. Bazen kendisi işlerini daha hızlı yapıyordu.

Küvet yasemin kokulu sıcak suyla dolduğunda, her sabah yaptığı gibi hizmetçisi kahvaltı tepsisiyle geldi. Theone hiç-

bir zaman kocasıyla kahvaltı yapmazdı çünkü onun gözünü çatalla oymak için içi giderdi.

Kocasını öldürmekten Theone'u alıkoyan tek şey, birisinin onu bu sıkıntıdan kurtarma umuduydu.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı leydim?” diye sordu kız, bakışlarını kaçırarak.

Theone aşağıya baktı. Sabahlığı hafiften açılmıştı ve sol göğsünün iç kısmındaki kırmızı diş izini gözler önüne seriyordu. Sabahlığını kapatma zahmetine girmede. Kocasının ona ne yaptığını hizmetçilerin bilmesine izin veriyordu. Konuşmalarına izin veriyordu. O bir kaltak olabilirdi ama onlardan bir şey saklamıyordu ve eğer onların sempatisini kazanmak isterse yapardı.

“Şimdi değil,” diye cevap verdi. “Bir saat içinde kıyafetlerimi giymem için yardıma gelirsin.”

Kız başıyla reverans yaparken hanımefendisinin ezilmiş etine kaçamak bir bakış attı ve kapıdan çıktı.

Yeniden tek başına kalan Theone, sabahlığını yere bıraktı ve küvetin içine girdi. Sıcak su tenine dokunur dokunmaz gerilimin ve huzursuzluğun çoğu yok olup gitti. Su çenesine gelene kadar küvete bıraktı kendini. Daha sonra tepsideki bir fincan çaya ve ayçöreklerinden birine uzandı. Hayır, hayatını hiçe sayamazdı çünkü kocası tuhaf istekleri olan, adi bir herifti.

Bu atılan ilk adımdı ve gayet iyiydi de. Yoksulluktan Mayfair'e kadar gelmişti ve vazgeçmeyecekti. İhtiyacı olan sadece bir çıkış yoluydu. Baxter'ı terk edemezdi çünkü adam onu meteliksiz bırakırdı. Theone'un ihtiyacı olan, ona bakıp iyi davranacak zengin bir adamı bulmaktı. İlk başta Ryeton Dükü'nü düşünmüştü ama bu onun açısından kocaman bir hesap hatasıydı. Dük artık o küçük ahlakçıyla evliydi. Zevksiz.

Şimdi hayat onun kucağına enfes Jack Friday'i atmıştı. Bir unvanı olmayabilirdi fakat yeterince zengindi ve iyi bir ada-

ma benziyordu – hem de şehvetliydi. Bir kadını yorgunluk-tan tüketebilirdi ve bunda oldukça iyi olabilirdi.

Geçen gece onu ağına düşürebilirdi. Gösteriden sonra onun oteline dönmeyi planlamıştı. Eğer onu eve getirseydi Baxter'ı tamamen kaybederdi. Jack içeri girer girmez koca-sı çalışma masasında ölürdü ve Theone da evliliğin verdiği haklardan doğan onun iğrenç izlerini yok etmek için bir saat banyo yapmak zorunda kalmazdı.

Ancak bir gece önce umut verici görünen Jack Friday, onu yatağa götürmeyi teklif etmemişti. Aslında gösterinin ikinci yarısından itibaren çok fazla bir şey konuşmamıştı.

Bu ilgisizliği Sadie Moon ile konuştuktan sonra başlamış-tı.

Theone göz alıcı Bayan Moon ile birkaç sene önce tanış-mıştı, Vienne La Rieux'nün cömert davetlerinin geleneksel eğlencesi olduğunda. Ne Moon'u ne de La Rieux'yü iyi ta-nıyordu ama yoluna engel olan kadını hemen fark ederdi. Kolay arkadaş edinen biri değildi –aslında ikisiyle de arkadaş olmaya çalışmıyordu– fakat arkadaş olarak bir kadını seçmesi gerekiyorsa o Madam La Rieux olacaktı. En azından bir adam onun ağına düşene kadar.

Ancak Sadie Moon yüzünden Jack Friday ile şansını teh-likeye atmayı göze alamazdı. Hemen bu evlilikten kurtulmak zorundaydı. Yakında, yoksa pişman olacağı şeyler yapacaktı. Jack bunu yapmadaki tek şansıydı.

Zaman zaman Sadie Moon'u bir yerlerden tanıdığına dair can sıkıcı bir hisse kapılıyordu. Ve geçen gece falcıyı Jack'in yanında görünce bu hisse yeniden kapılmıştı. Sadie Moon'u bir yerlerden tanıyordu ama nereden?

Ve daha da önemlisi, Moon onu tanıyor muydu? Hemen hayır diye düşündü çünkü kadın bundan hiç bahsetmemiş-ti. Fakat bu bir şey ifade etmiyordu. Theone'un tecrübesine göre bu diğer kişinin böyle bir bilgiye ihtiyaç duymadığı an-

lamına geliyordu. Hayır, buna karşı ilgisiz kalamazdı. Hemen ve elinden geldiğince Sadie Moon'u araştıracaktı.

Ve bu konuyu hallettiğinde Jack Friday ile ilgili de ortaya neler çıkaracağına bakacaktı. Belki adamın geçmişinde iyi bir şeyler vardı ve Theone onun ilgisini kendisinde toplamak için bunu kullanabilirdi. Jack ona yardım etmek zorunda kalmıyordu.

Eğer etmezse, Leydi Gosling ne yapacağını bilmiyordu.

Jack Friday mutlu bir adam değildi. Ve bu yüzden eski karısını suçluyordu. Bir gece önce Sadie'nin ağır eleştirilerini takip eden kısa atışkes olmasaydı, Jack akşamın geri kalanını Leydi Gosling ile hoş vuruşlar yaparak geçirebilirdi. Ama libidosu kar dolu bir ağacın altında kalmış ve bir daha sıcak duygular onu sarmamıştı. Bu yüzden tatlı bayanı evine bırakmış ve bir öpücük bile almadan geri dönmüştü.

Bu sabah milyonuncu kez keşke İngiltere'ye gelmeseydim diye düşünüyordu. Trystan'ın işleri ondan almasını diledi.

Trystan. Bu da başka bir konuydu, değil mi? Telgraf bu sabah gelmişti –kısa ve pek de güzel bir not değildi– ve ortağı onun endişelerini paylaşmadığını söylüyordu Jack'e. Trystan, girişimin iyi olduğunu ve eğer başa çıkamayacağını düşünüyorsa Jack'in projeden çekilebileceğini söylüyordu.

Baş çıkamak. Sadie ile başa çıkacak hayalarının olup olmadığı anlamındaydı. Açıkçası Trystan, Jack'in düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordu. Ya da belki bilmiyordu ve o bütün olanlarda bir aptalı oynuyordu. Ne olursa olsun, Jack olayın dışındaydı. Onun yapması gereken tek şey Sadie'ye o lanet olası dükkânı açabileceğini ve kendisinin işin içinde olmadığını söylemekti. Eğer bir sıkıntı olursa bu Trystan'ın sorunuymdu. Belki de Sadie doğru insanlara duymak istedikle-

rini söylemeye devam edebilirdi ve sıkıntı da onu bulmazdı. Jack bunu umut ediyordu.

Daha otelin yemek salonundaki özel masasına oturmadan, “Kahve,” diye bağırdı yaklaşan garsona. “Bir demlik.”

Sonra ayağıyla sandalyenin bacağına tutup masanın altından çekti ve kızgın bir boğanın korkunç heybetiyle sandalyeye oturdu.

“Kötü bir geceydi galiba?” diye sordu tanıdık bir ses.

Jack ateş püsküren gözlerle yukarıya baktı. Archer Kane tepesinde duruyordu, yüzünde sempatik bir gülümseme vardı. “Ah, sen misin?”

“Ta kendisi,” diye cevap verdi neşeli adam. “Bir arkadaş ister misin yoksa sen de sevgili düğ kardeşim gibi kara kara düşünenlerden misin?”

Jack karşısındaki sandalyeyi gösterdi. “Otursana.” Belki başında dönen kara bulutlardan kurtulmak için biraz sohbet ihtiyacı vardı.

Kane boş sandalyeye otururken oldukça nazikti. Saniyeler içerisinde garson bir demlik kahveyle geldi ve masanın ortasına bıraktı. Archer kahvaltı için bir dolu yiyecek isterken Jack patates kızartması ve yumurtalı sosis istedi. Tıka basa yiyecek ve sonra boks kulübüne gidip dövüşecekti, ta ki öfkelenemez hale gelip biri onu yere serene kadar.

Ve sonra Sadie’yi bulup kazandığını, kendisini tamamen kısırlaştırdığını söyleyecekti. Ondan sonra belki birisinden sertçe hayalarını tekmelemesini isterdi.

Tanrım, Londra’dan hemen ayrılabilir miydi? Daha fazla burada kalmaktansa İrlanda’ya geri dönüp ihtiyarla yüzleşmeyi tercih ederdi.

“Ölüm saçacakmış gibi görünüyorsun,” diye yorum yaptı Kane, kendine kahve koyarken. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Jack başını kaldırıp gülmeye çalıştı. “Cinayet.”

Arkadaşı kahkahayı bastı ve kahvesine iki kaşık dolusu krema koydu. “Sanırım kurbanına bağlı. Biraz görüş farklılığı olabilir.”

Jack bile buna gülümsedi. “Hiçbir şey bu kadar iğrenç olmamıştı. Kardeşine itiraz etmeme rağmen gururumu bir kenara bırakıp Bayan Moon’a küçük dükkânını açabileceğini söylemek zorundayım.”

Archer fincanının kenarından onu inceliyordu. “Bu girişime karşı mısın?”

“İşimi başımdan aşağıya yıkacak her şeye karşıyım ben,” diye cevap verdi Jack.

Arkadaşı cevaben kahkaha attı. “O zaman pek iş adamı gibi değilsin, değil mi?”

Bunu hak ettiğini düşünüyordu. “Şunu sormama izin ver, kaderlerimiz bir fincanın dibindeki çöplere bağlı olabilir mi? Tıpkı geleceğinin bir bulutun şekline ya da lazımlığın dibindeki boka bağlı olması gibi.”

Buz mavisi gözler ışıldadı. “Ne güzel konuşuyorsunuz Bay Friday.”

Jack gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

“Elbette anladım. Ama bu şehirde seninle aynı fikirde olmayan, o kadının gerçekten yetenekli olduğuna yemin eden bir sürü insan var.”

“Lut’un karısının tuza dönüştüğüne inanan insanlar da var. Ejderhalara inanan ve sırf bacaklarının arasındaki şey yüzünden kadınların değersiz olduğuna inananlar da. Bu onların haklı olduğunu göstermez.”

“Biraz radikal olduğunu düşünüyorum.” Bu kötü niyetle söylenmemişti, sadece Kane’in görünüşünde devamlı bir neşe vardı.

“Olabilirim,” diye cevap verdi Jack pervasız bir omuz silmesiyle. “Ama ben Sadie O—” Boğazını temizledi. “Moon’un

geleceği gördüğüne inanmıyorum – benim ya da bir başkasının geleceğini. Gelecek yapraklarda değildir.”

Archer başını yana eğdi. “Bu seni gerçekten kızdırıyor. Merak ediyorum da biraz fazla abartmıyor musun, yaşlı dostum? Bunun asıl sebebi ne? Gençliğinde bir falcıyla aranda kötü bir şey mi oldu yoksa Bayan Moon seni ret mi etti?”

Her ikisi de Jack’in sebebine yakındı. Kahvaltının gelmesiyle cevabı biraz ertelenmiş oldu.

“Sen Bayan Moon’u olduğundan daha tehlikeli düşünüyorken,” diye başladı Archer, konuyu kapattığı açıktı, “şunu bilmelisin ki, Vienne La Rieux’nün arkadaşı olması kardeşim için kadını yakında tutmaya yeterli.”

Jack kaşlarını çatı. “Kardeşinin bu kadına saplantılı olduğunu düşünmeye başlıyorum.” Kendisinin bu konuda böyle bir şey demeye hakkı var mıydı acaba? Üstelik o da saplantısının ne demek olduğunu ve teninin derinliklerinde neşterle bile çıkartılamayacak bir kadına sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

“Sadece başlamak mı?” Archer’ın dudakları alay edercesine kıvrıldı. “Altı ya da yedi sene öncesini hatırlıyor musun? Tryst’in ticaretin onun hayatı olduğuna karar verdiği, risk alıp ekonomiyle ilgili şeyleri öğrendiği zamanı?”

Jack çoktan sosis ve patatesi aldığı çatalını yumurtayla doldururken başını evet dercesine salladı. Bu, ikisi için olayların başladığı zamandı.

“Evet, bu Vienne La Rieux yüzündendi. Düşüncesizce benim küçük kardeşimle ilişkiye girip bir ‘erkek’ için yetersiz olduğunu söyleyerek başından kovan kadın. Senin de tahmin ettiğin gibi, Tryst bunu çok içerledi. Şahsen ben o kaşarın kardeşime iyilik yaptığını düşünüyorum.”

“Nasıl?”

“Bunun etkisi birkaç sene sürdü. Kardeşim kara sevdalıydı, kadına âşık olduğunu düşünüyordu ama bence kadının ona yaptığı şeye âşıktı, anladın mı?”

Tanrım, anlamıştı. “Kadının onu bir kenara atması Trystan’ın kendini onun karşısında aptal pozisyonunda olmasını engelledi.”

Archer başıyla onayladı. “Doğru. Tryst o zamandan beri kendini ispat ediyor ve bunu La Rieux’nün yüzüne vurma gibi bir şansı olursa o zaman kazanacak.” Kahvesinden bir yudum aldı. “İşte bu yüzden Bayan Moon ile iş yaparak Fransız’a karşı başarı kazanıyormuş gibi hissediyor. İşe yaradığını sen de biliyorsun. Tryst’ın adı geçtiğinde La Rieux’nün yüzünde bunu görebiliyorum.”

Jack’in yüzü acı bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bir erkeğin reddedilmesi, bir kadının küçümsenmesinden bile daha büyük bir olay.”

Archer selam verircesine fincanını kaldırdı. “İyi söyledin arkadaşım. İyi söyledin.”

Archer başka bir konuya geçtiğinde Jack kahvesini yudumluyordu. Reddedilmiş bir adam, işte kendisi de böyleydi. Sadie onu terk etti diye debelenmek yerine belki Trystan’ı örnek almalıydı.

Ve Sadie’yi yaptığına pişman edebilirdi.

Bölüm 7

“Gerçekten bunun bir penis olduğunu sanmıyorum Bayan Carbunkle.” Sadie gülmemek için yanağının içini ısırıyordu.

Arkadaşı da onun gülmesini istiyordu çünkü yaşlı bayan teftiş için çay fincanını kaldırırken parlayan mavi gözlerle ve takma dişlerini gösterdiği bir gülümsemeyle ona bakıyordu. “Sanmıyor musun hayatım? Belki sen görmüyorsundur çünkü çok gençsin – sen benim kadar onları ayırt edemezsin.”

Sadie bu sefer gülümsedi. Bunu saklamanın bir yolu yoktu. “Fincanınızda bir penisin olmasını neye yoruyorsunuz?” diye sordu yumuşak bir sesle. Masada sadece ikisi vardı, Sadie özel bir parti için kiralanmıştı ama yine de yakınlarında konuştuklarını duyabilecek kişiler vardı.

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu, bütün kırışıkları ve hınzır gülümsemesiyle. “Ee, ben bu dünyayı terk etmeden önce bir ya da iki tane penis göreceğime yoruyorum.”

Sadie artık kendini tutmuyor, kahkaha atıyordu. Kahkaha atmak kendini iyi hissettiriyordu, bazı leydilerin ona tepeden bakmasına ve onları eğlendirmek için buradayken kendi kendine eğlenecek kadar küstah diye bahsetmelerine rağmen.

Sadie gözlerini sildiğinde Bayan Carbunkle romatizmalı elleriyle narin porseleni tutarken mutlu görünüyordu. Büyük yumru eklemleri öyle şiş, öyle biçimsizdi ki neredeyse parmaklarla birleşmişti, her biri dışa dönük olduğundan ellerini küçük kanatlar gibi gösteriyordu. Bunlar Sadie'ye büyükannesinin ellerini hatırlatmıştı.

Belki yaşlı kadını bu yüzden çok seviyordu.

“Bakın,” dedi Sadie, fincanın kenarına yakın kümelenmiş yaprakları göstermek için eğilerek. Bayan Carbunkle gül kokuyordu. “Bu sizin dileğiniz. Çok yakında gerçekleşecek demek.”

“Thomas Saybrook’un keyfini yerine getireceğimi biliyordum,” diye cevap verdi yaşlı kadın neşeyle. Elini Sadie’nin koluna koyup, “Yaşlı bir kadını eğlendirmeye zaman ayırdığın için teşekkürler hayatım,” dedi.

Sadie parmaklarını yumru elin üzerine koyup nazıkçe sık-tı. “Ben teşekkür ediyorum Bayan Carbunkle.”

Yaşlı kadın onun son oturumuydu, bu yüzden Sadie kas-katı kesilmiş halde uzun süre oturduğu koltuğundan kalk-tı ve eldivenleriyle çantasını aldı. Onu ev sahibine götür-en tuhaf leydiye başıyla selam vererek Morris halının üzerinde kalabalığın karşısına yürüdü. Onu çağırdığı için evin hanımı-na teşekkür ettiğinde karşılığında da ciddi bir teşekkür aldı ve kâhyanın onu çıkaracağı söylendi, hiç şüphesiz parayı kâhya ödeyecekti. Evin hanımı ödeme gibi edepsizliklerle canını sı-kamazdı.

Sadie’nin böyle küçük partilere gelmeye ihtiyacı yok-tu ama gelmişti çünkü bunun iyi bir reklam olacağını dü-şünüyordu. Çoğunlukla daha önceden fal baktırmayan (en azından ona baktırmayan) bir ya da iki leydiyle –ya da bir beyefendiyle– tanışırdı. Eğer onları etkileyebilirse belki onlar diğerlerine kendisinden bahsedebilirler, daha da iyisi fal bak-tırmak için başkalarını getirebilirlerdi.

Tanrım, kendi dükkânını açmak için sabırsızlanıyordu. O zaman belli saatlerde fal bakıp kendine zaman ayırabilirdi ve istemediği sürece partilerde fal bakmayacaktı ancak Vienne’e yardım etmeye devam edecekti.

Ah, kendinden başka kimseye cevap vermemek güzel olacaktı. Gerçekten harika olacaktı.

Bitmek bilmez çay faslıyla uzun süre oturduğu için oradan ayrılmadan önce lavaboya gitmesi gerekiyordu. Bir hizmetçiyi durdurup nerede olduğunu sordu ve öğrendikten sonra teşekkür edip gülümsedi. Aceleyle koridordan aşağıya indi, aceleden dizlerini birbirine bastırıyordu.

Lavabonun kapısından içeriye girdiğinde yalnız olmadığını gördü. “Ah, affedersiniz.”

Leydi Gosling. Bluzunun yakasını açmış, aynanın önünde duruyordu. Hemen kıyafetin yakasını kapattı fakat Sadie onun incelediği ısırk izini görmüştü.

Bu iz *insan* dişleriyle yapılmıştı. Jack mi yapmıştı? Düşüncesi bile onu şaşırtmaya yetti. Jack ona böyle bir şeyi hiç yapmamıştı – ah, tuhaf sevgi ısırıkları tamam ama bu...

Bunu her kim yaptıysa ya çok tutkulu ya da zalim biriydi. Hataları ne olursa olsun Jack Friday zalim biri değildi, en azından fiziksel olarak.

Yakasını ilikleyerek, “Özre gerek yok Bayan Moon,” diye cevap verdi leydi rahatça. “Kapıyı kilitlemeliydim. Gidiyor musun?”

“Evet, gidiyorum.”

“Yazık. Ben de seni ziyaret etmek istiyordum.”

“En son baktığım faldan beri size söyleyebileceğim yeni şeylerin olduğundan şüpheliyim.” Ne de olsa birkaç gün önce fal bakmıştı. Fakat abarttığı belliydi, bu yüzden Sadie bir şey demedi.

Leydi ince omuzlarını silkti. “Belki o zamandan beri hayatım değişmiştir.”

Elbette Jack'ten bahsediyordu. Sadie'nin Leydi Gosling'in fincanında Jack'i görme sebebi buydu. İkisi sevgili olmak için birbirlerinin alınlarına yazılmıştı. Sadie'nin Jack üzerinde hiçbir hakkı yoktu, bunu istemiyordu zaten. İsteddiği tek şey, Jack'in onu artık bu kadar etkilememesiydi. Jack onu böyle-sine etkilemeseydi Sadie dün akşam Mason ile eve geldiğ-inde öpüşmekten daha fazlasını yapardı. Mason da yayvan bir gülümsemeyle ona bakarken parmaklarını şakaklarında gez-dirip, "Aklın başka yerde mi?" diye sormazdı. Ve Sadie hayır deyince, "Aklın başka birinde mi?" diye de sormazdı.

"Saçmalama," diye çıkmıştı Sadie. "Başka kimse yok." Bu bir nevi doğruydur. Aklında ondan başka kimse yoktu ama kalbinde başka biri varken bu adamla yatağa giremezdi.

Leydi Gosling, onu şu ana getirerek, "Her neyse," dedi, "neredeyse zıplayacakmış gibi görünüyorsun. İhtiyaçlarını karşılamak için seni yalnız bırakıyorum. İyi günler." Şaşkın bir ifadeyle Sadie'ye uzunca baktı, sanki onu ilk kez görüyor ve yüzünü hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Bu arada adın Sadie. Oldukça sıra dışı. Başka bir yerden mi esinlenilmiş?"

"Bronach." Sadie bunu söylediği için şaşkındı. "Üzgün anlamına geliyor, bu yüzden büyükbabam çocukken bana şakasına Sadies derdi. Sadie'ye dönüşmesi de uzun sürmedi. O öldükten sonra ben de bu adı kullanmaya karar verdim." Ne diye bütün bunları kadına anlatıyordu ki? Çünkü o sormuştu. Daha önce Jack haricinde kimse adını sormamıştı.

"Hmm," diye cevap verdi Leydi Gosling – bu pek de cevap değildi. "Çok ilginç. İyi günler Bayan Moon." Ve sonra adeta kendisi bir kraliçeymiş gibi odadan ayrıldı.

Sadie başını iki yana sallayıp kapıyı kilitledi ve ağrıyan mesanesini rahatlatırken tuhaf Leydi Gosling'i de düşüncelerinden attı. Jack'i aklından çıkarmak ise çok daha zordu. Birçok sebepten dolayı yılın bu zamanlarında her zaman onu düşünüyordu. Onun yakınlarda olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ondan nefret etmek istiyor fakat yapamıyordu – tamamen değil. Onun için ne hissettiğini kestiremiyordu, sadece onu yeniden görmek içindeki bütün duyguları, diğerlerinden ziyade hoş duyguları uyandırmıştı. Çoğunlukla kayıp ve pişmanlıktan mahvoluyordu.

Keşke Jack gittiğinde onu da yanında götürseydi. O zaman hayatları nasıl olurdu? Nasıl bir aile olurlardı? Ne maceralar yaşarlardı? Zengin bir kadın olabilirdi –şimdikinden daha fazla– ancak Jack onun fal bakmasına izin vermezdi. Komik ama hayatında bir erkeğin bu konuda ona patronluk taslayacağını hayal edemiyordu. Bu konuda herhangi birinin ona patronluk taslayacağını.

Ancak on bir sene önce çocuğu olamayacağını ya da yirmi yedi yaşında yalnız kalacağını da hayal edemiyordu. Ve şimdi yalnızdı. Küçük bir yardıma ihtiyaç duymuştu ama o kendine bir hayat oluşturmıştı. Kocasını –her şeyini– kaybetmeyi atlatabilmişti ve yeni bir hayat kurmayı üstlenmişti. Zevk aldığı ve gurur duyduğu bir hayat. Gelecek sefer Jack Friday’in ona sahtekâr dediğini çok iyi hatırlayacağı bir hayat.

Gelecek sefer günlük hayatında bir işe bile elini sürmeyen, varlıklı bir kadının yanında kendini aşağılık hissetmesini de çok iyi hatırlayacağı bir hayat. Hatta bir beyefendiye. İlk tanıştıklarında Jack neredeyse işe yaramazdı. Kesinlikle avlanabiliyordu ama bir şey tamir edilecekse bunu Sadie yapıyordu.

Fakat yatakta hiç de işe yaramaz değildi diye ani bir muziplikle düşündü bunu Sadie. Ayrı kaldıkları bunca zaman Jack’in hissettirdiği gibi aynı tutkuyu yaşatan bir erkekle karşılaşmamıştı hiç. Ama Mason için oldukça umutluydu.

Sonunda kendi evine geldiği zaman Bayan Charles bir erkeğin salonda onu beklediğini söyledi. Kâhyanın gözlerindeki parıltıdan Sadie gelenin Mason olduğunu düşündü. Ancak o gelmiş olsaydı kâhya kesinlikle onun adını söylerdi.

Sadie günün etkisini gidermek için hem eteklerini hem de saçlarını düzeltti. Yorucu bir öğleden sonra bitkin ve solgun görüldüğünü bildiğinden renk gelsin diye yanaklarını çimdikledi.

Salonun kapısını açtığında Indara'yı misafirleriyle ilgilenirken buldu. Arkadaşı kırmızı jüponlu nar çiçeği renginde günlük bir elbise giymişti. Göz alıcı bir renkti, Sadie de bu rengi denemeye karar verdi. Indara karşısındakinin şakalarına gülüyor, kahkaha atıyordu. Sadie arkadaşının mutlu olmasına gülümsedi ama misafirlerinin kim olduğunu görünce yüzündeki gülümseme soldu.

Jack Friday. Onun evinde. Hemen halının üzerinde kızı becerecekmiş gibi Indara'ya bakıyordu.

"Sizi kim içeriye aldı?"

Elbette karı koca olarak yaşadıkları kurlaşmalar ve atışmalar üzerine, Jack birkaç kez Sadie'nin gerçekten kızgın olduğunu görmekle ihtişamlı bir talihsizliğe sahipti. İhtişamlı, çünkü Sadie, kızgın olduklarında hem ateşli hem de güzel görünen kadınlardan biriydi. Talihsizlik, çünkü çoğunlukla bu öfkenin nedeni Jack'in kendisi oluyordu.

Kızarmış yanakları ve parlak hülyalı gözleri, Jack'in pantolonunun altındaki hevesli başın kabarmasına yetmişti. Ona başını omuzlarından neşeyle ayıracak gibi bakan bir kadına karşı erekte olmak çok tuhaftı.

Onu bu kadar sinirlendiren neydi? Sonra aklına geldi. Ondan nefret etmesinin yanında, onu kendi arkadaşıyla görmekten hoşlanmamıştı. Başka bir kadınla.

Lanetleneneğim. Jack sırtarak ayağa kalktı ve reveransa geçti. "Bayan Moon. Sizi yeniden görmek büyük zevk." Evet, evet kesinlikle öyleydi, adeta bunu teninin altında görebiliyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Sadie.

İkisine şaşkınlıkla bakan sevimli Bayan Ferrars ayağa kalktı. “Bay Friday’i içeri ben aldım Sadie. Bir iş konuşacağınızı söyledim.”

Sadie arkadaşına bir göz attı ama Jack’e ters ters bakmaya devam etti. “Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.”

Yapabilirdi. Daha fazlasını hayal edebilirdi fakat ikisi de Bayan Ferrars’ın buna tanıklık etmesini istemezdi. “Geçen akşam sizi insafsızca ikiye böldüğümünden beri sağlığınızın nasıl olduğunu sormam gerektiğini düşündüm.”

Sadie gülümsemedi. “Emin olun, daha kötülerini atlattım bayım.”

Jack kabul etmeliydi ki bu büyük bir iğnelemeydi. Hem de zekice. Hiç kimse bunun özellikle onu yaralamak için söylendiğini anlamazdı. “Bunu bilmek güzel.” Sevimli Bayan Ferrars’a bakıp büyüleyici bir tavırla gülümsedi. “Geçen akşam Sadie’nin Saint’s Raw’daki gösterisini kaçırdınız. O kadar inandırıcıydı.”

Egzotik güzellik cevap vermeden önce Sadie araya girdi. “İndara, Bay Friday ile beni yalnız bırakır mısın? Böylece biz de onun işini görüşebiliriz.” Jack’in gözlerine odaklandığında gözlerini kıstı ama onunkiler kadar parlak değildi.

Jack onu iğnelemek için, “Bizim işimizi,” diye düzeltti yüzünde bir gülümsemeyle. Ve sonra İndara’ya dönüp, “Bana arkadaşlık ettiğiniz için teşekkürler Bayan Ferrars. Beni aydınlattınız, yoksa günüm çok sıkıcı geçecekti,” dedi.

İndara ona gülümsedi. Gerçekten çok güzel bir kadındı ama güzelliği, Sadie’nin uzun burnu ve büyük ağızıyla karşılaştırılmazdı. Nazik bir veda ile onları yalnız bıraktı.

Sadie kapı kapandığı anda parladı. “Ne hakla evime geliyorsun?”

Kocasının olduğundan teknik olarak bu ev onun da sayılırdı, değil mi? Fakat onlar çoktan evli olmadıklarına karar vermişlerdi. Neden bundan bahsetsindi ki?

“Seninle konuşmak istiyorum. Elbette misafirlerin oluyordur?”

“Burada hiç hoş karşılanmıyorsun,” diye karşılık verdi Sadie öfkeyle. “Burası *benim* evim. Benim!”

Sadie’nin çıkışı onunla şakalaşma isteğini yok etti. Aslında göğsünde bir sızı belirdi, sanki Sadie sözlerini bir tuğlaya sarmış ve onu Jack’e atmıştı.

“Affedersin,” diye mırıldandı. “Bir kart göndermeliydim ama hata yaptığımı kabul etmemi görmek istersin diye düşündüm.” Şimdi sinirlenen kendisiydi.

Sadie, elleri yuvarlak kalçalarında öylece kaldı. Jack’in dikkatini ince beline çekiyordu. Mor kaşmire sarılı kum saati gibiydi. Jack’in son birkaç gündür onun üzerinde gördüğü en göz alıcı elbiseydi.

“Hata mı?” Sadie ona baktığında gözlerindeki son kıvılcım da yok oldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, dükkân senindir.”

Yüzündeki ifade değişimi şaşırtıcıydı. Sadie sevinmekten şüphelenmeye geçiş yapıyordu. “Benim mi? Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Jack kollarını göğsüne kavuşturarak suratını astı. “Eğer yalan söyleseydim hata yaptığımı söylemezdim. Senden şimdi yaptığım gibi özür de dilemezdim.”

Sadie, Jack’in yüzünü bir ipucu yakalamak istercesine inceledi. Bir müddet iyice düşündü. “Evet, doğru. Teşekkürler Bay Friday. Beni mutlu ettiniz.”

Jack de onu mutlu ettiğini düşünüyordu. Sadie sadece dükkânı kiraladığından değil, aynı zamanda bunu söyleyenin Jack olmasına seviniyordu. Bu gülüşü görmek ve buna sebep olduğunu bilmek Jack için her şeye değerdi. “Bir hediye olarak düşün.”

Sadie bir kaşını kaldırdı. “Neden şimdi bana bir hediye veriyorsun?”

“Temmuzun altısı,” diye cevap verdi Jack, kelimelerin ağzından bu kadar kolayca dökülmesi onu şaşırtmıştı. “Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun.”

Sadie’nin gülümsemesi ve artan kızarıklığı yanaklarından çekildi. Jack bundan mutluluk duymalıydı ama duymadı. Sadie adeta şoktan titrerken elini kalbine götürdüğünde bu manzara onu ısıttı.

“Hatırlıyorsun.”

Jack sertçe kaşlarını çatı. “Elbette hatırlıyorum Sadie. Hayatımın en mutlu gününü nasıl unutabilirim?” Bunu söylemek istememişti ama kadının şaşkınlığı onu kızdırdı. Sadie’nin Jack hakkındaki düşünceleri bu kadar alçalmış mıydı? Sadie’nin onu bu kadar küçümsemesine neden olacak ne yapmıştı ki? İkisi için daha iyi bir hayatı kazanmaya çalışmaktan başka?

Sadie oldukça şüpheliydi, sonunda şunları söyleyebildi. “Gittiğin günü senin en mutlu günün sanıyordum.”

“En kötüsüydü.”

“Ama yine de kolayca gittin.”

Bu kadar soğukkanlı, bu kadar küstah konuştuğu için ona içinden lanet okudu Jack. “Aslında en kötü günüm, eve gelip karımın beni terk ettiğini anladığım gündü.”

Bu onun saygısız tavırlarını altüst etmişti. Sadie’nin sırtından aşağıya soğuk sular boşaldı. “İlk terk eden sendin.”

“Sana geri geleceğimi söylemiştim Sadie.” Doğruydu. Sanki sözlerini bir gün önce söylemiş gibi kelimesi kelimesine hatırlıyordu. “Geri geldim. Bana bir adres bile bırakmamıştın.”

“İki senedir ortalarda yoktun Jack!”

“Sana para gönderdim. Sana mektuplar gönderdim. Çoğunun zarfını bile açmamışsın. Biliyorum çünkü eve gelip evimizin boş olduğunu görünce kâhya onları bana verdi!” Jack istediğinden daha yüksek sesle konuşmuştu ama bağırarak iyi hissettiriyordu kendini.

Sadie ellerini yumruk yapıp omuzlarını düşürerek onun gözlerini oymak için adeta vahşi bir kadın gibi yanına geldi. Birden durdu, sanki vurmak için bile Jack'e dokunma düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. "Bu mektuplar birkaç taneydi ve son zamanlarda aralıklarla geliyordu. Seni bulmamı istemedin, bu yüzden gerçekten geri geleceğini nasıl bilebilirim?"

"Çünkü geleceğime dair sana söz verdim!" diye bağırdı Jack, aralarında santimler vardı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi birbirlerine bakıyorlardı. "Sözün, bunu sarf etmek için harcadığın nefesten bile değersiz," dedi Sadie sesi titreyerek.

Jack kaşlarını düşürdü. "Sen de bana söz vermiştin Sadie. Sanırım bunların da hiç önemi yok."

"Ben sana nazaran sözümde daha çok durdum Jack." Dişlerinin arasından konuşuyordu Sadie. Öyle yakında duruyordu ki Jack onun kirpiklerini sayabiliyordu. Onların ne kadar uzun olduğunu unutmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı, "tutmadın. Çünkü ben eve geldim ve sen yoktun." Ve şimdi yine başladıkları yerdeydiler. Sadie, Jack'in onu terk ettiğine inanıyordu ve Jack de Sadie'nin onu terk ettiğine. Ve ikisi de birbirlerini etkileyecekmiş gibi görünmüyordu.

"Sana ihtiyacım vardı." Sadie'nin gözleri yaşarmıştı. "Sana ihtiyacım vardı ve sen yoktun."

Jack'in boğazına bir yumru oturdu. "Ayrı kaldığımız her gün için üzgünüm Sadie. Ama daha iyi bir hayat yaşayabilmemiz için gittim. Bunu bilmelisin."

"Benim bildiğim, aileden ve parandan daha değerli olduğuma yemin etmen ve sonra zengin olmak ve değersiz, soysuz karından kurtulmak için ilk fırsata dört ayağınla zıplaman."

Eğer Sadie çizmesiyle onu tekmeleseydi Jack bu kadar şa-

şırmazdı. “Ben hiçbir zaman senin değersiz olduğunu düşünmedim.”

“Düşünmedin mi? Kesinlikle benimle evlendiğine pişman oldun. Kaçmak için de fazla beklemedin.”

“Gittim çünkü para kazanmak için senin bu saçmalıklarla uğraşmanı istemiyordum. Ben şimdi zenginim Sadie. Zengin. İstedğin her şeyi sana verebilirim.”

“Kendi dükkânımı mı?” diye çıkıştı Sadie.

“Bir dükkâna ihtiyacın yok.” Jack konuşur konuşmaz bunu söylememesi gerektiğini biliyordu, ne kadar doğru söylerse söylesin.

“Çünkü yaptığının bir saçmalık olduğunu düşünüyorsun, doğru mu?”

Jack doğrularak bir elini havaya savurdu. “Ah, hadi ama! Kaderin lanet olası bir fincanın içindekilere dayandığına inanıyor olamazsın, değil mi?”

Sadie’nin dudakları gerginleşip gözleri karardı. “Bundan çok iyi para kazanıyorum Jack. İnsanlar bana fal baktırmak için aylar öncesinden randevu alıyorlar.”

“Az da olsa suçluluk hissetmiyor musun?”

Sadie başını iki yana salladı. “Hayır, hissetmiyorum.” Jack’in içinde bir şey hayal kırıklığıyla sarsıldı. Onun Sadie’si nereye gitmişti? Onun sevdiği kıza ne olmuştu? Bunların hepsi onun suçu muydu? Onunla evlenmek tatlılığını mı yok etmişti?

“Ya kaderin çay fincanın içinde bulunduğuna inandığımı söylersem?” diye çıkıştı Sadie.

Jack pişmanlığını saklayamıyordu. “O zaman ben de sana aptal derim.”

Sadie gülümsedi, içini burkan bir şey gözlerinin buğulanmasını sağlamıştı. “Elbette öyleyim. Seninle evlendim, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Jack. “Evlendin.” Ve bunu söyle-

mek derinlerinde bir şeyi harekete geçirdi. Ya Sadie'nin ses tonu ya da gözlerindeki acı parlaklık, bilmiyordu. Fakat bir şey, uzanıp kızın boynunu kavramasını ve kendine doğru çekmesini sağlamıştı.

Sadie ona karşı durmaya çalışıyor, boşa bir dirençle göğsünü itiyordu. Jack olduğu yerde duruyordu. "Ne yapıyorsun?" diye diretti. "Bırak beni."

"Hayır," diye cevap verdi Jack sadece başını eğerken. "Daha değil." Sonra dudaklarıyla Sadie'ninkileri kavradı. Dudaklarının dokunuşu adeta derin dipsiz bir uykudan uyanmak gibi bir şeydi. Bütün bedeniyle bunun farkındaydı Jack. Sadie'nin tadı kalbini hızlandırıyor. Onu kendine daha da çekerek ağzını onun için açmasını sağlıyordu, böylece daha derinden, daha da ateşli bir şekilde Sadie'nin tadını alabilecekti.

Sadie parmaklarıyla onun göğsünü kazırken o da onu öpüyordu. Öpüşmeleri ne yumuşak, ne tatlı ne de sevecendi ama kontrolden çıkmış, harika bir şeydi.

Sadie sonra onu itip bağlarını kopardı ve adeta bütün izleri silmek istercesine elinin tersini dudaklarına bastırarak ondan uzaklaştı.

"Sakin," diye başladı titrek sinirli bir sesle, "aşk dolu ısırmalarını Leydi Gosling'e bırakıp sonra benimle sevişmeye kalkışma."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Leydi Gosling'i ısırığımı mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Gözlerindeki suçlama korkunçtu ve can yakıyordu.

Jack hayatında hiçbir kadını ısırmamıştı. Evet, belki ısırmalar olmuştu ama böyle bir şeyi kesinlikle Leydi Gosling'e yapmamıştı. Öyle görünüyor ki karısı onu bir hilekâr sanıyordu.

"Yapmadım." Kendini ifade etme ihtiyacının sebebi ta-

mamen sırdı. “Leydi Gosling ve ben sevgili değiliz ama öyle olsak bile senin ressam arkadaşın yok mu?”

“Mason’ı bu konuya karıştırma. O iyi biri.”

Birlikte yatmadıklarını ima ediyordu. Jack bunu umursamamalıydı ama umursadı. Hem de çok fazla umursuyordu, hatta şimdi ellerini bu yaratıktan çekip kendi hayatına bakması gerektiği halde.

“Ama ben değilim.” Tanrı aşkına kendini neden böyle bir duruma sokmuştu ki? Zaten Sadie’nin vereceği cevabı biliyordu.

“Uzun zamandır ayrıyız Jack. Bunca sene kadınlarla nasıl birlikte olduğunu hayal ediyorum sadece.”

Sadece kötü erkeklerin mi sevgilileri olurdu? Keşke Sadie bir bilseydi. Fakat bu önemli miydi ki? Sadie, onun söyleyeceği hiçbir şeye inanmayacaktı. İstemiyordu ve bu... bu kendini zavallı hissetmesini sağlıyordu. Yapması gereken tek şey, hâlâ gidecek kadar itibarı varken buradan gitmekti.

“Haklısın,” dedi Jack soğuk bir sesle kapıya yaklaşırken. Eşikte durdu ve Sadie’nin ifadesiz yüzüne baktı. “Sen bir aptalsın.”

Bölüm 8

Sonraki birkaç gün Sadie için neredeyse oldukça normaldi. Birkaç özel fal bakıp dükkânı için boya, duvar kâğıdı ve örtü sipariş etti ve Indara ile alışverişe çıktı –sonunda Jack’i o da öğrenmişti– ve geçen akşam Mason ve onun ressam arkadaşlarıyla birlikte Chelsea’da bir salonda hoşça vakit geçirdi. Sabaha kadar dışarıdaydı. Neredeyse öğlen olmuştu ama o hâlâ yataktaydı, tenine değen serin çarşafların ve camdan vuran şaşırlacak derecede ılık güneşin tadını çıkarıyordu.

Sanki daha önce hiç Jack ile öpüşmemiş gibiydi, fakat hiçbirinin etkisi bu kadar uzun sürmemişti, sanki bu ilkti. Bu hissi tatmak için onun öpücüklerine karşılık verdiğini sanıyordu, böylece devamlı bu anı yaşayabilecekti. Bu seferki ona yapışmış gibi bir his bırakmıştı. Onunkiler kadar harika dudaklarla, nasıl böyle olmasın ki?

Bir zamanlar paylaştıklarını ona hatırlattığı için Jack’e lanet okudu. Ona karşılık verdiği için kendine de lanet okudu. Onu öpmek boş bir mideye inen sert bir içki gibiydi. Hemen başına vurmuştu ve ondan sonra hafiften başı dönmüş, midesi bulanmıştı.

Jack onu terk ettiği halde Sadie büyük bir şevkle ona neden karşılık vermişti? Nasıl bu kadar zayıf olabilmişti? Jack

onu aşığlamış, asla ona inanmadığını göstermişti ve o, adeta sarmaşığın taşı sarması gibi onu sarmıştı. Tanrı'ya şükür ki akli başına gelmişti de öpüşme ilerlemeden onu kendinden uzaklaştırabilmişti.

Ve şüphesiz o öpüşme ileriye giderdi. Sadie onu yatağına alır ve ikisi de hareketsiz kalana dek onu tutardı. Bu şaşırtıcı olurdu ve sabah olduğunda da kendinden nefret ederdi. Sadece onun öpücüklerine yenik düştüğünden değil, aynı zamanda Sadie hakkında kötü düşüncelere sahip olan bir adama kendini verdiğinden.

Jack'e gelince, muhtemelen onun hakkında kötü düşüncelere sahip bir kadınla yattığı için endişelenmezdi. İkisi de başarısız evlilikleri için birbirini suçluyorlardı. Ve ikisinin bu suçlamaları kabul etmek istemediği de belliydi.

Hem Sadie yanlış bir şey yapmamışken neden kendini suçlu hissetsindi ki?

Kapısının çalınmasıyla düşüncelerinin daha kötüye gitmesi engellenmiş oldu. Güzel bir sabahtı ve Jack'i düşünerek bunun mahvolmasına izin vermeyecekti.

İndara parlak koyu yeşil, günlük bir elbiseyle odaya girdi. "Sonunda uyandın. Akşamın güzel miydi?"

Sadie doğrulup yatağın başına yaslandı. "Evet." Arkadaşının elindeki mektubu fark etti. "Bana mı gelmiş?"

"İrlanda'dan. Hemen okumak isteyeceğini düşündüm."

Sadie mektubu alıp kontun sekreteri Bay Brown'ın tanıdık yazısını görünce elleri hafiften titredi. Yaşlı adam bir mektubu bile kendisi yazamazdı. "Haklısın. Getirdiğin için teşekkür ederim."

İndara başını salladı. Büyük bir merakla izleyerek Sadie'nin mektubu açıp içindekileri okumasını beklerken, bir müddet kapıda durdu. Sadie mektubu ne kadar çok okumak istese de bir o kadar paylaşmak da istemiyordu. Geçmişinin özel kısımlarını ilgilendiren bir şeyi paylaşmaya niyeti yoktu.

Arkadaşı hiç gücenmeden imayı anladı. “Ben sana kahvaltı göndereyim.”

Sadie içten bir gülümsemeyle ona teşekkür edip kapı kapanana kadar bekledi ve sonra hemen mektubu açtı. Kısa ve yerinde bir mektuptu:

Bayan Moon: Yolladığınız mektup için teşekkürler. Vermiş olduğunuz bilgi değerlendirildi ve dikkate alındı.

Dikkate alındı mı? Lanet olsun, bu da ne demekti? Mektubu avuçlarıyla top yapıp çalışma masasının yanındaki çöp kutusuna fırlattı. Ne bekliyordu ki? Jack’in büyükbabasına yazmakla doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı çünkü Sadie yardıma muhtaç olduğu zamanda yaşlı adam şaşırılacak derecede ona kibar davranmıştı. Ancak Garret Kontu onu hiç sevmemiş ve az da olsa onaylamamıştı.

Sadie vicdanının sesini dinleyip gerekeni yapmıştı. Yorganları üzerinden atıp yataktan kalktı. Kont bununla her ne yapacaksa onu ilgilendirirdi. Sadie anlaşmalarının kendine ait olan kısmını yapmıştı ve şimdi ellerini bu durumdan çekmeliydi. Düşüncelerini ve vaktini meşgul edecek daha önemli şeyleri vardı, örneğin dükkânı için hazırlık. Artık sonunda orasının kendine ait olduğunu biliyordu ve yapacak çok işi vardı.

Turuncu ipek sabahlığını üzerine geçirdi ve makyaj masasına oturdu. Saçları dün akşam taramadığı için karmakarışık. Kahvaltı tepsisi geldiğinde bile hâlâ saçlarını tarıyordu. Tostunu yiyip bir fincan kahve içecek kadar masada uzun süre oturdu. Petra kıyafetini giymesinde ona yardımcı olurken, ikinci fincanını yudumluyordu.

Sadece bir saat sonra Bond Caddesi’ndeki dükkânına yürüdü ve ilk yapılması gerekenlerin listesini yapmaya başlamakla işe koyuldu. Önceden buna benzer birkaç liste yapmıştı ama şimdi evraklar imzalanmıştı ve dükkân tamamen ona aitti, bu yüzden yeni bir liste istiyordu.

Kaç tane demliğe, fincana ve tabağa ihtiyaç duyduğunu yazmayı bitirip çeşitli porselen tabakları da satın almayı not ettiğinde kapı açıldı. Davetsiz misafire bakmak için başını hemen o yana çevirdi fakat Mason'ın yakışıklı yüzünü görünce kızgınlığı sevince dönüştü.

“Umarım bu gülümseme banadır,” dedi Mason arkasından kapıyı kapatırken.

Birbirlerine doğru yaklaşırlarken Sadie'nin dudakları biraz daha yukarıya doğru kıvrıldı. “yle olmalı. Öğleden sonra seni görmeyi ummuyordum.”

“Umarım bu sürpriz de hoş karşılanmıştır?”

“Elbette.”

Dükkânın ortasında buluştular ve Mason, Sadie'nin beklediği gibi dudaklarını öpmek yerine (büyük pencere yarısına kadar açık olduğundan herkes içeriyi görebilirdi) yanağına bir öpücük kondurdu. Dudaklarından pseydi belki Jack'in tadını silebilirdi.

Mason gibi bir adam ona kur yaparken lanet olası bir alçak herifle öpüştüğü için kendini daha çok suçlu hissetmeliydi Sadie ama onun hissettiği tek şey rkeydi.

“Evet.” Mason kara kaşını kaldırarak boş dükkâna bir göz attı. “Senin fanlarına ev sahibi yapacak kadar büyük m?”

Sadie gözlerini devirdi. “Ben onlara fan demeyi pek tercih etmem, ama hayır. Sanırım yeterince büyük olmamasını umuyorum ve burada sürekli dolu bir masa olmalı. Hatta o kadar çok müşteri gelmeli ki bazılarını yoğunluktan dolayı geri evirmeliyim!”

Mason onun kararlı sesine gülümsedi. “Yapacaksın. şu taraftaki duvarda pencere yok. Bir tablo için harika bir yer.”

Sadie'nin kalbi neredeyse durdu. Mason'ın tabloları st sınıflar arasında revaçtaydı ve onlardan bir servet elde ediyordu. Dkkânının duvarında onun orijinal işinin sergilenmesi oldukça başarılı olurdu, fakat *bütün* duvarın kullanılması...

“Ben senin ücretini karşılayamam,” dedi kısık bir sesle ama bu doğrudu. Sadie bunu karşılayamazdı.

Mason ona yandan bir bakış attı, hem keyifli hem de öfke dolu bir bakıştı. “Bunu telafi edeceğimize eminim.”

Sadie gülümsedi fakat karnı düğüm düğüm oldu. Jack’i ona anlatmamakla yalan mı söylüyordu? Mason hiç ona geçmişi sormamıştı, gerçi o da kendisinininkini anlatmamıştı. Birbirlerinin arkadaşlıklarından zevk alıp daha samimi olmaya çalışan iki yetişkinlerdi sadece. Kesinlikle Sadie’nin bunu zorlaştırmaya ihtiyacı yoktu?

“Yer mükemmel,” diye yorum yaptı Mason, onun rahatsızlığının farkındaydı. Bir kez daha kara bakışları bütün yeri inceledi. “Burada çok iyi bir iş çıkaracağını umuyorum canım. Gerçekten çok iyi.”

Sadie, bu tahminlere karşı kendiyle övünüyordu. “Dudaklarından...” Cümlesini bitiremedi çünkü Mason’ın bakışları fark edilecek kadar dudaklarında kalmıştı. Mason bir kolunu onun beline doladı ve onu mutfağın girişine çekti. Buradan kimse göremezdi.

“Şimdi seni öpeceğim,” diye bilgilendirdi onu, her zamanki yarım gülümseyişiyle.

“Ben de sana izin vereceğim,” diye cevap verdi Sadie kendine özgü gülümseyişiyle. Ve sonra Mason onu öptü ve bir anlığına *diğer* öpücüğün bütün izlerini sildi. Burada ondan hoşlanan bir adam vardı. Ona saygı duyuyordu. Mason Blayne, kendini hafife almayan bir adamdı çünkü o tamamen kendini adamıştı. O asla zavallı yaşlı bir adama kendini ispatlamak için Sadie’yi bırakmazdı. Mason asla ona sahtekâr demezdi.

O zaman neden onun öpücüğüyle Sadie’nin içi erimiyordu?

Ayrıldıktan ve planlarından bahsettikten sonra bile bu düşünceler Sadie’nin beynini kemirmeye devam ediyordu ve sonunda bunları söylemeye karar verdi.

“Mason, sen benim yaptığım işe inanıyorsun, değil mi?”

Mason tuvalini kullanmak istediği duvarı ölçerken, omzunun üzerinden Sadie’ye baktı. “Kabiliyetinden şüphe etmeyecek kadar haklı olduğunu gördüm.”

Bu Sadie’nin beklediği açıklama değildi ama yeterince iyiydi.

“Fakat,” diye devam etti Mason küçük bir kâğıda numaraları not ederken. Sadie’nin de sırtından aşağıya soğuk sular boşalıyordu. “Yaptıklarımızın kaderimizi etkilediğine inanıyorum. Tercihlerimiz tahmin edilebilir olmasına rağmen insan doğası çoğunlukla değişkendir.”

Sadie öfkelenerek sessizce bir iç çekti. Sorun kendisinde miydi, ilgilendiği erkeklerde miydi, yoksa genel olarak erkekler hayal kurmuyorlar mıydı? Ne ruhlarında duygu ne de her yaşam için bir planın olduğuna dair inançları vardı.

“Ben sadece gelecek için tahminlerde bulunmuyorum,” dedi Sadie. “Bazen hiçbir şey bilmezken birinin geçmişini görebiliyorum.”

Mason kâğıdı ve kalemi ceketinin cebine koydu. “Buna eminim.” Hareket etmiyordu ama Sadie onun sözlerindeki umursamazlığı anlamıştı –fikirlerini kendine saklayan bir erkeğin işaretini– ancak bunları gizleyecek kadar yetenekli değildi. “Madam La Rieux’nün bu akşamki toplantısında fal bakacağını sanıyorum.”

Lanet olsun, neredeyse bunu unutmuştu. Sadie yakasındaki broş saate bir göz attı. Eğer şimdi çıkarsa akşama hazırlanmak için eve dönmeden önce tuhafiyeye ve züccaciyeye ancak yetiştirirdi.

“Unuttun, değil mi?” Mason’ın derin gözlerinde beliren keyif parıltısı Sadie’de ona karşı oluşan bütün hoşnutsuzluğu silmişti.

Sadie mahcup bir tavırla gülümsedi. “Unuttum, evet. Ve şimdi eve gitmeden önce halletmem gereken işlerim var.

Beni mazur görürsün, değil mi?”

Mason bir elini tutup kibarca okşamaya başladı. Eli sıcacık, dokunuşu rahatlatıcıydı. Bundan zevk aldığı için az da olsa suçluluk hissetti. “Bu akşam Saint’s Row’da sana eşlik etmeme izin vermen karşılığında.”

Zihninde beliren sadakatsiz eş suçlamalarının hakkından gelerek dudaklarında davetkâr bir gülümseme belirdi. “Elbette. Saat sekizde hazır olurum.”

“Mükemmel. Ünlü Jack Friday’in de katılacağını biliyorum. Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum.”

Bunu duymasıyla birlikte Sadie’nin ağzı tamamen kuru-du. “Neden?” diye soluk verdi. Mason’ın hiçbir şekilde onu ve Jack’i bilmemesine rağmen kalbi hızla atmaya başlamıştı.

“İşime ilgi duyduğunu belirtti. Birkaç şey ısmarlayacağını umuyorum.”

“Londra’da uzun süre kalmayı planladığını sanmıyorum.” Neden Jack’in de Vienne’in bu akşamki toplantısına geleceğini düşünememişti ki? Katılamayacağını belirtmeliydi. Mason’ı onunla tanıştırma düşüncesi midesini oldukça rahatsız ediyordu.

“O zaman bitirdiğim bir tabloyu satın alır. Senin poz verdiğin iki resmi tamamladım. Daha önceden onları satarsam bir itirazın olmayacağını söylemiştin.”

Sadie soğuk bir tavırla gülmeyi başardı. “Tabii ki.”

Onun umutlarını söndürecek bir şey söylemeye cesareti yoktu. Jack Friday fal baktırmayacağı gibi Sadie’nin bulunduğu tabloyu da almayacaktı.

Asla.

★★★

O akşam Jack, Saint’s Row’a girdiği andan itibaren insanlar başlarını ona çeviriyorlardı. Kısa süredir Londra’da bu-

lunmasına rağmen ortalığın hareketlenmesine neden olmuştu. Bu tamamen kasıtsızdı ama para kazanmasını bilen ve bunun sayesinde centilmenlerin dikkatini çeken biri olarak üne sahipti. Ve leydilerin de dikkatini çekecek cazibeye ve çekiciliğe. Kendi erdemine dayalı bu ilgiye sahip olmasından gurur duyuyordu. Eğer toplum gerçekte onun kim olduğunu bilse hemen ona yaltaklanırdı. O zaman bunun zevki neresindeydi?

Fakat onun gerçekte kim olduğunu bilen ve onu umursamayan bir kişi vardı. Muhteşem İran'ın kralı bile olsa, Sadie hâlâ ona adeta çizmesine bulaşan köpek pisliği gibi bakardı.

Jack kendine yalan söyleyebilir ve bu akşam onu görmenin kendisinin mükemmel görünüşünü bozmayacağını söyleyebilirdi ama neden canı sıkındı? Geçmişlerine rağmen Sadie'de hâlâ onu etkileyen bir şeyler vardı, aynı şekilde onda da. Ve bunu sömürmek için bir vicdana da sahip değildi. Aynı kalmalarının birbirleri için en iyisi olduğunu bilmesine rağmen onu istiyordu.

Aklını kemiren bu düşüncelerin mantıklı bir açıklaması yoktu fakat en azından bu akşam bunları açıklığa kavuşturma çabasından vazgeçecekti.

Hazırlanmak için büyük özen göstermişti. Siyah takım elbisesi tam oturmuştu. Sıkı bir çalışmayla bu fiziğe sahipti ve çoğu soyluların utanmasından ziyade o bundan gurur duyuyordu. Uzun boyunu ortaya çıkararak kendini dikleştirdi. Çenesi düzgün, saçları harikaydı.

Ve geniş ama sıcak salona girdiğinde Sadie görünürlerde yoktu. Bütün duvarlarda asılı parlatılmış piring lambalar ortalığı aydınlatıyor ve krem renkli duvarları ısıtıyordu. Koyu mavi perdeleri ve bunlara uyan mobilyaları hareketlendirmek için harika alçı işleri de eklenmişti. Ayağının altındaki halı pelüştü, açık renkli zemini saran aynı mavinin, yeşilin ve harika şampanya renginin tonlarındaydı.

İnsanlar salon boyunca kümelenmişlerdi, erkekler kravatları ve yelekleri haricinde siyahlar içindeyken, kadınlar egzotik kuşlar gibi rengârenktiler. Elbette Jack'in adlandıramadığı renkler de vardı.

Havayı parfüm ve kolonya kokuları doldurmuştu. Bazıları diğerlerine göre daha ağırdı ama açık birkaç camdan gelen serin hava, içerideki havayı tazeliyor ve misafirlerin sıcaktan erimelerini önlüyordu.

Onu La Rieux karşıladı – parlak saçları ve fildişi teniyle ateşle buzun karışımı gibiydi. Omuzlarını açık bırakan, zaten ince olan belini daha da ince gösteren altın rengi bir elbise giymişti. Bazı sebeplerden dolayı Jack'e küllerden doğan anka kuşunu hatırlatıyordu.

“Mösyö Friday, sizi yeniden görmek ne güzel.”

Jack bundan şüpheliydi ama kadın içten konuşuyordu, bu yüzden o da bir yalancı gibi ona saygı duymak zorundaydı. Jack en çekici gülümsemesiyle ona baktığında hanımefendinin şaşkınlığını belirten bir göz kırpması aldı. Yalan söylemesini bilen tek kişi La Rieux değildi. “Madam La Rieux, o zevk bana ait. Davetiniz için teşekkür ederim.”

Bir müddet sohbet ettiler, iş aralarındaki gerginliği azaltmıştı. Leydi, aristokrat kadınların ilgisini çekecek büyük bir alışveriş merkezi açma planlarında oldukça heyecanlıydı. Böylece hanımlar en iyi manifaturacıları ziyaret etmekle kalmayacak, aynı zamanda en kaliteli eldivenleri, şapkaları ve hatta bazı ev eşyalarını bile satın alabileceklerdi.

“Guy Fawkes gecesinde sokaklarda sizin temsili kuklanızın yandığını görmeyi bekleyeyim mi?” diye sordu Jack, bu küçük bir şakaydı. Geçen sene o tarihte Bayswater'daki mağaza sahipleri, geleceğin mesleği olarak gördüğü karışık mal tüccarlığına cesaret eden manifaturacı William Whiteley'e aynısını yapmışlardı. Bu modern düşünceden korkan rakipleri bütün gün onu protesto etmişlerdi ve Portobello

Caddesi'nde yaktıkları büyük bir ateşte Whiteley'nin temsili bir kuklasını yakarak curcuna sona ermişti. Elbette Jack bu olaya şahit olamamıştı ama kesinlikle duymuştu.

Trystan'ın, gösteriyi doğru iz üzerinde olduklarını gösteren bir işaret olarak düşündüğü belliydi. Bu tarz ilgiyi çeken bir şey iyi bir işin işaretiydi.

La Rieux ona gülümserken gözleri adeta mücevher gibi parlıyordu. "Ben de öyle umuyorum mösyö. Öyle umuyorum!"

Vay canına. La Rieux ve Trystan birbirlerini küçümseyebilirlerdi fakat olay ticarete gelince aynıydılar. Belki birbirlerine hissettikleri nefret değildi. Ne de olsa rekabet de birçok şey gibi yanlış anlaşılabilirdi. Elbette şehvet de.

Diğer misafirler de gelince Jack onun yanından ayrılıp bir içki almaya gitti. Genç bir uşak onun için alt tarafı iki parmak viskiyi kadehe koyacak kadar çok mutluydu. Jack tembelce etrafına bakarken güzel viskisini yudumlamaya başladı.

"Her şeye rağmen Tanrı beni seviyor olmalı."

Jack başını tanıdık sese çevirdi. Hemen solunda Leydi Gosling duruyordu, gözlerinin rengine uyan oldukça ölçülü yeşil elbisesiyle bunaltıcı bir havası vardı. Karşısındaki erkeğe ilgilendiğini belirten bir tavırla ona gülümsüyordu ama kendini aptal gibi gösterecek bir kadın da değildi.

"Öyle mi?" diye sordu Jack, alaylı bir ilgiyle tek kaşını kaldırarak. Sadie'nin onun yaptığını sandığı ısırtığı göremiyordu ama bu izin olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Leydi onun bu keyfine karşılık verdi. "Evet, çünkü Tanrı bana bu ölümden beni kurtarın diye sizi gönderdi." Geniş bir açıyla şampanyasını yudumladı. "Şunlara bir bakın. Puding kadar ilgi çekiciler."

Jack de kendi viskisini yudumladı. "Puding ilginç olabilir, eğer doğru kullanılırsa."

Elbette Leydi Gosling utanmadı. Ama gülümsemesi *davet-*

kâr bir hal aldı. “Açıkcası ben bundan mahrum bırakıldım.”

“Belli.” Flörtleşme ona bu konu hakkında eğitim verebileceği önerisine yönelikti ama Jack bu öneriyi yapamıyordu. Kadın güzel ve deneyimliydi, kendini kaybetmek istercesine onunla yatmak istediği de belliydi fakat Jack’i geride tutan bir şey vardı.

Leydi Gosling onun keyifsizliğini fark etmişti. “Bu akşam kendinizde değilsiniz bayım. Umarım sizi kızdıracak bir şey yapmamışımdır?”

Neden kadınlar erkeklerin keyifsizliklerini kendilerine bağlıyorlardı? Genellikle Jack’in öfkesi, başkasından ziyade kendi ihmalkârlığından kaynaklanırdı. “Siz beni kızdıracak ne yapmış olabilirsiniz ki?” Şaka yapma niyetindeydi ama sesi istediğinden daha sert çıkmış, kadını azarlar gibi olmuştu. Leydi Gosling de bunu fark edip şaşkınlıktan gözlerini kırptırmış ve evet, canı yanmıştı. Küçümser bir ifade takınmadan önce Jack bu parıltıyı görmüştü. “Size çekilmez bir hödük demiş olabilirim ama bu gerçeğin sizi kızdıracığından da şüpheliyim.”

Kadın hızlıydı ve Jack de buna izin vermişti. Bu doğru söze kıkırdadı Jack. “Tam isabet leydim. Kaba davrandığım için özür dilerim. Sizin cezbedici kişiliğinizle bir alakası yok.”

Leydi az da olsa rahatlamış görünüyordu ve Jack, tensel çekimin yanında bu kadının arkadaşlığını da sevdiğini fark etti. Sadece onunla yatmak istemiyordu. Sadie hariç kimseyle yatmak istemiyordu. Peki neden Sadie’yle yatmıyordu? Belki o zaman tam anlamıyla iyileşirdi. Ya da her şey daha kötü olurdu. Jack bilmiyor ve umursamıyordu.

Kısa süreli bir sessizlikten sonra Leydi Gosling, “Ah, Bayan Moon ve Bay Blayne de geldiler,” dedi.

Jack onun baktığı yere bakmak için dönerken en bezgin tavrını takındı. İlk gördüğü kişi Blayne idi. Ressamın, kadınların beğenisini toplayan egzotik bir bakışı vardı. Ressamlar-

rın, kadınların ilgisini çekme gibi bir dertleri olmazdı hiç, kadınlara hitap eden vahşi ve evcilleşmemiş olmakla ünlülerdi.

Bu adamın karısını avladığı düşüncesi, Jack'in onu avlama isteğini arttırıyordu. Blayne'in kara kaşlarının arasındaki kuruşunla nasıl görüneceğini merak ediyordu.

Fakat sonra dikkatini Blayne'in kolundaki kadına çevirdi ve ressamı o anda unuttu. Hatta kendi adını bile unuttu.

Sadie, La Rieux'ye doğru yürüyordu, bu yüzden Jack'in şüphesiz en mükemmel bakışlarını göremiyordu. Gözleri şiş ve av köpeği gibi dili dışarıda birini görmek yararlı olmaz mıydı?

Sadie, tenini parlak gösterecek koyu mor bir elbise giymişti. Omuzları küçük kolları haricinde açıktaydı. Üzerine tam oturan korsesi, hem iç gıcıklayıcı hem de bir erkeğin avuçlarında hayal edebileceği göğüslerini gizlice kaldırmış ve göstermişti. Jack bunu hatırlıyor, hayal kurmuyordu. Ayrıca Sadie'nin göğüs uçlarının mükemmel şeklini ve Jack'in dokunuşuyla nasıl sertleştiğini de hatırlıyordu. Korse olmadan belinin ne kadar ince, kalçalarının ne kadar dolgun olduğunu da hatırlıyordu. Kalçalarının dolgunluğunu, uyluklarının sertliğini de hatırlıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, Jack bu uzun bacakların arasında ilk kez kendini bulduğunda içinde rahatlarken nasıl titrediğini, Sadie'nin canını acıtacak kadar çaresizce içine daldığını hatırlıyordu. Tanıdığı en güzel kızın canını yakmıştı. Bakire olduğundan zaten canı yanmıştı ve bu suç neredeyse onu öldürmüştü.

Anı bütün tazeliğiyle ve bütün hisleriyle Jack'i öyle sarmıştı ki ani bir acı göğsünde belirip adeta oracıkta onu öldürecek gibi kalbini sıkıştırdığında soluğu kesildi.

Tam o anda bakışları Sadie'ninkilerle karşılaştı. Geçmişin gözlerinde canlanmasını engelleyecek kadar hızlı olamamıştı ve Sadie'nin bakışları da buna karşılık büyüdü. Her şeyi görmüştü ve Jack'in yapabildiği tek şey bakışlarını kaçırmaktı, geç de olsa.

Sadie şimdi Jack'in onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Ne kadar çok özlediğini. Sadie'siz ne kadar boş olduğunu. Jack her şeyi belli etmekle ne kadar büyük bir aptallık yapmıştı?

Tryst'in onu İngiltere'de istemesini umursamıyordu. Sabahleyin aynı zamanda arkadaşı olan ortağına mektup yazıp hafta sonu buradan ayrılacağını söyleyecekti. İşlerin tamamlanıp tamamlanmaması önemli değildi. Tryst buraya döner ve işlerin başına geçebilirdi.

"Dikkat çekici bir çift olmuşlar, değil mi?" diye sordu Leydi Gosling. "Biri kâfir bir Çingene gibiyken, diğeri oldukça beyaz ve kibirli görünüyor."

Jack'in kim diye sormasına gerek yoktu. Bu akşam Tanrı ona bolca gülüyordu. "Evet," diye homurdandı. "Çok dikkat çekici." Kulaklarından kan gelene dek Blayne'i dövmek istiyordu.

Leydi Gosling ona dönüp baktığında yüzündeki gülümseme de yok oldu. "Yüce Tanrım. İyi misiniz?"

"İyiyim." Geri kalan içkisini de ağzına dikti Jack. Bu pek yeterli değildi.

"İyi görünmüyorsunuz."

Jack yüzünü ekşitti, içki hâlâ boğazını yakıyordu. Neredeyse aklını kaçırmıştı, ne mantık ne de nezaket düşüncesi vardı. "Sizinle yatmak istiyorum Leydi Gosling. Buna ne dersiniz?"

Jack kaba olmaktan ziyade şehvetle konuştuğundan, Leydi Gosling neredeyse titriyordu. "Beni kandırdınız derim Bay Friday."

İhtiyacı şiddetle içinde kabarıyordu Jack'in. Önünde duran bu kadın için değildi ihtiyacı ama yapmak zorundaydı. Eğer hemen şimdi biriyle yatmazsa bir daha hiç yatamayacaktı. Penisi, Sadie Moon için yas tutarken sararıp solup kuruyacaktı.

Kadını omzuna alıp adeta vahşi bir hayvan gibi ağır ağır yürüyebilirdi ama hâlâ kendini kontrol edebiliyordu. Bunun yerine kolunu uzattığında Leydi Gosling bir hevesle kabul etti. Bir iki adım atmıştı ki karşlarına çıkan *Lord Gosling*'den başkası değildi.

“Hayatım,” diye ağır ağır konuştu yaşlı adam, Jack’e kötü bir bakış atarak. “Müzayede başlamak üzere. Gel, ben de senin bu merakını hoş göreyim.”

Bu sözler tamamen sevecen gibi geliyordu fakat Jack bu nezaketin altındaki tehdidi anlayabiliyordu ve Leydi Gosling onun kolundan çıkmadan önce kadının gerginliğini hissetti. “Elbette lordum. Bay Friday, size eşim *Lord Gosling*’i takdim edebilir miyim?”

Jack elini uzattı ve zengin iş adamı adeta eline pislik bulmuş gibi baktı. Tamamen nezaketsiz bir davranıştı, öyle ki Jack gerçekten kendini bir pislikmiş gibi hissetmişti. Öyle ki adamın ne kadar ihtiyar, bir ayağı çukurda, çarpık dişli bir vampir olduğunu ve İrlandalı kızını öpmesini söylemek istiyordu.

Elbette hiçbir şey söylemedi. Sadece elini aşağıya indirip, “Büyük bir zevk,” dedi.

Baron Gosling karısını kolundan tutup sürüklemekten önce ona küçümseyerek baktı. Birkaç kişi bu dramayı ilgiyle izliyordu. Çoğu fark etmemiş gibi yapıyordu.

Sadie de fark etmişti. Jack biliyordu çünkü bakışlarını kaçırmadan önce bir an ona dik dik baktığını görmüştü. Jack, geçen bir uşağın tepsisine boş bardağını bırakıp yerine bir şampanya aldı. İhtiyaç duyduğu şey kadar güçlü değildi ama şimdilik onu idare ederdi.

Bir müzayede olacağını bilmiyordu ama resmi bir davetle de çağırılmamıştı; La Rieux’nün bizzat kendisi onu çağırmıştı. İlk başta Jack, La Rieux’nün bunu bir görev olarak yaptığını sanmıştı ama şimdi kadının onun cüzdanını istediğini anlıyordu.

Ve şimdi herkesin dikkatini toplamak için bir zil çalıyordu.

“İyi akşamlar dostlarım,” dedi yüksek sesle La Rieux ve salon sessizleşti. “Magdalene’in The Saint Agnes House’daki asi kızlar ve kadınlar için bağış gecesine geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Jack kaşlarını kaldırdı. La Rieux fahişeler ve suistimal edilmiş hizmetçiler için mi para topluyordu? Merakı tamamen anlamsızdı ama saygısından kulaklarını kabarttı.

“İlk müzayede tamamen özeldir. Benim sevgili arkadaşım yetenekli Sadie Moon, en yüksek teklifi verene bir saat boyunca özel bir fal bakacaktır. Hepinizin bunun kaçırılmaz bir fırsat olduğunu bildiğinizden eminim. Bir saat boyunca bütün sorularınız cevap bulacak ve kaderiniz gözlerinizin önüne serilecek. Yirmi pounddan başlatıyorum. Kim arttırmak ister?”

Jack şampanyasını içip bir tane daha aldı. *Lanet olsun*, İngiltere’de ya sarhoş olmakla ya da sarhoş olmaya çalışmakla vaktini harcamıştı. Elbette Sadie müzayedede olacaktı. Ve elbette kalabalık bunu sevecekti. Ve de elbette teklif yağmuru yağacaktı.

İnsanlar aptaldı. Onlara tabağa işeyip geleceği gördüğünü söylese bile ona inanırlardı.

Mason Blayne elli pound teklif verdi. Jack kaşlarını çatarak ona baktı ve Sadie’ye bakarken gözlerindeki ışıltıyı gördü. Jack bu bakışı biliyordu ve Blayne’in bir saatte ne yapmak istediğini biliyordu – ve bu kesinlikle fal baktırma işi değildi.

Jack şampanyayla viski iyice karışmadığı için lanet yağdırdı, fakat içinde bir şeyler harekete geçti.

Hiçbir erkek *onun* karısıyla yatma zevkine erişemeyecekti. Eğer biri Sadie’yi alacaksa, bu kendisi olacaktı.

“Yüz sterlin!” diye bağırды Jack.

İnsanlar başlarını ona çevirdi. Jack az da olsa neşelen-

di. Kimin daha çok şaşkın göründüğünü bilmiyordu, La Rieux'nün mü yoksa Sadie'nin mi. Jack onlara bakmakla zamanını harcamıyordu. Şampanyasını kaşlarını çatarak ona bakan Blayne'e kaldırdı.

"Yüz yirmi," diye bağırdı ressam.

"İki yüz!" Jack düşüncesizliğine gülüyordu.

"İki yüz elli," diye çıkıştı Blayne, gözlerinden ateş çıkıyordu.

Bütün gözler ona çevrildi. "Teklifte bulunacak mısınız Bay Friday?" diye sordu La Rieux. Onun sözünden şüphe duyduğu aşıkârı.

Jack doğruldu ve bu küçük dramasında diğer oyuncularını ardında bırakarak bir adım öne çıktı. Bakışları, Sadie'nin bakışlarına kilitlendi. Kadının hülyalı gözlerindeki şaşkınlığını görebiliyordu. Karşı çıktığını da. Ah, küçük bir beklentiyi de. Bu küçük kıvılcım her şeye değdi.

Jack gülümsedi. "Bin pound."

Sadie adeta bayılacakmış gibi bakıyordu. La Rieux ikilemede kalmış gibiydi, Jack'ten hoşlanmamıştı ama amacı için büyük bir para alacağı için mutlu görünüyordu. Bakışlarını başını iki yana sallayan Blayne'e çevirdi. Jack, Blayne'in yumruklarını sıkıldığını fark etti ve bu hoşuna gitti. Sadie'yi kaybettiğinde kendisi de aynısını hissetmişti.

"Bin pound," diye bildirdi La Rieux, tamamen şaşkın görünüyordu. "Satıyorum, satıyorum, sattım!"

Alkış patlaması inanılmazdı. Sesler gürültüyü aşıyordu fakat Jack bunu önemsemedi. Bakışları ödülündeydi. Kendini bir beyefendi gibi görünmeye zorlayarak Sadie'ye doğru yürürken sevinçten kalbi yerinden çıkacaktı. Önünde durduğunda Sadie temkinli olacak kadar onu iyi tanıyordu.

Büyüleyici bir hilekâr gibi kendini göstermemeye çalışarak dudaklarında eğri bir gülümsemeyle reveransa geçti Jack. Bu gülüşün gözlerine ulaşmadığını biliyordu ve Sadie de onun amacını.

Sadie, Jack'in elindeki çek defterine bir göz atıp dudaklarını yaladı. "Korkarım benim güçlerimi gözünüzde büyütüyorsunuz Bay Friday," dedi kısık bir sesle, "ama cömertliğiniz oldukça şaşırtıcı."

"Ve siz de kendinizi hafife alıyorsunuz madam," diye cevap verdi Jack şaşırılacak bir sakinlikle. Omzunun üzerinden Blayne'in birkaç metre ötede durup ona güldüğünü gördü. Jack çeklerini yazmaları için diğer müşterilere izin vererek küçük masaya geçmeden önce diğer adamı başıyla selamladı. Hemen çeki yazdı, yazarken parmakları oldukça titriyordu.

Kesinlikle akli o lanet olası başında değildi.

Neşeyle elinden çeki alan La Rieux, diğer açık arttırmaya başladı ve kalabalık artık Sadie ve Jack ile ilgilenmiyordu, Mason Blayne hariç. Jack kolunu Sadie'ye uzattığında ressamın yüzündeki kara ifadeden bu anlaşılıyordu.

"Ne dersiniz Bayan Moon?" diye sordu Jack büyüleyici gülümsemesiyle. "Falıma bakmaya hazır mısınız?"

Bölüm 9

Gece hemen kontrolden çıkmıştı. Meraklı izleyiciler onlara bakıp konuştuklarını duymak için boyunlarını uzatırlarken Sadie'nin yüzünde daimi bir gülümseme vardı.

“Gerçekten çok cömertsiniz Bay Friday,” dedi sahte bir sükûnetle. “Ama Madam La Rieux'ye bu gece yardımcı olmalıyım. Hem sizin de bu güzel insanların arkadaşlığından mahrum kalmak istediğinizi sanmıyorum. Belki bir randevu almayı denersiniz?” Bu söylenecek en doğru şeydi, aslında Jack'i gizli bir odaya çekip onu böyle utandırdığı için parçalamak istemesine rağmen!

“Elbette,” diye cevap verdi Jack, hem sakın hem de sahte bir tavır içerisindeydi. “Size uygun en yakın zamanda.”

Elbette Sadie bunun bir yalan olduğunu anlamıştı. Bir şey Jack'i kızdırmıştı ve bunu ortaya serene kadar rahat durmayacaktı. Göz göze geldikleri andan itibaren bunu biliyordu, Jack'in bakışlarında bu gecenin nazikçe sonlanmayacağını görmüştü. Sadie'ye karşı hisleri, kendisinin Jack'e olan hisleri kadar karışık ve Jack hiçbir zaman onun kadar duygularını gizlemede yetenekli değildi.

Bin pound? Bu kadar parayı nasıl temin edecekti? Ger-

çekten kolayca savuracak kadar zengin miydi? Ya da bununla kendini Sadie'ye kanıtlamaya mı çalışıyordu? Jack, onun paradan etkilenmeyeceğini biliyordu ve hiç de etkilenmemiştir.

Fakat Sadie, onun için bu kadar para vermesinden etkilendiğini kabul etmeliydi. Ah, şüphesiz Mason'ı utandırmak için yapmıştı ama yine de... Gerektiğinden çok daha fazla içini ısıtıyordu bu durum.

Daha sonra Mason'a bir açıklama yapmak zorundaydı. Lanet olsun, ona ne söyleyecekti? Şüphesiz onun inanacağı bir yalan uydurmalıydı ama bu ona zarar vermez miydi? Ne de olsa gururlu bir erkekti.

Tam da lafının üzerineymiş gibi Mason, o anda yanlarına geldi ve Sadie'nin onları tanıştırap tavırlarını izlemekten başka çaresi kalmadı.

İlk başta Jack büyüleyici olduğu kadar alaylı gülümsemeyle elini uzattı. "Bay Blayne, işlerinizin büyük bir hayranıyım. Sizinle rekabete girdiğim için beni affedeceğinizi umuyorum? Ne de olsa bu bir bağış içindi."

Mason bir centilmen olduğundan hem elini sıkmış hem de bu sözleri nazik bir selamlaymayla kabul etmişti. "Elbette Bay Friday. Sevgili Bayan Moon daha önce benim falıma bakmıştı ve eminim yeniden bakma fırsatı da olacaktır. Hırslı olmama gerek yok. Sizin de dediğiniz gibi, ne de olsa bağış içindi."

İlgisiz görünmeye çalışırlarken birbirlerinin hareketlerini inceleyerek öylece duruyorlardı. Sadie bu kadar aptal oldukları için kafalarını birbirine tokuşturabiliirdi.

"Ah, Mason, bak!" diye bağırды heyecanla. "Vienne senin tablolarını açık arttırmaya çıkarmak üzere. Tabloların yüzünden insanların cüzdanları boşalacak!"

Bu bir şekilde ressamı yatıştırmışa benziyordu. Jack'in yanından uzaklaşıp Sadie'nin yanına geldi. Daha sonra Jack de onun diğer yanına geçti bu yüzden Sadie adeta iki dilim

ekmeğın arasına konmuş salatalık gibi iki erkeğın arasında kalmıştı. İkisinden de uzaklaşabilirdi fakat yapmadı.

Jack, Mason'ın tablolarına fiyat vererek Sadie'yi şaşırttı. Mason'ın da şaşırdığı belli oluyordu, Jack'e doğru şüpheli bir bakış fırlatmıştı. En sonunda tablo Jack'in daha iyi görünmesini sağlayan başka bir satıcıya gitti. Sadie'de yaptığı gibi tabloyu almak için ileriye gitmemişti ama teklifleri fiyatın artmasına neden olmuştu ve kazanan teklif oldukça yüksekti.

Aslında Jack, bağışta Vienne daha çok para kazansın diye gece boyunca birkaç şeye de teklif sunmuştu. Sadie, kocasını ani hayırseverlik tavrının gönlünden kopmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Diğer eşyalara teklif vererek, kazanabil-diği tek şeyin Sadie olduğu gerçeğini azaltmak istiyordu. Bu Sadie'yi aşağladığı gerçeğini değiştirmiyordu ama yine de bir şekilde hafifletmişti. Nispeten ünü de incinmemiş sayılabilirdi.

Sadie bilinçsizce onu düşünürken o bunu yapmıştı. Neden? Bunun arkasında yatan şey neydi?

Gece ilerlerken bu durum canını daha da sıkmaya başladı, ta ki Sadie bütün bu sorular yüzünden aklını kaçıracadığın emin olana kadar. Bu soruların cevabını Jack'ten almalıydı ama hiç şüphesiz bu, olayları daha kötüye sokacaktı. Ayrıca Jack aktif bir kelebek olduğundan bir gruptan diğerine fırlıyor, bazen Leydi Gosling ile birlikte oluyordu fakat çoğunlukla onsuzdu.

Sadie, onun kiminle olduğunu umursamamalıydı ama umursuyordu. Hatta onu yalnız bırakan Mason'dan bile daha çok umursuyordu. Jack fırlayıp gittikten sonra Mason Sadie'nin yanında kalmıştı ama kısa bir süre sonra –rekabetin hakkından geldiğinden emin olduktan sonra– geceye katılan bazı arkadaşlarıyla konuşmaya gitmişti. Kendini temize çıkarmak için Sadie'ye gelmek isteyip istemediğini sormuştu fakat Sadie görmesi gereken arkadaşları olduğunu söyleyerek

onu reddetmişti ama bu bariz bir yalandı. Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Ve şimdi adeta zihni ateşlerdeymiş gibi hissediyordu kendini. İsteddiği –ihtiyaç duyduğu– şey, patlamadan önce biraz huzur ve sessizlikti.

Bir uşağı durdurdu ve küçük özel salonlardan birine bir demlik çay ve bir tabak sandviç getirmesini söyledi. Bunu ayarlar ayarlamaz Vienne’i bulup nereye gideceğini söyledi.

“Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedi Sadie, Vienne ona endişeyle bakınca. “Kendime gelmem için en fazla yarım saat.”

Vienne bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Peşinden gelmesinler diye erkek kedileri uzakta tutacağım.”

Sadie bu benzetme karşısında hafifçe irkildi ama gitmeden önce teşekkür edercesine Vienne’in elini sıktı. Sıcaklıktan ve gürültüden uzaklaştıkça az da olsa hemen rahatladığını hissetti. Boğuk salonun dışı oldukça serindi, konuşma sesleri de azalmıştı. Adımları yerde yumuşak sesler çıkarırken yavaşça boyun kaslarını ovuyordu.

Uşak mavi salonun hemen önünde bekliyordu. Sadie ona yaklaşırken uşak da bel seviyesine kadar reveransa geçti. “Çay ve sandviçler Bayan Moon. Tam istediğiniz gibi.”

Sadie ona gülümsedi. “Teşekkürler. Gidebilirsin.”

Uşak bir kez daha reveransa geçip gitti. Sadie, sıcak çayın buharıyla karşılandığı küçük gösterişli salona girdi. Çeşitli küçük tombul sandviçlerle dolu tabağı görünce ağzı sulandı. İki kişiye yetecek kadar yiyecek vardı. Ve iki de fincan. Bu kendini tamamen yalnız hissettirmişti.

Sadie eldiveninin tekini çıkartmıştı ki kapının kapandığını duydu. Hemen başını o yana çevirdi ve Jack’in sürgüyü çektiğini görünce kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Sürgü sesi adeta bir çekicin duvara vurması gibi odada yankılanmıştı.

“Gittiğinden beri bütün hislerini mi kaybettin Jack Far-

rington?” diye belirtti Sadie, elini göğsüne bastırarak. “Ne düşünüyorsun? Eğer biri görürse...”

“Hiç kimse görmedi. Bekçi köpeğin La Rieux bile.” Jack arkasını döndü ve bu sefer Sadie’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi olmadı, hiç hareket bile etmedi. Jack’in yüzü ısırap maskesine bürünmüştü ve dudakları ise Sadie’nin dudağının içini kemiriyor diye düşündüğü bir gerginlikteydi. Jack’in yüzünü annesinin ölümünden beri hiç böyle görmemişti Sadie.

“Sen...” Jack kaşlarını çatı. “Sen ilk seviştiğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

Sadie hemen gardını düşürdü. Jack, onun unuttuğunu mu sanıyordu? Ancak kavga edecekmiş gibi de görünmüyordu. Jack gözlerinin içine bile bakmıyordu. Hayır, istediği kavga değildi.

“Evet,” diye cevap verdi Sadie çok kısıp bir sesle. “Hatırlıyorum.”

“Güzel.” Şimdi ona bakıyordu, çenesi kasılmıştı. “Çünkü ben bundan başka hiçbir şey düşünemiyorum.”

Sadie buna nasıl cevap vermeliydi? “Çünkü söylenmemiş çok şeyimiz var. Bu yüzden tüm hisler şimdi bizi avlıyor.”

“Avlamak.” Jack boğazının derinlerinden gelen tuhaf bir ses çıkardı, tıpkı hırlama gibi. “Güzel bir açıklama. Sen beni avladın.”

Sadie ona doğru bir adım attı. “Jack...”

Jack kaşlarını çatarak elini kaldırdı. “Uyuyamıyorum. Düşünemiyorum. Kimseyi beceremiyorum bile.” Sesinin sertliği kelimeleri daha çok boğuyordu. “Benim tamamen erkekliğimi aldın.”

Bu, Sadie’yi mutlu etmemeliydi fakat Jack’in sözleriyle adeta ayakları yerden kesiliyormuş gibi hissediyordu. “Sen... sen Leydi Gosling ile birlikte *olmadın mı?*”

Jack öfkeyle ona baktı. “Hayır. Hiç kimseyle *olamıyorum*

Çünkü kendimi sadakatsizmişim gibi hissediyorum. *Sana karşı.*”

Sadie umamak için parmaklarını haliya bastırmak zorunda kaldı. “Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” deyip kapıyı gösterdi. “Mason Blayne benimle çıkmak istiyor ama benim tek düşündüğüm senin gibi püşemediği. Sen ve senin lanet olası öpücüklerin her şeyi mahvediyor!”

Jack adeta bir aslan gibi ileriye atıldı. “Sen *beni* mahvettin.”

Dik dik birbirlerine bakıyorlardı, sanki bir asır sürmüştü. Sadie’nin göğşü her nefesle inip kalkıyordu. Çok kızgındı. Aynı zamanda hem çok mutlu hem de çok üzgündü. Çok huzursuzdu. şimdi ne yapacaklardı?

Sadie ne yapmak istediğini biliyordu. Bu kesinlikle yanlıştı. Bunun her şeyi daha da kötüye götüreceğini biliyordu fakat bunu hayatında istediği her şeyden daha çok istiyordu. Kendi dükkânından bile çok.

“Jack,” diye mırıldandı, gergin, kararsız adımlarla ona doğru ilerleyerek. “Güneşim Jack.”

Sadie’nin yoğun İrlanda şivesiyle Jack’in atık kaşları da rahatlamıştı. “Sadiemoon, ayışığım, ne yapıyorsun sevgilim?”

Bunlar çok önceden birbirlerine söyledikleri eski sözlerdi ama Sadie’nin kalbi bunları hatırlıyordu, ah öyle güzellerdi ki.

Evet, Sadie ne istediğini biliyordu. Hiç konuşmadı. Aralarındaki mesafeyi açıp Jack’in ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. Jack adeta bir heykel gibi duruyor, Sadie ellerini iç kısmına kaydırırken onu izliyordu.

Bedeni, avuçlarının altında sertti. Sıcaklık gömleğinin ve desenli yeleğinin kumaşından yayılıyordu. Elleri kaburgalarına doğru tırmanırken oradaki kaşları hissedebiliyordu Sadie, elleri doğru noktaya geldiğinde durdu. Sonra doğru bir baskıyla –bu hiç unutmadığı şeydi– parmaklarını bastırıp hareket ettirmeye başladı.

Jack tamamen zıplayıp karısının ellerini yakaladı. Ama Sadie istediği şeyi almıştı – kocasının gülüşünü. Kahkahasını. Kocasını çok kolay huylanan biriydi.

Jack'in yanaklarından ter boşalıyordu, gözlerini sıkı sıkı kapattığında ter yayılıyordu. Kahkaha atarken büyük beyaz dişleri esmer teninde parlıyordu. Bu sesi ve bu sesi nasıl sevdiğini unuttuğundan utanmıştı Sadie. Şimdi bunu duymak, adeta uzun süren karanlık gecelerden sonra bir camı açıp güneşin içeriye girmesine izin vermek gibiydi. İçindeki seti kaldırmak gibi bir şeydi. Yaşlar gözlerini doldurdu ve yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı.

“Seni özledim,” diye soluk verdi Sadie. “Seni çok ama çok özledim.”

“Tanrım, Sadie.” Jack avuçlarıyla karısının yüzünü çevreleyip alnını alnına dayadı. “Çok uzun zaman oldu.”

Sadie burnunu burnuna sürerken elleriyle sırtını sardı. “Ama hissedemiyorsun.”

“Ağlama.” Jack, Sadie'nin başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Ben de seni özledim.”

Bu sözler yaşların daha çok akmasına neden oldu. Sadie ona her şeyi anlatmak istiyordu – Jack geri geldiğinde kendisinin neden orada olmadığını. Jack gittikten sonra üzerine çöken kara günleri onunla paylaşmak istiyordu Sadie. Fakat bu bir işe yarar mıydı? Hiçbir şey değışmezdi. Sadece korkunç hatıraları geri getirir ve Jack'in kendini daha kötü hissetmesini sağlardı.

İkisi de zamanı geri çeviremezdi, her ne kadar bunu çok isteseler de.

“Senden nefret etmiyorum,” diye itiraf etti Sadie, o gece bahçede söylediği korkunç sözleri hatırlayarak. “İstedim ama yapamadım.”

“Şışt. Biliyorum.” Jack'in dudakları onun ıslak yanağına,

gözünün yanına kapandı. “Biliyorum.” Dudakları, Sadie’nin teninde yumuşak ve sıcaktı, gözyaşlarını tadıyordu. Dudaklarını dudaklarına kapadığında Sadie şampanyanın yanında tuzu da tadıyordu.

Sadie kollarını Jack’e dolayıp öpücüklerinde kaybolurken kendini ona bastırdı. Şüphesiz bu tamamen yanlıştı fakat çok doğruymuş gibi hissediyordu. Diline karşı kendi ağzını açıp diliyle onunkini karşıladı. Jack’in parmakları sıkıca başını tutuyordu, sanki Sadie uzaklaşacak diye korkuyordu. Ama o hiçbir yere gitmiyordu.

Jack, alt dudağını dişlerinin arasına alıp bir kez daha öpmeden önce kibarca emdi. Sadie hafifçe inleyerek kocasının kollarının arasında eriyordu, tıpkı sıcak ekmeğe sürülen tereyağı gibi. Her hücresi canlanıyor ve karıncalanıyordu. Eteklerinin arasında ona baskı yapan erekte uzunluğu hissedebiliyordu. Ah, Tanrım, bunu hissetmeyi öyle çok özlemişti ki!

Aynı anda hareket ederlerken tökezleyip sallanıyorlardı. Sadie’nin nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ta ki kalçası sert bir şeye değene kadar. Koltuk diye düşündü.

Jack ellerini Sadie’nin yüzünden çekip kalçalarını kavradı. Daha iyi kaldırılsın diye Sadie kollarını boynuna doladı. Jack sıkıca ona sarılıp kaldırdı –sanki Sadie hiç ağır değildi– böylece yumuşak koltuğun arkasına oturabildi.

Sonra Jack öpmeyi kesti.

Sadie bir anlığına Jack’in buna son verdiğini düşündü ama Jack uzaklaşmadı. Bir kelime bile etmiyordu. Öylece durup gözlerinin içine bakarken ellerini Sadie’nin eteğine götürüp yukarıya doğru sıyırmaya başladı. Sadie onu durdurabilirdi. Onu durdurmalıydı ama yapmadı.

Jack dizine kadar geldiğinde elini ipek eteğin altına sokup parmaklarını ve avuçlarını Sadie’nin baldırlarında ve jartiyerinden yukarıdaki çıplak tene kadar gezdirmeye başladı. Sadie keşke iç çamaşırı giymeseydi.

Etekleri artık baldırlarının yukarısındaydı, Jack'in elleri ise altında. Jack'in parmaklarından biri, bacaklarının arasındaki nemli çamaşıra kayınca Sadie'nin nefesi kesildi. Fakat Jack çamaşırın kenarını bulup parmaklarını içeri kaydırırken bile gözlerini ayırmıyordu.

Jack, onun en çok dokunmasını istediği yere dokununca Sadie ürperip dayanılmaz muhteşem saniyelere karşı gözlerini kapattı. Jack adeta kelebeğin kanatları gibi hafif dokunuşlarla parmaklarını nemli kıvrıcıklarda gezdiriyor, onun hassas tenini uyandırıyor.

"Gözlerini aç," diye emretti Jack, sesi fısıltıdan da az çıkıyordu.

Sadie onun dediğini yapıp gözlerini gözlerine dikti ve Jack'in muhteşem parmakları, cinsel organının dudaklarını ayırıp orayı okşarken bakışlarını ondan ayırmadı. Sadie ne kadar ıslandığını hissedebiliyor, daha çok ıslanacağını da biliyor ama umursamıyordu. Şu an hiç utanması yoktu, hatta Jack harika keşiflerini rahat yapabilsin diye bacaklarını elinden geldiğince iki yana açtı.

Jack onun büyüklüğünü buldu. Onun dokunuşuyla bu küçük et zevkten sertleşiyor ve kasılıyordu. Sadie soluyarak parmaklarını kocasının omuzlarına batırıp kalça kemiğini onun eline doğru kaldırarak kavis çiziyordu.

O an Jack'in gözleri parladı. Dudakları –o günahkâr dudakları– aralanırken geniş elmacık kemikleri de hafiften kırmızıydı. Başparmağıyla Sadie'yi okşayıp uzun bir parmağını kolayca içine kaydırды.

"Ah!" Sadie şu an nasıl sessiz kalabilirdi? Bu imkânsızdı.

Jack, karısının kalçasını tutmak için diğer elini sırtına kaydırıp koltukta rahatça oturmasına yardımcı oluyor, parmağı daha da derinlerini keşfedip yukarıya tırmanarak bütün muhteşem sızlanmaları ve hisleri uyandırırken onu istediği yerde tutabiliyordu.

“Hâlâ esnek,” diye mırıldandı Jack ve kendini beğenmiş ama kibar bir gülümseme dudaklarında belirdi.

Bacaklarının arasındaki zevk daha yoğun bir şeye çiçek açarken Sadie başını geriye itti. “Hâlâ hünerlisin,” diye söyledi. “Ah, *Jack*...”

Sonra şiddetli ve sarsıntılı bir depremle kaybetti kendini. Bedeninin kontrolünü kaybettiğinde ağzı açık ve gözleri kapalı bir halde bütün gücüyle Jack’e tutunuyordu. Bu his muhteşemdi.

Hislerini geri kazandığında başını kaldırıp gözlerini açtı ve Jack’in kendisini yüzünde memnun bir ifadeyle izlediğini gördü. Sadie kendini toparlarken Jack pantolonunu açıp penisinin sert, kalın uzunluğunu okşamaya başladı, sanki dünyanın tüm zamanını elinde barındırır gibiydi.

Sadie dudaklarını yaladı. “Bu benim için mi?” Bu kadar hevesli olduğunu gizlememek kendini iyi hissettiriyordu. Bekaretlerini birlikte kaybetmişler, bunu beraber öğrenmiş, öğretmiş ve paylaşmışlardı. Hiç utanmadan ya da çekinmeden bedenlerinin güzelliklerini beraber keşfetmişler ve bunun tadını çıkarmışlardı. Şimdi daha azını yapmak tamamen yalan olurdu.

Ki zaten aralarında yeterince yalan vardı.

Jack gülerek elini çekti, böylece Sadie uzanıp onun ipeksi sıcaklığını okşayabildi. Sadie, penisini sıkarken Jack inliyordu. “Hepsi senin,” dedi, gözleri kıvılcım saçıyordu.

Sadie gülümseyip kibarca asıldı. Jack biraz daha ona yanaştı, ta ki Sadie, kör başın hâlâ hevesli etini dürttüğünü hissedene kadar. Jack ürperirken geniş omuzları kasılıyordu. Sonra kolay bir itişle, Sadie’nin ıslaklığını bölüp onu alabil-diği kadar derinlere sokuldu.

Sadie içinin dolmasına bu denli uyum sağlarken adeta zaman bir anlığına durdu. Kasları bükülüp onun etrafında dans ediyordu, sanki tüm bedeni Jack’i fark ediyor ve onu hoş kar-

şlıyordu. Jack bir eliyle onun sırtını tutarken diğer elini sağ baldırının altına kaydırıp bacağını belinde tutuyordu.

Sadie bir kolunu Jack'in omuzlarına dolayıp ceketini bir kenara itti, böylece gömleğinden yayılan teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Diğer elini yanağına koydu, güçlü çenesindeki altın renkli kirli sakalları avucunu gıdıklıyordu. Başparmağını samimi bir tavırla çenesinin boşluğuna koydu. Jack yavaş ve şakacı bir tavırla içine girmeye başladığında bakışlarını bir kez daha onunkilere dikti.

“Benim iyi, sevimli Jack'im,” diye fısıldadı.

Jack yüzünü astığında Sadie gülümsedi. İçten içe bundan hoşlandığını bildiği halde ona “sevimli” ya da “güzel” dediğinde Jack her zaman suratını asardı.

“Tatlı Sadie,” dedi Jack geri çekilirken. “Hâlâ nerede susman gerektiğini bilmiyorsun.”

Bir kez daha onu doldurup geri çekilirken Sadie iç çekerek gülümsedi. “Konuşmam her zaman hoşuna giderdi, özellikle, *daha sert Jack, daha hızlı*, dediğim zaman.”

Jack öyle sert bir öpücükle sataşmasını kesti ki Sadie'nin ayak parmakları kıvrıldı ve neredeyse terlikleri yere düşecekti. Jack onu göğsünden tutup kendine doğru çektiğinde penisini daha derinlere, daha içe gömdü ve Sadie'nin soluklanmasını ağzının içinde hissetmesini sağlayacak bir ritimle gidip gelmeye başladı.

Sadie diğer bacağını onunkine dolayıp parmaklarıyla kalın saçlarını karıştırmaya başladı. Bedenleri kıvrılırken tadı ağzını, kokusu burnunu ve penisi içini dolduruyordu. Sevişmelerinin gücüyle altındaki koltuk çaresizce halının üstünde hareket ediyordu. Jack'in bitmek bilmez itişleri bir kez daha onu zirveye taşıırken, Sadie kendini rahatlatmak için kalçalarını sarsıyordu.

Bu sefer bütün şiddetiyle zihni yarı uyuşmuştu. Rahatlama onu sardığında Jack'in dudaklarının içinde bağıyor,

elleri ve bedeniyle Jack'e sarılıyor, bacaklarının arasındaki kayganlıkla ona tutunuyordu.

Bedeninin sarsıntısı yatışmaya başlamadan önce Jack kassıldı. Son bir sert itişle Jack inledi ve karısının içine boşaldı, çıgıkları ise Sadie'nin ağzında kayboldu. Jack onu öyle sert tutuyordu ki Sadie sabahleyin morartıları olacağını biliyordu ama bu önemli değildi.

Bir müddet daha birbirlerine sarılı halde kaldılar. Dürüst olması gerekirse Sadie, Jack'in uzaklaşmasından ve doğal olarak gitmesine izin vermesi gerektiğini bildiği halde bir kez daha onu kaybetmekten korkuyordu. Sonsuza dek birbirlerine sarılı halde kalamazlardı. Fakat Jack'in baharat kokusuyla ciğerlerini doldurduğunda *keşke kalabilseydik* diye düşündü.

Bundan pişman olmayı aklına getirmiyordu bile. Bu kadar mutluyken nasıl olabilirdi ki? Tanrım, yıllardır bu kadar huzurlu olduğunu hatırlamıyordu. Aralarında olanların karışıklığı önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi çünkü Jack ile birlikteydi.

Jack onun kulağını öpüp yanağını aşındırdı. Sıcak elleriyle yavaşça Sadie'nin sırtını okşuyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Sadie oracıkta ağlayabilirdi ama ağlamadı. "İyiyim."

Jack yavaşça kendini çekti. Sadie adeta kendi kolunu ya da bacağına kaybetmiş gibi ondan uzaklaştığını acı bir şekilde hissetti. Ama Jack hiçbir yere gitmedi, cebinden bir mendil çıkarıp Sadie'nin bacaklarının arasını silmeye başladı. Islak yerin üzerinde uyumada ısrarcı olsa bile her zaman bunu yapardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Sadie ona.

Jack ona bir göz attı. "Evet, yapmak zorundayım." Sonra işini bitirip mendili cebine koydu. Sadie'nin koltuktan inmesine ve eteklerini düzeltmesine yardımcı oldu.

Şimdi durum oldukça tuhaftı. İkisi de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. *Tıpkı ilk zamanki gibi*, diye düşündü Sadie.

Bu benzerlik onu üzüyordu. Artık farklı kişilerdi, her ne kadar bir geçmişleri olsa da. Bu birlikte oldukları ilk seferdi.

Aynı zamanda son seferleri?

Sadie, hiç ummadığı yaşlar gözlerini yaktığından elbisesini ve saçlarını düzeltmekle oyalandı. Jack ise, Sadie'yi her zaman duygulandıran ve bazen de utandıran bir tavırla hemen pantolonunu düzeltti ve çay servisinin olduğu yere gitti.

"Evet, bunu nasıl yapıyorduk?" diye sordu. "Ben mi koyayım sen mi koyarsın?"

Gerçekten falına baktırmayacaktı, değil mi? Hem de *şimdi*? "Jack, sen..."

"Biliyorum." Sert bir bakışla onun sözünü yarıda kesti. "Ama istiyorum."

Ah Tanrım, Sadie şimdi gerçekten ağlayabilirdi. Jack daha önce falının bakılmasını istememişti hiç. Sadie'nin yapabildiklerini umursamamıştı.

"Tamam." Onun yanına sandalyeye oturmak için hareket ettiğinde hafiften titremesi gerçekten utandırıcıydı. "Ben koyarım."

Sadie otururken avuçlarını dizlerine sildi. Hâlâ sıcak demliği alırken Jack'in sandalyesini yanına yanaştırdığının farkındaydı. Çayı porselen fincana dökmeden önce yapraklarını hareketlendirmek için demliği şöyle bir salladı. Sonra içine iki şeker ve biraz da krema koydu – tam Jack'in sevdiği gibi.

Jack fincanı ondan alırken, "Hatırlıyorsun," dedi belirsiz bir gülümsemeyle.

"İkimizin de çok şey unuttuğunu sanmıyorum." Kendine de bir fincan doldurdu ve çaylarını içerlerken bir müddet sessizliğe gömüldüler.

Onunla bu şekilde oturmak oldukça tuhaf, fakat aynı zamanda güzeldi. Hem farkındalık hem de biraz tuhafılık vardı ama hiç gerginlik yoktu. Jack döndüğünden beri ilk kez kavga etmeden birlikte oturuyorlardı. Aralarındaki şeyleri

düzeltilmek için ihtiyaç duydukları şeyin seks olduğu kimin aklına gelirdi?

Peki Sadie, Mason'ın yüzüne nasıl bakacaktı? Ona söylemeli miydi? Hayır, henüz buna gerek yoktu. Olayların nasıl ilerleyeceğini görmek en iyisiydi. Mason'ın niyetinin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Mason ondan hoşlanıyordu, bu kesindi ama aklında daha fazlası varsa Sadie'ye hiç belli etmiyordu. Bu yaşadığını ne Vienne ne de Indara ile paylaşmak istiyordu. Uygun olup olmamasının bir önemi yoktu, Jack'i kendine saklamak istiyordu.

Leydi Gosling'i ve Jack'in ondan büyülenmemesinin nedeninin Sadie olduğunu öğrendiğinde kadının ne tepki vereceğini düşündü ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Çok memnun görünüyorsun.”

Fincanının kenarından Jack'e baktı. “Sen de.”

Jack karşılık olarak sadece sırtıttı ve çayından büyük bir yudum aldı. Fincanını tabağa koyarken yüzünü ekşitti ve başparmağıyla alt dudağına yapışan birkaç yaprağı sildi. “Korkunç.”

“Sadece çayı içecektin,” diye açıklama yapıyordu Sadie. “Yaprakları yutmayacaktın.”

“Beş dakika önce bu bilgi daha yararlı olurdu.” Ama sözlerinde çok az da olsa bir iğneleme vardı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Sadie, fincanı ters çevirip dilek dilemesini söyleyerek ona talimat verdi. Sonunda fincanı ondan alıp içine baktığında midesinde çok tuhaf bir yumru hissetti. Ya hiçbir şey görmez de Jack onun bir sahtekâr olduğunu düşünürse? Ya çok şey görürse?

Sadie deneme amaçlı yaprakları incelemeye koyuldu. Omuzlarındaki yük biraz hafiflemiş ve midesindeki bulantı da azalmıştı. Hiçbir şey olmamıştı ve bu oldukça iyiydi.

“Dileğin fincanın kenarında, bunun anlamı yakında olacak demek.”

“Bunu bilmek güzel.”

Sadie ona bir göz attığında Jack’i aşırı bir keyifle onu izlerken buldu. Bu bakış onu hem sevindirmiş hem de rahatsız etmişti. Jack’in dileğinin bir kısmı Sadie miydi yoksa Jack sadece onunla eğleniyor muydu? Aynı zamanda hem onunla dalga geçip hem de onu yiyecekmiş gibi nasıl bakabiliyordu?

Sadie yanakları kızararak hemen başını aşağıya eğip dikkatini fincana verdi. Şekilleri gördü ve hiç düşünmeden konuşmaya, oluşturdıkları hissi hemen söylemeye başladı. “Bir hain görüyorum. Geçmişinden biri yeniden hayatına girecek.”

“Bu zaten oldu.”

Sadie ürperdi. Fincandaki kendisi değildi ama kimin olduğunu biliyordu. “Jack, sana söylemem gereken...”

Ama hem en uygun hem de en berbat zamanda kapının çalınmasıyla lafı yarıda kesildi. “Sadie?”

Gelen Vienne idi. Jack’in de toplantıda olmadığını fark etmiş olmalıydı.

Jack keyifli bakışlarından birini ona attı, aynı düşüncede oldukları belliydi. “Sanırım muhafızın namusunu korumak için gelmiş. Ama yirmi dakika gecikti.” Jack ayağa kalkıp kilidi açmak için kapıya gitti. Kapı açıldığında elinde bir anahhtarla duran zarif Fransız kadın ortaya çıktı. Jack ona yalandan gülümseyip Sadie’yi gösterdi. “İyi akşamlar madam. Gördüğünüz gibi, Sadie hâlâ tek parça.”

Ve Tanrı’ya şükür, Sadie elinde fincanla ciddi bir tavırla oturuyordu. “Bir şey mi oldu Vienne? Bay Friday ile sadece çay içiyorduk.” Kesinlikle bir oyuncu olmalıydı. Bir şekilde arkadaşının gözlerine bakabilmiş ve konuşurken kızarmamıştı. Fal dışında bu odada hiçbir şey olmadığına neredeyse kendisi bile inanmıştı.

Damağında kalan Jack’in tatlı tadı haricinde.

Jack Friday hangi cehennemdeydi?

Kesinlikle bu soru birden fazla kez dudaklarında belirdi. Jack Friday, Bayan Sadie Moon'un hizmetine inanılmaz bir teklif sununca, kalabalık doğal olarak bunu tartışmanın yanında bir beyefendinin cömertliğinden bahsetmiş, sonra bu masum olay utanmaz ve uygunsuz bir şeye dönüşür mü diye düşünmüştü. Elbette bu onun Mason Blayne'in tablolarına ve diğler eşyalara verdiği tekliflere kadar sürmüştü.

Eğer Jack dikkatleri kendine çekmek istediye bunu başarmıştı. Bu salondaki herkes yüklü paraya saygı duymuştu ve asıl gerçek şuydu ki Bay Friday'in onu daha erdemli göstermesini sağlayıp kolayca elinden çıkardığı bin poundu –hatta daha fazlası parası– vardı. Ve yine gerçek şuydu ki Jack Friday, bir kadını kıskandıracak şekilde Bayan Moon'un arkadaşlığına değeri veriyordu.

Theone Leydi Gosling bu kıskançlığı fark ederken, Jack Friday'in Sadie Moon'a yaptığı cömert teklifi kıskanmıyordu. Diğler tarafta Mason Blayne, besbelli öfkeliydi, bir erkeğe göre hiç iyi görünmüyordu. Ah, bunu gizlemeye çalışıyordu ama Dük Ryeton'la ve onun can sıkıcı karısıyla sohbet ederken dudaklarının çevresindeki gerginlik gerçek duygularını gösteriyordu.

Erkeklik gururu oldukça kırılğan ve hassas bir şeydi. Ve bir kez kırıldı mı, bir erkek adeta bir kolu ya da bacağı kopmuşçasına deli gibi davranmaya meyilli olurdu, fakat onlar bunu gizlediklerini düşünürlerdi. Dürüst olmak gerekirse Leydi Gosling bunun üzerine bir tez yazabilirdi. Ama şu an Mason Blayne'in hisleri onu pek ilgilendirmiyordu.

Jack'in nerede olduğunu merak ediyordu. Ve daha önemlisi de, Sadie Moon'un nerede olduğunu. Hiç kimse bu ikilinin yokluğunu fark etmemiş miydi? Fark etmedikleri ortadaydı.

Kendini zorlasa Theone bu garip olayı merak ettiğini kabul edecekti. En baştan beri, hatta tekliften önce, Bay Friday'de bir haller olduğu açıktı. Adam bedeli ne olursa olsun kazanmaya kararlıydı ve bağış aklındaki en son şeydi.

Theone soğuk şampanyasını yudumlayarak kabarcıkların ağzını tatlandırmasına izin verirken şüphelerini düşünüyor-du. Jack ve Sadie Moon'un arasında bir şeyler olduğu açıktı. İkisinin birbirlerini tanıdığı da belliydi ve bu yeni bir şey değildi. Hayır, bu ikisi birkaç günlük tanışmanın etkisiyle birbirlerine bu kadar gergin bakmıyorlardı. Hayır, kesinlikle bir geçmişleri vardı fakat Jack o kadını hiç tanıımıyormuş gibi davranıyordu.

İkisinin uzaklaştığını izlerken zihninde bir şey belirmişti. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama orada olduğunu biliyor ve açığa çıkmak için fırsat kolluyordu. Daha önceden ikisini görmüştü – çok uzun zaman önce, üçü çok genç ve farklı konumlardayken.

Aralarında bir sır vardı, Leydi Gosling bunun ne olduğunu araştırır ve öğrenirse durumu kendi lehine kullanabilirdi fakat çok dikkatli olmak zorundaydı. Eğer onları nereden tanıdığını hatırlar, onlar onu hatırlamazsa şansı yaver giderdi. Belki de çoktan hatırlamışlardı, Leydi Gosling kim olduğunu yakında açığa çıkarırsa durumdan faydalanamazdı.

Bir şey kesindi. Jack Friday ve Sadie Moon sırlarını gizlemek istiyorlardı. Leydi Gosling o sırrı bir kez açığa çıkardı mı geriye yapabileceği tek şey kalıyordu: Susmasının karşılığında ne alacağı...

Bölüm 10

Evet, Sadie ile yatmıştı. Şimdi ne olacaktı?

Saint's Row'un arka terasında durup sigara içer gibi yaparken Jack'in tam iki saattir kendine sorduğu soru buydu.

Aslında bu lanet olası şeyi içmeye niyetleniyor ama unuttuyordu, bu yüzden sigara dudaklarının arasında duracağına parmaklarının arasında yanıp gidiyordu.

La Rieux'nün Sadie'yi gecikmeli kurtarışından sonra Jack tek başına salona geri dönmüştü. Neredeyse kimse onu fark etmemişti ve fark edenlere de yapması gereken bir işi olduğunu söylemişti.

Bir kadeh sıcak şampanyasını yudumlayıp üzerine sinen Sadie'nin kokusunu ve tadının üstesinden gelebilecek güçlü bir içki ararken kalabalığın arasında ilerlemişti. Sadie'nin fincana bakarkenki ciddiyetini düşünüyordu. Sadie yapraklara inanıyordu. Jack artık yaptığı aptallığı biliyordu. Fincandakilerin doğru çıkıp çıkmaması önemli değildi, Sadie orada bir şeylerin olduğuna inanıyordu ve Jack bununla dalga geçerek onu çok derinden yaralamıştı.

Sadie ne demişti? Arka terasın kapısına doğru ilerlerken bunu düşünüyordu. Bir hain. Geçmişinden biri. Jack buna

inanmaktan daha iyisini biliyordu ama Sadie'nin sözleri onu etkilemişti – neredeyse iri gözlerindeki korku dolu bakışları kadar. Kurtarıcısı gelmeden önce ona söylemeye çalıştığı şey neydi?

Ve Jack'in dünyası neden bu kadar parlaktı? Seks yüzünden mi? Becerisinin eksikliğine rağmen inanılmazdı. Acele etmemeliydi ama Sadie de en az onun kadar sabırsız görünmüştü. Jack'in onu istediği kadar Sadie de onu çok istemişti. En azından bunu biliyordu.

Fenerle aydınlanan geceye öylece baktı. Sadece birkaç gün önce neredeyse bu noktadan Sadie'ye tepeden bakmış ve ondan nefret ettiğini söylemişti. O zaman gerçekten bunu düşünmüştü. Ama şimdi nefret, ona karşı hissettiği en son şeydi. Olayların çok karıştığını da hissediyordu.

Ne var ki soru hâlâ zihninde çınlıyordu. Peki şimdi ne olacak?

Arkasındaki Fransız kapılar açıldığında içerideki gürültü de karanlığa sıvıştı. İki kişi kahkaha atarak dışarıya çıktı.

“Ah, işte burada!” Archer Kane'in bağırışını hemen tanıdı. “Friday, yaşlı dostum. Herkes nereye sıvıştığını merak ediyor.”

Jack surat asarak arkasına döndü. “Herkes mi?”

Archer'ın yanındaki Dük Ryeton'dan başkası değildi. Kane kardeşlerin en büyüğü sempatik bir tavırla gülümsediğinde sol yanağındaki yara kötü bir hal aldı. “Kusura bakma Friday. Birçok konuşmanın öznesi olduğun için sempatiyi kazandın.”

Archer kahkahayı patlattı. “Yalnızca senin içinde bulunduğun konuşmalar *doğru*du.”

Abisi kaşlarını çatarak ona baktı. “Hayır, hiç de değil.”

Archer zayıf omuzlarını silkerek dikkatini yeniden Jack'e verdi. “Ee, yaşlı adam, nereye kaçtın bakalım? Sana bakması için şu küçük hoş falcıyı mı kovaladın yoksa?”

Jack genelde sakın bir adamdı ama bu soru... bu soru, Archer'ın sevgi dolu gözlerinin tam ortasına yumruk atma isteğini kabartmıştı. Bu isteği bir şekilde yüzüne yansımış olmalıydı çünkü karşısındaki adamın yüzündeki gülümseme yok olup gitmişti.

“Sorumu unut gitsin,” dedi, ceketinin cebinden ince gümüş bir kutu çıkartarak. “Sigara?”

Elindeki çoktan yanıp sönmüştü, bu yüzden Jack hoş kokulu tütünü ve peşinden gelen ateşi seve seve kabul etti. Daha sonra üç adam sessizce sigaralarını içmeye koyuldu. Çok fazla içmediğinden bu Jack'e oldukça fazlaydı.

“Ee,” diye başladı Dük ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Sana bakması için şu küçük hoş falcıyı mı kovaladın yoksa?”

Archer bir kahkaha patlattı ve Greyden'in şaka yaptığını gören Jack de buna katıldı. Kahkaha atmak kendini iyi hissettiriyordu ama aynı zamanda adeta bir cehennem gibi içini de yakıyordu çünkü iki kardeş bunun gerçek olduğunu bilmiyordu. Bunda gizlenecek bir şey yoktu. Sadie onun karısıydı, lanet olsun.

Ve endişelendiği kadarıyla Sadie aynıydı. Şimdi bunu anlıyordu. Yeni isimler ve araya giren yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sadie'den vazgeçemeyeceğini anladığı anda onu yeniden kaybediyor olmak ne iyi bir şanstı.

“Ah,” dedi Archer, dirseğiyle abisini dürterek. “Bak, sessizleşt. Bu akşam burada ne oldu dersin Grey?”

Dük güzel kokulu sigara dumanını üfledi. “Bizi ilgilendirmediğini düşünüyorum Arch.” Sonra Jack'e yandan bir bakış attı. “Ama seni uyarmam gerektiğini hissediyorum dostum, bazen Saint's Row'da olanlar her zaman burada kalmaz.”

“Onu dinleme,” diye ısrar etti Archer. “Bunu söylüyor çünkü bir gece burada biriyle buluştu ve bu buluşma evlilikle sonlandı.”

Jack kaşlarını kaldırdığında Grey kötü bakışlarla kardeşine bakıyordu. “Kapa çeneni.”

Archer sadece yüzünü astı. “Kimseye söyleyeceğinden değil. Ayrıca zaten evlisin, ne fark eder ki?”

Ama Jack anlamıştı. Bu önemliydi çünkü skandalla birlikte birinin sosyal hayatının yükseleceği ya da mahvolacağı asla bilinmezdi. Genelde bu kadınların şanını etkilerdi, erkeklerinkini nadiren. Ve hiçbir erkek, özellikle Ryeton gibi geçmişi telafi etmeye çalışan biri, cemiyetin, karısı hakkında düğün gecesinden önce namusundan vazgeçtiği gibi dedikodu yapmasını istemezdi.

Jack, onların neden hemen evlendiklerini de duymuştu – beraber yatakta yakalanmışlardı. Büyükbabası onun Sadie ile ilişkisini öğrendiğinde onu kıtadan sürmekle ve Sadie’nin gitmesi için büyük miktar para vermeyi önermekle tehdit etmişti. Onlara özel bir izin vermemişti.

Ondan iki gece sonra kaçmışlardı. Ve Jack beş parasız kalmıştı, çalabildiği hariç. Yaşlı adam, onun Sadie’yi bırakıp sürünerek geri geleceğini düşünmüştü. Ama Jack onun yerine sevdiği kadını tercih etmiş ve ikisi için daha iyi bir hayat kazanmaya çalışmıştı. Sonra adalet kendini göstermiş ve Jack yeni bir hayat fırsatına hemen atlamıştı.

“Nerelisin Friday?” diye sordu Ryeton, onu düşüncelelerinden kurtararak.

Jack birden irkildi. “Count Kerry, İrlanda. Castlecove yakınlarında.”

Dük başını salladı ama açık renkli gözlerini Jack’ten hiç ayırmıyordu. “Babamızın orada bir kont tanıdığı var. Garrick ya da Garner...”

“Garret,” diye düzeltti Jack, ağzının içi hemen kurumuştu.

Diğer adam parmaklarını şaklattı. “Evet. Adamla bir kez karşılaştım. Şakadan anlamayan piçin tekiydi. Onu tanıyor musun?”

Jack yalan söylemek istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Fakat Archer'ın araya girmesiyle bundan kurtuldu. "Aynı yerdeler diye dangalak bir kontu tanımak zorunda mı?"

Ryeton gözlerini devirdi. "Belki tanıyor." "

Archer kaşlarını çatı. "Belki de tanımıyordur. Ne fark eder ki?" Yeniden Jack'e döndü. "Ben kulüpten tüyüyorum. Gelir misin? Grey bir yerlerini düşese kaptırdı ve düşes de onun eve gelmesini istiyor."

Kızgın olmasına rağmen Dük gülümsedi. "Kıskanıyorsun çünkü benim yatağım sıcacıkken seninki soğuk ve boş."

Arkasına yaslanıp abisinin gözlerine bakan Archer, hem keyifli hem de öfkeli görünüyordu. "Başka bir yatak bulmayı düşünüyorum." Bu sefer billur bakışlarını Jack'e yöneltti. "Ne dersin Friday? Bir gezintiye çıkalım mı?"

Jack'in ilk düşüncesinin teklifi reddetmek olduğu şaşırtıcıydı. Ama şu an Fransız kapılardan Saint's Row'un içini görebiliyordu. Sadie orada, Mason Blayne'in kolundaydı. Sadie onu görememesine rağmen Jack, onun ressama güldüğünü rahatlıkla görebiliyordu.

Sanki bağırsaklarından tekmelenmişti.

"Evet," dedi Archer'a, çenesi kasılmıştı. "Buradan defolup gidelim."

Sadie, Jack'in kulüpten ayrıldığını görmedi fakat kısa süre sonra duydu. Vienne bu haberin onu sevindireceğini düşünüyor gibiydi.

"Bu akşam seni daha fazla rahatsız edemeyecek," dedi Fransız kadın, Sadie'nin surat asmasına neden olan memnun bir ifadeyle.

"O beni rahatsız etmedi." Hemen kaşlarının orada belir-

meye başlayan keskin bir acıyı dindirmek için elinin tersiyle alnına bastırdı.

Vienne iç çekti. Jack'in başışını unutmaya çalıştığı belliydi. "Bu ona şu hakkı vermez..."

"Ben ona o hakkı verdim!" diye lafı yapıştırdı Sadie. "Salonda bana eşlik etmesine izin verdiğim zaman ona o hakkı verdim."

"Sanki onu durdurabilirdin."

Sadie bir iç çekti. Vienne inat ettiğinde ona açıklama yapmanın bir yolu yoktu. Jack'in kötü olduğuna inanıyordu ve bunda kararlıydı. Sadie'nin söyleyeceğı hiçbir şey onun bu fikrini değıştiremezdi. Kendi akklı bu kadar karışıkken Vienne'inkini değıştirmeye nasıl cesaret edebilirdi ki Sadie? Adama karşı ne hissettiğini neredeyse bilmiyordu. O kadar karışık ki duyguları. Bir an kendisini yüzüstü bırakıp gittiğı için ona kızıyor ve yaşanan onca şeye rağmen geçmiş i unutup evliliklerine bir şans daha vermek için ona yalvarmak istiyordu.

Jack ona bir hoşça kal demeden gitmişti. Aristokrat kesmin dedikoduyu sevdiğini düşününce bunun en iyisi olduğunu biliyordu Sadie. Ama sadece birkaç saat önce seviştiklerini düşününce, Jack nezaket icabı gittiğini bildirseydi hoş olurdu.

Kısa bir süre sonra, "Affedersin," dedi Vienne'e. "Başım ağrıyor. Mason'dan beni eve götürmesini isteyeceğim."

Vienne işveli bir tavırla gülümsedi. "Baş ağrısı, tabii. Hemen Mösyö Blayne'i bul ve sana eşlik etmesini söyle."

Hayatında hiçbir zaman kendini bayağı hissetmemişti Sadie, Jack'in büyükbabasının olduğu zamanlarda bile ama şu an basit ve biraz da kirlenmiş gibi hissediyordu kendini. Jack ile birlikte olduktan sonra Mason ile yakınlaşma düşüncesi birçok sebepten yanlıştı. Tanrım, bunu hayal bile edemiyordu.

"Yarın çaya bana gelir misin?" diye sordu Vienne, Sadie'nin huzursuzluğunu fark ettiğı açıktı.

“Elbette. Her zamanki gibi aynı saatte.” Ayda bir kez bir öğleden sonralarını çaya, bol pudra şekerli keke ve dedikoduya ayırıyorlardı. Bu ikisinin işlerini ve hayatlarındaki her şeyi unutmaya ve biraz uçarlı olma zamanlarıydı. Sadie bu günlere değer veriyordu.

“Aslında,” dedi arkadaşı, “her zamanki saatten bir saat sonra buluşsak olur mu? Erkenden bir yatırımcıyla görüşmem var.”

“Tamam, sorun değil. Şu büyük uğraşın için bir yatırımcı mı?” Sadie, Vienne’in Londra’daki zengin leydilerin ihtiyaçlarını karşılayan bir alışveriş merkezi açma planına böyle diyordu.

Vienne başıyla onu onaylarken gözleri parıltıyordu. “İhtiyacım olan parayı almaya çok yaklaştım. Trystan Kane’in yardımı buna ulaşmamı ve yarınki görüşme sonunda hayallerimin gerçekleşmesini sağlayacak.”

Sadie arkadaşı adına çok mutluydu. Uzandı ve Vienne’in ellerini tuttu. “O zaman bunu da kutlayabiliriz.”

Arkadaşı kıkırdadı, kararlı genç kızinki gibi bir sesteydi, bu bilgi yüze karşılık oldukça tuhaftı. “Geç de olsa sonunda kader ikimizi de güldü.”

Sadie şunu eklemeyi kendine alamadı. “Evet, Jack Friday kasabaya geldiğinden beri.”

Vienne gözlerini devirdi ama altında yatan espriyi de anladı. “Eve git, seni aptal kadın. Sana bakarken yorulmuşum.”

Sadie gülümseyerek arkadaşını kucakladı ve Mason’ı aramaya gitti. Bir süre onu görememişti. Sadie temiz hava almak için bahçeye kaçmadan önce Mason yanında durmuştu, sonra bir arkadaşı onu alıp gözden kaybolmuşlardı. Mason, etrafında bu kadar çok insanın olmasının sinirlerini bozduğunu söyleyerek çoğunlukla bu tarz toplantılardan erkenden kaçmada acele ederdi. Sadie bunun nedeninin cemiyetten ziyade Mason’ın sanatçı kişiliğiyle ilgili olduğundan şüpheliydi.

di ama onu yargılamaya hakkı var mıydı? Kendisi de gitmek için yarım saat daha bekleyemeyecekti. Cemiyet kısmı onun da sinirlerini bozuyordu.

Sadie, Mason'ı bulduğunda hanımların ve beyefendilerin oluşturduğu küçük bir grupla konuşup Rosetti ile ilgili bir hikâyeye onları eğlendiriyordu. Sadie'nin daha önce birkaç kez duyduğu bir hikâyeydi, bu yüzden halkanın dışında kalıp bekledi. Mason'ın hikâyeyi bitirmesi çok zamanını almadı ve bitirdiğinde onun mest olmuş dinleyicileri koro halinde kahkaha atıyorlardı. Her ne kadar hikâyeye alışık olursa olsun Sadie bile gülüyordu. Mason da gülüyordu ama bakışlarını kaldırıp Sadie'nin orada olduğunu görünce biraz bocaladı.

Sadie derinlerinde bir yerlerde suçluluk hissediyordu. Aralarında ne söz ne de anlaşma vardı ama sanki sevgililermiş de ısrarla ona ihanet etmiş gibi hissediyordu kendini. O iyi bir adamdı ve Sadie'den daha iyisini hak ediyordu.

Dinleyicileri dağıldığında, "Yorgun görünüyorsun," dedi Mason ve Sadie aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Başım ağrıyor," diye cevap verdi. "Gitmemiz gerektiğini düşünüyorum fakat sen kalmak istiyorsan, Vienne bana arabasını ödünç verir."

Mason kaşlarını hafifçe çattı. "Saçmalama. Ben gitmeye dünden hazırım." Kolunu uzatmadı ve bunu nadiren yapıyordu. Onun yerine alışkanlığı olduğu üzere ellerini arkasında bağladı fakat Sadie ile aynı anda yürümeye özen gösterdi, bu yüzden Sadie'yi o kadar çok hayal kırıklığına uğratmadı.

Mason'ın arabasını çağırıp üzerlerini giydiler. Hava berrak ama hafiften serindi. Dışarı çıktıklarında Sadie omuzlarına şalını aldı. Arabanın gelmesini tam bir sükûnetle beklediler ve geldiğinde bir uşak onlara kapıyı açıp Sadie'nin binmesine yardımcı oldu.

Sadie öne bakan koltuğa oturup Mason'ın her zaman yaptığı gibi yanına oturmasını umarak kenara çekildi. Ancak

Mason onu şaşırtırcasına karşısına oturdu. Sadie'ye adeta onu hayal kırıklığına uğratmışçasına bakıyordu.

Mason'ın, Jack ile Sadie arasında geçenler hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hem de hiç. Sadece kendi şüpheleri vardı, o kadar. Gerçek şuydu ki Mason'ın onun kötü olduğuna hemen inanması Sadie'nin suçluluk duygusunu hafifletiyordu.

Mason faytonun çatısına vurdu ve araç hareket ederken hiçbir şey söylemedi. Ne de olsa Pimlico'ya gitmek o kadar kısa sürmüyordu. Yol boyunca sessiz kalmayı mı planlıyordu? Yoksa Sadie'nin günahlarını itiraf etmesini mi bekliyordu?

Biri bunu irdelemek istese bile Sadie yanlış bir şey yapmamıştı. Kendi kocasıyla ilişkiye girmek günah değildi, değil mi?

Belki değildi ama hangi akla hizmet Jack'i yeniden kocası olarak görmeye başlamıştı? Bu akşam ondan bahsederken öyle demesi ilk değildi. Bundan önce hiç böyle demiş miydi, yoksa bu, ilişkiye girmenin sonucu muydu? Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sadece durumu daha da kötüleştirmişti, en azından Sadie için.

Bu eleştirel düşünceye rağmen zihnini salonda geçenlerden alamıyordu. Her dokunuşu, her tadı ve her hissi hatırlıyordu, adeta şimdi yaşıyormuş gibi. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bir daha bunu hissedene kadar uzun zaman geçecekmiş gibi korkunç bir hisse kapıldı.

İyi bir hafızaya sahip olması güzel bir şeydi.

Sonunda Mason konuştuğunda muhtemelen yolu yarılamışlardı. "Erkenden ortarlardan kayboldun. İyi misin?"

Neyse ki içerisi fazla aydınlık değildi. Mason yüzünün kıvardığını göremezdi. "Evet. Biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Bazen kalabalık can sıkıcı oluyor."

"Elbette. Öyle olduğuna eminim, özellikle herkes Bay

Friday ve senin için ödediği muazzam fiyattan bahsedince.”

Belki bu sadece Sadie’nin kendini suçlu hissedişinden kaynaklanıyordu ama Mason’ın sözleri hafiften onur kırıcıydı. Ancak Sadie bunu önemsememiş gibi davrandı. “Daha doğrusu, fal için ödediği paradan bahsediliyordu.”

Mason gözlerini kısıtı. “Onun fala teklif verdiğini sanmıyorum.” Sesi suçlayıcı değil, iğneleyici çıkmıştı.

“Ah?” Bu oldukça tehlikeliydi ama Sadie’nin itiraz etmekten başka yapacağı bir şey yoktu. “Onun gerçek amacının ne olduğunu sanıyorsun?”

Mason alay edercesine bir ses çıkardı, sanki Sadie’nin aptal olmadığını göstermek ister gibiydi. “Seninle baş başa vakit geçirmek.”

“Öyle olsaydı bunun için yalnızca herkes gibi bir randevu alıp daha az para verebilirdi.”

“Evet, ama bundaki soylu hareket ne olurdu? Özellikle şahit olmadan.”

Sadie, Mason’a Jack’i hiç tanımadığını ve yanlış olduğunu söylemek istiyordu. Lanet olsun, yapamazdı çünkü kendisi de Jack Friday’i pek tanımıyordu. “Bu güzel bir uğraş içindi,” diye cevap verdi, daha inandırıcı olması için.

“Friday’in ilgilendiği tek uğraş kendisi.”

“Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun? Fala teklif verdiği için mi yoksa senden daha yüksek bir teklif vererek seni utandırdığı için mi?” Bu soru zayıftı ama mantıklıydı.

Arabadaki ışık loş olabilirdi fakat Mason’ın çenesinin kasıldığını görecektir kadar aydınlıktı. Erkeklerin nesi vardı? Savaş açıp ilginç eserler inşa ederlerdi ama erkekliklerinin ya da çeklerinin aleyhinde konuşulduğunda tamamen çıldırıyorlardı.

“Ona güvenmiyorum,” diye cevap verdi Mason dişlerini sıkarak. Öyle görünüyordu ki Sadie yorumlarında pek inandırıcı değildi.

Sadie ona kendisine güvenip güvenmediğini sorma zahmetine girmede. Eğer Mason ona güveniyorsa, Sadie bu güveni hak etmiyordu ve eğer Mason ona güvenmiyorsa da böyle yaparak akıllılık ediyordu. Ve hepsi düşünüldüğünde Sadie'nin kazanma şansı yoktu.

“Sadece bağış içindi,” diye mırıldandı.

Mason'ın güzel şekilli dudaklarındaki yapmacık bir gülümseme belirdi. Onun için çok yakışıklı bir tayırdı. “Sen hiç saf değilsin Sadie. Şimdi böyle davranmaya kalkışma. Jack Friday teklifi verdiğiğinde bağış zihnindeki en son şeydi.”

Sadie içinde bir korku hissederek öne doğru eğildi. Bu zamana kadar herkesin Jack hakkındaki kötü düşünceleriyle beslenmişti. Neden kimse Sadie hakkında kötü düşünmüyordu? “Peki benim düşüncemin ne olduğunu sanıyorsun Mason? Beni becermesini umarak onun falına bakmayı kabul ettiğimi mi düşünüyorsun? Yoksa onu ayartma umuduyla bu durumun hoşuma gittiğini mi?”

Mason geri çekildi, bu sorudan ve sorulma tarzından rahatsız olduğu belliydi. “Elbette hayır.”

“Elbette hayır,” diye tekrarladı Sadie, parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yaparak. Başı şimdi zonkluyordu. Sırtını yastıklara dayadı ve gözlerini kapattı.

“Ama bu ilgiden hoşlandığını düşünüyorum,” dedi Mason yumuşak bir sesle.

Haklıydı ve Sadie, ne bunu inkâr edecek ne de onun hislerini yok edecek gücü buluyordu kendinde.

Araba kapının önüne gelene dek ikisi de konuşmadı.

Uşak kapıyı açıp basamağı indirmeden önce bir dakika sessizce oturdular. Mason kapıya kadar ona eşlik etti ama hâlâ sessizliğini koruyordu.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu merdivende Sadie. İçeri gelmesini istediğinden değil, sadece teklif etmemesinin kabalık olacağını düşündüğünden.

“Hayır.” Mason gözlerini gözlerine dikti ama sadece bir anlığına. “Yarın şehirden ayrılıyorum ve yeni bir başlangıç istiyorum.”

“Şehirden ayrılıyor musun?” Duyduğu tek şey buydu. “Nereye gidiyorsun?”

“Yorkshire’a.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Belli değil.”

Sadie durumu daha yeni anlıyordu. Baş ağrıdığından zihni körelmişti, yoksa durumu hemen fark ederdi. Mason kasabada kalıp sevgisi için mücadele etmek yerine gitmeyi tercih ediyorsa Sadie’ye olan duyguları için ne denebilirdi ki? Ya kolayca vazgeçebiliyordu ya da Sadie’nin yeterince çekici olmadığına karar vermişti.

“Şey,” diye söze başladı Sadie, ne diyeceğinden emin değildi ve bir şey düşünme zahmetine giremeyecek kadar yorgundu. “İyi yolculuklar.”

Mason’ın dudaklarından sert ve keskin bir kahkaha dö-küldü. “Doğru.” Ayaklarına, sonra da kapıya baktı, Sadie har-iç her yere. “Hoşça kal Sadie.” Sonra döndü ve faytonuna gitti, sanki yığılıp kalmamak için omuzlarını dikleştirmiş gibi görünüyordu.

Aralarındaki ilişkinin böyle sona ermesi oldukça kötüydü ama Sadie bunun için ağlayamıyordu. Pişmanlık duyuyor fakat acı hissetmiyordu. Kapıyı açıp içeriye girdi ve hemen odasına çıktı. Indara kapıyı çaldığında daha yeni ağrı kesici almıştı.

Ne yaparsa yapsın hemen durumu anlayan arkadaşına bir göz attı ve Sadie sonunda kendini bıraktı.

“Ah Indara,” diye bir iç çekti, sıcak yaşlar gözlerini doldururken. “Çok kötü bir şey yaptım.”

Bölüm 11

Kane kardeşlerle birlikte üç saat bolca içtikten sonra Jack pek çevik ve hızlı değildi. Düşes, Ryeton'ın gitmesine de izin verdiğinden üçü devam etmiş ve Jack'in adını hatırlayamadığı bir kulübe gitmişlerdi fakat büyükbabasının burayı, sahibini, siyasi görüşlerini ve üyelerinin değerli olup olmadığını bildiğinden emindi. Yaşlı adamın kendisi üye olmadığı sürece Jack, büyükbabasının fikirlerinin etrafını çevrelemesini umursamıyordu. Gerçi bu sarhoş haliyle de bunları düşünüyordu.

“Çoğu iş adamı gibi kendini idare edemiyorsun,” dedi Ryeton içerken. Jack'in fark ettiği üzere Dük, o ve Archer'dan şüphesiz daha az sarhoştı. Elbette Ekselansları'nın evinde onu bekleyen güzel bir eşi vardı ve yatağa girildiğinde ciddiyet her zaman istenirdi. Tabii ikisi de zil zurna sarhoş değilse. Jack, bolca içtikleri ucuz şampanyadan sonra Sadie'yle mutlu bir şekilde boğuştuklarını hatırlıyordu.

“Öyle görünüyor ki imzaladığım zaman biri bana sözleşmenin bir kopyasını vermeyi savsakladı,” dedi Jack gülerek. Bu ikisinin yanında kendini çok iyi hissediyor, bunu yansıttığını da biliyordu. Belki ilk hatası da buydu.

Ryeton, Jack'e bir ilkbahar gününde yağmurun yağacağını

düşündüren bir bakışla onu inceliyordu – ne tam mavi ne de tam gri. Tam anlamıyla düşmanca bir bakış değildi ama ne olursa olsun Jack bu bakışların altında ürperiyordu. Ryeton Dükü’nün olaylara dikkat eden, her zaman yüzeyin altındaki görmeye çalışan ender insanlardan biri olduğunu çok geç fark etti.

“Bundan kardeşime bahsetmelisin,” diye cevap verdi Dük aynı tavırla. “Ticaret yapan *beyefendilere* bir kopyasını yazdığını inanıyorum.” “Beyefendi” kelimesinin hafif vurgulanmasıyla Jack’in ağzı kurumuştu.

“Sen ne halt etmeye çalışıyorsun?” diye directti Archer, fazla içki içtiğinden sözcükler belirsizce dökülüyordu dudaklarından. “Elbette Friday bir beyefendi, bir soyadı için çalışmasına rağmen.”

Ne Ryeton ne de Jack, Archer’a dönüp baktılar. Jack bakışlarını kaçırırsa Dük’ün bunu bir zayıflık olarak düşünmesinden korkuyordu. Ama bu da başka bir hataydı çünkü Kane kardeşlerinki gibi aynı dünyaya doğmayan herhangi biri şimdiye kadar bakışlarını çekmeliydi.

“Onun bir beyefendi olduğunu biliyorum.” Ryeton’ın cevabı sakinleştirici ve hafiften aldaticıydı. Sonra devam etti. “Benim bilmek istediğim neden bunun aksi gibi davrandığı.”

“Saçmalık.” Archer kaşlarını çatarak abisine baktı, bu Jack’in bile midesini altüst etmişti. “Jack üstün biri. İskambildeki hilelerde bile.” Bu beklenmedik ve tamamen yanlış olan yorum, Jack’in şaşkınlıkla bakmasını sağlamıştı. Ama Archer bunu fark etmedi.

“Sen onu boş ver,” dedi Ryeton, kibirli bir tavırla elini sallayarak. “O bunu her zaman yapar.”

“Yalan söylemeyi mi?” diye sordu Jack, bir kez daha bakışları büyük kardeşeydi. Tanrım, Jack artık tabloya iştirilmiş kelebeklerin nasıl hissettiğini anlıyordu, ölümün haricinde.

Ryeton başıyla onu onaylarken hafif bir gülümseme ger-

gin dudaklarını büktü. “Şaka yapmaya çalıştı. Şakalarını sadece gerçekten sevdiklerine ve budala sandıklarına yapar.”

Jack kaşlarını kaldırdı. Bu hareket beyninin yana doğru eğilmesini sağlamıştı sanki. “O zaman buna gücenmeyeyim, öyle mi?”

Dük’ün gülümsemesi genişledi ve Jack’e Tryst’ı hatırlattı. O da en küçük Kane’in akıl kurbanıydı. Hepsi de sadist piç kurusuydu. “Kardeşim kolay kolay arkadaşlık kurmaz.”

“İlginç.”

Bu beraberinde kıkırdamaları da getirdi. En azından adam sataşmalardan hoşlanıyordu. “İki kardeşimin de neden senden bu kadar çabuk hoşlandığını şimdi anlıyorum Friday.”

Jack onu dikkatle izliyordu. Yanındaki sandalyede oturan Archer adeta deli gibi mırıldanarak şarkı söylüyordu. “Ama siz daha dikkatlisiniz, öyle değil mi Ekselansları?”

Ryeton’ın bakışlarında tehlikeli bir parlaklık vardı – tehditkâr değildi ama yine de rahatsız ediciydi. Ryeton Dükü onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Adeta aç bir köpek gibi sonunda dişlerinin arasındaki lezzetli kemikten vazgeçmeye niyeti yoktu. Özellikle Jack, onun küçük kardeşine bu kadar yakinken.

“Öyleyim,” diyerek cevap verdi Dük. “Kardeşin var mı?”

Jack başını iki yana salladı. “Abim vardı. Çocukken kızıl hummadan öldü.” Liam’in ölü olması Jack’in ihanetini daha da kötü kılıyordu çünkü Jack ailesine sırtını dönüp gittiğinde onun yerini doldurup soyu devam ettirecek kimse kalmamıştı. Ve büyükbabası, Jack’in abisinin anısına saygısızlık yaptığını söylemişti.

Jack’in yaptığı tek şey, sevdiği ama büyükbabasının küçümsediği kızla kaçmaktı.

“Başın sağ olsun,” dedi Ryeton. Jack bu sözlerin samimiyetine şaşırmadı. Dük’ün bir kardeşi kaybetme acısını hayal edebildiği açıktı. “Birbirinize yakın mıydınız?”

Jack'in boğazı düğümlendi ve can sıkıcı bir yanma hissi gözlerine hücum etti. "Genellikle dokuz on yaşlarındaki çocuklar kendi hallerine bırakılınca öyle oluyor."

Dük anlayışla başını salladı. "Başka arkadaşın yok muydu?"

"Arada sırada köydeki çocuklarla oynamamıza izin veriliyordu." Sadie ile bu şekilde tanışmıştı. "Büyükbabam bundan hoşlanmazdı."

Ryeton tamamen masum bir merakla çenesini eline dayadı. "Kıymetli torunlarına köy çocuklarının layık olmadığını düşünen büyükbaban kim Bay Friday?"

Köşeye sıkışmıştı.

Jack bu lanet olası meraklı gözlerle bakarken Ryeton'ın ne kadar sarhoş olduğunu ve adamın tuzağına nasıl düştüğünü gördü. Gergin bir tavırla Archer'a baktı fakat arkadaşı oturduğu sandalyede kendinden geçmişti ve Jack'e yardım edecek bir halde değildi.

Jack sakinmiş gibi görünmeye çalışırken öfke göğsünü sıkıştırıyordu.

Bir kolunu masaya dayayarak öne doğru eğildi. Ryeton yerinden kımıldamıyordu. Archer kolunu aşağıya indirdi, böylece yüz yüze kaldılar, adeta kana susamış iki boksör gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Büyükbabam," diye başladı kısık sesle Jack, içindeki öfkeye rağmen sesi kontrollüydü, "onun isteklerine itaat etmedi diye biricik varisini dışlayan biri. Ve ben, bayım, nezaket ve kişilik yerine zenginlik ve soyluluğa değer veren bir sınıfa doğma talihsizliğimdense başarılarımla değerlendirilmeyi tercih ederim."

Bir anlığına birbirlerine dik dik baktılar. Sonra Ryeton, "Hiçbirimiz zenginlikten ve soyluluktan başka bir şeye değer vermeyiz Bay Friday," dedi.

"Evet ama eğer biri senden vazifelerin ve karın arasında bir seçim yapmanı isteseydi, ne yapardın?"

“Onlara defolup gitmelerini söyledim,” diye hiç duraksamadan cevap verdi Dük.

Jack gergin bir tavırla gülümsedi. “Ben de bunu yaptım.”

“Ve beş parasız kaldın.”

“Evet.”

“Peki karın buna değer mi?”

Jack soru karşısında bir an duraksadı fakat cevap hemen dudaklarından dökülüverdi. “Şüphesiz.”

“Ne oldu?”

“Daha iyi bir hayatımız olsun diye onu evde bırakıp gittim. Beni beklemekten yoruldu.” Evlerine geri dönüp Sadie’nin onu çoktan terk ettiğini gördüğü günü her hatırladığında yaşadığı öfke nöbetine kapılmamıştı bu kez ve buna şaşırdı. Aslında bunu birden söylemek, Sadie’nin onsuz nasıl yaşadığını düşünmesini sağlamıştı.

On yedi yaşında... Londra’da yalnızdı. Ve Jack çok meşguldü, ne kadar çok istese de arada sırada ona yazabiliyordu. Ayrıca bu kadar çok dolaştığından Sadie onu bulamamıştı. Eve yüklü miktarda para yollaması doğru şeyler yaptığını, gelecekleri için çalıştığını ona kanıtlayanın mükemmel bir yoluymuş gibi görünmüştü Jack’e.

Paranın bir kısmını alıp Sadie’yi de yanında getirmeliydi fakat çok seyahat ediyorlardı ve şartları zordu. Sadie bundan nefret ederdi. Eder miydi?

“Bununla başa çıkmayı beceremedim,” diye ekledi Jack utanarak. “Elimden gelse bunu telafi etmek için her şeyi yapardım ama para zamanı geri getirmiyor.”

Ryeton gözlerini kırpı, şaşkın değildi ama yavaş yavaş bütün parçaları yerine oturtabiliyordu. “Falcı,” diye mırıldandı şaşkınlıkla. “Vay canına.”

Aptal. Aptal. Aptal. Paradan bahsetmemeliydi ama Sadie’ye yaptığı cömert teklif sayesinde bu akşam bütün her şey ortaya çıkmıştı.

Bunu inkâr etmiyordu. Ama tasdik de etmiyordu. Söylediklerinin önemi yoktu. Dük'ün bu bilgilerle ne yapacağı önemliydi.

“Tanrı aşkına dostum,” diye söylendi Ryeton. “Gidip *Ti-mes*’a haber vermeyeceğim. Gerçi Rose’u hamile bırakıp bırakmadığımdan ziyade böyle bir şeyin dedikodusu yapılması daha hoş olurdu.”

“Öyle mi?” diye sordu Jack ahmakça, onunla alakası olmayan bir şeyi tartışmaktan da çok mutluydu.

Dük gülümsedi. “Sen bana sorma, ben de sana sormayayım. Nasıl?”

Jack de gülümserken buldu kendini. “Oldukça adil.”

Birden Archer doğruldu. “Lanet olsun!”

Arkadaşı kusmaya karar verdi diye Jack sandalyesini biraz sola kaydırdı.

“Ne unuttun yine?” diye sordu Ryeton bezgin bir tavırla. Dönüp Jack’e baktı. “Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirdi. Sarhoş oluyor ve sonra da önceki randevularını unuttuyor. Bir kadın yüzünden.”

“Sadece bir kadın değil,” diye mırıldandı Archer sandalyesinde sallanarak, “ahlaksız bir kadın yüzünden ve şimdi Leydi Martinique beni kabul etmeyecek.”

Jack iki kadının birbiriyle olan bağlantısını anlayamadı ama Leydi Martinique’in söz konusu geç kalınmış randevuyla ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Gitmeliyim.” Archer sallanarak ayağa kalkmaya başladı fakat abisi hemen yerinden fırlayıp masaya çarpmadan önce kardeşini yakalayabildi.

“Gidebileceğin tek yer ev, seni koca pislik yığını.” Küçümsemesi şefkate dönüşen Ryeton konuşurken hafif gülümsedi. Sonra Jack’e baktı. “Seni de bırakalım mı Bay Friday?”

Jack başını iki yana salladı. “Teklifin için sağ ol ama hayır.”

Ryeton omuz silkti sadece. “Sen bilirsin. İyi geceler.”

Jack onların gidişini izledi. Archer, hoşça kal gibi bir şeyler mırıldandı ve abisinin onu götürmesine izin verdi. Jack kendi kalkmadan önce onlar gidene kadar bekledi.

Ev. Kulağa hoş geliyordu. Jack de evine gitmek istiyordu ve bunu yapmaya cesaret edecek kadar sarhoştu.

Oldukça makul bir fayton tuttu, elbette eski evlerinin bölgesindekiler zengin değildi. Düzgün briketli kasaba, evlerin adeta çocuk sürüsü gibi dizildiği küçük dar bir sokaktı. Jack'te ön kapının anahtarı vardı ve birinci kattaki dairesi için merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ev tıpkı Sadie'nin bıraktığı gibiydi. Tıpkı uzun süre önce Jack'in bıraktığı gibiydi. Sadece küf kokuyordu ve üstü örtülü mobilyalar toz içindeydi.

Jack yatak odasına gidip küçük yatağa ulaştı ve üzerindeki örtüyü kaldırdığında altından eski bir yorgan çıktı. Ayakkabılarını bile çıkartmadan hemen yorganın üzerine yatı ve tavana bakmaya başladı.

Gözlerini kapatsa Sadie'nin yanında olduğunu, her zaman yaptığı gibi ona doğru kıvrılıp gelecek için planlar yaparken parmaklarını tembelce göğsünde gezindirdiğini hayal edebilirdi. Bu yatakta ne çok hayal paylaşmışlardı. Hayalleri, umutları ve korkuları. Elbette, tutkuyu. Aşkı ve tutkuyu.

Tozun ve pişmanlığın boğazına yapışmasıyla şimdi bunları çok net hatırlayabiliyordu ama hatırlayamadığı tek bir şey vardı.

Neden Sadie'yi bırakıp gitmenin doğru bir şey olduğu düşüncesi.

Her pazar olduğu gibi Sadie, Covert Garden'a pek uzak olmayan eski mahallesindeki bir arkadaşını ziyarete gitti. He-

len Maguire ondan yirmi yaş büyük, emekli bir fahişeydi ve Vienne ve Indara ile arkadaşlıklarını düşününce konuşmaktan büyük zevk aldığı belki de en akıllı ve en ilginç kadındı.

Helen, Sadie'yi bu yere bağlayan tek şeydi – vazgeçmeyi kabullenemediği biri. Jack'in aksine Sadie, geçmişini tamamen silmeye istekli değildi. Eğer biri onun gerçek kimliğini öğrenirse... olsundu. Sadie'nin utanacak hiçbir şeyi yoktu ama gerçekçi olması gerekirse bunun işini etkileyeceğini de biliyordu.

Ve insanların onun Jack ile evlendiğini bilmelerini kesinlikle istemiyordu, daha kötü şeyler olsa bile.

Ne olursa olsun müşterilerinden birinin pazar sabahı Covent Garden'da olma ihtimali kesinlikle yoktu ve onu burada görseler bile pek de önemsemezlerdi. Ne de olsa Sadie onların alt tabakasındandı.

Bazen Sadie, Jack'in büyükbabası tarafından onun için uygun olmadığı düşünülen acı geçmişini kurcaladığında, eğer yaşlı adam onu kabul etseydi hiçbir zaman Helen ile tanışamayacağını kendisine hatırlatıyordu. Indara ile arkadaş olamayacaktı ve muhtemelen Vienne ile de arkadaş olamayacaktı, farklı bir sınıfta Saint's Row'a tanıtılmış olmasına rağmen. Ümitsizlikten kurtulmak o kadar uzun sürmemişti.

Sahip olduğu hayatı seviyordu ve onunla yeterince ilgilenen insanlara da adeta tapıyordu. Ama şimdi Mason'ın ani gidişyle bir kişi eksilmişti. Mason'ın kız kardeşi Ava ile karşılaştığında bu durumun aralarındaki ilişkiyi etkileyeceğinden şüphe yoktu. Fakat Sadie'nin yapabileceği bir şey yoktu. Mason'ın gururu yakında toparlanırdı. Ona eşlik etmek için Sadie'nin yerini alacak bir sürü kadın vardı.

İşin aslı şuydu ki Sadie, bunu Mason'a karşı pek de duygusal bir şey hissetmediğinin kanıtı olarak düşünüyordu. Onun arkadaşlığını her şeyden çok özlüyordu. Doğru, ona ilgi de duyuyordu ama gerçek bir sevgi daha oluşmamıştı.

Jack'ten beri kimseye gerçek bir sevgi hissedemiyordu.

Jack'te onu bu kadar tutsak eden ne vardı? O zamanlar Jack, Sadie'nin en çekici bakışı olarak düşündüğü bakışlarla bakardı ona ve bu yeterdi. Jack onunla olmak için her şeyini kaybetmeye razı olmuştu ama sonra... bütün her şeyi geri almaya karar vermişti, elbette biraz farklı bir yöntemle. Bu yüzden Sadie, Jack'i terk etmekten alamamıştı kendini. Onunla evlenerek her şeyini kaybettiği için kendini suçlu hissetmişti.

Jack istediği her şeyi başarmıştı ama yine de mutlu görünmüyordu – elbette Sadie'den daha fazla değil. İkisi için de evliliklerini bırakmaya değmiş miydi? Büyük olasılıkla hayır. Fakat Sadie aynı şekilde yeni baştan başlayabileceklerini düşünüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Jack'in dönüştüğü kişiye karşı biraz hayranlık da duyuyordu. Jack istediği uğruna çok çalışmıştı, isteklerinin gümüş tepsiyle önüne konulacağını beklemiyordu artık. İhtiyarın yardımı olmadan başarılı olmuştu ve bu, Sadie'yi fiziksel olarak etkilediği kadar huzursuz da ediyordu, belki kabullendiğinden çok daha fazla. Sadie pudingin üstündeki sos gibi onun üzerindeydi ve fırsat verilse büyük ihtimalle yeniden yapardı.

Belki de en üzücü ve en onur kırıcı şey, Jack izin verse Sadie'nin onu yeniden sevebileceğiydi– tabii Sadie kendine de izin verse. *Lanet olsun*, belki yeniden ona âşık olabilirdi. Sadece hâlâ tanıdığı Jack olduğundan değil, aynı zamanda onun yanında kendini yeniden tam hissettiği için. Ve bu yalnızca kendine itiraf edebileceği bir gerçektir.

Helen'ın sade ama sıcak evine geldiğinde saat sabahın onuna geliyordu. Hâlâ “kasaba” saatine göre yaşayan ve hayatını, son on beş senesini harcadığı zengin âşığına göre düzenleyip beyefendinin cemiyet ve karısı öncelikli olmadığı zamanlarda hemen onun yanına gelmesinden memnun olan bir kadın için saat oldukça erkendi.

Güneşle şenlenmiş bahçeye bakan cumbanın önünde sakince kahvaltılarını yaparlarken, “Yıllar geçtikçe onunla birlikte daha çok vakit geçiyoruz,” dedi Helen yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle. Kum saati şeklindeki vücudunu belli eden ve sarı saçlarını daha da altın rengi gibi gösteren koyu mavi bir elbise giyinmişti. “Hem açık hem gizli. Yaşlılık görgü kurallarından hoşlanmaz.”

Aferin yaşlılığa. Sadie bol tereyağlı çöreğinden bir lokma aldı ve lezzetli karışım dilini kucakladığında bunun tadını çıkarttı. Çiğnerken, Jack büyükbabasının dediğini yapıp onunla evlenmek yerine Sadie’yi metresi yapsaydı hayatı nasıl olurdu diye düşünüyordu. Hâlâ birlikte olurlar mıydı? Yoksa uygun bir leydi yüzünden yıllar önce Jack onu terk etmiş mi olurdu? Eğer Jack reddedilmiş olmasaydı kaçıp kendini kanıtlamaya ihtiyacı olmayacaktı. Ama belki de Sadie’den sıkılıp başka birine gidecekti.

Belki de şimdiki hayatından pek de farklı olmayacaktı Sadie, var olan gururu dışında. Yaşamak için kendinden ödün vermek zorunda kalan hiçbir kadını yadırgamıyordu, metres olmaktan daha kötü kaderler de vardı. Helen’in tırnağı bile olamayacak gurursuz, kaba, yalancı kadınlar tanıyordu.

Sadie genç kızken bu dünyanın bir parçası olmayı istemekle ne kadar aptalca davranmıştı! Kendini bir Külkedisi ve Jack’i de onun yakışıklı prensi olarak hayal etmişti. Jack’in büyükbabası onu küçümsemek yerine kabul etseydi Sadie’nin hayatı nasıl olurdu? Hayat onları acımasızca değiştirdiğinden etrafındaki her şeyden ve herkesten nefret ediyormuş gibi görünen Leydi Gosling ya da diğer leydiler gibi mi olurdu?

Yoksa Düşes Ryeton ya da yakında evlenecek olan arkadaşısı Eve Elliott gibi mi olurdu? Onlar edepli, kibar hanımlara benziyorlardı. Diğer ihtimalleri düşünmesini sağlayacak hiçbir şey görmemişti fincanlarında – sevmediği adamla evlenecek olan Bayan Elliott dışında.

İkinci fincanına bir şeker atarken, “Dün gece bir hayalet gördüğümü sandım,” dedi Helen, porselene değen kaşığının tıngırtısıyla Sadie’nin düşüncelerini bölerek. “Lord hazretleriyle birlikte eve gelirken.” Helen sevgilisine adıyla hitap etmezdi, herkesin onun kim olduğunu bilmesine rağmen.

“Öyle mi?” Sadie çıtır çıtır jambondan bir parça alıp ısırıldı. Aptalca düşüncelerini yarıda kestiği için arkadaşına minnet duyuyordu. “Kimdi?”

“Russell Caddesi’nde gördüğüm kişinin Jack Farrington olduğuna yemin edebilirim.”

Sadie öylece kaldı. Meraklı ve sabırlı kahverengi gözleriyle onu izleyen Helen bekliyordu. Helen sabır konusunda uzmanı. Güneş batıp bir daha ona çarpmayana dek Sadie’nin vereceği cevabı bekleyerek orada otururdu.

“Jack Farrington mu?” diye sordu Sadie. “Russell Caddesi’nde?” Jack yeniden hayatına girdiğinden beri anlama kabiliyeti en basit şeyleri bile algılayamayacak kadar azalmışa benziyordu.

“Aslında,” diye cevap verdi Helen düşünceli bir tavırla. “Ben yanılmış da olabilirim.”

Sadie birden başını kaldırıp direkt arkadaşının gözlerine baktı. “Yanıldığına eminim.” Yalan, dilinde acı bir tat bırakıp jambonun muhteşem tadını bozuyordu. Helen’a sırrını anlatmak, arkadaşının tavsiyesini almak istiyordu fakat anlatması Sadie için doğru değildi. Dürüst olması gerekirse, bu durum Jack’i tanımayan Vienne ve Indara’ya anlatmaktan çok daha farklıydı. Onlar hatalı olduğu yerleri ona söyleyemezlerdi. Duymak istemediği şeyleri ona söyleyemezlerdi.

Ve böylece Helen sadece başını eğerek sohbeti sonlandırdığını gösterdi. Yetenekli oyuncular gibi adeta hiçbir şey olmamışçasına başka bir konuya geçti. Sadie değişimi bu kadar sorunsuz yapamadı ama elinden gelenin en iyisini yaptı. Ziyareti boyunca bu aksilik hissi devam etti. Sonunda ayrıldıktan yarım saat sonra bile aklı hâlâ oradaydı.

Helen, Jack'ten bahseder bahsetmez oradan ayrılmak istemişti Sadie. Dışarıya çıkıp bekleyen arabaya biner binmez şoföre kısa mesafedeki Russell Caddesi'ne gitmesini söyledi. Koltuğun kenarına oturup camdan dışarıya baktı, bakışları sokaklarda kocasından bir iz arıyordu.

Eski kocasından.

Araba, yüzü gibi tanıdık olan kırmızı briketli binanın önünde durdu. O ve Jack'in üst katta yaşadıkları ev on sene öncekinden çok daha iyi görünüyordu, hâlâ onun alıştığı gibi güzeldi. Jack kira için büyükbabasından çaldığı parayı kullanmıştı ve gittiği zaman Sadie'ye de kirayı ödemesi için para yollamıştı.

Ancak Sadie bu şekilde ödememişti. Kira için Jack'in gönderdiği para dışında ayarlamalar yapmıştı. Ayrılmaya karar verdiği zaman kocasının yolladığı parayı bir hesaba yatırmış ve hiç dokunmamıştı. Sadie'nin onun parasından daha fazlasına ihtiyacı vardı ve Jack bunu sağlamak için yanında değildi. Sadie olanlardan sonra orada kalmaya dayanamamıştı.

Adeta görünmez bir yularla çekilir gibi faytondan inip yürümeye koyuldu. Şoför ona bekleyip beklememesi gerektiğini sordu ve Sadie de beklemesini söyledi, içindeki bir ses araca geri dönüp buradan uzaklaşmasını söylemesine rağmen.

Üç katlı binaya yaklaşırken adeta kalp atışlarını yansıtırca-sına çizimleri taş zeminde hafif bir ses çıkartıyordu. Ne yapıyordu? Burada ona ait hiçbir şey yoktu. Ya kapı kilitliyse...

Değildi. Tokmak parmaklarının altında rahatça hareket ediyordu, parmaklarının soğuk pirinci sardığını bile fark etmemişti. Kapı açıldı ve kimsesiz, küf kokan içerisi ortaya çıktı.

İçeriye girdi. "Merhaba?"

Cevap yoktu.

Arkasını dönüp gitmeliydi. Ancak ilerlemeye başladı. İçerisi farklı görünüyordu. Eskiden bu kapı, ortak kullanılan bir

giriş ve kendi dairelerine çıkan merdivenlere açılırdı. Merdivenler hâlâ oradaydı ama ortak girişin arka duvarı kırılmıştı.

Tamamen izinsiz girdiğinin farkında olmasına rağmen ayakları kendi rızasıyla hareket ediyordu. Fakat kapı hâlâ açıktı.

Ya orada biri varsa? Tek başına bu yere girmek akıl kârı değildi. Herhangi bir tehlike olabilirdi ama arkasını dönüp gidemiyordu da. Kalbi bu yerin tehlikeli olabileceğini görmüyor, içindeki diğer hisleri önemsemiyordu.

Sol eliyle tozlu tirabzanlardan tutunup sağ eliyle eteklerini tutarak üst kata çıkmaya başladı. Koyu kırmızı halıda sürtünme izleri vardı. İlk kata çıkarken ayak sesleri halıda hafifliyordu. Eski evinin kapısı açıktı. Tesadüf mü? Hiç öyle sanmıyordu.

Elleri ve dizleri titreyerek kapıyı açtı ve tereddütle eşikten içeriye girdi. “Merhaba?”

Sadie içeri girer girmez olduğu yerde kaldı ve karşısındaki manzara karşısında kalbi sıkıştı.

Ev, bırakıp gittiği zamanki gibiydi. Elbette örtüler tozlanmıştı, biri şöminenin yanındaki eski koltuğu başka yere çekmişti. Parlak yeşil sırmalı kumaş, kumaşın çıktığı grimsi katmanla kaplıydı ama Sadie hemen hatırladı. Büyük bir uğraş ve zahmetle koltuğu kendisi kaplamıştı.

Başka bir mobilyanın üzerindeki örtüyü kaldırdı – bir sabah pazarda buldukları, üstü çizilmiş sehpa. Jack sehpayı eve kadar sırtında taşımıştı ve sonra her yeri ağrımişti. O gece beraber banyo yapmışlar ve Sadie böyle davrandığı için onu azarlayarak omuzlarına masaj yapmıştı.

Gözleri korkuyla yere odaklandı. Boştu. Boğazında düğümlenen nefesi yavaşça çıktı ağzından. Halı yoktu.

“Sadie?”

Sesi duymasıyla dönmesi bir oldu ve adeta geçmişle şimdi

çatışıyormuş gibi başı döndü. Rahat görebilmek için tavuskuşu tüyüyle süslenmiş şapkasının geniş kenarını yukarıya kaldırdı.

“Jack,” diye soluk verdi.

Jack hâlâ akşamki kıyafetiyleydi ve üstü başı kırış kırıştı. Saçları karışmıştı, kahverengiyle altın sarısı arasındaki saçları dik dik duruyordu. Çenesi bir günlük sakalla kaplıydı ve gözleri uykudan ağırlaşmıştı, akşamdan kaldığı belli oluyordu.

Ama yenecek kadar lezzetli görünüyordu.

Jack gözlerini ovaladı, adeta inanamıyormuş gibiydi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Helen’ı ziyaret ettim. Dün gece caddede Jack Farrington’ı gördüğünü söyledi.”

“Kahretsin.” Yüzünü asıp iki parmağıyla alnına bastırdı. “Ona ne söyledin?”

“Elbette yanıldığını.”

“Elbette.” Vahşice gülümsedi. “Teşekkürler.”

Sadie omuzlarını dikleştirerek ona doğru bir adım atmaya cesaret etti. Bir gece önce yaşadıklarının anısı korkunç derecede zihninde ve tenindeydi hâlâ. Onu özleyen her hücresi yeniden dokunsun diye yalvarıyordu adeta – sadece seks için değil, aynı zamanda rahatlamak için.

Halı... Tanrı’ya şükürler olsun, yoktu.

“Sen burada ne yapıyorsun Jack?” Başını yeniden eğerek şapkasının altından ona dikkatle baktı. Şapkasını çıkarmalıydı fakat onunla kendini güvende hissediyordu. Jack onun şapkalarından nefret ediyordu ve şapkası başında olduğu için muhtemelen onu öpmeyecekti.

Eğer Sadie şapkasını çıkarır ve Jack onu öpmezse o zaman duyduğu hayal kırıklığını saklayamayabilirdi.

Jack omzunu silkti. “Burası benim.”

Sadie gözlerini kırptı. “Burası senin mi?” Evet, Jack onu tam bir ahmağa çevirmişti. Yaptığı tek şey sirk gösterisindeki

papağanlar gibi diğerlerinin söylediklerini tekrarlamaktı.

Jack başıyla onu onayladı. “Geri döndüğüm zaman burayı satın aldım.” Bakışları Sadie’yi yakıyordu. “Sana bir hediye olacaktı. Bu yeri sevdiğini biliyordum.”

Sadie bu yeri sevmiştir. Hâlâ seviyordu, her ne kadar kötü hatıraları olsa da. Lanet olası halı yok olduğu için daha da çok seviyordu.

Etrafa baktı ve Jack’in geri dönüp de onun gittiğini anlayınca neler hissettiğini hayal ederken midesi kalktı. Jack de haliya ne olduğunu merak etmiş miydi? Ardından hemen panikledi ve bir zamanlar yatak odaları olan odaya gitmek için onun yanından geçip gitti. Ve kapıda öylece kaldı.

İçerisi hâlâ aynıydı. Her şey aynıydı. Ve içinde uyudukları yatak – ya da üstünde. Onların yatağı.

“Olduğu gibi bırakmışsın.” Sanki söylemeye gerek vardı.

“Neredeyse,” diye cevap verdi Jack onun arkasından. “Ön odadaki halının üzerinde bir leke vardı. Ben de attım.”

Sıcak, kötü bir his tüm bedenini kaplayıp başı dönünce Sadie kapı çerçevesine tutundu. Jack bilmiyordu. Bilemezdi.

Şimdi burada onunla durup o anı hatırlarsa lanetlenirdi ama Jack’in umursamazlığından oldukça mutluydu. Onu öldürebilir ya da ayakucuna düşüp bağırabilirdi. İkisinden biri.

Sadie ona döndü. Akıllı öyle karıştı, öyle sarsılmıştı ki bunun ne zaman biteceğini ya da ne hissettiğini bilmiyordu. Kim olduğunu bile zar zor biliyordu.

Jack evlerini almıştı. Evlerini onun için satın almıştı. Ve Sadie onu terk etmesine rağmen o burayı saklamıştı. Ne kadar yüce romantik bir davranıştı bu ama her şey için çok geç gibiydi artık. Pişmanlık, öfke ve suçluluk kalbini –aklını– dağlıyordu. Jack onu çıldırtmaya mı çalışıyordu?

Jack onun tam arkasındaydı –bir zamanlar halının olduğu yerde– adeta ondan bir şey istermişçesine –beklermişçesine– onu izliyordu.

Sadie yumruklarını sıkıtiğında tırnakları avucuna battı. Çıldırmasını önleyen tek şey sadece acıydı. “Bütün bunlara nasıl cüret edersin? Kalbimi kırdıktan sonra tekrar geri gelip burayı almaya nasıl cüret edersin?” Sesi titriyordu. “Sanki hakkın varmış gibi hayatıma girdin. Benimle seviştin...”

“Beni durdurmadın!”

“Elbette yapmadım!” Jack öfkeyle ona bakarken Sadie de ona öfkeyle bakıyordu. “Senin istediğın kadar ben de çok istedim. Ama bu doğru sayılmaz.”

“Peki yanlış mı Sadiemoon?” diye sordu Jack, sesi sert olduğu kadar tuhaf derecede sevgi doluydu da.

Sadie bedenini yıkayan duygu selinden başı dönünce gözlerini kapattı. “Yeni hayatlar kurmak için çok yol kat ettik Jack.”

“Bu benim sorumun cevabı değil.”

“Biz birlikte iyi değildik.”

“Kabul etmiyorum.”

Sadie gözlerini açtı. “Elbette ediyorsun. Her zaman ettin. Benim senin için doğru insan olduğumu düşündün mü hiç, söyle?”

“Mantıklı konuşmuyorsun.” Kaşlarının arasındaki kırışıklık rahatlamıştı. “Sana sahtekâr dediğım için böyle konuşuyorsun, değil mi?”

Aptal, sinir bozucu herif! Daha nedenini anlamadan cevabı nasıl biliyordu? “Evet, öyle! Benim yapabildiklerime asla inanmadın. Asla! Her zaman insanları dolandırıyormuşum gibi davrandın.”

“Çay yapraklarına bakarak geleceğı tahmin etmek.” Eğer o yeşil sarı gözlerini devirirse Sadie onları yerinden çıkartacaktı. “Bu dolandırıcılık değil de ne peki?”

“Bu benim.” Sadie eliyle sertçe onun göğsüne vurdu. “Bu iyi olduğum şey, seni merhametsiz ahmak herif! Sen kendi servetinin peşindeyken ben ondan ekmek kazanıyordum.”

“Çalışmak zorunda değildin. Sana o lanet olası servetin çoğunu gönderdim!”

Sadie onu önemsemedi çünkü önemli olan Jack’in yaptığı değildi. Önemli olan onun yapmadığıydı, asla yapmayacağıydı ve muhtemelen yapamayacağıydı. “Kendi ismimi duyurdum ve fallarına bakmam için İngiltere’nin her yerinden gelen müşterilerim var. Ben yaptığım la gurur duyuyorum ve sen bana adeta bir... bir suçluymuşum gibi davranıyorsun. Seninle tanışana kadar kendimden hiçbir şekilde utanmıyordum Jack Farrington.”

Jack irkildi ve yanaklarının rengi çekildi. “Bu benim hatam değil. Büyükbabam boktan herifin teki ama ben seni hiç küçümsemedim. Asla.”

Gözyaşları Sadie’nin boğazını yakıyor, kendini adeta bir aptal gibi hissettiriyordu. “Sen bana asla inanmadın.”

Jack öne doğru çıkıp Sadie’nin yüzünü uzun ellerinin arasına alırken kaşlarını çattı ve ona bakmasını mecbur edip uzun ve sertçe gözlerine bakmak için başını eğdi. “Belki fallara inanmayabilirim ama sana her zaman inandım ben Sadie.”

Bölüm 12

“Bunu göstermek için lanet olası bir yol seçtin.” Ona bakarken Sadie’nin renk değiştiren büyük gözleri akmayan gözyaşlarıyla parıldıyordu.

Jack gülümsemeye çalıştı, göğsünde bir sızı olmasına rağmen. Sadie’yi dinlemek, içindeki hassas noktayı etkilemişti. Sadie’nin sesindeki ve davranışındaki acı ve ıstırap, hepsi Jack’in bizzat kendisi yüzündendi. Jack bunu nasıl onaracaktı? “Genç ve aptaldım. O zamanlar doğru yaptığımı sanıyordum.”

Sadie’nin geniş dudakları üzgün bir tavırla kıvrıldı. “Bana inanmak, kesinlikle benim yaptığım şeye inanmakla aynı değil, öyle mi?”

“Ölü bir atı kamçılamakla koşan bir atı kamçılamak da aynı değil.”

“Bu mantıklı değil.”

“Kesinlikle.” Sadie’nin gülünç görüntüsüyle Jack yeniden demeye çalıştı. “Bak, çay falına inanmamam senin için neden bu kadar önemli ki? Ben tarota da inanmıyorum, el falına da.”

Sadie başını iki yana sallayınca gülünç şapkasındaki tüyler

de sallanıyordu. “Bunu açıklayamam ama önemli işte. Ya ben senin işteki sağduyuna güvenmeseydim?”

“Aptallaşma. Ben yaptığımı kanıtlayabilirim.”

Zafer –ve biraz da acı– gözlerinde parılıyordu. “Ben de. Fallarına baktığım kişilerle konuş da onlar sana haklı olduğumu söylesin.”

Duymak istediklerini söylediğin için sana inanıyorlar demek Jack’in dilinin ucuna kadar geldi fakat mantığını dinleyip bunu kendine sakladı. Bunun yerine, “Bir servet ödediğim falımı bitirmedin. Belki yeniden deneyebiliriz?” dedi.

Sadie şüpheli gözlerle onu süzdü – yıllardır değişmeyen ifadesiyle. “Sen beni salak mı sanıyorsun?”

Sadie onu kolayca pes edeceğine inanamayacak kadar iyi tanıyordu ama Jack gerçekten ona fal baktırmak istiyordu – her ne kadar bu isteğine şaşırsa da. Açıkçası, Sadie bütün Londra’nın ilgisini çeken ve yaygara koparan bir iş yapıyordu ve eğer Jack’in falına bakmak Sadie’yi mutlu edecekse Jack bunu sık sık yapardı, onun kadar kendisi de hevesliydi.

“Hayır. Aksine, tanıdığım insanlar arasında salak diyebileceğim en son kişi sensin,” diye cevap verdi Jack dürüstçe.

Sadie hâlâ inanmışa benzemiyordu fakat ısrar da etmedi. “Tamam. Bu kadar parayı ödeyecek kadar aptal olduğun için sana bir daha fal bakacağım.”

“Seninle bir saat yalnız kalabilmek için bundan daha fazlasını öderim.” Ve yapardı da, kulağa dürüstlükten çok uzakmış gibi gelmesine rağmen.

Sadie neredeyse kızardı, fildişi rengindeki pürüzsüz yaknakları tatlı bir gül rengini aldı. “Hilekâr. Sen her zaman büyüleyiciydin.”

“Böyle düşünen tek kişi sensin.”

Sadie manalı bir bakış attı. “Leydi Gosling de benimle aynı fikirdedir.”

Suçluluk tüm bedenini sarmıştı Jack’in. “Onunla aramda hiçbir şey olmadı.”

Sadie, bedenine oturan tavuskuşu mavisi kıyafetine dikkat çekecek şekilde bir omuz silkti. Adeta uzun bacaklı bir kum saati gibiydi. Çok uzun bacaklı. “Önemli değil. Yasal olarak evli olmadığımız için.”

Sadie bunu ilk kez söylemiyordu ama ilk kez Jack’i kızdırıyordu. “Ben seni her zaman karım olarak gördüm Sadie. Her zaman da öyle olacak.”

Muzdarip bir ifade oluştu Sadie’nin yüzünde. “Ah, Jack–” Sadie ona her ne söyleyecekse, Jack onu omzundan kavrayarak kendine çekip öpünce kayboldu. Bu gülünç şapkanın altına eğilmek zorunda kalmıştı ama buna değerdı. Onun yumuşak sıcak ağzında çay ve yağ tadı vardı. Jack onun tadını daha iyi alabilmek için elinden geldiğince dilini içeri soktu.

Sadie’nin elleri, Jack’in boynunu sarmak için göğsünden yukarıya tırmandı. Jack de onu sarmak için belini kavradı ve avuçlarını onun harika eğimli uzun beline bastırdı. Tanıdık bir hareketlenme de penisini sardı ve sertleşmeye başladı. Sadie’yi yatak odasındaki yatağa doğru iterek ilerlemeye koyuldu.

Sadie, ellerini birden boynundan çekerek onu itti. “Hayır,” diye ısrar etti, dudaklarını ondan uzaklaştırmaya çalışarak. “Burada olmaz.”

Biraz sersemlemiş ve oldukça kendinden geçen Jack gözlerini kırptı. “Neden olmaz?”

Sadie onun kollarından kurtulmaya çalışıyordu. “Yapamam. Çok fazla... anı var.”

Bu kadar kötü mü diye sormak istiyordu Jack ama cesareti yoktu. Dürüst olması gerekirse, ikisinin yer aldığı bu anıların Sadie’yi rahatsız ettiğini düşünmüyordu. Sadie’yi rahatsız eden, bu yerde yalnız geçirdiği zamanlardı.

Belki de bu yüzden döndüğünden beri binlerce kez kendini adeta bir ahmak gibi hissediyordu Jack. Gerçek bir ahmak. Sadie’nin onu terk ederek canını ne kadar yaktığını dü-

şünmüştü hep ama kendisinin Sadie'yi yalnız bırakarak onun canını yaktığını düşünmemişti hiç.

Yıllar önce Sadie bir kez olsun kal dememişti. Jack'in kararını desteklemişti fakat Jack geçmişe bakıp karısının gözlerindeki bakışı hatırlayınca gerçekten gitmesini istemediğini şu an anlıyordu. Ve Jack gittiği sabah gemi uzaklaşırken arkasına baktığında, Sadie'nin sırtı gemiye dönük omuzlarının ise sarsıldığını gördüğünü hatırlıyordu.

İyi bir koca olması gerekirdi ancak o zamanlar çok gençti, çok umutsuzdu ve bir adama kendini kanıtlamaya çok kararlıydı. Şimdi ise, on sene sonra, bu tuhaf güzel kadının önünde duruyordu ve hiç de tam bir erkek olmadığını fark ediyordu.

Ve yarattığı bunca hasarı onarıp onaramayacağını merak ediyordu. Aralarında hâlâ bir şey vardı. Bu yeterli miydi?

"Bu gece," dedi Jack. "Saint's Row'da." Burada kalacağı süre içerisinde La Rieux'nün ona verdiği özel odanın anahtarı hâlâ ondaydı. La Rieux'nün onun gerçekte kim olduğunu öğrenip anahtarı geri istememesine şaşırmıştı Jack.

Sadie hafiften kaşlarını çattı ve bakışları yerdeki bir noktadan ona doğru yöneldi. "Seninle orada görüşmem. Bizi görürler."

"Hayır, göremezler. Bahçede buluşuruz. Saat dokuzda."

Jack bir an onun reddedeceğini sandı ama sonra Sadie başıyla onu onayladı. "Tamam."

Jack ciğerlerini doldurduğu derin nefesi bırakmak için kendini zorlarken kalbi şişiyordu. "Güzel."

Sadie başını salladı, dikkatinin hâlâ biraz dağınık olduğu belliydi. "Gitmeliyim." Sonra Jack tam Sadie'nin gideceğini sanıyorken o bir elini Jack'in koluna koydu ve gözlerini gözlerine dikti. "Saat dokuzda."

Ve sonra gitti.

Jack, onun için mutlu ama Sadie için mutsuz anılarla

dolu bu küçük odanın ortasında bir müddet yalnız kaldı. Bu evi ikisi için almıştı. Bir iş adamı için uygun, güzel bir evdi. Komşuları iyiydi ama pek zevkli değillerdi. Sadie burada rahat olacaktı, hem de sosyete komşularından çok daha fazla. Sadie hiçbir zaman Jack'in ailesinin ya da arkadaşlarının yanında kendini rahat hissedememişti, bu yüzden Jack onu suçlamıyordu.

Bu evde ikisi için yeni bir hayat kurabilir miydi? Sadie onu saran tüm kötü düşünceleri uzaklaştırması için Jack'e izin verir miydi?

Önüne sunulan bir sürü olasılık –sonsuza dek kaybettiğini sandığı mutluluk şansı– varmış gibi görünüyordu. Kabul lenip savaşmaya niyetli olduğu bir şans. Sadie ona aitti. Jack ne kadar ona ait ise Sadie de o kadar ona aitti. Araya giren onca sene ya da ayrılık bunu değiştirememiştir.

Jack yeni görevine yoğunlaşmış bir şekilde evden ayrıldığında, caddenin karşısındaki arabadan onu izleyen adamı fark etmemiştir. Barrington'dan Mayfair'deki kendi evine gidene kadar belli bir mesafede onu takip eden adamı.

Bu olayların gidişatından hiç de memnun olmayan bir adamı.

Sadie'nin mantığı, bu gece Jack ile Saint's Row'da buluşmanın yanlış, yanlış, yanlış olduğunu söyleyip duruyordu. Fakat mantık, kalbine göre hiç de uygun bir rakip değildi. Bu güvenilirmez organ, onu doğru elbiseyi seçmek ve saçına nasıl şekil vereceğine karar vermek için saatlerini harcamasını sağlamıştı.

Gerçekten, en güzel ve en kötü halini gören bir adamla buluşmak için saçına nasıl şekil vereceğine karar veremiyordu. Evet, belki de en kötü halini görmemiştir. Zihnini ke-

miren düşüncelerinden biri de buydu. Vicdanı, Jack'in attığı o haliya ne olduğunu, onu saran anıyla neden orada onunla sevişemediğini ona anlatmasını istiyordu.

Ancak çocuğunu düşürdüğünü ona söylemek ne işe yarardı? Hiçbir şeye. Bu sadece Jack'in canını yakardı. Ve eğer Sadie bunu itiraf ederse o zaman kocası gitmeden önce hamile olduğundan şüphelendiğini ve ona söylemediğini de itiraf etmek zorunda kalacaktı. Sadie, Jack'in kalmasına neden olmak istememişti, her gece kalsın diye dua etmesine rağmen. Ama bundan da fazlası vardı. Sadie düşük yaptıktan sonra Jack'in büyükbabasının ona baktığını Jack'e anlatmak istemiyordu. Sadie hamileliğiyle ilgili problem yaşadığını anlar anlamaz Jack'in büyükbabasıyla irtibata geçmişti çünkü bebeğin erkek olduğundan emindi ve bir varisin dünyadaki önemini biliyordu.

Yaşlı adam hiçbir zaman ortaya çıkıp onu suçlamamıştı ama Sadie gözlerinde bunu görmüştü. Adam her şeye rağmen Sadie'ye iyi bakmıştı fakat bu bile bebeğin tutunmasına yetmemişti. Garret Kontu onunla kalmış, hatta Sadie'nin büyükannesini –ailesinden kalan tek kişi– ziyaret etmesi için İrlanda'ya kadar ona eşlik etmişti.

Sadie'nin büyükannesi tek başına kalamayacak kadar zayıf olduğundan en küçük kızının evinde kalıyordu. Sadie, Colleen Teyze'sini sevmesine rağmen onun yanında kalacak kadar ne onu iyi tanıyordu ne de kadının onun işlerini bilmesini istiyordu. Bu yüzden Garret Kontu'nun büyük malikânesinde kalmış ve Jack'in çocukken yattığı odada yatmıştı. Adeta bir doktor bir hemşire gibi yaşlı adamın ona bakması hiç tatmadığı bir incelikti. Kont onun iyileşmesi için her şeyi yapmıştı. Yeni bir hayata başlamasına yardım etmeyi de o zaman önermişti. Kont'un sadece iki şartı vardı: Birincisi, Sadie asla Jack ile irtibata geçmeyecekti ve ikincisi, Jack, Sadie ile irtibata geçerse Kont'a haber verecekti.

Sadie o zamanlar bunu reddetmişti. Jack'in ona geri döneceğine inanmıştı. Ama acısı, ümitsizliğe ve aylar seneye ve sonra iki seneye dönüşünce yaşlı adamla irtibata geçmişti. Kont yeni bir başlangıç yapmasına yardım etmiş ve Sadie onun şartlarını kabul etmişti, fakat yaşlı adamın teklif ettiği paranın sadece yarısını almıştı. Yaşlı adam ona yatırım yapıp arttırmasını tavsiye etmiş ve o da öyle yapmıştı. Büyükanesi öldüğünde Sadie hâlâ İrlanda'daydı. Garret Kontu cenaze masraflarına yardım etmişti – gizliden. Ve sonra Sadie sağlığına kavuşup İrlanda'da yapacak bir şeyi olmadığı zaman Kont, Londra'ya dönmesinde ona yardımcı olmuştu.

Zaman zaman ihtiyar piç kurusunun onu sevdiğini bile düşünmüştü Sadie ama bu sadece duygusal anlarından kaynaklanıyordu. Jack'e gönderdiği mektuplar cevapsız kaldığında bile yaşlı adam onu teselli etmişti.

Bunların hepsi, gittiği için Jack'in kendisini suçlu hissetmesini sağlayacaktı ki o zamanlar Sadie bunun tadını çıkaracağını düşünüyordu. Ama şimdi... şimdi bunun tadını çıkarma gibi bir niyeti yoktu. Sadie onun canını yakmak istemiyordu. Onun tarafından canının yanmasını da istemiyordu. Fakat şimdi kendini onun için güzelleştiriyordu ve onun kollarına atılıp olabileceklere rağmen sonuçların canı cehenneme demeye kararlıydı.

Sonunda saçları hazırды – bir tokanın çekilmesiyle açılacak bir şekilde kafasının arkasına rahat bir biçimde toplanmıştı. Çok iyi. Jack her zaman saçlarının aşağıya dökülmesini severdi. Ve elbisesi bol göğüs dekolteli, belini ince gösterip kalçalarının kıvrımına dikkat çeken koyu ördek yeşili rengindeydi. Bunu satın aldığı anda, Vienne birini baştan çıkarmak için bu elbisenin çok iyi olduğunu söylemişti. Sadie o zamanlar bu elbiseyi Mason için giyeceğini düşünmüştü ama aylardır dolabındaydı. Ta ki bu geceye kadar.

Saint's Row'a saat dokuza beş kala geldi. Arabadan dışarıya

adımını atarken kalbi çoktan beklentiyle çarpıyordu. Karnı, çok uzun zamandır hissetmediği bir duyguyla ürperiyordu. Çok utanç verici olsa da Jack ile bu gece yaşayacaklarını hayal etmeyle bile çoktan uyarılmıştı. Hissettiği duygular karşısında ne kadar karışık olursa olsun, bedeni hiç de karışık değildi.

Ana kapıdan kulübe girmek yerine araziye açılan kapıya yöneldi. Vienne çok uzun zaman önce buranın ve kulübün bir anahtarını ona vermişti. Sadie bu akşama kadar onu hiç kullanmamıştı. Eteklerini kaldırarak yemyeşil çimenlere ve onu karşılayan serin geceye doğru koşmaya başladı.

Mis kokulu bahçenin bulunduğu binanın arkasına geldiğinde yürürcesine yavaşladı. Dikkatle terasın taş merdivenlerine baktı. Saat daha erkendi, kulüp daha dolmamıştı ve Saint's Row'un dolu olmadığı ender bir akşamdı. Vienne müşterilerinin arzu edebileceği her yiyeceği sağlamaya özen gösterirdi. Ve bu akşam Sadie de bu yiyeceklerden biriydi.

Bir adam terasın kapılarından dışarıya çıktı. Bu akşamki kar beyazı takımı kasvetli karanlıkta parılıyordu. Basamaklardan aşağıya doğru gelirken adamın rahat yürüyüşüne hayran kalan Sadie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Jack Farrington –şey, Friday– adeta dünyanın kralı gibi yürüyordu.

Jack basamakları inip taş yolda durdu. İlk başta diğer tarafta, sonra Sadie'ye doğru baktı. "Dışarı çık Sadiemoon," diye mırıldandı. "Orada olduğunu biliyorum."

Sadie hemen saklandığı yerden çıktı. "Nereden bildin?" diye sordu, bulunmayacaklarından emin olmak için etrafa bakarak.

Jack, Sadie'nin bir elini tuttu ve yolun aşağısına doğru gelmesine yardım ederken gülümsemesi koca bir sırıtmaya dönüştü. "Beni izlediğini hissettim."

"Hayır, hissetmedin."

"Hissettim. Seni her yerde hissederim."

Sadie'nin kalbi adeta bir ayağın çakıl taşına takılması gibi sendeledi. "Konuşmaktan belli oluyor," diye bilgilendirdi onu neşeyle. Jack cevap vermedi ama gülümsemesi de değişmedi.

Jack yolun birkaç metre aşağısında fenerlerin ışığından sapıp onu çalılıkların arasındaki bir oyuğa çekti. Burası gelen geçenlerin fark edemeyeceği bir biçimde ayarlanmıştı. Sadece yeri bilerseniz çalıdan çitin nasıl ikiye ayrılıp bitkilerin ve karanlığın gizlediği küçük bir taş kulübeye açılan doğal bir koridora dönüştüğünü görebilirdiniz.

Jack diğer eliyle kapıyı açtı ve Sadie ile birlikte bal, karanfil ve... çay kokan loş ışıklı bir yere girdi. İkisi için kurulan küçük masada kesinlikle peynir, et ve çöreklerle dolu birkaç tabak vardı. Eğer Sadie, Jack'i tanıyorsa elbette çilek reçeli ve kaymak da olacaktı.

"Sanırım aklında beni baştan çıkarmak var," dedi Sadie dikkatlice kapıyı kapatarak.

Jack ona döndü, öyle yakındı ki Sadie onunla meşe kapı arasında kalmıştı. "Evet. Belki bu akşam yapraklar gerçekten ne yapmak istediğimi sana gösterir diye düşündüm," dedi Jack.

Pis şakacı herif! Elbette yapacaklarını düşünmek Sadie'yi ürpertmişti ve ona kendisinin de istediğini söyleme düşüncesi bile ise fal kadar gizliydi.

"Aç mısın?" diye sordu Jack.

Öyleydi.

Masanın başına geçtiler ve sakın sakın yemeklerini yemeye koyuldular. İkisi de pek bir şey yemedi ama eskiden yaptıkları gibi birbirlerini beslemeleri çok sürmedi. Bir süre havadan sudan konuştular – ikisini de üzecek olaylardan kaçınırlarken ayrı kaldıklarında neler yaptıklarını gösteren ufak tefek şeyleri ortaya çıktı. Sadie ortak nokta bulmak için belki çok zaman geçti diye düşünmeye başlarken, Jack, onun par-

mağına bulaşan bir parça kaymağı yaladı ve Sadie bacaklarının arasında bir dürtü hissetti. Bu, yüzünden belli olmalıydı çünkü Jack gülümsedi ve kaymak kabını işaret etti. “Birazı sonraya kalsın.”

Ah, yüce Tanrım.

Jack böyle sataşırken Sadie dikkatini verip fal bakamazdı ki. Jack kaymağı işaret ettiğinde Sadie ona baktı ve Jack de ona, böylece yemek sona ermiş oldu.

“Yavaş yavaş aklını başından almak istiyordum,” dedi Jack, ayağa kalkarken sesi sertti. “Ama daha fazla dayanamayacağım.”

Sadie de ayağa kalktı. “Acele etmene gerek yok. Bütün gece bizim.”

Jack’in gözleri ona bakarken içinde ateş barındırıyormuş gibi görünüyordu. “Arkanı dön.”

Sadie onun dediğini yaptı ve uzun parmakların elbisesinin arkasındaki düğmelerini çözdüğünü hissetti. Ondan fazla düğme vardı fakat Jack hepsiyle kısa sürede başa çıkabilmişti. Gerçekten elbise de kendi cazibesini içinde barındırıyordu. Jack’in yardımıyla kabarık küçük kollar omuzlarından aşağıya süzüldü, korsaj kalçalarına doğru çekildi ve daha sonra bir yığın halinde nazikçe yerdeki yerini aldı.

Sadie elbisenin dışına çıktı. Jack, elbiseyi yerden alıp bir sandalyenin üzerine koyarak onu şaşırtmıştı. Bu incelik Sadie’nin göğsünü biraz sızlattı. Ama bunu düşünmeye fırsatı kalmamıştı çünkü Jack’in parmakları korsesiyle uğraşıyordu ve birkaç dakika içinde korseyle kombinezon çıkmıştı. Jack’in önünde, hâlâ sırtı dönük bir şekilde duruyordu ve üzerinde çorapları ve ayakkabıları haricinde hiçbir şey yoktu.

“Güzel,” diye fısıldadı Jack kulağına. Sadie’nin gözlerini yaşırtmaya yetecek bir samimiyet vardı bu seste. Derinden ve hiç bitmeyen bir aşkla sevdiği çocuğun sesiydi, elbette bu Sadie’nin onu sevmesine yeterliydi.

Jack tokayı çıkarırken başı hafiften çekildi. Bütün saç modelini bozmak için bir çekiş yeterliydi. Saçları omuzlarına ve sırtına saçıldı, teninde serin bir his uyandırıyor. Jack parmaklarını saçlarının arasına geçirip taradı, sonra da elleri Sadie'nin göğüslerini kavradı. Onları kaldırdı ve parmakları kolayca uçlarını bulup sıktı. Sadie bir soluk verdi ve lanet olası kocası kulağına kıkırdayıp diliyle kulak memesini yalamaya başladı.

Sadie gözlerini kapayarak Jack'in göğsünün sıcak ve sert duvarına kendini bırakıverdi. Ceketinin yumuşak yünü Sadie'nin çıplak tenine karşı sertti ama bunu umursamadı. Tamamen ağzına ve ellerine bırakmıştı kendini Sadie. Jack'in sol eli, ucu adeta bir granit gibi taş kesilen ve ağzı için yanıp tutuşan göğsünde kalırken, sol eli ise bedeninden karnına ve sonra da uyluklarının tepesine doğru aşağıya kaydı. Bir ayağıyla Sadie'ninkini dürtüp bacaklarını iki yana açarak duruşunu genişletti, böylece keşifçi parmakları erotik seyahatlerine daha rahat devam edebilecekti.

Yavaşça –lanet olsun ki öyleydi– Jack tepeciğin kıvrımını okşuyor, nemli aralığa ilerliyor ve sonra geri çıkarak şişmiş eti ikiye ayırıyordu. Sadie'nin nabızı orada atıyordu, ihtiyaçtan gergin ama bu tatlı işkenceden de memnundu.

“Tatlı Sadie,” diye mırıldandı Jack, dudakları omuzlarındaydı. “Öyle heveslisin ki.”

Sadie buna karşılık kalçalarını eğip Jack'in eline doğru kendini bastırdı. Başka bir kıkırdama daha. Jack'in dişleri omzunu kemirirken, parmağı vajinasının dudaklarına kayıp dokunması için yalvaran küçük eti okşamaya başladı. Sadie inledi ve göğsünün ucundaki parmaklar zevke zevk katarcasına hafiften sıktı.

Jack sonsuza dek sürecekmış gibi insafsızca onunla oynuyordu, okşuyor, sataşıyor ama asla şiddetle arzuladığı rahatlamayı ona vermiyordu. Sonra Sadie'nin onu öldürmeyi

düşündüğü anda Jack'in parmakları tamamen onu bırakıp kalçalarını kavradı ve omuzlarını öpen dudakları harika bir nemlilikle sırtından aşağıya inmeye başladı. Jack, onun arkasında diz çökerken uyluklarının baldırlarına değdiğini, dilinin kalçalarının kıvrımlarına sıcak halkalar yaydığını hissedebiliyordu Sadie.

“Önüne dön.”

Sadie, Jack'in niyetini ve bunu hoş karşılayacağını bildiğinden dizleri titreyerek yeniden onun dediğini yaptı. Bedenine şöyle bir baktı ve onun parlak gözleriyle karşılaşınca kızardı. Jack parmaklarını yeniden Sadie'nin istediği yöne doğru ilerletirken gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu sefer Jack, onun tatlı noktasıyla oynamıyordu. Onun ateşten yanan etini ikiye ayırarak parmağını içeri sokup onu doldurdu. Sadie, Jack'in hazır olduğunu bilerek zevkten bir iç çekti.

Sadie uzanıp şöminenin mermerine tutunarak bedenini öne doğru eğdi, böylece hiç utanmadan kendini onun ağzına sundu. Jack gülümsüyordu – onun dokunuşu için yanan ve utanmayan bir kadınla yeniden birleşen bir adamın tatminkâr bir gülüşüydü.

“Kaç gece rüyamda seninle seviştiğimi gördüm biliyor musun?” Jack'in sesi parmakları kadar etkili bir şekilde onu okşuyor, içindeki gerginliği arttırıyordu. Jack konuşurken bir yandan da parmağını daha derinlere sokuyordu. Sadie'nin uylukları kasılıyordu. “Sen boşalana kadar dilimle seni tükettiğim düşüncesini kaç gece aklımdan uzaklaştırmaya çalıştığımı?”

“Kaç gece?” diye sordu Sadie kısık sesle.

“Kahrolası her gece,” diye gürleyip kendini Sadie'nin bacaklarının arasına attı Jack. Ağzı ve dili, Sadie'nin ıslak sinir noktasını kolayca bulup acımasızca yalamaya başladı.

Sadie bir çığlık koparttı. Jack bunu yaparken nasıl atmazdı ki? Bir elini şöminenin mermerinden çekip onu daha derin-

lere almak için Jack'in başına yapıştı. Jack onu yalayıp yutar-ken kalçalarındaki parmakları daha da sertleşiyordu. Sadie bir bacağı onun omzuna attı ve sıcaklık ve zevkin oluşturduğu büyük bir coşkuyla rahatlayana dek onun hızlı ve sert diline karşı dalgalanmayı sürdürdü. Sadie çökmeye ve dizleri gevşemeye başladı. Uyluğunun iç kısmı sertçe ısırıldı ve sonra Jack onu kollarının arasına alarak ayağa kalktı.

Jack onu yatağa taşıdı ve yumuşak, temiz çarşafların üzerine bıraktı. Yatağa gelene kadar Sadie'nin ayakkabıları çıkmıştı fakat bu pek umurunda değildi.

Jack yatağın yanında duruyordu, öyle heybetli öyle altu- niydi ki. Sadie, onun ceketini çıkarıp bir kenara atışını izledi. Jack onun kıyafetlerine gösterdiği özeni kendininkilere gös- termemişti. Yeleğini çıkarmadan önce elinin tersiyle ağzını sildi Jack. Sadie, onun tadını beğenip beğenmediğini merak etti ve bu düşünceyle yeniden tahrik oldu. Yumuşak bir ha- reketle yatakta dizlerinin üzerine yükselip pantolonun üze- rinde duran Jack'in gömleğini çekti.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi gülümseyerek. Ve Jack de izin verdi, ta ki sonunda Sadie'nin önünde çıtır çıtır kalana dek. Jack öyle güzeldi ki. Sadie ellerini gergin karın kasından geniş göğsünde gezdirdi.

"Senin bu kadar tüylü olduğunu hatırlamıyorum," dedi Sadie başparmaklarını onun sert göğüs uçlarında gezdirerek.

"Bunu ilk yaptığımızda göğsümde kıl var mıydı ki?" diye sordu Jack gülümseyerek ve yatağa tırmanırken Sadie'nin dikkatini onun muhteşem kaslı –ve kıllı– göğsüne çekti.

"Sanmıyorum. Ama hoşuma gitti."

"Güzel. Bunları senin için büyüttüm."

"Peki bunu?" Sadie elini onun düz karnından aşağıya kay- dırıp muhteşem penisini kavradı. "Bunu da mı benim için büyüttün?"

Jack ağırlaşmış gözkapaklarının altından Sadie'yi inceli-

yordu. “Sanırım onu sen kendin büyüttün.”

Sadie kıkırdarak aşağıya doğru kaydı ama ona dokunmak yerine yataktan kalkıp masaya doğru gitti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jack.

Sadie ellerinde kaymak tabağı, dudaklarında arsız bir gülümsemeyle geri döndü. “Canım tatlı istedi.”

Jack yastıklara yatıp kollarını başının altına yerleştirdi. Erekte olmuş erkekliği lamba ışığında gururla dimdik duruyordu. “Gel de al.”

Sadie yatağa gelip kaymak tabağını Jack’in kalçalarının yanına koydu ve dirseğinden destek alarak iki parmağıyla tabaktan bolca kaymak aldı. Çok yavaşça Jack’in sertleşmiş erkekliğinin başına kaymağı sürdü. Gözlerini, Jack’in gözlerine dikti ve başını aşağıya eğmeden önce cesur bir bakış attı.

Sadie, Jack’in erkekliğini ağzının derinliklerine alıp dilini ipeksi tende dolaştırarak tatlı kaymağa karışan o tuzlu tadın zevkine vardı. Bunu, onu hissetmeyi ve tadını özlemişti. Jack’in de bundan ne kadar çok zevk aldığını biliyordu. Daha şimdiden onun inlemelerini duyabiliyordu. Dişleriyle özel bölgeyi her sıyrıp geçtiğinde ışık neredeyse sönecek gibi oluyordu. Sadie ona bir göz attığında Jack onu izliyordu. Sadie saçlarını geriye itip öylece tuttu, böylece Jack hissettiklerinin yanında onu izlemenin de zevkine varabilecekti. Jack kalçalarını kaldırdı ve Sadie eliyle erkekliğinin temelini kavrayıp ağzıyla okşarken parmaklarıyla da okşamaya başladı.

“Yüce Tanrım,” diye inliyordu Jack. “Eğer durmazsan boşalacağım.”

Sadie durmak istemiyordu fakat onun yeniden sertleşmesi için birkaç dakika beklemeye sabrı yoktu, bu yüzden ağzını ondan çekip üzerine oturmak için yukarıya çıktı. Erkekliğinin nemli başı onun istekli vajinasına sürterken Jack’in güzel tüylü göğsü duyarlı bir sertlikle onun göğüs uçlarına değiyordu.

Sadie, Jack'in alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru iterken bir şefkat hissiyle de savaşıyordu. "Sana bu şekilde bakmayalı uzun zaman oldu."

"Bu noktadan bakmayı mı söylüyorsun yoksa sana aitmişim gibi her istediğini yapabileceğini mi?"

Sadie gülümsedi. "İkisi de."

Jack de gülümsedi. "Peki ne yapacaksın?"

Sadie hâlâ onun gözlerine bakarak aşağıya uzandı ve penisi doğru noktaya yönlendirdi. Sonra kalçalarını eğdi ve kendini aşağıya itip onu içine aldı. Bir saniye ikisi de nefesini tutmuştu. Sadie, Jack'in üzerinde aşağıya doğru hareket ederken bedenindeki bütün kaslar da titriyordu, ta ki baldırları Jack'in uyluklarına değip bir erkekle bir kadının olması gerektiği gibi bir olana kadar.

Sadie'nin içindeki kaslar da kıvranıyor, hareket etmek istiyordu ama Jack'in elleri onun kalçalarını bulmuş ve Sadie kalkmasın diye sıkıca kavramıştı. Bu yüzden Sadie sarsılıyordu.

Jack başını yastıklara doğru eğerken boyun kasları geri liyordu. Sadie onu öldürecekti. Jack'in yapabildiği tek şey kontrolünü kaybetmeyip aptal bir bakir gibi kendisini sınıntıya sokmamaktı ve Sadie bacaklarının arasındaki o sıcak kaygan mengenesiyle onu kısırlaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Sadie'nin kalçaları Jack'in uyluklarına değerken yumuşak parmakları da göğsüne baskı yapıyordu. Kalçaları yavaşça bir halka çiziyordu ve Jack'i hem istediği hem de istemediği uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Ve sonra Sadie'nin hareketleri hızlanıp nefes alıp veriş i değişti. Jack üzerindeki bedeni hissedebiliyor ve onun y eniden rahatlayacağını biliyordu. Eğer onun için spermlerini boşaltmamaya biraz daha dayanabilirse...

Sadie onun üzerinde titriyordu ve bedeni kendini bıra-

kırken dudaklarından tatlı bir çığlık yükseldi. Bu, Jack'in kararını bozmaya yetmişti. Jack onu sıkıca kavrayarak yukarıya doğru kavis çizip ayaklarını yatağa bastırdı, böylece kendini onun derinliklerine itebiliyordu. Zihninde sonsuza dek sürecekmış gibi görünen düzensiz bir inlemeyle sertçe boşaldı.

Birkaç dakika sonra –ya da ona göre saatler de olabilirdi– Sadie'nin sıcaklığı onu bırakmıştı ve Jack'in yanında adeta bir kedi gibi yatıyordu. Jack bir kolunu ona dolayıp göğsüne doğru çekti. Tanrım, Sadie iyi hissediyordu kendini – sanki güven, umut ve seks kadınsal, güzel bir pakete konulup ona sunulmuştu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Jack. “Ben bunun biraz daha sürmesini istiyordum.”

Sadie ona bakmak için başını kaldırdı. Siyah saçları iç gıcıklayıcı bir halde yüzüne yayılmıştı. Jack'e sanki bir deliymiş gibi ve hayran hayran baktı. “Yalnızca yüzüme baksan bile ben *bean sidhe*¹ gibi bağırırdım. Bu yüzden özür dileme.”

Jack parmaklarını göğsünde duran ele sararak kıkırdadı. Sadie de onun elini sıktı. “Seni özledim Sadiemoon.”

Sadie'nin bakışları bir kez daha onunla buluştu ve Jack orada bir şey gördü... Neredeyse cesaret edemediği bir umut vaat ediyorlardı ona. Ve onu korkutuyorlardı da çünkü Sadie'nin gözlerinin derinliklerinde sırlar da vardı ve onun tanıdığı Sadie ondan hiçbir şeyi saklamazdı.

“Ben de seni özledim,” diye cevap verdi Sadie. Jack onun gözlerinde ne görürse görsün bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu. “Tahmin ettiğinden çok daha fazla.”

“Üzgünüm.”

“Ne için?” Sadie'nin sesi sertti. “Gitmek istediğin için mi? Yoksa şimdi geri geldiğine pişman olduğun için mi?”

“Her şey için,” diye cevap verdi Jack dürüstçe ama ona

1 Banshee, İrlanda dilinde Bean Sidhe (Perilerin Sahibesi) Kelt folklorunda doğaüstü bir yaratık.

hatırlatmadan da edemeyecekti. “Eğer gitme deseydin kalırdım.”

“Biliyorum. Bu yüzden bana kızardın da.”

“Bu, mektupların kesildiği zaman hissettiğim şeyden daha kötü olamazdı.”

Sadie kaşlarını çatarak ona baktı. “Sen yazmayı bıraktıktan sonra bile sana yazdım. Nerede olduğunu bilmiyordum.”

Jack de kaşlarını çatarak ona bakıyordu. “Sadie, geri dönmeyen önce bile sana yazdım ben. Eve geldiğimde mektuplar açılmamış bir şekilde kapının önünde duruyordu.”

Sadie şüpheli bir tavır takındı. “Hiçbirini almadım.”

“Ben de.”

Jack, Sadie’nin buna pek inanmadığını söyleyebilirdi ama sonra gözlerinde bir şey oldu. Adeta Jack onun aklına bir şey geldiği anı gördü. Sadie yeniden ona baktığında gözlerinde acı, pişmanlık ve sanki utanç vardı. “Sanırım ikimiz de yeterince üzüldük, özellikle bize kurulan komplo yüzünden.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sadie bir iç çekti. “Galiba büyükbaban mektuplarımızı alıyordu.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Sen gittikten sonra onu gördüm. Eve geldi.”

Sanki sözler canını yakmış gibi aralarına biraz mesafe koyarak Jack ondan uzaklaştı. “Sen onu gördün ve bana daha yeni söylüyorsun?”

Sadie kızarmış yanaklarıyla başını sallayarak onu onayladı. “Bunun önemli olduğunu düşünmedim ama şimdi öyle olduğunu düşünüyorum.”

Başka biri ve Jack de dahil bunun uydurma olduğunu düşünebilirdi fakat Jack büyükbabasını tanıyordu. Sadie’nin de Jack’in de yolladığı mektuplar büyükbabası yüzünden birbirlerine ulaşmamıştı. Ve artık bunun için yapılacak bir şey yoktu. Öyle görünüyordu ki bunu anlamak ve bu engel yü-

zünden çektikleri acı ve öfke ikisi için de ağır gelmişti. Onca zaman boşa geçmişti. Koskoca bir kayıp vardı.

Bir erkeği bile ağlatmaya yeterdi. “Acıktım,” dedi Jack kısık bir sesle. “Sen?”

Sadie masaya göz attı. “Sanırım geriye çok yiyecek kaldı. Bir tabak hazırlayayım mı?”

Sadie tam yataktan kalkarken Jack sıkıca ona sarıldı ve Sadie soru soran gözlerle ona baktı.

“Peki kaymak?” diye sordu Jack hafiften gülümseyerek. “Hiç kaldı mı?”

Sadie bir bacağına Jack’in üzerine atarken gözleri parılıyordu. “Ben de *tam* bundan bahsediyordum.”

Sadie dudaklarını ona doğru eğerken Jack sırtıyordu. “Neyse ki duvarlar kalın.”

Bölüm 13

Jack uyandığında yatakta yalnızdı. “Sadie?”

“Buradayım.”

Yumuşak yastıklara yaslanarak oturdu ve lambanın ışığına alışana dek gözlerini kırptı. Bu küçük kulübede hiç pencere yoktu –Saint’s Row tamamen gizliydi– ve gece mi gündüz mü, Jack bilmiyordu.

Sadie yemek yedikleri masada oturuyordu. Üzerinde Jack’in gömleği (ona daha çok yakışmıştı) ve elinde çay fincanı vardı. Jack’in fincanı, bir bakışta bunu anlamıştı.

Ah, yüce Tanrım. O, yaşadıkları en güzel gece diye düşünürken Sadie kalkmış geleceği görmek için onun fincanına mı bakıyordu?

Ancak dalga geçmek yerine ona söyleyecek daha iyi bir şeyi vardı. “Fincana bakmak istediğinden emin misin?” diye sordu Jack. “Belki yarın öleceğim.”

“Sen değil,” diye cevap verdi Sadie kaşlarını çatarak. Bakışlarını fincandan kaldırdığında, “En son büyükbabanla ne zaman konuştunuz?” diye sordu.

Jack’in çenesi kasıldı. “Onun için babam ve kardeşim kadar ölü olduğumu söylediği zaman. Neden?”

Sadie fincana baktı yeniden. “Onun iyi olduğunu sanmıyorum. Sanırım kalbi yüzünden.”

Jack homurdandı. “Kalbi yok ki.” Sadie eğlenmişe benziyordu ve Jack de sormadan edemedi. “Ne görüyorsun?”

Sadie dönüp fincanı masaya koydu. Bu hareket gömleğin eteğinin onun uzun yuvarlak kalçalarından yukarıya kaymasını sağlamıştı. Jack bu manzara karşısında aletinin hemen erekte olduğunu söylemek istiyordu.

“Onun öldüğünü görüyorum,” diye cevap verdi Sadie dalgın bir tavırla. “Senin kollarında.”

Jack örtünün üzerinden kollarını bacaklarına dolayarak oturdu. “Böyle bir şey asla olmayacak.”

“Çünkü ben yapraklarda geleceği göremem.” Sadie’nin sözlerinin sertliği Jack’in kaşlarının yukarıya kalkmasını sağladı. Bir eleştirisi yüzünden sinirler etkilenmişti. Gelecekte bir şey söylememek için zihnine bir not düştü Jack.

“Çünkü öbür dünyayı boylamadan önce ya da boyladıktan sonra onu görmeye hiç mi hiç niyetim yok.”

“Ama yapmak zorundasın,” diye ısrar etti Sadie. “Bir mirasın var.”

“Mirasımın içine tüküreyim.”

“Ciddi olamazsın.”

“Yapacağımı biliyorsun,” diye ısrar etti Jack kesin bir sesle. “Ben artık Jack Friday’im. İhtiyarın Jack Farrington’ı yasal olarak ölü göstermesine ve mirasın kuzenim Patrick’e kalmasına izin veririm.”

Tuhaf bir gülümseme Sadie’nin dudaklarında belirdi. “Bunu gerçekten yapar mısın?”

Jack omuz silkti. “İhtiyar bunu çoktan yapmadıysa şaşırıyorum.”

Sadie düşünüyor gibi görünüyordu –neden, Jack’in hiçbir fikri yoktu– ve bunu beğendiğini anladı. Yavaşça oturduğu sandalyeden kalktı ve yatağa doğru geldi. Gömlek omuzla-

rından kayıp nazikçe halının üzerine düştü ve onu tamamen çıplak bıraktı.

Çok güzel bir vücudu vardı – dolgun göğüsleri, ince beli ve geniş kalçaları. Kol ve bacakları uzun, esnek ve güçlüydü. Ve elbette, bacaklarının arasında küçük bir cennet barınıyordu. Ama onu ambalajlı bir güzellik abidesi gibi götürken Jack'i çeken büyülmü bir yan da vardı onda. Onu ilk gördüğü anda Sadie'nin onun hayatının bir parçası olacağını ve evlendikleri zaman bunun sonsuza dek süreceğini biliyordu. Bunu artık kabul ediyordu. Asıl soru şuydu, peki ya Sadie ne düşünüyordu?

Jack'in bunu ona sormaya fırsatı yoktu ve Sadie onun yanına yatağa geldiğinde birlikte geçirecekleri zamanın tadını çıkarmak, daha ne kadar zamanı birlikte geçireceklerini merak etmekten çok daha önemliydi.

Şafaktan hemen önce aşk yuvalarından ayrılıp saygın evlerine geri dönmeyi başarabildiler. Sadie araçtan ayrılmadan önce Jack, onun gözlerini yaşartacak bir öpücük verdi.

“Seni bir daha ne zaman görebilirim?” diye sordu Jack dudaklarına doğru, yüzünü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yanaklarını okşayarak.

Bu gerçekten oluyor muydu? Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Neden kavga etmemişlerdi? Ayrı kaldıkları zamanlarının bir kısmını kolaylıkla tartışabilmişlerdi fakat sakındıkları şeyler de vardı. Jack, Sadie'ye hiç sevgilisi olup olmadığını sormamıştı ve Sadie de ona. Kabul etmek ya da duymak istemeyecek şeyleri olduğunu anlamışa ve bunları paylaşmama kararı vermişe benziyorlardı. Sadie onun yaptıklarıyla ilgilenmiyordu. O sadece ileride ne olacağıyla ilgileniyor ve geçmişini ardında bırakıyordu. Belki Jack de öyleydi. Tanrım, Sadie böyle olmasını umut ediyordu.

“Bu gece,” diye cevap verdi Sadie. “Vienne’i görüp dük-kândaki çalışanlara bakmak zorundayım ama akşam boşum.”

“Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bütün Londra’nın sana kur yaptığını bilmesini istiyorum.”

Sadie kıkırdadı. “Kur yapmak için biraz geç değil mi? İlk tanıştığımızda bile bana kur yapmadın.”

Jack, alnına hafif bir öpücük kondurdu. “Aniden birlikte olmak biraz tuhaf görünecek, özellikle skandal müzayededen sonra.”

Sadie cevap vermek için ağzını açtığında Jack onun sözü-nü kesti.

“Jack Friday, Sadie Moon ile flört etmeyi çok istiyor.”

“Tamam,” diye kabul etti Sadie, mutluluktan kızarmıştı. “Ama bana çiçek aldınız diye sizin yatağınıza geleceğimi san-mayın.”

Jack’in gözlerinin köşeleri kırışmıştı. Sadie’nin bu kırışık-lıkları öpmek istemesi ne kadar komikti? “Kendinizi benim yatağında bulacaksınız çünkü ait olduğunuz yer orası.”

“Evet, *efendim*,” diye cevap verdi Sadie nefesi kesilerek, Jack dudaklarıyla bir kez daha onun dudaklarını kavramadan önce.

Dakikalar sonra Jack öpmeyi bırakıp gözlerinde hüznle ona baktı. “Gitsen iyi olur. Güneş yükseliyor ve komşuları-nın senin hakkında dedikodu yapmasını istemiyorum.”

Sadie bir kez daha öpüşebilirdi ama istemeyerek de olsa onun –yeniden– haklı olduğunu kabul edip Saint’s Row’da bir akşam yemeği ve daha sonrasında kulübün bahçesinde buluşma sözüyle arabadan ayrıldı. Jack, Sadie eve girdikten sonra bile onu ısıtan sıcak bir bakışla teklifi kabul etti.

Sadie merdivenleri çıkıp odasına yönelirken, “Akşamın güzel miydi?” diye sordu tanıdık bir ses.

Sadie omuzlarını düşürerek yatak odasının kapısına yasla-nan Indara ile yüzleşmek için arkasını döndü. “Gerçeği söy-lemek gerekirse, evet.”

Ev arkadaşı beyaz dişleri parıldayarak gülümsedi. “Mükemmel. Elbiseni çıkarmak için yardım ister misin?”

Sadie gözlerini devirdi. Arkadaşının onu acımasızca sorgulayacağını biliyordu fakat elbiseyi tek başına çıkarmasının imkânı yoktu ve Petra’yı uyandırıp diğer hizmetçilerinin de eve geç geldiğini öğrenmelerini istemiyordu.

Indara onun cevabını beklemeden geceliği ve üzerinde sabahlığı (her ikisi de parlak kırmızıydı) ile hemen ona doğru koşup Sadie’yle birlikte odaya girdi.

Aniden yorgun düşen Sadie, eşyalarını makyaj masasının önündeki pufa koyup ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarttı. Sonra halının ortasında durup Indara’nın elbiseyi çözmesine izin verdi.

“Evet,” diye başladı arkadaşı. “Nereye gittiniz?”

“Saint’s Row’a. Onda özel kulübelerden birinin anahtarı vardı.”

Indara heyecanla çekiştirirken korsajı onu sıkıyordu. “Vienne’in aşk mağaralarından birinin mi? Neye benziyor?”

Sadie bu ifadeye kıkırdadığından hemen cevap veremedi. “Sevimli, elbette. Rahat. Karanlık. Çok cazibeli. Ben...” Ee, kendini şu an adeta bir aptal gibi hissediyordu. “Sanki Jack ile ben dünyadaki tek insanmışız gibi hissettim.”

“Hissetmen gereken de bu.” Arkadaşının sesi Sadie’nin susmasını sağlamıştı. Indara’da bir hüznün vardı. Pişmanlık? Indara’yı tanıdığı onca yıl boyunca hiçbir erkeğin ilgisinden hoşlanmadığı aklına gelmişti Sadie’nin. Birçok erkek denemişti ama Indara onları reddetmişti hep. Kesinlikle erkekleri beğeniyordu fakat neden kendini uzak tutup yalnız kalıyordu?

“Bir gün sen de birini bulacaksın,” dedi Sadie, arkadaşlık sınırını aşmamayı umut ederek.

Indara’nın hızlı parmakları Sadie’nin sırtının ortasında kalmışlardı. “Ben zaten buldum. Sadece o beni bulmadı.”

“Kim-?”

Indara düğmeleri çözmeye devam ederek onun sorusunu yarıda kesti. “Önemli değil.”

Sadie bu sesi tanıyordu. Arkadaşı çoğunlukla böyle konuşmazdı ama sohbetin sonu olduğunun bir işaretiydi. Fakat Sadie ona hatırlatmaktan kendini alamadı. “Ben sana anlat-tım ama.”

Egzotik kadın bir kakhaha attı. “Eğer istemeseydin anlat-mazdın. Senin de sırların var arkadaşım. Benimkiler de bana kalsın.”

Sadie konuyu daha uzatmadı. Jack ile geçmişini, hatta bir süre onun büyükbabasının yanında kaldığını bile bir gece Indara’ya anlatmıştı. Ama bebekten bahsetmemişti. Bu onun özel acısıydı ve kimseyle paylaşmak istemiyordu. Bunun ye-rine arkadaşına yaşlı kontun hastalığı süresince ona yardım ettiğini söylemişti. Günün doğan ilk ışıklarıyla çok şey pay-laştığı için de pişman olmuştu.

“Hatırladığın kadarıyla iyi miydi?” diye sordu Indara, son düğmeyi de çözerken.

Sadie ona gülümsemek için başını yana eğdi. “Sır.”

Indara sadece gülümsedi, yüzünde pişmanlık bile yoktu. “Benim halkım *Kama Sutra*²’yı yazmış. Fiziksel zevk sır de-ğildir. Bu kutlanmalıdır.”

Bu düşünceye katılmayacak birçok İngiliz erkeği ve kadı-nı vardı ama Sadie kültürel farklılıkları savunurdu. “Daha da iyiydi,” diye cevap verdi. “Çok iyiydi.”

Arkadaşı memnun görünüyordu. “Bu iyiye işaret diye dü-şünüyorum.”

Sadie elbiseden çıkıp önüne döndü, böylece Indara korse-sini çıkarmaya başladı. “Ben de öyle umuyorum.”

“Büyükbabasından bahsettin mi?”

Indara’ya anlattıklarının hepsinin onu adeta kıcıncıdan ısır-mak için geri geleceklerini biliyordu. “Anlatamadım.”

2 Kama Sutra, gelişmiş Hint cinsellik kültürünün en eski yazılı kaynağıdır.

“Sadie.”

“İhtiyarın umursayacağını sanmıyor. Ben de aldığım son mektupla bunu sanmıyorum.” Korseyi alıp onu da makyaj masasının oradaki pufa koymaya gitti. Bir ayağını pufa dayayıp çoraplarını çıkarmaya koyuldu.

Ancak Indara konunun değişmesine izin vermiyordu. “Ama ya umursuyorsa? Ya Kont, Londra’ya gelip onu çağırmanın sen olduğunu Jack’e söylerse?”

“Böyle bir şeyi olursa o zaman köprüleri yakarım.”

Indara başını iki yana sallayınca siyah bukleleri yeni doğan gün ışıyla parıldadı. “Bence sen Bay Friday’in –adı her neyse– çok istese bile ailesiyle asla barışmayacağını umut ediyorsun.”

“Elbette böyle bir şeyi istemiyorum!” Ama bu pek samimi gelmedi, kendisine bile.

Indara ona baktı, gözlerinde yargılama yoktu, sadece sempati belki biraz da acıma vardı. “Jack’i geri istiyorsun ama o sadece şimdiki sosyal konumunda kalırsa. Ya Tanrı ona yardım eder de görevini yapmaya karar verip mirasını kabul ederse? O zaman onu istemeyeceksin, değil mi?”

“O beni istemez,” diye cevap verdi Sadie. “Bir kont için yeterli değilim.”

“Bir kez onun için yeterli oldun. Şimdi de yeterlisin. Senin kocan bir züppe değil Sadie. Züppe olan sensin.”

“Sen çıldırmışsın!”

“Belki ama seni tanıyorum. Ve aristokrasiyi sevmemenin nedeninin iğrenmeden değil, korkudan kaynaklandığını biliyorum. Bu kont bozuntusu büyükbaba sana ne dedi? Onun evladı için iyi olmadığını mı? Onun hayatını mahvettiğini mi? Ve sonra kocan kaçtı ve büyükbabanın haklı olduğunu düşündün. Onu elinde tutacak kadar yeterli değildin. Onun hayatını mahvettin ve bu süreçte tek başına kaldın. İnandığın bu değil mi?”

Sadie çoraplarını bir top yapıp kenara fırlattı. “Kesinlikle değil!” Ama bu sözleri söylemesine rağmen onların geçerliliğinden de şüphe etmek zorundaydı. Genç bir kızken Jack’in ailesi tarafından nasıl korkutulduğunu hatırlıyordu. Şimdi bile ona fallarını baktıran büyük hanımlar tarafından korkutuluyordu. Onlar tarafından nasıl küçümsendiğini hatırlamasına gerek yoktu.

Indara onu izlerken dikkat çekici yüzünde bir merhamet vardı. Sadie bu yüzden ona vurabilirdi. “Bana bu şekilde bakma Dara. Ben ne yaptığımı biliyorum.”

“Evet,” diye onayladı arkadaşı. “Ben de bundan korkuyorum. Kendini ne tür bir olaya sürüklediğini gerçekten bildiğine inanıyorum.”

Sadie homurdandı ama onun kabalığı Indara’nın düşüncesine engel değildi. “Gerçek aşkın için sana ikinci bir şans verildi. Çok azımıza bir şans veriliyor genelde. Eğer sen bunu mahvedersen, düşündüğünden de büyük bir aptalmışsın demektir. Bu sefer seni terk ederse bu senin suçun olacaktır.”

Arkadaşı adeta bir kraliçenin umursamazlığıyla odadan çıkarken, Sadie buruşmuş, hassas, yapış yapış kombinezonun içinde afacan bir çocuk gibi durmuş, şaşkın şaşkın bakıyordu. Indara asla başkalarına statü olarak onun altındaymış gibi hissettirmesine izin vermezdi. Indara herkese aynı gözle bakar ve çenesini hep dik tutardı – sanki üst sınıftaki herhangi bir erkek ya da kadın aynı haklara sahipmiş gibi. Ve Sadie bazen onun toy olduğunu düşünmesine rağmen bu güvenine hayrandı.

Elbette Indara, Kont Garret ile asla yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Adam, Sadie’nin güvenini birden çok kırmıştı. Onun evinde kaldığı onca zaman ona nazik davranmıştı fakat onun ve Jack’in birbirine uymadığını söylemek için de fırsatları kaçırmamıştı. Ve Sadie’yle Jack’in birbirlerine yaz-

dıkları mektupların ulaşmasını engellemiştir, Sadie bunu düşünüyor, hayır hayır, *inanıyordu*. Aslında kendi dahil herkes bunun gerçek olamayacak bir hayal ürünü olduğuna inanırdı ama Sadie, Kont'un kurabileceği tuzakları hafife almıyordu. Keşke ona Jack'ten bahsetmeseydi.

Bu düşünceyle fazlasıyla zihnini meşgul eden Sadie, saçını açmadan yatağa yattı. Çok yorgundu ve bolca uyumak istiyordu çünkü Jack bütün gece onu uyutmamıştı. Kesinlikle bundan şikâyetçi değildi ancak bu geceyi de onunla geçirmek istiyorsa, biraz dinlenmeliydi. Cemiyet onun nasıl yorgun görüldüğüyle uğraşmazdı. Ama şüphesiz bu aristokratik kadınlar gözlerinin altında torbalar oluşursa söyleyecek *bir şey* bulurlardı.

Söyleyebilecekleri şeyler onu kızdırabilirdi, bu yüzden düşüncelerini Jack'e ve birlikte geçirdikleri hoş geceye yöneltti.

Evet, kendini yastığa bırakırken yüzünde yeniden memnun bir gülümseme belirdi. Bu hatırladığından da daha iyiydi. Eğer böyle devam ederse, Tanrı yardımcısı olsun, bu düşünceden kurtulamazdı.

Ama uykuya çekilirken cinsel görüntüler zihninde dönüp duruyordu. Bütün bu tabloda ters giden bir şeyin olduğunu hatırlamaktan kendini alamadı, sanki asıl parçası olmak yerine sadece onun yer aldığı bir oyun ya da hikâyeydi. Sanki bunun gerçek olduğuna –onun gerçeği– inanamıyordu.

Belki de bunun nedeni umutlarına rağmen Jack'in fincanında gördüklerini bilmesiydi. Ve Sadie o fincanda kendini görmemiştir.

Jack, Barrington'da en sevdiği masasında oturmuş, sert kahvesini içerken iş yazışmalarını okuyordu. O sırada kar-

şısında bir gölge belirdi. Biraz daha kahve getirmeyi öneren garsonu görmeyi umarak bakışlarını kaldırdı ve karşısında Leydi Gosling'i görünce şaşırdı.

Etkileyici bir şekilde giyinmiş bir kadın, öğlen vaktinde gizlice ona yanaşıp adeta yaralı bir ava atılmayı bekleyen bir köpekbalığı gibi gülerse, her adamın yapacağı gibi o da hemen kendini savunmaya hazırlayacaktı.

"Bu ne sürpriz," dedi gülmeye çalışarak. Çok tuhaftı ama birkaç gün öncesine kadar bu kadını karıncalanan bir penis ve açık kollarla karşılardı. Şimdi ise kendini tamamen huzursuz hissediyordu.

Leydi iyi alınmış bir kaşını kaldırdı. "Oturmam için yer gösterseniz daha iyi olur belki?"

Hayır, hiç de iyi olmazdı. "Elbette." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti Jack. "Oturun lütfen."

Elbette kadın çok zarıftı, ama yüzünde hâlâ köpekbalığı gülümsemesi vardı. Bu Jack'i huzursuz ediyordu. Bu ruju hemen suratından silmek istiyordu. Adeta bir saldırgan ya da zorba gibi davranma hissi de hiç hoşuna gitmemişti. Büyük-babasının dünyasındaki rahatlığı kaybettiğinden, çok fazla tecrübe ettiği bir histi bu ama her seferinde olayı başından savmış ve genelde kazanan olmuştu.

"Bir randevumuz mu vardı?" diye sordu, asıl konuya girmesini ve ardından gitmesini isteyerek. Eğer biri Sadie ile onu gördüğünü söylerse tamamen biterdi.

Leydinin kendini beğenmiş gülümsemesi derinleşmişti. "Bana bir içecek ikram etmeyecek misiniz?"

Jack ağzını hayır demek için açmıştı ki tam o sırada garson göründü ve bir şey isteyip istemediğini sordu ve lanet olası şımarık kadın da bir fincan kahve istedi.

Garson gittiğinde, "Kahveyi çok severim," dedi Leydi Gosling. "Tam yoğun bir erkek içeceği. Siz de öyle düşünüyor musunuz?"

Jack başını yana eğdi. “Ben bir kahve için bu kadar çok düşünmem.”

Leydi Gosling kıkırdadı – çok sinir edici bir sestti. “Hayır, elbette düşünmezsiniz. Siz erkekler her zaman birçok şeyi zihinlerinizde tutarken, biz kadınlar kendimizi eğlendirmek için yalnız bırakılırız.”

Jack gözlerini devirmeyi ne kadar çok istese de kendini ona bakmaya mecbur etti. “Sizin gibi bir bayan kendini eğlendirmede uzman olmalı.”

Kadının bakışları onun gözlerine kilitliydi ve Jack bu gözlerde ufacık da olsa sıcaklık görmüyordu. “Gerçekten, eğlenme konusunda uzman olduğum söylenir. Eğlenmek için neleri kendime saklıyorum bir bilerseniz.”

“Bu eğlenceli şeyleri paylaşırs mısınız?” Diğer bir ifadeyle, *ya aklındakileri söyle ya da defol git.*

“Elbette. Bunları kendime saklamak tamamen bencillik olur, değil mi?”

“Çok zekisiniz. Neredeyse azizliğe erişeceksiniz?”

Leydi başını iki yana salladı. Başında minyatür bir şapka vardı. Sadie’nin şapkalarından biri böyle zavallı bir şapkayı rahatça yiyebilirdi. “Ah hayır, Bay Friday. Asla.”

Garson, kadının kahvesini getirdiği için Jack hemen cevap verememişti. Bir kadınla yapılan akıllıca ve imalı sohbetleri çoğunlukla heyecan verici bulurdu ama geçen gecedan ve Sadie’nin samimi (ve tahrik edici) konuşma tarzından sonra bu konuşmadan sıkılmıştı.

Leydi kahvesine şeker, sonra da krema koyarken, Jack çenesini sıkarak onu izliyordu. Kral’ın Tiyatrosu’nda çalışan herhangi bir oyuncuya layık, uzayan bir sahneydi bu. Sonra fincanı iki eliyle dudaklarına götürüp çok küçük gülünç bir yudum aldı. Dudağının değdiği yerde hafif kırmızımsı bir leke kalmıştı.

“Hmm. Enfes.”

“Tazelenmesini ister misiniz?” diye sordu Jack kemik kadar kuru bir şekilde. “Neredeyse bitirdiniz de.”

Başka bir kıkırdama daha – bu seferki diğerine göre daha zorakiydi. “Ah, Bay Friday! Ne kadar tuhafsiniz.”

Bu kadarı yeterliydi. Jack meşgul bir adamdı ve bu akşam Sadie ile buluşmadan önce yapacak bir sürü işi vardı. Hem Leydi Gosling’in hem de oynadığı oyununun onu karısından alıkoymasına izin vermeyecekti.

“Aslında şu an çok meşgulüm. Şefin mükemmel kahvesinden ziyade başka bir sebepten ötürü burada olduğunuzu sanıyorum?”

Koyu yeşil gözler adeta bir kedinin fareyi gözüne kestirmesi gibi kısıldı. “Aynı zamanda kabasınız.”

“Kaba olan kişi randevusu olmadan gelip kendine bir dinleyici umandır. Ben ise, Leydi Gosling, tamamen sabırsız biriyim.” Normalde bir hanımla bu şekilde konuşmazdı ama kime kibar davranacaktı ki? Leydi Gosling bir hanımefendiye hiç benzemiyordu. “Neden bana istediğinizi hemen söylemiyorsunuz da ben de hayır diyeyim?”

“Bana hayır demeyeceksiniz,” diye cevap verdi kadın, cazibeli kısık bir sesle.

“Kendinizden çok eminsiniz.” Leydi Gosling ona altın yumurtlayan kaz bile verse Jack hayır diyecekti.

“Ah, öyleyim Bay Friday.” Kollarını dolayıp masaya yaslanıp iyice yanaştı, bir kez daha dudaklarında köpekbalığı gülümsemesi belirdi. “Yoksa Bay Farrington mu demeliyim?”

Bölüm 14

Bir an Jack'in tüm bedeni kilitlenmiş gibi göründü. Şaşkınlığının yüzüne yansımamasında çok dikkatliydi. Masanın karşısına uzanıp kadının boğazını sıkmama konusunda ise neredeyse dikkatliydi.

“Bu adı bilmiyorum,” diye cevap verdi Jack rahat bir ifadeyle. “Beni birisiyle karıştırıyor olmalısınız.”

Leydi Gosling fincanından yine çok küçük bir yudum aldı. “Jack Farrington, Russell Caddesi'nde çay yapraklarından fal bakıp oturumlar düzenleyen karısı *Sadie* ile yaşayan bir düzenbaz.” Kirpiklerini kırpıştırarak yüzüne sahte bir gülümseme takındı. “Bu size tanıdık geldi mi?”

“Hayır, ama kulağa bir romandan kesitmiş gibi geliyor. Devam edin.”

Jack'in rahatça konuşmasına Leydi Gosling bozulmuş gibiydi – dudakları gergindi. Kadın ne bekliyordu ki? Bu küçük bilgiyi ona söyleyince Jack'in hemen onun merhametine sığınacağını mı? Bunun için daha çok erkendi ve Jack kadının daha ne kadar şey bildiğini öğrenmeliydi. Leydi Gosling

onun adını biliyordu fakat kim olduğunu biliyor muydu?

“Fal bakan Bayan Farrington’a sahtekâr diyen biriyle biraz sorun yaşanır ve ondan kısa süre sonra Jack ortadan kaybolur ve zavallı küçük karısını kendi kaderine bırakır. Sonra bir süreligine karısı da ortadan kaybolur. Birkaç sene sonra Sadie Moon, Londra’ya gelir ve kendini çay falcısı olarak ilan eder. Üst sınıflardan birçok müşteri kazanır. Birçoğunun Jack ve Sadie Farrington’ı duyduğundan şüpheliyim ama hikâyeyi ilginç bulacakları konusunda şüphem yok.”

Jack başını yana eğip dirseğini masaya dayarken şakağını da bir parmağına dayadı. Keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “Neyi ilginç buldum biliyor musunuz?”

“Neyi?”

“Sizin gibi bir *leydi*... Russell Caddesi’nde olanları biliyor? Orası Covent Garden’ın yakınlarındaydı, değil mi?” Bu blöf gibi bir şeydi ama kadının biraz büzüldüğünü görmeye değdi. “Siz oraya kendiniz gitmediniz herhalde?”

Leydi Gosling cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Yüzündeki bakıştan bunu yaptığı belliydi ve Jack şimdi şunu da biliyordu – kadın olmaya çalıştığı gibi bir değildi hiç.

“Tam olarak buraya beni neyle suçlamaya geldiniz? Öyle görünüyor ki Bayan Moon’un yaptığı en kötü şey adını değiştirmek, eğer gerçekten bir Farrington ise.” Leydi Gosling cevap vermeyince Jack konuşmasına devam etti. “Eğer bu çıkarıcı hikâyenin devamı yoksa leydim, lütfen benim kusura bakmayın çünkü yapacak işlerim var.”

Leydi Gosling onu boğmak istiyormuş gibi bakıyordu. Jack onu nasıl çekici bulabilirdi ki? Hudson Körfezi kışı – kendisi yaşamıştı– gibi soğuk ve sertti. Fakat gözlerinde onu şaşırtan bir çaresizlik de vardı. “Sadie Farrington’ın tarifine uyan bir kadın, pazar sabahı Russell Caddesi’nde görülmüş, bir zamanlar onun ve kocasının kiraladığı bir evin yakınında.”

Jack omuz silkti. İfadesinin değişmemesinde dikkatliydi yine. “Öyle mi?”

“Bu binayı aldığınızı öğrenmeye çok istekliydim Bay Friday. Ve dün sizin de orada olduğunuza inanıyorum. Değil miydiniz?”

Jack artık bu oyundan sıkılmıştı. “Aklınızdakini açıkça söyleyin Leydi Gosling, ben sizi sokağa atmadan önce.”

Bir an kadının yüzünde gerçek bir korku ifadesi belirdi. “Ve bütün Londra’nın gerçek kimliğinizi öğrenme ihtimalini de riske atıyorsunuz?”

Jack güç dengesinin biraz kendi tarafında olduğunu hissederek öne eğildi. Kimliğini halkın öğrenmesinden ziyade olabilecek daha kötü şeyler vardı ve bunu fark etmek onu şaşırttı.

“Bu ithamların, dedikodudan ya da söylentiden farklı olduğunu gösterecek bir kanıtınız var mı elinizde?” Kadın cevap vermeyince küstahlığı daha da artmıştı. “Tam da düşündüğüm gibi.” Mektup yığınlarından bir zarfı aldı ve dikkatini ona verdi.

“Bunu kanıtlamaya ihtiyacım yok,” diye cevabı yapıştırdı Leydi Gosling masaya eğilerek. “Yapmam gereken tek şey, doğru kişilere sahtekârlık yüzünden Sadie Moon hakkında soruşturma yapıldığını söylemek ve tabii ondan sonra onun küçük sevimli ününün başından aşağıya çöküşünü izlemek.”

İşte bu, halkın onun gerçek kimliğini öğrenmesinden çok daha kötüydü. Jack hayatında hiçbir zaman şu an istediği kadar bir kadına şiddet uygulamak istememişti. Bir dakika, hayatında hiçbir zaman şu an istediği kadar *hiç kimseye* şiddet uygulamak istememişti. “Ne istiyorsunuz?”

Leydi Gosling gülümsedi. “Ah-ha! Siz ikiniz müzayedede gecesinde barıştınız mı? Ayrılmış âşıkları bekleyen mutlu bir son mu var? Onunla bir saat için bin pound verdiğinizde ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum.”

Jack akılsızlığı yüzünden sırrını ortaya çıkarmışa benziyordu ancak şimdi bile bundan pişmanlık duymuyordu çünkü bu Sadie ile onu bir araya getirmişti. “Düşündüğünüz fiyatyı söyleyin bayan, yoksa bu görüşme burada biter. Hemen.”

Leydi Gosling dudaklarını büktü. “Rahatlayın Bay Friday. Ne sizi ne de Bayan Moon’u mahvetmek istiyorum. Şahsen onun zeki bir sanatçı olduğunu düşünüyorum. İstedğim tek şey sizin yardımınız.”

“Ne tür bir yardım?”

“Yüz bin pound ve New York’a iki kişilik bilet.”

Jack kaşlarını kaldırdı. “Bu kadar çok istemiyorsunuz, değil mi?”

“Mali durumunuzu araştırdım. Bunu karşılayabilirsiniz.”

Araştırdığına dair Jack’in şüphesi yoktu, *kurnaz kaltak*. “Ama ben ödemek istiyor muyum?”

“Sırlarınızı –ve Sadie’ninkileri– gizlemek için küçük bir miktar.”

Leydi Gosling onu sıkıştırmıştı. “Peki ne yapmaya çalıştığınızı eşinize söylememi ne engelleyecek? Duyduğuma göre biraz ters biriymiş.”

Jack bunu hayal etmemişti; kadının rengi atmıştı. Neyse ki yemek salonu boştu. Yoksa ikisi meraklıların dikkatini oldukça çekerdi.

“Siz onurlu bir adamsınız,” diye cevap verdi Leydi Gosling, sesinde bir belirsizlik vardı. “Bunu yapmazsınız.”

Jack buna neredeyse kahkaha attı, hem kadının bunu söyleme cüretine hem de inanmaktaki saflığına. “Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok.”

“Değer verdiklerinizi korursunuz.”

Jack çenesini kaşıdı. “Siz bu listede yoksunuz.”

“Ama Sadie Moon var.” Biraz daha yanaştı. Eğer Jack iste-se kadını boğazından yakalayabilirdi.

“Bana istediğimi verin, ben de gideyim. Hiç kimse sizin

sırlarınızı ya da onunkileri öğrenmesin.”

Leydi Gosling, Jack’i hayalarından yakalamıştı ve bunun farkındaydı. Jack hakkında istediğini söyleyebilirdi kadın. Jack bunu umursamazdı ama Sadie... Sadie’nin başarmak için uğraştığı şeyleri kaybetmesinin sebebi olmaktansa ihtiyarla yüzleşmeyi tercih ederdi. Çay yapraklarına karşı olan düşünceleri umurunda değildi, böyle aptal bir skandal yüzünden Sadie’nin dükkânını kaybetmesini görmek hoşuna gitmezdi. Sadie işini seviyordu ve işinin ondan alınmasının bir parçası olmayı reddediyordu Jack.

Yetkililere gidebilirdi fakat bu da istemediği ilgiyi getirirdi. Bu durumda olmaktan nefret ediyordu ama burada olması da kendi hatasıydı.

“Parayı ayarlamam için birkaç güne ihtiyacım var,” diye mırıldandı, tiksintiyle aşağıya bir göz atarak.

“Elbette.” Leydi Gosling uçarı bir sesle konuşuyordu. “Perşembe günü görüşelim mi?”

Jack başıyla onu onayladı. “İyi.”

Ve sonra Leydi Gosling en lanet şeyi yaptı. Masanın diğer tarafına uzanıp elini Jack’in koluna koydu ve sıktı. “Teşekkürler.”

Kadının yapmaya niyetli olduğu kaçıışı önlemek için elini bu elin üzerine koydu Jack. Kadın ayağa kalkmaya başlamıştı ki yeniden oturmak zorunda kaldı. Jack soğuk bakışlarına ona dikerken kadının gözleri korkuyla büyümüştü. “Ertesi gün gemiye binip gitmeni istiyorum, yoksa bu durumu hem kocana hem de Londra Emniyet Müdürlüğü’ne anlatmak zorunda kalırsın.”

Leydi Gosling zorla yutkundu ama gözlerini kaçırmadı. “Anlaştık.”

“Güzel, şimdi otelimden defol git.”

Bunu ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Onu bıraktığı an kadın ayağa kalktı ve hemen çıkışa yöneldi. Jack birisi izler diye dikkatini yeniden mektuplarına verdi.

Üç günde yüz bin pound bulacaktı. Bu sorun değildi. Bu parayı elde etmek için zaman oldukça yeterliydi. Sorun, Leydi Gosling'in Londra'dan kaçacak kadar çaresiz olduğunun nedenini bu süre içerisinde öğrenebilmektir. Belki biraz da zorlaması gerekecekti.

★★★

“Bu renkleri yalnızca sen kendine yakıştırırsın.”

Sadie, Vienne'in sesine doğru döndü. Saint's Row'un karpılarından daha yeni girmişti. “Ah, teşekkürler madam. Bu akşam çok hoş görünüyorsun.”

Vienne, açık tenini adeta bir inci gibi pürüzsüz ve parlak gösteren altın rengi işlemeli, krem rengi bir elbise giymişti. Sadie, arkadaşının zarafetinin aksine, mandalina renginde bir jüpon ve üzerine çürük menekşe renginde bir elbise giymişti. Ama koyu mor ona çok yakışıyor ve gözlerindeki yeşili belirginleştiriyordu.

“Bu gece seni göreceğimi sanmıyordum,” dedi Vienne. “Dans haricinde hiç özel bir şey yok. Ama Ryeton ve Düşes burada. Bu da iş için oldukça iyi. Ve Lillie Langtry'ın ortaya çıkmayı planladığı söyleniyor ama buna ancak gördüğümde inanırım.”

Bir misafir kapıdan dışarıya çıkınca akortsuz müzik ve konuşmalar büyük balo salonundan dışarı sızdı. Sadie etkilendiğine bir kaşını kaldırdı. “Kulağa izdiham varmış gibi geliyor.”

Fransız kadın ince omzunu silkti. “Parlamento oturumu için artık geç ve insanlar da sıkıldı. Birçoğu çoktan kasabayı terk etti. Katılacakları çok balo ve şölen olmadığı için buraya geliyorlar. Yakında işler de azalır ama umurumda değil. Zamanımı harcayacak başka şeyler de bulurum ben.”

Elbette büyük alışveriş merkezi planlarından bahsediyor-

du. Sadie bütün bu yatırımı oldukça heyecan verici buluyordu. Ortağı Trystan Kane sayesinde Jack'in de bu işin içinde olduğunu biliyordu fakat yatırımda ne kadar payı olduğunu Jack'e sormamıştı. Tanrım, kaç tane işe yatırım yapıyordu ya da kaç tanesi onundu, hiç bilmiyordu Sadie. Eğer gerçekten barışırlarsa bu sorması gereken bir soru değil miydi? Elbette öyleydi ve soracaktı da. Jack onun fallarına inanmaya başladı-ğı zaman. O zamana dek bunu yapmayacaktı.

Belki yersiz de olsa Sadie için kırıcı ve sıkıcıydı ama gerçektir. Jack'i istiyordu ve onun şimdiki hali gibi sessizleşiyordu. Hâlâ o çocuğa âşıktı ama ona inanmayan –hayır– onun kabiliyetlerine inanmayan bir adamla nasıl bir gelecek düşünebilirdi ki? Yapamazdı. Yapmayacaktı. Bu nahoş düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve başını Vienne'e doğru çevirdiğinde onun dikkatlice kendisini izlediğini gördü.

“Ben de sana seni buraya getiren sebebi soracaktım,” dedi kızıl saçlı arkadaşı hoşnutsuz bir tavırla, “ama sanırım cevap da daha yeni içeri girdi.”

Sadie, bu soğuk mavi bakışları takip edince kalbini yerinden çıkartacak manzarayla karşılaştı. Jack. Archer Kane eşliğinde balo salonuna daha yeni geliyordu ve Sadie, Londra'da Lord Archer'ın siyah saçlarını ve keskin mavi gözlerini tercih edecek kadınların olduğunu biliyordu fakat kendi gözleri onun esmer altuni rengindeki Jack'indeydi. Omuzları siyah ceketinde öyle geniş görünüyordu ki. Koyu kırmızı yeleği dikkatleri güçlü göğsüne ve dar beline çekiyordu, özellikle ceketini yana açıp arkadaşına bir şey anlatırken yumruğunu bir kalçasına dayarken.

“Tanrı aşkına,” dedi Vienne'in öfkeli sesi, “bakışlarını düzelt ve dilini içeri sok kadın. Ciğer görmüş kedi gibisin.”

Sadie irkilip öfkeyle arkadaşına döndü. “Hayır, değilim!”

Vienne sadece başını iki yana salladı ve hoşlanmamış bir tavırla ona baktı. “Bu tarafa bakıyor.”

Jack gerçekten ona bakıyordu ve Sadie sevinçten kızarmıştı. Bu akşam “flörtleşmelerini” göz önüne sermeye başlayacaklarını hatırlayarak başıyla ona selam verdi. Jack de yayvan bir gülümsemeyle onu selamladı. Bu gülümseme bile Sadie’nin kalbinin yerinden çıkmasına yeterliydi. Fakat ters giden bir şey vardı – Jack’in gözlerinin etrafındaki gerginlik ve endişeyi artıran çenesindeki sertlik.

“*Aman Tanrım.*” Vienne’in öfkeli sesi yine ortaya çıktı. “Sana inanamıyorum!”

Jack ve Archer balo salonuna girdiler ve Sadie başını bir kez daha arkadaşına çevirdi. “Tanrı aşkına, senin neyin var?”

Vienne, adeta Sadie çıldırmış gibi bakıyordu. Sadie’yi kolumdan tuttuğu gibi muhtemelen kimsenin duyamayacağı uzak köşedeki duvara çekti. “Benim mi? Deliren sensin. Sen dersini almadın mı? O adam yeterince canını yakmadı mı?”

Arkadaşının öfkesinden tuhaf derecede etkilenmeyen Sadie, omuz silkti. “Aynı soruyu ona da sorabilirsin.”

“Hayır.” Vienne bir parmağını ona doğrulttu. “Pek sayılmaz, sanmıyorum.”

Sadie başını sağ omzuna doğru yasladı, Vienne’in tavırlarına hiç de gücenmemişti. Arkadaşı onun için endişeleniyordu ve bütün sinirinin sebebi de buydu. Sadie uzanıp Vienne’in uzun soğuk ellerini tuttu. “Kırılacağını bilsen de kalbini riske attığın bir adam olmadı mı hiç? İkinci şansı yakalamak için neredeyse her şeyini verebileceğin biri?”

Vienne gözlerini kırptı ama yüzü ifadesizdi. “Hayır,” diye fısıldadı. “Asla olmadı.”

Sadie başını iki yana salladı ve arkadaşını bıraktı. Sadie onun gözlerindeki gerçeği görmüştü. “Yalancı.”

Açık tenli omuzlar adeta görünmez güçler tarafından tutulur gibi doğruldu. “O kalbini yeniden kırdığı zaman kırıklarını toplamak için sakın benden yardım bekleme.” Sesi oldukça incelmışti, Fransız kadının daha önceden hiç ortaya çıkarmadığı bir zayıflık göstergesiydi.

“Hayır, yardım edeceksin,” diye cevap verdi Sadie samimi, kendinden emin bir gülümsemeyle. “Çünkü sen benim arkadaşısın ve her zaman da öyle olacaksın, ne olursa olsun. Benim de senin arkadaşın olduğum gibi.” Vienne burun çekip bakışlarını uzaklaştırdı fakat Sadie onun gözlerindeki kırılğanlığı görmüştü. “Git,” diye emretti. “Felaketine koş ve Tanrı aşkına, benim yanıldığımı ispatla.”

Sadie kovulduğunu biliyordu ama ufacık da olsa gücenmemişti. Vienne duygularını göstermeyi seven bir kadın değildi, özellikle kontrol edemediği duygularını. Bu yüzden Sadie, arkadaşını bıraktı ve balo salonunda onu bekleyen yakışıklı erkeğini aramaya gitti. Acaba Jack onun içeri gelişini görmek için kapıyı gözetliyor muydu? Sadie gözetlediğine bahse girerdi.

Jack ne olduğunu ona anlatacak mıydı? Az da olsa küçük bir endişe içinde büyümeye başlamıştı. Ya Jack, onun büyükbabasıyla irtibata geçtiğini öğrendiyse? Belki de Indara haklıydı. Daha sonra üzülmemek için ona anlatılmalıydı. İhtiyarın Sadie’nin dükkânına yardım ettiğini öğrenince kesinlikle affedecekti Jack. Piç kurusu Kont’un nasıl olduğunu o biliyordu – kendi hedefi uğruna Sadie’nin ona ihanet ettiği acı durumu anlayacaktı.

Tanrım, bu kulağa korkunç geliyordu fakat Sadie mektubu yolladığında bunu hiç göz önüne almamıştı. Sadece pazarlığın son kısmını yerine getirmişti. Bunun olacağını görememişti bile. Eğer doğaüstü güçleri olsaydı, Jack’i yeniden gördüğü gecede kendi fincanına bakarken bunu suçlayabilirdi.

Balo salonunda leydiler, ince avizenin altında parıldıyorlardı. Salon ona tatlı kutusunu hatırlatıyordu – altın renginde güzel kurdelesı olan çikolata ve krema kutusunu. Sadie salonda dolaşıp birkaç arkadaşıyla sohbet etti ve tanıştırılma lütfuna eriştiği binlerce üst sınıftakileri selamladı. Aristokra-

tık burunlarını eğerek ona baktıklarından emindi. Sadece bir kez onlardan birinin yanına gidip, “*Merhaba, Vikontes Gerard. Bir gün benim kocam Garret Kontu olacak,*” dese yine onu böyle küçümserler miydi?

Ya da küçümserlerdi. Bu hiç belli olmazdı.

“Ah, Bayan Moon! Sizi burada görmek ne güzel.” Bu Leydi Gosling’di, süt kovalasına düşmüş şişman bir kediye benziyordu.

“Leydi Gosling.” Fikrini değiştirmede. Bu kadın onun Jack’ini kovalamıştı ve morali iyi olmadığı sürece kendinden düşük alt sınıftakilerle pek konuşmazdı. Sadie gururluydu ve kadın ona büyük bir iyilik yapmış gibi davranmayacaktı.

Sadie’nin sohbet etmeyeceği anlaşıncı Leydi Gosling bir kaşını kaldırdı. “Pekâlâ, anladım. Benim için Bay Friday’e selam söyler misin hayatım?” Uzaklaşmadan önce Sadie’ye adeta bir sır paylaşıyorlarmış gibi göz kırptı. Tuhaf bir kadındı. Sadie bu karşılaşmayı aklından çıkardı ve misafirine doğru ilerlemeye başladı.

Jack’i gördü, Lord Archer ile birlikte salonun biraz ilerisinde duruyordu. Bakışlarını ona yöneltirken adımlarını da yavaşlattı, aceleye gerek yoktu.

Sonunda onun budala kocası kafasını kaldırdı ve Sadie utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. O yaklaşırken Jack de ona gülümsüyordu. Arkadaşının dikkatinin başka yöne kaydığını gören Lord Archer da döndü. Kara kaşını kaldırdı ve Sadie, Lord’un dirseğiyle Jack’i dürttüğünü gördüğüne yemin edebilirdi.

“Bayan Moon,” dedi Jack rahat bir tavırla, Sadie’nin Lord Archer’ın dürttüğünü sandığı yere elini bastırarak. “Bu akşam sizi görmek ne güzel. Lord Archer Kane’i tanıyor musunuz?”

Sadie, Lord Archer ile şahsen hiç tanışmadığını söyledi ve Jack de formaliteleri yerine getirdi.

“Friday bana fincanında ne gördüğünüzü anlatmıyor Bayan Moon ama siz bana onun karanlık sırlarını anlatırsınız, değil mi?” diye sordu Archer sırtarak. Sadie’ye hiç de küçümseyerek bakmıyordu ya da saldırgan. Sadece arkadaşça konuşuyordu.

Sadie bu büyüleyici beyefendiye gülümsedi. “Bir güvene asla ihanet etmem lordum. Ama şunu söyleyebilirim ki Bay Friday’i bekleyen büyük şeyleri gördüm.”

“Bunda şüphem yok.” Adamın gözlerinde bir kurnazlık vardı, sanki “büyük şeyler” Sadie’nin ta kendisiydi, Lord Archer öyle düşünüyordu. “Ah, Tanrım, işte kardeşim de geldi.”

Ryeton Dükü ve Düşesi onlara katıldığında Sadie kasıldı ve hemen başka yerde olmayı diledi. Ryeton, onun hiç bulunmadığı kraliyete çok yakındı. Ah, Prens Bertie’nin katıldığı partilerde bulunmuştu fakat onu hiç görmemişti. Her zaman bu partilere yardımcı olsun diye kiralanmıştı Sadie.

Sadece biraz da olsa Düşes’in yanında kendini iyi hissediyordu. Rose Danvers evlenmeden önce ona fal baktırmış ve Sadie onların tutkulu aşklarını görmüştü. Genç kadının kocasını çok sevdiğini biliyordu ve bunun karşılıklı olduğunu da hissedebiliyordu.

Bu sefer Lord Archer onu tanıştırdı. Dük samimi bir tavırla ona reverans yaptı ve hemen sonra eşine bir bakış atarak beyefendilerle sohbete daldı.

“Beni bağışlayın Bayan Moon ama yakın bir zamanda benim falıma bakmanız mümkün mü?”

Halk arasında bu tarz sorulara alışkındı ama Sadie yine de şaşkındı. Düşes ne Jack’in ne de Archer’in bu ricayı duyduğundan emin olmak istemişti. “Elbette Ekselansları.”

Düşes gülümsedi, güzel yanaklarını kızartan ve gözlerini parlatan bir ifadeydi. Gerçekten çok hoş bir gülüşü vardı. “Teşekkürler. Size danışmam gereken çok özel bir ricam var da.”

Sadie durumu sezerek bakışlarını kadının kırmızı erik rengindeki parlak elbisesiyle kaplanmış karnına çevirdi. Düşes kızardı ve Sadie tahmininin doğru olduğunu anladı. “Sorularınızı cevaplamak için elimden gelenin en iyisi yapacağım ama bazen yaprakların huysuzlanıp bana pek bir şey söylemediği konusunda sizi uyarmalıyım.”

“Size ve yapraklarınıza inancım sonsuz.” Güzel gamzeleri parıldıyordu. “Ne de olsa, şüphelerim varken Grey ile benim evleneceğimi söyleyen sizsiniz.”

Sadie buna karşılık gülümserken buldu kendini. “Bunlar çok güzel sözler. Teşekkürler.”

“Yarın öğleden sonra uygun mu?”

Sadie uygun olduğunu söyledi –bir düşesi reddetmemesi gerekirdi– ve beyefendilere katılmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettiler. Dük ve Düşes devam etmeden önce yaklaşık on beş dakika daha yanlarında durdular.

Lord Archer şampanyasını yudumlarken abisinin gidişini izliyordu. “Zavallı Ryeton. Herkes ona ne zaman bir varis doğurtacağını sorup duruyor. Ne benim ne de senin böyle bir sorunun var, değil mi Friday?”

Jack ve Sadie rahatsız olmuşçasına birbirlerine baktılar. Archer bir bilseydi...

“Ah, işte Leydi Olivia Clark,” dedi Archer, Jack’ten bir cevap beklemeden. “Ben ona eşlik etmeye gidiyorum, yoksa zavallı kız yıkıma uğrar. Affedersiniz.”

Siyah saçlı adam, onun yaklaşmasıyla gülümseyen muhteşem saçlı ve iri gözlü genç kadına eşlik etmek için ayrıldığında Sadie, Jack’e yanaştı.

“Karakterli biri,” diye yorum yaptı Sadie, hâlâ çifti izleyerek.

Jack ona döndü. “Onu seviyorum.”

“Seversin.” Ama sesinde bir kıkırdama yoktu, sadece bir sataşma.

Jack ona kolunu uzattı. “Benimle birlikte salonda tur atmaya ne dersiniz Bayan Moon?”

“Şeref duyayım Bay Friday.” Sadie elini onun koluna koyduğunda ceketinin ve gömleğinin altındaki kısı hissetmekten mutluluk duyuyordu. Jack erkek ırkının harika bir örneği idi. Yaradılış olarak kusurlu olunmasına rağmen diğerleri hiç bu kadar ihtişamlı ya da harika değildi.

Yürürlerken, Sadie insanların ara sıra onları izlediğinin farkındaydı. Şüphesiz birbirleriyle fısıldaşıyorlardı da. Müzayedenin üzerinden çok geçmemiştir ve dedikodular hâlâ Vienne La Rieux’nün salonunda bir saat boyunca ne olduğuna yönelikti. Ama ortaya çıkmak en azından Sadie’nin rahatlıktan ziyade izlenilen bir kadın olduğunu gösterecekti – işin aslı bu da onun hoşuna gidiyordu. İş, onun sağladığı edepli üne dayanıyordu. Küçük bir skandal bir kadını büyüleyici ve oldukça popüler yapabiliirdi. Tabii toplumdan da dışlayabiliirdi.

Jack onu terasın kapısına doğru yönlendirdi ve bir uşak onlara kapıları açtı, böylece nemli gece havasına çıkmış oldular. Burada rahatlıkla konuşabilirlerdi ama hâlâ görünüyorlardı.

“Leydi Gosling’in üzerine çullandığını gördüm.” dedi Jack, bir kez daha yüz yüze bakarlarken. “Sana ne söyledi?”

Sadie onun bu ısrarcı sesine kaşlarını çatarak bakışlarını ona dikti. “Hiçbir şey. Benden sana selam söylememi istedi.” Gözlerini devirdi. “Ama çok tuhaf görünüyordu. Her zamankinden çok fazla.”

Jack alay edercesine bir ses çıkarttı. “Öyle olduğuna bahse girerim.”

Böylelikle Sadie şüphelerinde haklı çıkıyordu. Kalbi korkunç bir halde burkuldu. Buna engel olamıyordu fakat ilk düşüncesi, Jack’in Leydi Gosling ile aralarında hiçbir şey olmadığını dair söylediklerinin yalan olmasıydı. “Jack, neler oluyor?”

“Benimle gel.” Jack onu kolundan tuttuğu gibi kapılardan biraz daha uzaklaştırıp tırabzanlara yanaştırdı. Dışarıda olup da bakan birileri tarafından hâlâ görünebilirlerdi ama net de-ğillerdi ve duyulmazlardı.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi Sadie’yi ürperten bir ses tonuyla.

Sadie daha fazla korkularını zaptedemiyordu. “Onunla yattın mı?”

Jack adeta dehşete düşmüş gibi bakıyordu. “Tanrım, sana daha önceden de söyledim, hayır.”

İhtimalden ziyade bu cevap onu oldukça tatmin etmişti. “O zaman ne?”

“O biliyor.”

Sadie boş boş ona bakıyordu.

“Lanet olsun Sadie. O biliyor.” Jack kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa baktı. Sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. “Russell Caddesi’ndeki sevimli Farrington çiftini. Kendini tehlikeye atmaktan hoşlananlardan, bilirsin işte. Ve sessizliğini koruması için benden yüz bin pound ve New York’a iki kişilik bilet istedi.”

Bir keresinde Sadie küçükken, kuzenlerinden biri patates tohumlarının bulunduğu çantayla onu göğsünden vurmuştu. Darbeyle ciğerlerindeki bütün hava kesilmişti. Şimdi bundan daha fazlasını hissediyordu.

Yüz bin pound. “Bu kadar paran var mı?”

Jack yüzünü ekşitti. “Evet var ama ona vermeye istekli değilim.”

Tamamen yalnız olmalarına rağmen Sadie sırtını teras kapılarına verip Jack’in kolunu tuttu. Jack’in gerçek olması onun hayal görmediğinin bir kanıtıydı. Jack’in yüz bin poundu mu vardı? Yani yüz bin pounddan daha fazlası. *Yüce Tanrım*. Neden bu, bu büyük felaket ortaya çıktığında aklına gelmişti ki? “Nasıl öğrenmiş?”

“Bilmiyorum. Müzayede gecesinde şüphelenmiş ve beni araştırmış.” İğrenmiş gibi bakıyordu Jack – hem Leydi Gosling’den hem de kendinden. “Şüphesiz beni takip ettirmiş.”

Takip ettirmek mi? Ama neden? Neden Leydi Gosling, Sadie ile Jack’in hikâyesini öğrenmek istesin ki? Aynı soru birçok kişi için de sorulabilirdi, özellikle üst sınıflar için. Burada ters giden bir şey vardı. Hatta daha fazlası. Sadece kıskançlık mı? Jack için Sadie’yi bir rakip mi görmüştü? Bu gerçekmiş gibi gelmiyordu ama mantıklıydı.

“Ama onu şüphelendiren ne? Hoş bir yüz için teklif veren tek kişi sen değilsin ki?”

“Sen de hoş bir yüzden daha fazlası var, sersem.”

Sadie bu samimiyete gülümsedi, fakat sonra dikkatini konuya verdi. “Daha önceden bizi birlikte görmediyse nasıl şüpheleniyor?”

“Belki bizi konuşurken duymuştur, ilk gece.”

“Olabilir,” dedi Sadie ama hâlâ düşünüyordu. “Belki bizi tanıyordur.”

“Bu nasıl olabilir ki?”

“O bana her zaman tanıdık gelmiştir, sanki onu bir yerlerden tanıyor gibiyim. Çok uzun zaman önce.” Lanet olsun, neden hatırlayamıyordu? Sanki tam da...

“Eğer o bizi tanıyorsa biz de onu tanıyoruzdur.” Jack’in gözleri yırtıcı bir ışıltıyla parlıyordu. “Covent Garden’ı biliyor.”

Covent Garden. Bu doğru gibiydi. Geçmişte Leydi Gosling’i tanıdığı hissine oldukça uyuyordu. “Helen’a sorabilirim.”

“Bunu yap. Ben de kendi araştırmamı yapıp onun New York’a kiminle gideceğini öğrenmeye çalışacağım.” Güçlü rahatlatıcı elini Sadie’nin kolunun üstüne doladı. “Ona ödeme yapmak istemiyorum Sadie ama Londra’da seni sıkıntıya sokmasına da izin vermeyeceğim.”

Sadie bu kadar tatlı ve koruyucu olduğu için onu öpebilirdi. “Seni sıkıntıya sokmasına da izin verme.”

Jack omuz silkti. “Jack Farrington’ın gerçekte kim olduğunu bilmiyor henüz. İhtiyarın da geri döndüğümü öğrenmediği sürece sorun yok.”

Sadie yutkundu. İtiraf etmek için şimdi tam zamanıydı. “Bilse çok mu kötü olur?”

Kaşlarını aniden çattı. “Bazen ben de bunu merak ediyorum. Hayatım bu kadar karışık olmadığı zaman onun karşısına geçip hava atmak istediğim günler oluyor.”

Sadie gülümsemekten alamadı kendini. “Jack Farrington’ın hayatının bu kadar karışık olduğunu hatırlamıyorum.” Şaka bir yana, eğer insanlar Jack’in kimliğini öğrenirse ortalığın karışacağını biliyordu Sadie. Jack bölgenin lordu olacaktı ve Sadie de hâlâ falcı olarak kalacaktı.

Jack ona dönüp adeta sinsi bir kedi gibi ona yanaştı. “Peki zavallı Bay Friday? Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

Jack kolunu ona dolarken Sadie gülümsüyordu. “Onun bir serseri ve hilekâr olduğunu düşünüyorum. Ve her zaman ikisinin de zayıf noktaları olduğunu biliyorum.”

Jack başını ona doğru eğdiğinde Sadie onu durdurmak için bir elini göğsüne koydu. “Biri görebilir.”

Jack sırtıttı. “Umarım.”

Jack’in dudakları onunkilere değdiğinde bütün itiraf düşünceleri de kayboldu. Tamamen yalnız olup Jack’in istediği kadar öfkelenebileceği bir zamanda ona anlatacaktı. Kimse-nin onları duymadığı, Jack’in onu affetmesi için yalvarabileceği bir zaman sırrını açıklayacaktı.

Sonunda dudakları birbirlerinden ayrıldığında, “Dönsek iyi olur,” dedi Sadie. Nefesi kesilmiş ve sersemlemişti. “Seninle gizlice flörtleşmek istemiyorum.”

Jack kolunu ona uzattı ve sıcak balo salonuna geri dönmek için yola koyuldular. Lord Archer’a yaklaşmak üzerey-

diler ki Vienne onları alıkoydu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Sadie'ye bakmıyordu bile.

"Mösyö Friday, beni bağışlayın ama sizinle tanışmak isteyen bir beyefendi var."

"Elbette," diye cevap verdi Jack. Sonra Sadie'ye döndü. "Sakıncası var mı?"

Sadie başını iki yana salladı. "Elbette yok." Hâlâ bakışlarını ona çevirmeyen arkadaşına baktı. Ne şeytanlık dönüyordu?

Vienne onları canlı sohbete tutuşan beyefendilerin oluştuğu küçük bir gruba yönlendirdi. Elini, sırtı onlara dönük gri saçlı bir adamın koluna koydu. "Sizin için Bay Friday'yi buldum lordum."

Sadie'nin yüreği ağzına geldi. Adam arkasını dönmeden onun kim olduğunu biliyordu, onun altını yeşil gözleri Jack'inkilerle buluştuğunda hiçbir yanılma payı yoktu. Boyu kısalmış ve yaşlanmıştı fakat kan her zaman gerçeği gösterirdi ve şu gözlerde, burunda ve hatta çenesinin şeklinde bile bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Jack onun yanında buz kesmişken adeta boğazı sıkılıyor gibi görünüyordu. Sadie bir daha görmeyi ummadığı yüze öylece bakarken Jack'in kolunu sıkıca tutuyordu.

"Teşekkürler Madam La Rieux," dedi Kont Garret yüksek ve net bir sesle, "torunumu yanıma getirdiğiniz için."

Bölüm 15

Jack büyükbabasının Vienne La Rieux'ye kurduğu cüm-
lenin duyulduğunu etrafındaki hararetli konuşmalar ve artan
seslerden anladı.

Ve kendi başına yaptığı her şeyin şu an itibariyle mahvol-
duğunu ve halkın onun gerçekte bölgenin lordu olduğunu
bilmesiyle sonsuza dek lekелendiğini de hissediyordu. Elbet-
te bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü Tryst, bir dük
oğluydu ama Jack kendisini hiç de öyle hissetmiyordu.

Hiçbir şey söyleyemiyordu, söyleyecek sözü yokmuş gibi
görünüyordu. Sadece bir aptal gibi öylece duruyor ve büyük-
babası Kont Garret'a bakıyordu. Elbette bugünün geleceğini
biliyordu, bu yüzden Sadie'nin onu terk ettiğini öğrendiğin-
den beri İngiltere'ye dönmemişti. Tuhaftı ama düşündüğü
kadar sinirli değildi ve büyükbabası da hayal ettiği kadar ne-
redeyse kendini beğenmiş görünmüyordu. Gerçeğin ortaya
çıkması tuhaf derecede iç rahatlatıcıydı.

Elbette ihtiyar sandığından daha yaşlıydı. Onun kalın tel-
li saçları, bir zamanlar Jack'inkiler gibiydi, artık griydi ama
hâlâ gürdü ve sadece onu daha gösterişli kılan eski bir havaya
bürünmüştü. Boyu şimdi daha kısaydı fakat omurgası hâlâ
bir ok gibi düzgündü ve bakışları her zamanki gibi soğuk ve
kararlıydı.

En azından Jack'in onunla bir erkek gibi yüzleşme cesareti vardı ve bundan dolayı kendini kutluyordu. Artık kendi serveti vardı, kahrolası kendi elleriyle yaptığı bir serveti.

"Sanırım," dedi Ryeton, imdadına koşarak, "bu konuşma özel bir yerde yapılmalı. Madam La Rieux, bunu halledebileceğinizi düşünüyorum?"

Jack, olumlu yönde cevap veren Fransız kadını zorla fark etti. Balo salonundan çıkarlarken sadece tek sıra halinde giden grubu takip ediyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu ama ona dik dik bakan yüzleri yanlarından geçerken görüyordu. Ve sonra eline dolanan sıcak parmakları hissetti. Başını yana çevirdiğinde Sadie'yi gördü – dimdik ve endişeli. Üzgün bir halde ona gülümsedi. Sadie de ona gülümsedi ama bu gözlerine yansımada. Jack onu kınayamazdı. İhtiyar, evliliklerinden önce ve sonra tam bir piç kurusuydu onun için.

La Rieux'nün ofisine girdiler, etkileyici, görkemli ve tamamen kadınsal olan zengin görünümlü bir odaydı.

"Friday." Ryeton'ın derin sesi, Jack'in zihnine yayılan pusu delip geçti. "Bu doğru mu? Garret sizin büyükbabanız mı?"

İhtiyar, şerefının sorgulanmasından hoşlanmışa benzemiyordu. "Onun adı Farrington," dedi Kont soğuk bir tavırla. "Friday, on sene önce evden kaçtığında onun uydurduğu aptal bir isim."

Jack, onu izleyen diğerlerinin ve ihtiyarın pek farkında değildi. Onun bakışları sadece Sadie'deydi. Büyükbabası ondan hiç bahsetmemişti. Elbette bahsetmeyecekti. Bu evliliği asla istememiş, asla kabul etmemişti. Şimdi de kesinlikle bunu dile getirmeyecekti. Ama Jack yapabiliyordu. O da kendi açıklamasını yapabilir ve Sadie'nin sonsuza dek onun yanında kalacağını garantisini verebilirdi fakat böyle belirsiz bir durumda bunu yapmanın doğru olmadığını biliyordu. Bakışlarını Dük'e yöneltti. "Doğru." Ve sonra da diğerleri isim

değişikliğini söylediğini sanmasınlar diye, “O benim büyük-babam,” dedi.

Ryeton bir kaşını kaldırdı. “O zaman ikinizin bu konuyu şahitlerin önünde tartışmak istemeyeceğinizden eminim. Biz sizi yalnız bırakalım.”

Jack hemen başını kaldırdı ve dikkatini Sadie’ye verdi. Sadie elini tutmayı bırakıp ondan uzaklaşıyordu. Jack onun kalmasını istiyordu ama bu mantıklı değildi. Ve Sadie için adil de değildi. Öyle üzgün görünüyordu ki sanki bu onlar için bir vedaydı. Sonsuza dek. Sadie’ye öylece bakmak can yakıyordu.

Diğerleri tereddütle Dük’ün emrini yerine getiriyordu. Sadie odayı terk eden en son kişiydi. Jack’e bakmak için arkasını dönmemişti ve arkasından kapanan kapının kilit sesi, odada adeta ölüm çanı gibi yankılanmıştı.

Ayrıca bu Jack’in içinde bulunduğu sisin de dağılmasını sağlamıştı.

“İyi bir girişti,” dedi onu yetiştiren adama dönerek. “Basmak istediğini yaptın diye düşünüyorum?”

Büyükbabası kollarını açtı –elbette kucaklamak için değil, bu asla olmayacaktı– ve Yüce İsa gibi orada durdu. “Bir adam kendi torununu görmek için Londra’ya gelemez mi?”

“Sen beni görmeye gelmedin,” diye cevap verdi Jack. “Sen bana bir ders vermek için geldin.”

Kont, ne Jack’in soğuk tavırlarından gücenmişe benziyor, ne de tamamen onu küçümsüyor gibi görünüyordu. Aslında o da Jack’in hissettiği gibi yorgun ve rahatlamış görünüyordu. “Varisim olarak hak ettiğin yere geçmenin zamanı geldi. Ailen için vazifelerini yerine getirmenin zamanı geldi.”

Elbette öyleydi. Zamanıydı çünkü ihtiyar böyle karar vermişti ve Jack’in bir şey söylemeye hakkı yoktu. Asla hiçbir şeye karşı gelmemişti – ta ki Sadie ile evlenene kadar. Bu meydan okuma, hayatında yaptığı en özgür hareketti.

Ve sonra gitmişti çünkü değerli olduğunu kanıtlamak zorundaymış gibi hissetmişti kendini, hem Sadie hem de yaşlı adam için. Şimdi ise kontrolü büyükbabasına vermeden ona tanınan ikinci şansı değerlendirmek zorundaydı. Yeniden gidebilirdi fakat bu sefer Sadie'yi de yanında götürürdü ya da hemen geri gelirdi. Bu sefer farklı olacaktı.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi ihtiyara. “Elini bana uzattın diye hayatımdan vazgeçmeyeceğim.”

Yaşlı adam omuz silkti. “Senden bekleneni yaptığın süreç ne yaptığın umurunda değil. Yarın sabah bütün Londra senin benim varisim olduğunu öğrenecek ve bu saçma oyunun da sona erecek.”

Bir oyun. Jack'in tek başına yaptıklarını o böyle yorumluyordu. Sanki hayatını kazanmak için gitmemiş de aptalca bir oyun oynamıştı.

Piç kurusu. Jack'in başardıklarıyla övünmek için ufacık bir nezaket duygusu yoktu. Jack tembel, şımarık bir yumurcak değildi. Bir şeyler başarmıştı ve büyükbabası bunu kabul etmek istemiyordu bile. Ama buna şaşmaması gerekirdi.

Ona saldırıp tartışmak yerine, “İngiltere’de olduğumu nasıl öğrendin?” diye sordu.

“Senin geri döndüğünü nasıl öğrendiğimi sanıyorsun?” Kendi gözlerindeki gibi aynı renk ve yoğunluktaki bakış onu olduğu yere çiviledi. “Senin gerçek kimliğini ve benimle nasıl irtibata geçeceğini bilen kim var?”

Cevap hızlı ve sert bir şekilde Jack’e çarpmış, ağzında acı bir tat bırakmıştı. “Sadie.”

Yaşlı adam gülümsedi, bu Jack'in her zaman küçümsediği, kendinden emin, ukala bir gülümsemedeydi. “Elbette. Ama ona kızmamalısın. Bu bizim anlaşmamızın bir parçasıydı. Bana İngiltere’ye döndüğünü haber vermesi karşılığında yeni bir hayata başlaması için ona bir miktar para verdim. Açıkçası, sonuca ulaştığına şaşkınım.”

“Sadie’nin beni terk etme sebebi sensin.”

Büyükbabası acıyan bakışlarla ona baktı. “O olaydan sonra bana geldi. Onun gidişi tamamen senin hatan, evlat.”

Jack gerçeklerin içine işlemesine izin vererek arkasına döndü. Sadie ona ihanet etmişti ve Jack onu neredeyse suçlayamıyordu. Yolladığı parayı kabul etmemekle yeterince onu küçümsemişti ama büyükbabasından para almayı dert etmemiştir. Sadie ondan bunu yapacak kadar nefret ediyor olmalıydı. Canı çok yanmış olmalıydı.

Hayır, anlaşmanın bir parçası olduğu için onu suçlamıyordu ya da onun hakkında kötü düşündüğü için de. Jack’in kızdığı, Sadie’nin bunu ona söylememesiydi, ilişkileri iyileşmeye başladığı andan beri bunu itiraf etmemesiydi.

Jack, kendisine güvenmediği için Sadie’yi kınıyordu. İkisini de bu kadar çok ilgilendiren gerçeği gizlediği için onu kınıyordu. Keşke Jack’i şu ana hazırlayacak *bir şeyler* söyleseydi Sadie. O zaman yaramazlık yaparken yakalanıp, büyükbabasının elinden şekerini almasını bekleyen aptal çocuklar gibi hissetmezdi kendini.

“Sil yüzündeki şu bakışı,” diye emretti yaşlı adam, acımasız yüzündeki kendini beğenmişlik ifadesi yok olmuştu. “İrlanda ve İngiltere aristokrasisi arasındaki yerini kabul etmekten ziyade her şeyin mahvolmuş gibi davranıyorsun.”

“Bu yeri hak etmediğimi söyleyen sendin.”

“Hak edip hak etmemenin bir önemi yok. Bu şeref senin ve sen de bunu kabul edeceksin. Olman gerektiği yere geçecek ve gelecek sezonun sonuna kadar evlenecek birini bulacaksın.”

“Benim zaten bir karım var.”

Büyükbabası alay eder gibi bir ses çıkardı. “Bu kolaylıkla halledilir. Ben bununla ilgilenirim, hatta şimdi bile bunu bozabilirim.”

“On sene önce onu satın alamadın. Bugün onu satın alabileceğini nasıl düşünüyorsun?”

“Çünkü o artık senin her sözünü dinleyecek aşk budalası bir kadın değil evlat.” Kendini beğenmişlik ifadesi yeniden ortaya çıktı. “Çünkü o işini bilen bir kadın. Çünkü neyin iyi olacağıyla kendi isteğinin arasındaki farkı çok iyi biliyor – çok yakında senin de anlayacağın bir farkı.”

Jack kaskatı kesildi. “Beni kontrol edemezsin ihtiyar. Belki beni zorladığın bu unvanı kabul etmek zorunda kalabilirim ama kendimden başka kimseye hesap vermek zorunda değilim.”

“İstedğin gibi benimle mücadele et evlat. Önemli değil. Sadie O’Rourke yerini bilen, akıllı bir kız, hatta senden daha fazla akıllı olduğu söylenebilir. Mesela ben senin yerinde olsam, onunla Russell Caddesi’nde buluşmazdım.”

Kızıp huysuzlanmaktansa Jack alay edercesine gülümsüyordu. “Beni takip mi ettin büyükbaba? Bu ne kadar da yaygınlaştı böyle.”

İhtiyarın gözleri kısıldı. “Sen sadece bana nispet yapmak için onunla evlendin, yoksa yıllar sana bunu unutturdu mu?”

“Onunla evlendim çünkü ona âşıktım.”

“Ve sonra onu terk ettin çünkü?” Yaşlı adam kaşını kaldırdı. “Çünkü benden intikamını almak, ondan daha çok şey ifade ediyordu sana. Kendini kandırma evlat. Bu zavallı kıza merhamet et de gitmesine izin ver. Zaten ona yeterince zarar verdin. Artık büyüüyüp gerçek bir adam olmanın vakti geldi.”

Jack ona vurmak istiyordu. Tanrı’ya dürüst olması gerekiyorsa yumruklarını durduran sadece zayıf görgü kurallarıydı. “Yeterince zarar demekle neyi ima ediyorsun?”

Büyükbabası başını iki yana salladı. “Seninle artık daha fazla tartışmayacağım. Ben yorgun bir ihtiyarım. Kibarca konuşmaya karar verirsen Berkeley Meydanı’ndaki aile evinde kalıyorum. Yeri nasıl bulacağımı biliyorsun, değil mi?”

Jack’in bakışları derinleşti. “Biliyorum.”

Yaşlı adam reveransa geçti. “Harika. İyi akşamlar Lord

Gerard.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

Fakat büyükbabası onu duymadı ya da duymazlıktan geldi, gerçi iki durum da onu sinirlendirirdi. İhtiyar odadan çıkarken Jack burnundan soluyarak öylece duruyordu. Kime kızgın olduğunu bilmiyordu – kendine mi, Sadie’ye mi, ihtiyara mı? İhtiyara.

“İyi misin?” diye sordu Sadie.

Jack ona bakmak için döndü. Sadie elleri önünde açık bir halde kapıda duruyordu. Yüzündeki ifade, elma yediği için Adem’in Tanrı huzurundan kovulmasından sonra Havva’nın takındığı ifade gibiydi.

“İyi olacağım,” diye cevap verdi Jack dürüstçe, o içeri girerken. Sadie’yi görmekle sinirinin çoğu çekilmişti. Sadie’nin her zaman böyle bir etkisi vardı, o yanındayken her şey daha iyiymiş gibi görünüyordu. “Neden onunla irtibata geçtiğini bana söylemedin?”

Sadie omuz silkti, fildişi rengindeki omuzlar yumuşak ışıқта pürüzsüz görünüyordu. “İki kez denedim ama hep bir engel çıktı. Sanırım bunun yok olup gitmesini umuyordum. Senin nerede olduğunu bilse bile yanına geleceğini düşünmediğini sen kendin söylemiştin.”

“Kötü bir kumar,” diye azarladı hafiften, tuhaf derecede içi rahatlar. Artık iki hayatı yüklenmek zorunda değildi. Artık gizlenecek hiçbir şey yoktu. Ama bir daha Farrington adını kullanmayacaktı. *Lanet olası ihtiyar.*

Sadie başıyla onu onayladı. “Öyleydi. Üzgünüm.”

Jack, dudaklarının etrafındaki zorlamayı, gözlerindeki belirligin hüznü fark ederek bir müddet onu izledi. Bir an aklına bir şey geldi – bu ani kavrayış onu her şeyden daha çok korkutuyordu.

“Sen işini bilen bir kadın mısın Sadie?” diye sordu.

Sadie kaşlarını çattı. “Böyle düşünmeyi seviyorum. Neden?”

“Büyükbabam senin işini bilen bir kadın olduğunu söyledi. Görevimi yapmam için yoluma engel olmayacağını söyledi.” Sadie aptal değildi, Jack’in cümlesini tamamlamaya ihtiyacı yoktu. Ve şimdi Jack unvanın kuzenine geçmesine izin vereceğini söylediği zaman Sadie’nin neden mutlu olduğunu biliyordu.

Karısının pürüzsüz yanaklarının rengi solmuştu. “Haklı. Yapmam. Ufacık da olsa beni umursuyorsan, bunu sormana gerek yok.”

“Sadie...” Jack ona doğru hareket ettiğinde Sadie geriledi.

“İkimiz ayrı dünyalardan geldik Jack. On sene önce bunun önemli olmayacağını düşünecek kadar aptaldım ama bunun önemli olduğunu ve her zaman olacağını fark edecek kadar bolca vaktim oldu.” Hüzünle gülümsedi ancak iri gözlerinde ne pişmanlık ne de suçlama vardı. “Büyükbabama bir şeyleri ispat etmek için beni bıraktın. Gittin çünkü bir servet yapmak zorundaydın. Bunun için seni kınamıyorum. Benimle olman için her şeyinden vazgeçmeni senden nasıl bekleyebilirim ki? Birinin kaderinin çay yapraklarından belli olacağına nasıl inanmıyorsan, ben de bir leydi olacağıma inanmıyorum.”

“Seninle olmak için her şeyden vazgeçerim.” Ve Tanrı biliyordu ki, öyleydi!

Sadie’nin eli Jack’in göğsündeydi ve bu yüzden Jack ona daha fazla yaklaşamıyordu. “Hayır, yapamazsın. İzin vermem. Ben senin aşkın olacağım Jack, her zaman arkadaşın olacağım ama senin kontesin olmayacağım. Olamam.”

“Lanet olsun Sadie. Sen benim karımsın.”

“Sadece burada.” Sadie, Jack’in kalbinin üzerine vurdu. “Hiçbir yerde bunu kanıtlayacak ufacık bir kâğıt parçası bile yok.” Büyükbabası da bunu biliyordu. Jack, Sadie’yi kollarının arasına aldı, onu bırakmamaya kararlıydı. “Gitmene izin vermeyeceğim.”

Sadie'nin yumuşak elleri yüzünü kavradı. Başparmağı dudaklarında gezinirken bakışlarını Jack'inkilere dikmişti. Gözleri akmamış yaşlarla parıltıyordu. "Her zaman her istediğini elde edemezsin Jack. Daha önce bunu bir kez denedin ama işe yaramadı. Bunu yeniden denediğinde bedelini ödeyen ben olmayacağım. Geçen sefer çok canım yandı."

"Şimdi farklı. *Biz* artık farklıyız."

"Öyle miyiz? Ben hâlâ çay falı bakan bir kızım ve sen hâlâ buna inanmıyorsun. Sen hâlâ dünyayı kendi isteklerine göre hükmetmeye çalışan delikanlısın. Başka türlüymüş gibi davranmaya çalışmak çok güzeldi ama oyun bitti. Artık gerçek dünyaya geri dönmeliyiz."

Sadie kollarından kurtulmaya çalışırken, "Hayır," diye ısrar etti Jack, onu kendine yakın tutmaya çalışarak. "Bir yolu olmalı."

"Lütfen gitmeme izin ver."

Sadie'nin sesindeki zayıflığı duyunca Jack kollarını gevşetti, genç kadının yanaklarından akan gözyaşlarını görünce ise kollarını tamamen çekti. Sadie başka hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasına dönüp adeta peşinden şeytanın ta kendisi geliyormuşçasına koştu.

Bir müddet sonra Vienne La Rieux içeri girdiğinde Jack hâlâ öylece duruyordu, şaşkın ve sessiz. Bu manzara karşısında Vienne kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Sanırım gitmelisiniz."

Jack bir eliyle ceketinin önünü düzeltti. "Sanırım gitmiyorum."

"Bekleyin bir dakika," dedi Vienne kapıyı kapatıp içeriye gelerek. "Eğer dışarı çıkarsanız sizinle konuşmak için saldırımayı bekleyen yeterince kişi var. Bunu istiyormuş gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır," diye mırıldandı Jack bastırılmış bir kahkahayla. "İstemiyorum."

“O zaman oturun. Bir viskiye ihtiyacım var. Siz de bana eşlik etmek ister misiniz?”

Jack başıyla onu onayladı ve Vienne uzak köşedeki maun rengi küçük servis masasına gidip iki büyük bardağa bolca içki doldurdu. Jack’in yanına geldiğinde masasının önündeki geniş arkalı koltuklarından birine oturması için işaret etti. Kendisi de diğerine oturdu.

La Rieux, pek de hoşnutsuz olmayan bakışlarla ona bakıyordu. “Sizi çağırdığım zaman kontla akraba olduğunuzu bilmiyordum lordum.”

Jack, kadının sesindeki saygı karşısında yüzünü eksitti. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. “Bunu sevdim. Ama ortaklık iş için iyidir, değil mi?” Gergin bir halde ona gülümsedi.

La Rieux’nün dudakları ona cevaben hafiften kıvrıldı. “*Evet*. Sanırım kârın bir kesimini isteyeceksiniz, değil mi?”

Jack’in dudaklarından bir kahlkaha dökülüyordu, zorla ve kısık ama yine de hoş karşılandı. Şu anda hissettiği tek şey neşeydi. “Elbette.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra viskisinden büyük bir yudum aldı. Yüzünü eksitti fakat öksürmedi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, “Sadie sizden kaçtı, değil mi?” diye sordu La Rieux.

Jack içkisinden bir yudum daha aldı. Bu sefer daha yumuşak geçiyordu boğazından ama yine de yakıcıydı. “Öyle oldu. Mutlu musunuz?”

“Asla. Arkadaşlarımın üzgün olduğunu görmekten hoşlanmıyorum lordum... ah, size böyle demek çok tuhaf.”

Jack başını yana çevirdi. “Şaka yapmıyorsunuz. Bunu duymak da çok tuhaf.” Bir kez daha içkisini yudumladı.

“Sadie için bir şeyler söylememe izin verin. Onu bıraktığınızda çok acı çekti. Canınızı yakmak için bunu söylemiyorum. Söylüyorum çünkü bu doğru. Bir şey olmuş, benim

bile bilmediği bir şey. Sizin kollarınıza atılmayacaktır çünkü yeniden bir unvanınız var. *Tanrım*, aslında bunların hepsinden kaçmak isteyecektir.”

Jack hüzünlü bir halde onu onayladı. “Her zaman böyleydi.”

“Kendi değerinin farkında değil.” La Rieux’nün sesi şüpheliydi. “Ama sizi çok önemsiyor. Neden, bilmiyorum. Eğer siz de onu istiyorsanız onun değerli olduğunu göstermelisiniz. Size yeniden güvenmesini sağlamalısınız. Bunu söylemek ne kadar canımı yaksa da ikinizin birbiriniz için yaratıldığını ona göstermelisiniz.”

Jack bunu nasıl yapacaktı ki? “Neden bunları bana anlatıyorsunuz?”

La Rieux bardağını kaldırdı. “Çünkü senin için üzülüyorum, seni zavallı piç.”

Jack de bardağını kaldırdı. “Ben de.”

★★★

Düşes Ryeton aslında hamileydi – en azından yapraklar böyle söylüyordu. Sezgileri Sadie’ye onun erkek olacağını söylüyordu. Bu, Düşes’in yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturmuştu. Çok önemli erkek varis için büyük bir coşku diye düşündü Sadie acıyla. Acaba Düşes bir kız için de bu kadar sevinç duyar mıydı?

Elbette bu haksızlıktı. Ekselansları ona göre oldukça tatlı ve hatta arkadaş canlısı biriydi. O ve kocası, Sadie’yi rahat ettirmek için her şeyi yapmışlardı. Bütün yargılamayı yapan Sadie’ydi. Ev sahibinin yaptığı her şeyi izleyen Sadie’ydi ve içinden yorum yapıyordu. Gerçekten falın sonu geldiğinde kendinden utanıyordu.

“Bay Friday’in gerçekte Vikont Gerard olduğu hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordu Düşes, üçüncü dilim keki alırken.

Sadie evet diye cevap vermeye ve yıllardır ikisinin karı koca olduğunu söylemeye –öyle çok– özenmişti ki. Bu kadının –aslında Londra’daki tüm kadınların– Jack’in kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu.

Ama bunların yerine sadece başını iki yana salladı. “Hayır. Bilmiyorum. Biz pek samimi değiliz.” Yalan diline öyle kolay yakışmamıştı.

Düşes, anlamlı ama şakacı bir ifadeyle ona baktı. “Size pek inanmıyorum Bayan Moon. Ama fikirlerinizi kendinize sakladığınız için sizi kınamıyorum da. Bu kasabada güvenecek birini bulmak çok zor.”

“Sizi gücendirmek istemedim Ekselansları.”

Dolgun pembe dudaklar koca bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Önemli değil! Tanrım, siz beni gücendirmekten daha iyisini yaptınız. Fakat şimdi konumuz vikont ve sanırım kendisi bir eş arayacaktır.”

Sadie’nin içi burkuldu. “Sanırım.”

“Vikontes olacağınız için nasıl hissediyorsunuz?”

Sadie’nin yanaklarındaki renkler birden çekiliverdi. “Ekselansları, benim böyle bir hırsım yok.”

“Evet yok ama olmalı. Onun size nasıl baktığını gördüm.”

“Bir vikont sıradan biriyle evlenemez.”

“Ben de bunu yaşadım hayatım. Bir dük, marki ve hatta vikont canı ne halt etmek istiyorsa yapabilir. Böyle konuştuğum için affedersiniz.”

Sadie gözlerini kırptı. “Lord hazretlerinin, büyükbabasının isteklerine karşı koyamayacağından eminim.”

“Karşı koyamamak.” Düşes başını hafifçe yana doğru eğdi. “Ne ilginç bir kelime seçimi.”

Sadie kıvranıyordu. Sanki Düşes onun ruhunu görüyordu ve söylediği her yalanın, her bahanenin farkındaydı. “Her neyse, Vikont’tan ne bir teklif aldım ne de bu teklifi bekliyorum.” *Yalancı.*

“Ah? Çay falınızda bunu mu gördünüz?”

“İnsanın kendi falına bakması uğursuzluk getirir.”

“Gerçekten mi?” Genç kadın elini uzattı. “O zaman benim bakmama izin verin.”

Sadie şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. “Siz fal bakmayı biliyor musunuz?”

“Hayır.” Ekselansları başparmağına bulaşan şekeri yaladı. “Ama siz bana şekillerin ne anlama geldiğini söylerseniz?”

“Şekillerden fazlası var, önemli olan onların size verdiği his.”

Düşes omzunu silkti. “Ben kendi hislerimi yorumlayabilirim. Beni hoş görün lütfen. Siz gidince bana köpeklerle oynamaktan başka yapacak bir şey kalmayacak.”

Reddetmek kesinlikle kötü bir davranış ve muhtemelen işi için de kötü olacağından Sadie kabul etti. Ayrıca Kont Garret’ın parasını geri verecekti ve bu yüzden kendi dükkânını açmak için yeterli parayı denkleştirene kadar çok çalışmak zorundaydı. Bir gece önceki marifetinden sonra Sadie, ihtiyarın ona verdiği parayı kullanamazdı.

Kendi çayını çoktan bitirmişti, bu yüzden fincanı alaşağı edip üç kez ters yöne çevirirken zihni de Jack ve onu bıraktığında yüzünde oluşan ifadeyle meşguldü. Eğer Jack’i iyi tanımasaydı, gerçekten kalbinin kırıldığına yemin edebilirdi Sadie. Reddedilmek Jack’in canını yakmıştı kesin ama hevesli anneler kızlarını ona sunduğunda yeniden toparlanacaktı. Sadie buna inanmak zorundaydı.

Fincanını Düşes’e uzattı. “Bana ne gördüğünüzü söyleyin.”

Düşes neredeyse fincana dikkatlice bakmaya başladı. “Bir arp görüyorum. Etrafında bir halka var.”

Sadie öylece kaldı. “Bir arp olduğuna emin misiniz?”

“Bunda yeni olabilirim ama öyle görünüyor.” Leydi Rye-ton, Sadie görebilsin diye fincanı ona uzattı. “Gördünüz mü?”

Aslında öyleydi, gün gibi açıktı, fincanın yukarı kısmında yapraklardan oluşan mükemmel bir halkayla çevrili bir arp vardı ve bu yakında işlerin yoluna gireceğini gösteriyordu.

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Düşes.

Sadie yutkundu. “Arp aşkı temsil ederken halka da bunun tamamlanacağını temsil eder ya da bir şeyin tamamlanacağını.”

Düşes yeniden gülümseyince yüzü aydınlandı. “O zaman bir aşkınız olacak ya da bu aşkınız tamama erecek?”

Kalbi hızla atarken, “Bunun gibi bir şey,” diye mırıldandı Sadie. Tecrübesi ya da hüneri olmayan biri tarafından okunan yapraklara nasıl inanabilirdi ki?

Ama fincanda kendini görmüştü.

Ve o kim oluyordu da Düşes’in kalp gözüünün açık olmadığını söyleyebiliyordu? Yaprakların doğru çıkmasından korktuğu için bu eski uygulamaya olan inancını hemen bir kenara atarsa iki yüzlülük yapmış olmaz mıydı?

“Bir kum saati görüyorum.”

Sadie, Düşes’in dediğine odaklanacak kadar kendine gelip başını salladı ve ne anlama geldiğini hatırladı. “Karar verme ihtiyacı.”

“Ve bir... baykuş?”

“Dedikodu, insanların devamlı sizden bahsetmesi.”

“O zaman sizin hakkınızda mı konuşulacak? Londra’da? Çok şaşırdım!”

Sadie onun hafif kahkahasına eşlik etmeye çalışıyordu fakat kalbi tamamen boğazında atıyor, öyle ki hemen boğulacağını sanıyordu. İnsanlar ondan bahsedecekti. Vermesi gereken bir karar vardı. Jack hakkında bir karar mı?

“Burada bir ayakkabı da var. Alışveriş yapacağınız anlamına mı geliyor?”

Sadie dudakları titreyerek gülümsemeye zorladı kendini. “Kum saatinin yanında mı?”

“Evet! Bu ne demek?”

“Vereceğim karar daha iyi bir değişime öncülük edecek.”

Kara gözler zevkten parıldarken ışıltılı bir gülümseme de dolgun pembe dudaklarda beliriverdi. Ekselansları ne harika bir kadındı. “Ah. Bunda oldukça iyiyim, değil mi?”

Sadie başıyla onu onayladı. “Öylesiniz. Gördükleriniz bu kadar mı?” İçinden hepsi bu kadar olsun diye dua ediyordu. Düşes bir elini yukarıya kaldırdı. “Bekleyin, başka bir şey daha var. Bir... düğün görüyorum!”

Sadie kaşlarını çatarak fincana uzandı. “Bu doğru olmaz.” Hiç kimse bir düğün göremezdi, özellikle yapraklarda ve onların inceliklerinde tecrübeli olmayan biri. Fakat fincanı alıp içine baktığında o da fincanın dibine yakın bir yerde bir erkekle bir kadının yan yana durduklarını ve kadında duvak gibi bir şey olduğunu gördü.

Adama bir bakışıyla kalbinde onun Jack olduğunu hissetti ama gelini tam olarak seçemiyordu. Jack evlenecekti ve kalbi ne kadar umutla dolarsa dolsun, gelinin kendisi olamayacağını biliyordu. Kararı Jack’in gitmesine izin vermektir ve bu kesinlikle herkes için en iyisiydi, bu yüzden fincandaki kadın başka biriydi.

“Çok iyi,” diye övdü Leydi Ryeton’ı, fincanı tabağa koyarken. Elini çekmeden önce titreyen parmakları yüzünden fincan tabakta tıkırdamıştı ve sonra sessizleşti. “Eğer bir yardımcıya ihtiyacım olursa, kimden destek alacağımı biliyorum.”

Düşes tüm dişlerini –hepsi de çok güzeldi– sergileyerek gülümsedi. “Bu dedikodulara yol açmaz mı? Düşes Ryeton bir falcı oldu. Bu fikri aklıma sokmayın Bayan Moon çünkü daha şimdiden aklım başımdan gitti!”

Neşesi bulaşıcıydı. “Keşke ben de sizin gibi neşeli olsaydım Ekselansları.”

Düşes bir elini salladı. “Belki önceden bunu söylemeliydim. Sadece bir dük ya da vikont her istediğini yapmakla

kalmaz, ayrıca bir düşesin ya da vikontesin kimin olacağına da karar verir arkadaşım. Diğer türlü olsaydı, parayla unvanın ne önemi kalırdı? Dedikodunun gazetelerde yer almasını sağlamak sanırım benim görevim. İş alımı için bana düşen kısmını yapıyorum.”

Sadie buna gerçekten kahkaha attı. Düşes hakkındaki tahminleri giderek doğru çıkıyordu.

Maalesef artık gitme vaktiydi, bu yüzden Düşes’i hamileliği için bir kez daha tebrik etti ve elinden geldiğince bunu kesinleştirmesini istedi. Halka açıklanana dek kendi adına da bu haberi saklayacağına söz verdi. Ve sonra defterlerinden birini alıp Mayfair’deki başka bir eve gitmeye koyuldu. Burası, Dük Ryeton’ın evinden biraz daha küçüktü ama yine de komşuların özeneceği kadar ihtişamlıydı.

Kambur bir uşak kapıyı açıp ondan kartı aldı. Sonra hanımefendisini çağırmaya gitmeden onu küçük ama hoş bir salona aldı. Sadie uzun süre beklemek zorunda kalmamıştı.

“Bayan Moon.” Leydi Gosling onu gördüğüne şaşırması gibi konuşuyordu. “Yoksa Leydi Gerard mı demeliyim?”

Sadie, bu hoş kadının adeta sahneye çıkar gibi odaya süzülüşünü izliyor, fakat bunun gayet de uygun olduğunu düşünüyordu. “Bayan Moon yeterince iyi, tabii siz de benden size Theone Divine dememi istemezseniz? Bu sizin sahne adınızdı değil mi? Eski bir sandıkta bulduğum tiyatro afişinde böyle yazıyordu. Hoş bir benzerlik.”

Leydi Gosling, Sadie’nin oturduğu koltuğa oturmadan önce bir an öylece kaldı. “Vay vay. Ne de olsa yavru kedilerin de pençeleri var.”

Sadie bu aptal kıyaslamaya gözlerini devirmemek için bütün iradesini kullandı. “Ben yalnızca, Leydi Gosling, özel hayatımın özel kalmasını istiyorum, tıpkı sizin istediğiniz gibi. Benim gibi sizin de bir leydi olmadığınızı cemiyetin öğrenmesini istemezsiniz, eminim.”

Leydi Gosling, yüzünde oldukça şaşkın bir ifadeyle onu inceliyordu. “Ama siz teknik açıdan bir vikontessiniz, değil mi? Eğer ben kendimi sizin olduğunuzdan daha fazla leydi olarak görüyorsam, bu hayatı istediğim içindir. Siz kendinizi benden daha üstün görüyorsunuz, unvanlı birisinden daha üstün, çünkü bunu istemediğinizi söylüyorsunuz.”

Sadie kaşlarını çatı. “Ben kimseden daha iyi olduğumu düşünmüyorum ama haklısınız, sizin sahip olduğunuz hayatı ben istemiyorum.”

“Bu Jack’i kaybetmek anlamına gelse bile mi?”

Sadie hiçbir şey söylemedi çünkü ağzını açtığı anda yanlış bir şey söylemekten korkuyordu.

Leydi Gosling dilini şaklattı. “Züppe misiniz, yoksa beklentilerinize ulaşamayacağınızdan mı korkuyorsunuz?”

“Hiç birimiz yetenekli oyuncular değiliz leydim. Ben iyi oynamam.”

Leydi Gosling gözlerini devirdi. “Lütfen. Yıllardır dul bir kadını oynadınız. Kendi kocanızı tanımazlıktan geldiniz. Büyüyük bir ustalık, keşke ben de bunu başarabilsem. Eğer isterseniz siz de bu hayatın bir parçası olabilirsiniz. Anlamadığımı, neden istemediğiniz.”

Sadie başını iki yana sallayarak defterini kucağına yerleştirdi. “Bu önemli değil ve bunu da kesinlikle sizle tartışmayacağım. Bana Jack’i rahat bırakacağınıza söz verin, ben de sırrınızı kimseye söylemeyeceğime söz vereyim.”

“Hayatım, sessizliğimi garanti altına alman için bunca sıkıntıya girmene gerek yok. Bölge lorduna tonlarca şantaj mektubu yağmadı. Aslında uygun da olmadı. Eğer en baştan gerçek kimliğini bilseydim lord hazretlerinin –ve senin– sırrlarını saklayacak kadar aklım olurdu.”

Nasıl bu kadar hafife alabiliyordu? “Yani Jack’ten para ko-partmayacaksınız?”

Leydi bir iç çekti. “Sanırım hayır.”

Bu beklenmedikti işte. Sadie yakından onu inceliyordu. “Korkarım sizi anlayamıyorum Leydi Gosling.”

Kahkaha odada yankılanıyordu fakat acı bir kahkahaydı. “İkimiz de aynı görüşteyiz. Ama Lord Gerard bana para önerirse, reddetmem.”

“Paraya ne için ihtiyacınız var?” diye sordu Sadie kısık bir sesle, kapı kapalı olmasına rağmen. “Ve neden New York’a gideceksiniz? Sevgilinizle mi kaçacaksınız?”

Leydi Gosling öylece kaldı ve sonra öne eğilip fısıldadı. “Bu sizi ilgilendirmez Bayan Moon. Ancak şunu söyleyebilirim ki Londra’dan gitmek benim için çok önemli. Beni Londra’ya bağlayan tek kişiden kurtulmak çok önemli. Ve evet, arkamda bırakamayacağım biri var.”

Gözlerindeki bakış oldukça yoğundu. Sadie, Leydi Gosling’in bedeninde gördüğü izleri ve fincanında gördüklerini hatırladı. Ve sonra içini bir ürperti kapladı, özellikle Baron’u gördüğü birkaç anıyı hatırlayınca. Baron, Sadie’de hiçbir zaman kibar bir adam izlenimi uyandırmamıştı.

“Biliyorsunuz,” diye konuşmaya başladı Sadie, hâlâ leydinin gözlerine bakarak, “Lord Gerard, torunuyla benim aramdakileri kimsenin öğrenmemesi için çok uğraştı.”

Siyah kaşlar birden kalktı. “Bayan Moon! Çok fenasınız. Yine ‘lordu sıkıştırma’ konusundayız ve bu, sonuçlarıyla asla yüzleşmek istemeyeceğim bir oyun.”

Hayır. Sadie’nin aklında bir şeyler vardı. “Ben size başka bir şey önermek istiyorum.”

“Söyleyin. Mecburen sizi dinlemek zorundayım.”

Öyle sakin, öyle kaygısızdı ki bu kadın. Lord Archer’in dişi versiyonuydu ama biraz daha acılısı. Sadie kucağındaki defterin işaretlediği sayfasını açtı. Bir ay önceki faldı. Bunu Leydi Gosling’e gösterdi.

Leydi Gosling koyu yeşil gözleriyle çabucak okudu, sonra yeniden okudu ve hemen gözlerini Sadie’ninkilere dikti.

“Bunu neden o zaman söylemediniz?”

“Çünkü bunun sizi üzeceğini sanmıştım.”

Leydi sert bir kahkaha patlattı. “Peki şimdi?”

“Ben sizden Jack’i rahat bırakmanızı istedim. Ve bunun üzerine sizin bana söylediklerinizden sonra bu haberin korkudan çok sevinçle karşılanacağını düşündüm.”

“Sevinçle karşılanıyor,” diye cevap verdi Leydi Gosling. “Bu yüzden beni hor görüyor musunuz?”

Sadie omuz silkti. “Şantajlarınızı daha çok hor görmüş-tüm ama sanırım davranışlarınızı anlıyorum. Hayır, sizi hiç hor görmüyorum.”

Leydi Gosling elini kaldırdı. “Sakın benim için üzüldüğünü söylemeyin.”

Sadie gülümsedi. “Peki söylemem ama sizin için yine de böyle hissediyorum. Umarım bu haberler fikirlerinizi değiştirir.”

Leydi Gosling başını salladı. “Eğer doğruysa değiştirecek.”

Kendini hakarete uğramış sayan Sadie, sahip olduğu azıcık kibri de gösterdi. “Hiç yanıldığımı gördünüz mü?”

Leydi Gosling neşeyle gülümsedi. “Hayır, görmedim.”

“Şimdi de yanılmıyorum.”

“Sizce olmasına ne kadar var?”

“Fincanınızdaki bağları ve olanları hatırladığım kadarıyla yaklaşık bir ay var diyebilirim.”

Leydi Gosling’in kırmızı dudaklarında korkunç ama memnun bir ifade belirdi. “Bu kadar zaman bekleyebilirim.”

“İşlerinizin yoluna girdiğinden emin olmak isteyeceksiniz,” diye tavsiyede bulundu Sadie, düşüncesinden dolayı biraz mahcup olmuştu.

“Evet,” dedi Leydi Gosling. “Yapacağım. Teşekkürler Bayan Moon. Size olan borcumu nasıl ödeyebilirim?”

“Nasıl olduğunu biliyorsunuz.”

Leydi başıyla onu onayladı. “Vikont Gerard güvendedir.

Ve siz de. Aslında, eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa...”

Sadie başını salladı. “Bu kadarı yeterli.” Ayağa kalktı. “Artık gitmeliyim. İyi günler Leydi Gosling.”

Birbirlerine baktılar. İki kadın da nerede durması gerektiğini biliyor, birbirlerinin hakkında bildiklerinden rahatsız olmuyor ve birbirlerine tuhaf bir saygı duyuyorlardı.

“Annem,” dedi Leydi Gosling kısık, çatlak bir sesle. Sadie soru soran gözlerle kapıda durdu. “Arkamda bırakamayacağım kişi, annem.”

Ah, bu her şeyi açıklıyordu. Sadie genellikle leydinin fincanında yaşlı bir kadın görürdü fakat bunu söylediğinde Leydi Gosling ya anlamazlıktan gelirdi ya da umursamazdı. “Ondan ayrılmak zorunda kalmayacaksınız,” diye söz verdi Sadie. “Hiç bu kadar emin olmamıştım.”

Leydi Gosling başını sallayıp hemen bakışlarını kaçırdı. “İyi günler Bayan Moon.”

Sadie oradan ayrıldı ve arabaya binip yola koyulana dek yargılama yapmaya başlamadı. Jack’i kurtarmıştı. Kendini kurtarmıştı ve Leydi Gosling’e kocasının bir ay içinde öleceğini söylemek kolay olmuştu.

Bölüm 16

Davetler ertesi gün gelmeye başladı.

Jack'in birçoğunun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onların onu tanıdığı açıktı. Ya da büyükbabasını tanıyorlardı ve bu yüzden artık Jack'in de akşam yemeklerine ya da partilere davet edilmeye değer olduğuna karar vermişlerdi.

Hepsini reddetti, Düşes Ryeton'dan gelen hariç. Düşes onu Trystan'ın eve gelişini kutlamak için yemeğe çağırıyordu. Jack ne kadar çok istese de bunu reddedemezdi.

Saint's Row'daki o kaçınılmaz geceden beri Sadie'yi görmemişti, bu kasten yaptığı bir şey değildi. İki kez Sadie'nin evine gittiğinde ona evde olmadığı söylenmişti. Ve bir kez de dükkânına gitmiş fakat boş olduğunu görmüştü. Sadie ondan kaçıyor, hayatından onu çıkarmak için elinden geleni yapıyordu ve Jack için en iyisi olduğu düşündüğü şeye onu da zorluyordu.

Sanki onun için en iyisini bir tek Sadie düşünüyormuş gibi.

Jack onu bu kadar kolay bırakmayacaktı, bunca seneden sonra, ikinci şans onlara verilmişken yapamazdı. Ondak bek-

leneni umursamıyordu Jack. Aptalca şeyler yüzünden çok vakit kaybetmişti ve artık işini tamamlamıştı. Sadie'yi hayatında, yatağında ve kahrolası evinde istiyordu.

Perşembe günkü randevuları için özür kartı yollayan Leydi Gosling'e ne olduğunu merak ediyordu. Öyle görünüyor ki kadın fikrini değiştirmişti, artık bu ne anlama geliyorsa. Jack bu işte Sadie'nin parmağı olduğuna emindi.

Sadie'nin büyükbabasına gitmesini sağlayan şeyi, paylaştıkları sırrı bilmek istiyordu. Büyükbabası onun Jack'in kontesi olamayacağını düşünmüş ve onu servet peşinde koşturma suçlamıştı – bunun için Jack mirastan mahrum bırakılmıştı. Büyükbabası, Sadie'ye gitmesi için para vermeye çalışmıştı ve Sadie de bunu reddetmişti. Şimdi ne değişmişti ki?

Sonunda bu merak onu cuma günü öğleden sonra Berkeley Meydanı'ndaki büyükbabasının evine sürükledi.

Kapısının üzerinde aile mührü olan Palladio tarzı konağı en son ziyaret ettiğinde, belki on yedi yaşında genç bir delikanlıydı. O zamanlar Londra'da bulunduğu zamanın her anından nefret ederdi çünkü onu Sadie'den alıyordu. O yokken Sadie'nin başka bir çocuk bulduğundan emindi. Bu yüzden ona her gün yazar ve mektupları yollaması için uşaklardan birine rüşvet verirdi.

Aracından çıktığında yağmur yağıyordu. Hafif bir yaz yağmuru değildi fakat şemsiyesinin altında merdivenlere doğru koşarken çakıllı yoldan sıçrayıp çizmelerini ve uzun ceketinin eteklerini ıslatan büyük bir tufandı. Otele döndüklerinde arabacısına sıcak bir hurma içkisi borçluydu.

Kapıda onu Alistair karşıladı. Jack daha yedi yaşındayken babasından makamını alan kâhyaydı bu. Şakaklarındaki gri saçlar ve yüzündeki çizgilerle onu görmek oldukça şaşırtıcıydı.

“Efendi Jack!” diye bağırdı yüzünde bir gülümsemeyle. “Yani Lord Gerard demek istedim. Sizi görmek ne güzel bایم.”

Yaşlı adam, Jack'in uzattığı eli kaptığı gibi onu kucakladı. "Seni de görmek güzel Alistair. Bana ne demek istersen onu diyebilirsin, endişelenme."

"Teşekkürler lordum. Aman Tanrım, nasıl bir beyefendi olmuşsunuz böyle! Ceketinizle şapkanızı almama izin verin."

Jack üzerindkilerden kurtulduktan sonra büyükbabasının nerede olduğunu sordu.

"Çalışma odasında lordum," diye cevap verdi Alistair. "Haber vereyim mi?"

"Gerek yok. Yolu hatırlıyorum." Ellerini kâhyanın omuzlarına vurdu ve eşikten geçip büyük koridora yöneldi. Yürürken çizimleri mermer döşemeli yerde ses çıkarıyordu. Açık gri döşemeler, bir dizi siyah döşemelerle çevrelenmiş ve merkezde çok ayaklı bir yıldız oluşturmuştu. Jack bu yıldızın ortasında durdu ve yukarıya, yukarıya, en yukarıya baktı – cam kubbe, güneşli günlerde müthiş bir ışıltıyla bu koridoru aydınlatıyordu. Bugün ise bu kalın camdan griden ve yağmurdan başka bir şey görünmüyordu.

Jack bakışlarını indirerek etrafını saran yüksek duvarlara, alçı işlerine ve o daha doğmadan önce bu koridorda yerlerini alan heykellere baktı. Çocukken, henüz annesiyle babası ölmeden önce, bu heykeller onun arkadaşymış gibi yaparak bu koridorda oynar ve bu camların ötesindeki dünyaya bakardı. Ona bu duvarlar arasındakilerin dünyanın en önemli şeyi olduğu öğretilmişti ve o zamanlar o da inanmıştı. Bir kez daha bir gün bu evin kendine ait olacağı düşüncesi hoştu. Özellikle Sadie ile olursa.

Bu düşünce, Sadie'nin büyükbabasıyla yaptığı tuhaf ittifakın gerçeğini öğrenmedeki ve Jack'in şimdi ortaya çıkıp hak ettiği yerin başına geçmesinin büyükbabası için neden önemli olduğunu keşfetmedeki kararını arttırdı. Bu, önceden bu kadar önemli değildi, yoksa Jack duyardı. Hem ihti-

yarla hem de onun dünyasıyla irtibat halinde olmamıştı fakat Trystan, hem kardeşleriyle hem de annesiyle düzenli olarak görüşüyordu. Zengin, dul kadın Düşes Ryeton, bugüne kadar cemiyette olan bitenlerden oğlunu haberdar etmişti. Eğer Kont Garret müsrif torununu araştırmak için Londra'ya gelseydi, Jack bunu öğrenirdi.

Sağ kapıdan içeri girerken büyük koridoru ve anılarını geride bıraktı. Sol taraftaki benzer kapı, annesinin salon ve misafir odası olarak kullandığı kuzey kanadına açılıyordu. Güney kanadında ise çalışma odası, kütüphane ve yemek odası bulunuyordu. Ve elbette birinci katta baloların ve müzikallerin yapıldığı daha büyük odalar bulunuyordu. Bu evin bir baloyu misafir edindiği ne kadar olmuştu? Annesinin ölümünden beri olmamıştı.

Duvar tablolarla süslenmişti, atalarının portresiyle. Ama hiçbirisi de kont değildi. Bu tablolar, bütün görkemleri ve ihtişamlarıyla en iyi derecede sergileneceği kütüphaneye aitti. Birçoğu tamamen gurur tablosuydu. Jack bu tabloları tercih ediyordu, özellikle sekizinciye... hayır, dokuzuncu Leydi Garret'ı. Yeşil gözlerinde haylaz bir bakış ve kızıl saçlarında da altın parlaklık vardı. Asi huylu bir kadına benziyordu ve Jack mirasını ondan almayı tercih ederdi.

Kont'un çalışma odası evin ön yüzüne bakıyordu. Yaşlı adam masasına oturur, oradan gelen gideni izler, onları eve kabul edip etmeyeceğine karar verirdi. Şüphesiz Jack'in yağmurdan koşup eve gelişini de izlemişti ve yine şüphesiz lanet olası işe yaramaz torununun nerede kaldığını merak ediyordu.

Jack kararlılıkla bir iç çekip yumruğunu kaldırdı ve ağır kapıya iki kez vurdu.

“Girin.”

Büyükbabasının emrindeki kibirli sese yüzünü astı Jack. Doğasındaki kinci kısmı, kapı kolunu çevirip içeriye girmeden önce ona kadar saymasını sağlamıştı.

Padrig Farrington, sırtı kapıya dönük, ellerini sırtına kavuşturmuş, öylece dururken camdan dışarıdaki caddeye bakıyordu. Bu oldukça etkileyici bir duruştu ve çocukken Jack'i oldukça korkuturdu.

Büyükbabasına yaklaştı, ellerini arkasında birleştirip onun durduğu gibi durdu, aralarında sadece birkaç santim boy farkı vardı. "Aracımdan indiğimi gördüğünden beri bu şekilde duruyorsun, değil mi?" Sesindeki alaycı tonu saklayamadı.

Yaşlı adam, Jack'e sert bir bakış atacak kadar başını yana çevirdi. "O kadar çok oyalandın ki oturmaktan sıkıldım."

Jack omuz silkti. "Alastair'ı sadece selamlayıp yanından geçemedim."

Büyükbabası burun kıvrırdı. "Bana gösterdiğin sevgiden çok daha fazlasını ona vermişsin."

Jack'in bakışları dışarıdaki caddedeydi. "Senin hak ettiğinden de fazla iyi davranıyorum sana."

"Ne acı. Beni hâlâ önemseddiğini görmek içimi ısıttı."

"Önemsemiyorum. Sen de beni önemsemiyorsun."

Yaşlı adam devam ederken hafif bir duraksama oldu, sonra yüzünü tamamen Jack'e çevirdi. "Ne kadar kızgın olursam olayım seni önemsemekten asla vazgeçmedim evlat."

Jack'in boğazını sıkıştıran bu his neydi? Sevgi mi yoksa öfke mi? "Önemseddiğini göstermek için her zaman tuhaf yollar seçiyorsun büyükbaba."

"Gerçekten seninle ilişkiyi kesmek istediğimi düşündün mü? En fazla bir ay dayanacağımı, sonra aklının başına geleceğini sandım. Bu kadar inatçı olacağını nasıl bilebilirdim?"

"İnatçılığımı senden almışım."

Büyükbabası buna biraz gülümsedi. "Aslında öyle. Jack, seni özledim evladım."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Bu bir yalandı. Bazen ihtiyarı özlediği oluyordu.

Aralarındaki boşluğu bir iç çekme noktaladı. "Bu çok acı."

“Varisin olduğumu kabul etmem için beni zorlayabilirsin fakat bunu sevmem için beni zorlayamazsın. *Seni* sevmem için beni zorlayamazsın.”

“Ben senin iyiliğin için uğraşıyorum. Yaptığım tek şey bu.”

Jack’in siniri azaldı ve içi birçok duyguyla doldu. “Sadie’ye ne yaptın?”

Büyükbabası geri çekildi, gücendiği belliydi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Senin paranı aldı. Neden?”

“Sanırım istediği için. Başka bir cevap istiyorsan ona sormalısın,” dedi ve döndü. “Artık beraber halkın içine çıkmalıyız diye düşünüyorum. Ne kadar erken o kadar iyi. Cemi-yetin mümkün olduğunca seni Vikont Gerard olarak kabul etmesini istiyorum.”

“Acelesi ne? Zaten on yıl geçmiş aradan.”

“Seni Lord Gerard olarak ne kadar erken tanırlarsa, Jack Friday’i o kadar çabuk unuturlar. Yeri gelmişken, çok saçma bir isim.”

Jack sadece omuz silkti. “Ve Sadie’yle aramda o kadar çabuk bir sınıf farkı olur, doğru mu?”

“İkinizin arasında her zaman koca bir sınıf farkı vardı. Bunu görmek istemeyen tek kişi sensin.”

“Benim istediğim, herkesin Sadie’yi karım olarak görmesi ve senin de kaybetmen.” Eline vurmak aptalcaydı ama çok sinirliydi ve mantıklı düşünemiyordu. O sadece yaşlı adamın onu sinirlendirdiği gibi sinirlendirmek istiyordu.

“Bayan O’Rourke hâlâ senin karın olmak istiyor mu?” diye sordu büyükbabası. Düşünceli bir tavırla masadan kristal baskılığı alıp koluyla parlattı. “Onunla en son konuştuğumda, seninle ilgili hiçbir şey istemiyordu.”

“Bu değişti.”

“Gerçekten mi? Sana senin karın olmak istediğini söyledi mi?”

Jack sessizleşti. *Piç kurusu.*

“Hiç sanmıyorum,” diye cevap verdi büyükbabası, şaşı-lacak derecede mutsuz bir ifadeyle. “O bizden biri değil oę-lum. Söylediğim gibi, bunu kabul etmek istemeyen tek kişi sensin.”

“Ve sen de ne olursa olsun onu sevdiğimi hiç kabul et-medin.”

“Sonra sen onu terk ettin.” Yaşı adam sıkılmış bir ifadeyle ona baktı. “Parıldamadığın bir zamanda.”

“Sen beni yargılayamazsın.”

“Hayır. Bu riyakârlık olur, değil mi?” Yaşı adamın du-daklarının kenarında belirsiz bir gülümseme oluştu. “Şunu da söylemeliyim ki ticaretten de olsa elde ettiğin servetten oldukça etkilendim. Aferin.”

“Senin takdirini kazanmak için yapmadım.” Belki bir kez, en başta, bunun için yapmıştı ama yıllar geçtikçe sebepleri değişmişti. Jack artık bunu biliyordu. Bunların hepsini sade-ce kendisi için yapmıştı ve bir kısmı da Sadie’yi kaybetmeye değer umuduyla. Fakat hiç değmemişti. “Ve Sadie ile sana nispet yapmak için evlenmedim.” Sadie’nin ya da ihtiyarın ne düşündüğü önemli değildi.

“Kızın senin karın olduğunu gösterecek bir kâğıt parçası yok ve sen geçerli delil getirene kadar bir atçının kızını geli-nim olarak görmeyi reddediyorum.”

“Senin onu kabul edip etmemen önemli değil.”

Büyükbabasının bakışlarında bir acıma vardı. Ve oldukça zafer. “Ama cemiyetin onu kabul edip etmemesi önemli ve etmeyecekler de. Bunu bilmelisin.”

Jack artık dayanamıyordu. “Ben gidiyorum. Ne istedikle-rinin ne de düşüncelerinin hayatımda bir değeri var.” Sesini yükselttiğinin farkında değildi, ta ki büyükbabasının sekre-teri Bay Brown, endişeli bir ifadeyle aceleyle odaya gelene kadar.

“İyi misiniz lordum?” diye sordu adam, efendisinin yanına gelerek.

“İyiym Brown,” diye cevap verdi Kont nazik bir gülümsemeyle. “Çok endişeleniyorsun.”

Jack kaşlarını çatı ama neler olduğunu sormadan önce Brown, Jack’in gençliğinden hatırladığı sert bir ifadeyle ona baktı.

“Korkarım bu toplantının şimdi sona ermesinde ısrar etmek zorundayım Lord Gerard. Lord hazretleri bu sabah çok yoğundu ve ben onun sizinle tartışarak yorulmasını istemiyorum.”

Cezalandırma devam ederken oldukça etkiliydi. “Nesi var?” diye sordu Jack dikkatle.

“Ben burada yokmuşum gibi konuşmayın!” Büyükbabası bekleyen sekreterini uzaklaştırdı. “Benim hiçbir şeyim yok. İşine bak evlat, bugünlük tamam. Bu hafta Ryeton’ın yemeğinde görüşürüz. İlk kez beraber o zaman görüneceğiz.”

Jack tartışamadı çünkü orada olmayı planlıyordu. Düşes’e çoktan katılacağını haber vermişti ve bu Tryst içindi, bu yüzden artık sözünden dönemezdi, her ne kadar bunu çok istese de.

Cevap vermek için ağzını açtı ama bakışlarını kaldırdığında büyükbabasının odadan çıktığını gördü. Sadece ceketini görebildi ve sonra o da kayboldu.

Jack dişlerini sıkarak elini uyluğuna vurdu. Büyükbabasına hile yapmadığını gösterme planı kocaman bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bir kez daha kendini kovulmuş bir delikanlı gibi hissediyordu ve otelden ayrılmadan önce nasılsa, şimdi de o kadar gerçeğe yakın değildi.

Ama ona gerçeği anlatacak tek kişi vardı. Bunu ondan öğrenmek zorundaydı.

O sabah pencereden dışarıya bir bakış atan Sadie, yatağına geri dönmek istedi. Fakat bunun yerine perdeleri açıp kahvaltı için tost ve sıcak çikolata istedi ve günlük yapılacak işlerini yazmak için masasının başına geçti. Dükkâna gidecekti. Örtüler gibi perdeler de gelmişti ve duvarlar bittiğinden şimdi onların nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Duvarları düşününce aklına bir an Mason geldi. Artık duvarında bir resim yoktu, en azından Mason'ın yaptığı bir resim. Aralarındaki şeyin bu şekilde bittiğine pişman olduğu kadar buna da çok pişmandı Sadie.

Kahvaltıdan sonra şemsiyesini kapdığı gibi Bond Caddesi'ndeki dükkânına gitti ve yeni ütülenmiş, vanilya ve portakal kokulu perdelerini asmaya başladı. Çalışmak aklını Jack'ten uzaklaştırmalıydı ama uyku bile kâr etmiyordu. Neredeyse tüm gece onunla ilgili rüyalar görmüştü. Ayrılmaktansa yeniden birlikte olduklarını gördüğü rüyalar.

Bu imkânsızdı. Ve mümkün olsa bile, bu kalbiyle ona güvenirse tam bir aptal olurdu, değil mi? Ne olursa olsun, Jack'in yakında uğraşması gereken bir sürü işi vardı ve Sadie onun aklındaki en son şey olacaktı.

Sadece laftı işte. Bunu biliyordu. Kendini korumak için zihninin başvurduğu bir yöntemdi. Eğer yaşlı Kont ortaya çıkmasaydı, Sadie şu an Jack'in yatağında büyük maceralar planlıyor olacaktı. Fakat şimdi cemiyet, Jack'in sürpriz dercede bölge lordu olarak çıktığı haberlerle çalkalanıyordu ve her şey değişmişti. Jack'in de değişmesi an meselesiydi. Sıradan biri bu dünyanın bir parçası olamazdı ve onları etkileyemezdi. Leydi Gosling kısmen bunun bir kanıtıydı. Hiç pişmanlık duymadan oyunculuktan baronese dönüşmüştü ve bunu kanıtlamak için de incinmişti. Sadie, Jack'in onu terk etmesiyle ona büyük bir iyilik yaptığını düşünüyordu. Aristokrasi dünyasının nasıl yürüdüğünü bilemeyecek kadar çok genç ve saftı o zamanlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini sanmıştı.

Hâlâ o dünyanın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu, tıpkı yıllar önceki gibi. Dürüst olması gerekirse, o günlerde saygın bir leydi olmanın hoş olacağına dair romantik hayalleri olan genç bir kızdan başka bir şey değildi. Evet, Kont, Jack'i mirastan mahrum bırakarak bu hayalleri yıktığında hayal kırıklığına uğramıştı –bu yaşlı adamın o zamandan beri düzelttiği bir şeydi– ama biri asla kaybetmediği bir şey için yas tutmazdı.

Bir keresinde yaşlı adamın da söylediği gibi, Jack'i dışlamakla Sadie'ye bir iyilik yapmıştı. Onların dünyası canlı canlı Sadie'yi yerd.

Hoş kokulu, renkli, desenli perdelerin sonuncusunu asmayı yeni bitirmişti ki kapı çarpılarak açıldı.

Jack eşikte duruyor, arkasında yağın yağmurla öyle çekici, öyle güzel görünüyordu ki Sadie sadece ona öylece bakıyordu.

Onu görmesiyle kalbinin teklemesi aptallık mıydı? Onun güzel vücudundaki ıslak çamaşırları çıkarıp kendi yatağında kemiklerini ısıtmak istemesi? Jack adeta gotik romanlardaki bir kahraman gibi içeriye girmişti ve Sadie onun cinsel isteklerine karşı koymamaya istekliyd.

Evet, bu çok aptalcaydı ve aynı zamanda çok da çekici.

“Lord Gerard,” dedi Sadie, çıktığı sandalyeden yavaşça inerek. “Hiç beklemiyordum.”

Jack dalga geçercesine bir ses çıkarttı. “Öyle mi?”

“Burada olmamalısın,” diye azarladı Sadie, Jack arkasından kapıyı kapatırken. “İnsanlar dedikodu yapacaklar.”

“Bir adamın karısını ziyaret etmesi suç değil.”

Kemiği için endişelenen köpek gibiydi, sevimli şey. “Cemiyet beni senin karın olarak görmüyor Jack. Benim senin metresin olduğumu sanacaklar.”

Jack'in gözleri öfkeyle parılıyordu. “Onların ne düşündükleri umurumda bile değil.”

Sadie yutkundu. Korkmuyordu ama daha önce nadiren onu bu şekilde görmüştü. Bu biraz korkutucuydu ve aynı zamanda çekiciydi de. “Benim umurumda. Geçimim fallarına bakmam için beni kiralayan bu insanlara bağlı.”

“Karım olmak bu sorunların hepsini çözer.”

“Senin karın olmak, çözmekten ziyade, daha çok sıkıntı yaratır ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi bunu tartışmak zorunda mıyız? Neden buradasın?”

“Büyükbabamdan geliyorum.”

Sadie, Jack’in fincanındaki korkunç şekli hatırlayarak doğruldu. “İyi mi?”

Jack kaşlarını çatı. “Yaşlı piç için endişelenmen oldukça dokunaklı. Sadakatin karşılığında sana ne kadar verdi?”

Sadie de kaşlarını çatıp gözlerine bakmak için ona doğru ilerledi. “Aptal olma. Ben ondan hiçbir şey istemedim, sadece Londra’ya dönersen ona haber vereceğim konusunda söz verdim.”

Jack kısıp gözlerle onu izliyordu. “Ve?”

Lanet olsun, Jack onu çok iyi tanıyordu. Londra derken Sadie’nin sesinin hafiften değiştiğini fark ettiği anda Jack’in onun tam doğruları söylemediğini anladığını biliyordu. “Geri döndüğün takdirde mümkün olduğunca senden uzak duracaktım.” İşte, ona bütün gerçeği anlatmıştı – en azından bu konu için.

“Saint’s Row’da bizi beraber gördükten sonra senden parayı geri istemediğine şaşırdım.”

“Çok fazla değildi. Umursayacağından şüpheliyim.”

Jack bir kahkaha patlattı, sert ve keskin. “O zaman kendini çok ucuza satmışsın. Sana küçük bir servet vereceğinden şüphem yok.”

“Denedi. Ben almadım.”

Jack tuhaf derecede onu inceliyordu, sanki onu tanımıyor gibiydi. Sadie bunu hak ettiğini düşünüyordu. Kont yıllar

önce Jack'ten ayrılması karşılığında Sadie'ye para vermeye çalışmıştı ama Sadie reddetmişti. Şüphesiz Jack şimdi onun hakkında hayal kırıklığına uğruyordu.

Ancak ithamlarına devam etmek yerine sadece şunu sordu Jack: "Ona yazdığını neden bana söylemedin?"

Sadie yalan söyleyebilirdi ve bunu çok rahat yapardı ama gerçekler dudaklarından dökülüvermişti hemen. "Çünkü senin yeniden kaçacağını sanmıştım."

Jack yüzünü ekşitti. Bu pek belli olmayan bir ifadeydi ama Sadie bunu fark etti. "Olayları sonradan bana söylemek gibi üzücü bir alışkanlığın var."

"Evet, sana olayları anlatmadan önce senin de ortadan kaybolmak gibi berbat bir alışkanlığın var." *Dikkatli ol kızım. Çok yaklaştın.* Zihni, Jack'in gittiği ve Sadie'nin hamile olup olmadığını merak ederek iskelede beklediği günle dolmuştu. Sadie'nin sessiz kalması Jack'in suçu değildi.

"Yeterince açık," dedi Jack hiç kin duymadan. "Peki, beni Leydi Gosling'den nasıl kurtardığını anlat."

Sadie bir elini salladı. "Çok kolaydı. Defterlerimi araştırdım ve bir süre önce ona baktığım falın notlarını buldum. Şu anki durumunu etkileyen bilgiyi ona söylememiştim. Bildiklerimi ona anlatınca o da seve seve pençelerini senden çekti."

"Ne bilgisi?"

Sadie ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdı. Ne de olsa bu Leydi Gosling'in sırrıydı. Ama kadın Jack'ten para almaya çalışmıştı. "Çok yakında kocasının öleceğini söyledim."

Aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Sadie, Jack'in keskin yüz hatlarında gezinen duygu yoğunluğunu izliyordu. Sonunda şüphe kazandı. "Ona kocasının öleceğini mi söyledin?"

Sadie başıyla onu onayladı. "Ben nadiren yanılım. Nasıl olsa, parayı ondan kaçmak için istediğinden artık İngilte-

re'den ayrılmaya gerek kalmadığına karar verdi. Adam bir ay içinde ölecek.”

Sadie, Jack'in ağır bakışlarının farkındaydı, tamamen şaşkıındı. “Buna inanmam. Sen kocasının ölümünü gördün diye mi benimle buluşmadı? Falında bu çıktı diye?”

“Söylediğim bu.” Jack'in gerçeğı kabul etmeme isteğı Sadie'yi sinirlendiriyordu. Jack hâlâ ona inanmıyordu ve daha ona teşekkür bile etmemiştii!

“Yok daha neler!” Jack kıkırdadı ve gülmekten yaşaran gözlerle ona baktı. “Senin de böyle bir yeteneğın var Sadie-moon.” Dalga geçiyordu. Sadie'nin iyi bir hile çevirdiğini düşünüyordu.

“Evet, şey...” Sadie ağlamamak için duvara baktı. “Artık ona ödeme yapma konusunda endişelenmene gerek yok.”

“Hepsi senin sayende.” Jack aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona uzanıp kendine doğru çektiğinde Sadie buna itiraz etmedi, Jack'in saçları ve kıyafetleri ıslak olmasına rağmen. Ve onu öptüğünde de izin verdi çünkü onun tadını çıkarma ya da dudaklarını yeniden hissetme şansını bir daha ne zaman elde edeceğini bilmiyordu.

Jack'in parmakları göğüslerini kavrayınca Sadie elleriyle yakalayarak onu durdurdu.

Geri çekildi. “Birlikte olamayız Jack. Şimdi olmaz.”

“Neden olmasın?” Jack tamamen şaşırımış görünüyordu, sanki eğer yatarlarsa her şeyin yoluna gireceğine inanıyor gibiydi. Sanki her şey kendiliğinden düzelecekti. Tanrım, bu adam sevimli olduğı kadar sinir bozucuydu da.

“Çünkü,” diye başladı Sadie derin bir nefes alarak, “sen bir vikontsun ve ben de bir falcıyım. Çünkü kaçıp beni yeniden bırakıp bırakmayacağını bilmiyorum. Çünkü artık biz çocuk değiliz! Aşk yeterli değil.”

“Beni seviyor musun?”

“Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.” Adeta yenil-

miş gibi gücü tükenmişti. “Ama yeniden seninle büyükba-ban arasında kalmak istemiyorum Jack. Senin ona karşı kul-landığın bir silah ya da onun sana karşı kullandığı bir piyon olmak istemiyorum.”

“Sen asla–”

“Evet, öyleydim,” diye sözünü kesti Sadie, sabrı tamamen tükenmişti. “İkinizin arasında bir paravan olduğum için beni suçladı ve sen de bunu devam ettirmek için beni kullandın. Ben gelmeden çok önce senin problemlerin vardı ve şimdi de var. Artık beni bunun dışında tut.”

“Sadie, aramızdakileri bu şekilde bir kenara fırlatıp ata-mazsın.”

“Yapmıyorum. Fakat sen de bir evlilik kuramazsın Jack. Bunca yıl içinde çok değiştik. Artık aynı kişiler değiliz. Sana tapıyorum. Seni seviyorum ama seni tanımıyorum. Bazen senin bile kendini tanımadığını düşünüyorum.”

“Saçmalık.”

“Belki öyle. Ama sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmi-yorum ve sen bana inanmıyorsun. Hiçbir ilişki bu şekilde devam edemez.”

“Bunların sebebi şu lanet olası yapraklar, değil mi?”

“Hayır Jack. Bunun sebebi benim kim olduğumu kabul edip etmemen. Bunun sebebi kendinden kaçman. Bunu hal-letsen bile, biz ayrı dünyaların insanlarıyız.”

“Bir kez işe yaradı.”

“Hayır, yaramadı.” Sadie sesindeki acıya engel olamıyor-du. “Benim sana söylemeye çalıştığım şey de bu. İşe yarama-dı, yoksa gitmezdin.”

“İkimizin iyiliği için gittim ben.”

“Sen kendin için gittin!” diye bağırdı Sadie. “Düşündü-ğün tek kişi sadece kendindin!” Eliyle ağzını kapattı, sözlerin gücüne ve barındırdıkları öfkeye şaşkındı.

Jack adeta Sadie onu tekmelemiş gibi bakıyordu. Ondan

uzaklaştı. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diye mırıldandı kısık sesle. “Hoşça kal Sadie.”

Sadie onu durdurmak istiyordu. Özür dileyip onu affetmesi için yalvarmak istiyordu ama yapmadı. Onun gitmesine izin verdi çünkü bu korkunç sözlerinde ciddiye ve yapabilse bile bunları geri almazdı.

Saygıdeğer dünyalarına devam edip arkalarına bakmamak için güç bulacaklarsa, bu ikisi için de en iyisiydi.

Bölüm 17

Arkasına bakmamak Sadie'nin düşündüğünden de çok zordu. Maalesef ki bu Jack için çok kolaymış gibi görünüyordu çünkü iki gün önce dükkânından gittiğinden beri onu rahatsız etmemişti.

Dürüst olması gerekiyorsa, Jack bu kadar kolay vazgeçtiği için Sadie hayal kırıklığına uğramıştı. Onu defedip kendini bunca sıkıntıya sokması sadece onun için savaşmasını istemesinden mi kaynaklanıyordu? Sadie onun biraz daha yaya-
gara koparmasını bekliyor, hayır, *umuyordu*. Fakat Sadie ona onunla olmak istemediğini söylemişti. Ona güvenmediğini söylemişti. Onu bencillikle suçlamıştı.

Yeniden denememesi için şüphe mi vardı?

Jack'in onun yeteneklerini bir hile olarak düşündüğünü kendine hatırlattı. Leydi Gosling'in, kocası hakkındaki tahminlerine inandığını anlayamamıştı Jack. Ama Saint's Row'daki o gece falına bakmasını istememiş miydi? Ve Vienne'in küçük kulübesindeyken ne gördüğünü sormamış mıydı? Jack fala inanmıyor olabilirdi ama Sadie'nin orada gördüğüyle ilgileniyordu.

Ya da belki de bunlar Sadie'nin hüsnü kuruntularıydı.

Şimdilik Saint's Row'un sunduklarıyla zihninin dağılmasından memnundu. Bu gece küçük bir toplantı vardı – oyun

odasında kartlar ve diğer oyunlar oynanırken müzik odasındaki piyanodan gelen güzel bir soprano da buna eşlik ediyordu. Piyanonun hemen sağında da Sadie şarabını yudumlarıken rulet tekerleğini oldukça büyüleyici buluyordu.

“Gölgen nerede?” diye sordu tanıdık bir ses.

Sadie irkilerek dikkatini dönen tekerlekten yanında duran Vienne’e yöneltti. Fransız kadın her zamanki gibi onu adeta ateşin somutlaşmış hali gibi gösteren parlak altın sarısı elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. “Arkamdaki duvar-da,” diye cevap verdi basitçe.

Vienne gülümsedi. “Ah, *güzel*. Elbette Mösyö Friday’den ya da şimdi bilindiği üzere Lord Gerard’dan bahsediyorum.”

Sadie keskin şaraptan bir yudum alıp boynu ve omzu arasındaki kası ovmaya başladı. Çıplak teninde belirsiz bir kırmızılık bırakmıştı ama umurunda değildi. Boynu onu öldürüyordu. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Arkadaşının yüzündeki gülümseme soldu. “Canını mı yaktı? Piç kurusu!” Ve sonra kısık sesle Fransızca sövmeye başladı.

Sadie gülmekle gözyaşı dökmek arasında kalarak bir elini arkadaşının koluna koydu. “Vienne, sakın ol. O hiçbir şey yapmadı. Ben yaptım.”

Vienne söylenmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. “Sen mi bitirdin?”

Sadie başıyla onu onayladı. “Yapmak zorundaydım.”

“O ne yaptı?”

Sadie kendini tutamayıp kahkaha attı. Ağlamaktan daha iyiydi. “Her zaman erkekleri suçlamak için acele ediyorsun. Neden böyle?”

Kızıl saçlı kadın omuz silkti. “Benim tecrübelerime göre hatalı olan tek taraf çoğunlukla erkekler.”

“Bu sefer değil. Jack’e aramızdaki her şeyin bittiğini söyledim.”

“Neden? Onu kolayca affedip kollarına atılmaya hevesli gibi görünüyordun.” Yüzü biraz daha parıldadı. “Yoksa hepsi onu kendine âşık edip onun sana yaptığı gibi bir kenara atmayı planladığın bir oyun muydu?”

“Hayır!” diye bağırdı Sadie şaşkınlıkla. “Ben asla böyle bir şey yapmam.”

Başka bir omuz silkme daha. “Ben yaparım.”

“Bitirdim çünkü o bir vikont ve ben de bir falcıyım. Bu asla bize göre değil.”

Vienne bir kolunu göğsüne getirip elini Sadie’nin şarabını yudumladığı kolunun üstüne koydu. “Onunla evlendiğin zaman da durum böyle değil miydi? O zamanlar bununla bir sorununuz yoktu. Ne değişti?”

“Vardı,” diye cevap verdi Sadie, istediğinden daha sertçe. “Artık sorumlulukları var. Ve ben... benim de aklım başıma geldi. Bu dünyada bana yer yok.”

Vienne başını hafiften yana eğdi, dudaklarını büzerek düşünüyordu. “O zaman geçen haftadan bu yana olgunlaşıp akıllandın, öyle mi?”

“Evet.” Eğer onu ikna etmek istiyorsa böyle davranmak zorundaydı.

“Kalbin her zaman bu fikre katılmadığını görmüşümdür.” Vienne’in omuzları tipik Fransız silkmesiyle harika bir şekilde kalktı. “Bence aptal her zaman aptaldır.”

“Kalbimle yönetilmediğim için çok şanslıyım o zaman.”

Vienne’in bakışları hızlıydı. “Canım arkadaşım, senin kadar duygularıyla yönetilen birini hiç tanımadım. Eğer istiyorsan kendine yalan söyleyebilirsin ama sakın bana yalan söyleme.”

Sadie bu suçlayıcı sözler öfkeleni. “Ben yalan söylemiyorum. Ve gerçekten Vienne, kalbiyle düşünen olsan da olmasan da bu konuda yorum yapmak için senin doğru kişi olduğundan oldukça şüpheliyim.”

Kavisli kaşlar kalktı. “Çünkü bir kalbim yok?”

Sadie, *böyle aptal gibi bakma* dercesine arkadaşına bir bakış attı. “Çünkü sen, böyle bir karar vermek için kalbine asla izin vermiyorsun.”

Vienne kahkaha attı, oldukça neşeliydi. “İşte yanıldığın nokta da burası arkadaşım. Benim kalbim her zaman beni etkilemeye çalıştı. Ben sadece onun önerdiklerinin tersini yapmayı öğrendim.”

“Bunda oldukça iyisin, değil mi?”

Soğukkanlı bakışları uzaklara yöneldi. “Emin değilim. Ben... *Aman Tanrım!* O burada ne yapıyor?”

Sadie arkadaşının bakışlarını takip edince, ilk başta Vienne’in şokunun Jack yüzünden olduğunu sandı. Jack her zamankinden daha yakışıklı bir şekilde odaya girmişti. Ama kalbi çılgınca atmaya başladığında Vienne’in Jack’e bakmadığını anladı. Onun büyümüş gözleri ve kızarmış yanakları, Jack’in yanındaki adamdan kaynaklanıyordu.

Adam, hemen hemen Jack ile aynı boydaydı, bir ya da iki santim, belki daha kısaydı. Zayıf yapılıydı ama güçlü olduğunu belirten düzgün bir omurgası vardı. Ve gülüşü oldukça büyüleyiciydi. Ve gözleri...

Sadie adamı gözlerinden tanıdı. Elbette görmeyeli yıllar olmuştu fakat daha önce onu görmemiş olsa bile kardeşleriyle aralarındaki benzerlikler onun kim olduğunu gösteriyordu. Trystan Kane, parlak bakışıyla abisi Archer’a çok benziyordu ama gözleri koyu maviydi. Burnu ve çenesi, Dük Ryeton’a çok benziyordu. Saçları ikisinin ortasıydı, ışık vurduğunda kestane rengiyle siyah kırıımıydı.

Yakışıklı bir adamdı ama Jack kadar değil. Fakat Sadie, o ikisini izlerken içinde artan öfkeye şaşkındı. Bu, ondan Jack’i alan adamdı. Jack’in dönüştüğü halini Sadie’den daha iyi tanıyan adamdı.

Muhtemelen Jack’i en başından beri Sadie’den daha iyi tanıyan kişiydi.

Sadie, Trystan Kane'den nefret ediyordu.

Sadie'nin tanımadığı ama çoğunlukla kulüpte gördüğü yaşlı bir lordla koyu bir sohbeta dalmışlardı. Vienne'in belki bir zamanlar arkadaşı –ya da özel bir arkadaşı– diye düşündü.

Yanında duran Vienne kaskatıydı, her zamanki soğukkanlı halinden eser yoktu. Kırmızı yanakları haricinde solgun olan Vienne, Sadie'ye göre daha çok ilgiyle Trystan Kane'e bakıyordu. Ama şimdi Sadie'nin dikkati Jack'e yönelmişti ve hisleri farklı olmasına rağmen pek de az değildi.

Jack, beyefendilerden birine kakhaha atıyordu. Sadie durduğu yerden bu kakhahayı duyabiliyordu. Yoğun, arsız ses kalbini sarıyor ve kan dolaşımını engelleyecek kadar sıkıyordu. Boynunu yana eğerken başını da eğdi ve gerilmiş kasları itiraz ederken acıyı umursamadı. Yanaklarındaki ve gözlerinin etrafındaki çizgileri izlemekle meşguldü, Jack şakalaşırken yüzünde beliren mutluluk ifadesiydi bu. Sadie de aptallıklarıyla onu bu şekilde güldürürdü. Aynı şekilde Jack de onu altına ettirecek kadar güldürürdü. Tanrım, bunu özlemişti. Şu ana kadar ne kadar çok özlediğini fark etmemişti. Ve yıllar önce çocuğunu kaybettiği zamandaki gibi bunun yokluğunu da aynı acıyla hissediyordu.

Lanet olsun, bu can yakıyordu. Öyle çok, öyle çok yakıyordu ki boğazı tıkanıp ve gözleri, akmayan yaşlardan yanmaya başladı. Gözyaşı için bile oldukça acıydı.

Jack başını çevirdi ve Sadie istemeden ona baktı. Yüzündeki gülme ifadesi solup yerini şaşkınlığına bırakmıştı. Sadie o anda bütün hissettiklerinin yüzüne yansıdığını anladı ve bakışlarını çeker çekmez doğruldu.

Her şeyi belli ettiği için ne kadar da aptaldı.

Hâlâ Trystan Kane'i izleyen Vienne'e döndü. Kane bakışlarını onlardan yana çevirince onun zarif arkadaşı neredeyse biraz zıplamıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Vienne birkaç dakika sonra.

“Buraya doğru geliyorlar, değil mi?”

Sadie kaçınılmaz olduğunu belirten bir iç çekti. “Evet.”

Vienne kendini çabucak toparlamadan önce birkaç küfür mırıldandı. Hemen soğukkanlı ifadesini yüzüne takındı ve buna şahit olan Sadie bile arkadaşının duygusallığını hayal ettiğini sandı.

“Madam La Rieux,” dedi Kane adeta bal gibi sesiyle. “İyi akşamlar.”

Sadie hayal mi görüyordu, yoksa adamın davranışında bir meydan okuma ve ilginç gözlerinde kıvılcım mı vardı? Elini uzatmasında bir tuhaflık olduğu kesindi – beyefendilerin birbirlerine yaptığı bir davranıştı, bir leydiye değil. Kane ya çok kabaydı ya da Vienne’e iş ortaklarına davrandığı gibi davranıyordu.

Vienne elini sert bir şekilde itmiş gibi görünüyordu. Sadie, ikisinin birbirlerinin parmaklarını kan çekilene dek sıkıştırdığını ama hiçbirinin de bırakma nezaketine sahip olmadığını düşündü.

“Lord Trystan.” Vienne’in çenesi kasıldı. “Kasabaya ne zaman geldiniz?”

Aralarındaki gerginlik öyle fark ediliyordu ki Sadie’nin kalbi yerinden çıkacaktı. En az onun kadar şaşkın görünen Jack’e hemen göz attığında o omuz silkmişti.

Ve sonra Jack gülümsedi. Bu gülümseme bulutun arkasından görünen güneş gibiydi. Sadie de gülümsedi.

“Jack,” dedi Kane büyüyü bozarak. “Bu güzel bayan kim?”

Ondan bahsettiğini anlaması Sadie’nin bir saniyesini aldı, Jack’in ani kaç çatmasıyla dikkati dağılmıştı.

“Sadie Moon, arkadaşım ve iş ortağım Lord Trystan Kane’i tanıtmama izin verin.”

Sadie alışkanlığı olmadığı üzere elini uzattı. “Nasılısınız Lord Trystan?”

Trystan Kane’in gözleri öyle parlıyordu ki adeta bronz-

laşmış yüzünde bir çift mükemmel mücevher gibi görünüyordular. “Meşhur Bayan Moon! Sizinle tanışmak ne büyük zevk.” Elini ellerinin arasına aldı –elbette Vienne’in elini bırakmıştı– ve Sadie’nin eldivenli elini öpmek için başını eğdi. “Ailemin hanımları sizden övgüyle söz ediyorlar hanımefendi ve elbette, duyduğum kadarıyla iyi sebeplerden. Ama korkarım bana kabiliyetlerinizden bahsederlerken ne kadar güzel olduğunuzu söylemeyi unuttular.”

Yüce Tanrım! Adam oldukça çekiciydi. Sadie, onun büyüleyici saldırısı altında gözlerini kırptı. Aslında basit sıradan bir göz kırpmasından ziyade kirpiklerinin çırpındığını düşünmeye biraz mahcup olmuştu. “Teşekkürler Lord Trystan. Sonunda sizinle tanışmak da büyük bir zevk.”

“Sonunda?” Sadie’ye öyle bir gülümsüyordu ki ancak kurlaşma diye tarif edilebilirdi. “Benimle tanışmayı bekliyor muydunuz?”

Hem büyüleyici hem de çekici olduğundan ona tapmak zorundaydı. Vienne’i kızdırmaktan başka bir şey yapmadığını düşünerek ilk başta onu ciddiye almadı Sadie. Fakat Jack’in de bu bakışlardan hoşlanmadığını anladı ve Jack’i kendinden uzaklaştırmasına rağmen Jack’in onu kıskandığını anladığından bunun tadını çıkarmaktan kendini alamadı. Jack’in onu umursamadığı için gittiğini sanıyordu, bu yüzden kendisini sahiplendiğini görmek için harika bir hisle doldurmuştu.

“Evet,” diye cevap verdi Sadie cilveyle. “Sizin hakkınızda çok şey duydum, nasıl beklemem?”

Bu muhteşem gözlerin derinliklerinde şaşkınlık ve aynı zamanda anlayış da vardı. “Öyle mi? Beklentilerinizi boş çıkarmayacağıma söz veriyorum.”

Birden ikisi, olası düşmandan flörtleşen bir çiftte dönüşmüşlerdi. Trystan gülümsüyordu, onu hem çocuksu hem de cana yakın gösteren bir ifadeydi.

Diğer taraftan Jack hiç de eğleniyormuş gibi görünmü-

yordu. Çatık kaşlarıyla onları izliyordu. Vienne de adeta ikisinin kafasını tokuşturmak istercesine bakıyordu.

“Sizi tutmak istemem Lord Trystan,” diye dişlerinin arasından konuştu Vienne. “Konuşmak istediğiniz başka kişiler olduğuna eminim.”

“Siz beni hiç tutmuyorsunuz Madam La Rieux,” diye cevap verdi sakince ve Sadie, Vienne’in bu imalı sözler karşısında donakaldığını fark etti. “Ama haklısınız, burada selam vermem gereken birkaç beyefendi var. Bayan Moon, izin verir misiniz?”

“Elbette lordum. Gecenizin tadını çıkarın.” Bir cesaretle Jack’e baktı. “Lord Gerard.” Dilinden dökülen bu isim ne kadar sahte ve yanlıştı böyle!

Jack için de oldukça tuhaf görünüyordu çünkü bir anlığına kaşlarını biraz daha çattı ama sonra bir kez daha soğukkanlılığı ele aldı. “Bayan Moon. Madam La Rieux.”

Beyefendiler reveransa geçip gittiler. Uzaklaştıkları anda Vienne dönüp, “Tanrı aşkına, bu da neydi böyle?” diye diretti tuhaf bir fısıltıyla. “Neredeyse kendini onun kollarına attın. Hem de kendi kocanın önünde!”

Bunca insanın önünde böyle ithamları duyduğuna şaşırان Sadie, arkadaşına döndü. “Ben mi? Yumruk atabilmen için adamın kollarını arkasında mı kavuştursam ya da özel odalardan birine mi yollasam bilemedim.”

“İlk söylediğin,” diye cevap verdi Vienne, normaldeki rahat sesi, yüzünden çekilen gerginlik kadar şaşırtıcıydı. “Sonraki cümleyi bana tekrarlatma.”

Sadie’nin anlaması bir dakikasını aldı. “Ne?” Sonra sesini alçalttı. “Trystan Kane ile mi yattın?”

Arkadaşı sadece başıyla onayladı. “Hayatımın en büyük hatalarından biriydi ve duygularımı davranışlarıma yansıttığım birkaç zamandan biri. Ondan beri buna pişmanım.”

“O...” Bu soruyu nasıl güzelce sorabilirdi ki? Jack’in ken-

dini ispatladığı bu adamı tanımaya ihtiyacı vardı. “Hoş değil miydi?” Elbette, adamın davranışlarını kastediyordu.

Vienne samimi ve üzgün bir bakışla ona baktı. “*Hayır*. Hayatımdaki *en* hoş kişiydi. Canım arkadaşım, pişman olduğum şey bu.” Ve sonra müşterilerine eşlik etmek için uzaklaştı. Bir kez daha Sadie’yi yalnız bırakmıştı. Sadie acısını ve hafiften dengesini kaybettiğini hissederek köşesinde duruyordu. Tıpkı akşama başladığı gibi.

O akşamın sonunda Jack’in, arkadaşı ve ortağı Trystan’a söyleyecekleri vardı. Sahibi oldukları otele gitmek için bir araç tuttular ve en üst kata çıkmak için asansörü kullandılar. Yarı sarhoştı, yoksa çenesini kapalı tutardı. Böyle olduğu halde Tryst’ı Barrington’daki odasına falcıyla ilgili birkaç şey söyleyip öyle bıraktı.

“Bir daha Sadie ile flört et de senin o melun burnunu kırayım.”

Sonra yatağına gitti ve birkaç gecedir ilk kez tıpkı bebekler gibi uyudu.

Düşes Ryeton’ın, kayınbiraderi için düzenlediği “sami-mi” akşam yemeği, Jack ve büyükbabası dahil otuz kişiden oluşuyordu. Büyükbabasının Dük ve Düşes’i önceden tanımadığı halde daveti nasıl kabul ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu Jack’in. Sadece Düşes’in, yaşlı adamı Jack’in ailesi olduğu için davet ettiğini tahmin ediyordu ve Jack, Trystan’a çok yakındı. Bu biraz can sıkıcıydı ve daha fazlası vardı çünkü büyükbabasının bütün olanlara suratını asıp bakmasından belli oluyordu.

Ah, büyükbabası cemiyetin gerektirdiği gibi durumu idare ediyordu ve Ryeton'ın yüzüne hoş görünecek kadar iyiydi ama Jack onun yaralı Dük'e ve tatlı karısına nasıl baktığını görüyordu. İkisinin uygunsuz şekilde yakalanmasıyla oluşan evlilikleriyle ilgili dedikoduları biliyor olmalıydı. Ryeton'ın gençlik günlerinden kötü bir ünü vardı ve bu skandal hâlâ sırtındaydı.

Yaşlı adam, Londra'ya gelip Jack'in kendi torunu olduğunu bildirmekle heyecan yaratmaktan kaçınmamasına rağmen skandalları küçümserdi.

Ne olursa olsun, Kont masada oturuyor ve şeref konuğu olmakla hoş bir girişimde bulunuyordu, konuşulmazsa nadi-ren konuşuyor ve eğer biri ona bakarsa hoşnut görünüyordu.

Jack ile ikisi beraber görünsünler diye oradaydı. Ve Jack'i mahvetmek için.

Beyefendiler hanımlara eşlik ettiği zaman, "Dük'ün kız kardeşinin evli olması çok kötü," diye yorum yaptı Kont son-ra salonda. "Talihsiz bağlarına rağmen kız çok iyi bir vikontes olurdu."

Jack korkudan sindi ama duyulmayacakları kadar diğerlerinden uzaktaydılar. Ryeton'ın kız kardeşi Bronte, aslında çok sevimliydi. "O zaten bir vikontes," diye cevap verdi. "Geçen ay Lord Kemp ile evlendi ve bir gün Kontes Branton olacak."

Yaşlı adam adeta sinek uçuşuyormuşçasına elini havaya savurdu. "Sadece bir gözlemli." Gözlemlerden bahsetmişken Jack, büyükbabasında bir terslik olduğunu gözlemliyordu. Yemekte iştahı yerindeydi ama sonra sigara ve porto şarabı ortaya çıktığı zaman biraz kızarmıştı. Ve şimdi de saç dipleri hafiften terlemişti ve nefes alamıyor gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jack.

"İyiyim," diye cevap verdi büyükbabası boğuk bir sesle. "Biraz hava almalıyım. Burası çok sıcak."

Jack, “Terasa çık,” diyerek kapıları gösterdi. “Ben de sana bir bardak su getireyim.”

Büyükbabasının onunla tartışamayacağı bir ses tonuydu bu. Jack kaşlarını çatarak bir uşağı durdurdu ve bir bardak su getirmesini istedi. Sonra dikkatini terasa yönelttiği zaman ihtiyarın dışarıya çıktığını gördü.

“Ben bu bakışı biliyorum,” diye yorum yaptı Trystan, ona doğru yürürken. Bir elinde kanyak kadehi vardı. “Neler oluyor?”

Jack başını iki yana salladı. “Emin değilim.” Arkadaşını burnunu kırmakla tehdit ettiği için sabah ondan özür dilemişti. Trystan da özrünü kabul etmiş ve gün boyunca birkaç kez onunla dalga geçmişti. Sorun hallolmuştu. Bir daha bu konudan bahsetmemişlerdi ve Jack de buna minnettardı. Sadie’yi düşünmekle öyle çok zaman harcamıştı ki Tryst ile bunu tartışmamak hoş bir paydostu.

“Kont’un aracını çağırmamı ister misin?”

Dışarıya bakmak için boynunu uzatırken bir kez daha başını iki yana salladı Jack. “Hayır. Biraz hazımsızlıktan kaynaklandığına eminim. O iyi olacak.”

“Tamam. Dinle bak, Bond Caddesi’ndeki dükkân konusunda sen haklıydın. Bu dönem için kiranın tamamı ödendi.”

Jack pencereden dönüp dikkatini sadece ortağına yöneltti. “Mükemmel. Peki kiracına yılın geri kalanının da ödeneceğini söyledin mi?”

Bilmişlik taslayan bir gülümseme Tryst’in dudaklarında belirdi. “Sen kendin niye bunu hanımefendiye söylemiyorsun?”

“Çünkü bunu benden kabul etmez.”

“Hesabı senin hallettiğini elbette bir şekilde öğrenecek.”

Jack bir omzunu silkti. “Bunu senden öğrenmesi daha iyi, güven bana.” Eğer o, Sadie’ye giderse Sadie, Jack’in onu satın almaya çalıştığını düşünürdü, özellikle Jack bunu bir

barış anlaşması olarak düşünürken. Kadere ya da çay yapraklarına karşı hissettiklerine rağmen, Sadie'nin yaptığı işte iyi olduğu ve insanların da ona inandığı aşikârdı. Lanet olsun, insanlar ona çok güveniyordu. Londra'ya döndüğünden beri, insanların kaç kez onun fallarının doğru çıktığından heyecanla bahsettiklerini duymuştu ki bundan da tuhaf derecede gurur duyuyordu. Kendisinin ne düşündüğü önemli değildi. Sadie'yi üzgün görmektense Sadie'nin Jack'in anlamadığı bir şeyi yaparak mutlu olduğunu görmeyi tercih ederdi. Bu yüzden ona arka çıkmak için bir yıllık kira kontratının dörtte üçünü ödemişti.

"Haklısın," diye cevap verdi Trystan bardağını kaldırarak. "Yirmi senedir görmediğim birkaç kişiyle konuşmak zorundayım. Yarın kahvaltı kaçta?"

"Dokuzda," diye cevap verdi Jack. "Sabah geç kalkmana izin veriyorum, seni tembel herif."

İkisi birbirine sırtıttı ve Trystan biraz ileride sohbet eden küçük gruba eşlik etmek için gitti. Jack bir kez daha büyükbabasına bakmaya çalıştı.

"Suyunuz lordum." Bir şekilde uşak, o fark etmeden yanında belirlivermişti.

Jack kristal bardağı tepsiden aldı. "Teşekkürler."

Odanın karşısına geçip terasa çıktı. Gözlerinin loş ışığa alışması bir dakikasını almıştı fakat meşaleler tirabzanları aydınlatıyordu ve büyükbabasının hemen sağına, taş tirabzanların yanına gidebildi.

"Bunu iç," dedi, yaşlı adamın yanına varınca.

Büyükbabası onu gördüğüne adeta şaşırmışçasına baktı. Sol kolunu ovuyordu ama bardağı alıp dudaklarına götürmemişti. Jack suyun biraz üzerine döküldüğünü sandı.

"Bu Olivia Clark, Angelwood Kontu'nun torunu sana iyi bir eş olur. Güzel dişleri var."

"O çok küçük ve zaten benim bir karım var." Neden ca-

nını sıkıyordu ki? Eğer ihtiyarla anlaşırsa her şey daha kolay olurdu. Elbette küçük çocukla evlenmezdi.

“Uygun bir eş. Bizim dünyamızı bilen ve sana erkek evlat verebilecek biri.”

“Benim şimdiki karım da ‘bizim dünyamızı’ biliyor ve bana erkek evlat da verebilir.”

Büyükbabası suyu genzine kaçırmıştı. Jack, ihtiyarın bardağı tuttuğu eliyle ağzını sildiğini fark etti, sanki sol kolu tutmuyor gibiydi. “Bayan O’Rourke sevimli bir kız evlat ama o sana asla bir erkek çocuk veremeyecek.”

“Bunu nereden biliyorsun? Çocuğun cinsiyetini annesinin sosyal sınıfı belirlemiyor.”

“Biliyorum çünkü doktor ona karnında bir çocuğu muhtemelen taşıyamayacağını söylediğinde ben de oradaydım.”

O an her şey durdu. Bir anlığına sanki bütün dünya bir vakum tarafından çekilmiş de yeniden çıkartılmış gibiydi. Jack’in göğsü sıkıştı ve nefessiz kaldı. “Sen neden bahsediyorsun böyle?”

Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Bunu anlatmak bana düşmez.”

“Sen başlattın,” dedi Jack öfkeyle. “Açıkla. Hemen.”

Büyükbabası bir yudum su içmeden önce acılı bir iç çekme geceyi doldurdu. Meşale ışığında yaşlı adamın yüzü önkenden daha terli görünüyordu ama Jack onun biraz daha terleyip terlemediğini umursamadı.

“Sen Amerika’ya gittikten kısa süre sonra, Sadie’den bir mektup aldım.” Jack, büyükbabasının karısına adıyla hitap ettiğini gözden kaçırmamıştı. “Hamile olduğu ve bir şeylerin ters gittiği için korktuğu yazıyordu. Çocuğun senden olduğuna şüphem yoktu. Bu yüzden hemen Londra’ya geldim. Onu bulduğum zaman çocuğun çoktan düşmüş olduğunu gördüm. Zavallı kız. Halının üzerinde düşük yapmıştı. Kızcağız bir yandan halıyı ovalıyor, bir yandan leke çıkmadığı

için ağlıyordu. Onu sarıp sarmaladım ve bakması için bir doktor çağırdım. Seyahat edecek kadar iyi olur olmaz, kendini toparlaması için onu İrlanda'ya götürdüm. Böyle durumlarda bir kızın ailesinin yanında olmaya ihtiyacı vardır. Bu çocuk benim kanımdan olduğundan onun için yapabileceklerimi yaptım.”

Jack ona dik dik bakıyordu. Sanki yaşlı adamı uzun bir tünelin sonundan dinliyor gibiydi. “Çocuk mu düşürdü?” Söyleyebildiği tek şey buydu. Halı. O halıyı görmüştü ve bir kez olsun üzerindeki lekenin nedenini asla hayal edememişti. *Ah, Tanrım.*

“Bir kız,” dedi büyükbabası. “Dediği buydu. Bir varis değildi ama yine de acıyı hissettim.”

“*Sen* acıyı hissettin?” diye yapıştırdı lafı Jack. Eğer ihtiyar yetmişini geçmiş olmasaydı o aptal suratına yumruklarını indirirdi Jack. “Peki Sadie? Peki ben?”

“Sadie iyiydi. Ona dünyadaki en iyi bakımı sundum ve onunla ilgilendim. Senin görevini ben yaptım çünkü sen, beni küçümsemekle çok meşguldün. Bunun için beni suçlayamazsın evlat.”

Haklıydı ama bu, ne Jack’in sinirini ne de acısını azaltabiliyordu. Keşke orada olsaydı.

O ayrıldığında Sadie hamileydi. Hamile olduğunu bildiği halde onun gitmesine izin mi vermişti? Neden kalması için ısrar etmemişti? Jack kalırdı. *Yüce Tanrım*, kalırdı.

“Neden beni bulmaya çalışmadın?” diye directti Jack. “Nerede olduğumu detaylı anlatan mektuplar yolladım eve. Senin kaynakların vardı, beni bulabilirdin!”

Yaşlı adamın bakışları, onu olduğu yere çiviledi, meşale ışığında acımasızlardı. “Böylesi daha iyiydi.” Her zaman her şeyde kendisinin haklı olduğunu düşünmüştü ve böylesinin daha iyi olduğunu söyleyerek soğukkanlılıkla özür diliyordu.

Öfke ve ıstırap Jack’in boğazını tıkıyordu. Boğazındaki

yumru yüzünden boğulacaktı. “Kim için daha iyi?”

“Senin için.” Kendi gözleri gibi olan bu gözlerde hiç utanma yoktu. Bu adamı yaşatan zalimliği değil, olayların nasıl olması gerektiğine karşı duyduğu sağlam inancıydı. Yaşlı adam adeta kendini Tanrı gibi görüyordu. “Senin devam edip yeni bir hayat kuracağını umut ediyordum. Sadie de benden yardım isteyince, onun da aynısını yapabileceği bir teklif sundum.”

Bu şekilde onları ayrı tutmayı başarmıştı. Jack’in kendi çocuğuna bile üzülemeyecek kadar doğru kişi olmadığını göstermiş ve bu şekilde Sadie’yi ondan uzak tutabilmişti. Ona ya da Sadie’ye ulaşamayan mektuplara ne olduğunu merak ediyordu Jack. “Seni ruhsuz piç kurusu,” diye bağırdı. “Belki senin varisin olabilirim ama artık bitti. Bu geceden itibaren seninle ilgili hiçbir şey istemiyorum.”

“Jack, bunu yapma.” Büyükbabası ona uzanmaya çalıştı fakat Jack öfkesini ve acısını uzakta tutmak için başını iki yana sallayarak ondan geri çekildi.

“Kendimi sana ispat etmeye çalışmakla hayatımı yeterince boşa harcadım,” dedi Jack, sesi birçok duyguyla sertleşmişti. “Geri kalanını Sadie’yi kazanmak için harcamak zorundayım, o zaman yapacağım. O benim kontesim olmayacaksa, o zaman başka biri kontesim olmayacak. Muhteşem soyun batsın.”

Yaşlı adam yüzünü ekşitti ve elindeki bardak yere düştü. Elini kaldırıp yeniden sol kolunu tuttu sonra da göğsünü. Bu sefer torununa uzandığında Jack onu yakaladı.

“Senin neyin var böyle?” diye directti Jack. Acıyla ve kendi düşünceleriyle yüzleşince bütün kötülükler uçup gitmişti.

“Jack...” diye soluk verdi büyükbabası ve çöktü.

Yaşlı adamın bütün yükünü omuzlarına alan Jack, yavaşça onu taş zemine yatırdı. “Yardım edin!” Teras kapılarına doğru bağırmaya başladı. “Lütfen, yardım edin!”

Yaşlı ama güçlü parmaklar onun yakasına yapışarak aşağıya doğru çekti, böylece büyükbabasının buğulu gözleriyle buluşmaktan başka çaresi kalmadı. “Oğlum...”

Sonra yaşlı adam sessizliğe büründü ve gözleri değişti. Teras kapıları açıldı ve bir adamla genç bir bayan dışarıya çıktı. Bu Olivia Clark idi, büyükbabasının mükemmel bir vikontes olur diye düşündüğü genç kız. Jack bu kadar korkmasaydı, bunun muhteşem bir ironi olduğunu düşünürdü.

“Bir doktor çağırın,” diye bağırdı. Genç bayan güzel ellerini koynuna bastırarak bir soluk verdi. Beyefendi ise Jack’e yardım edeceğini söyleyip kızın görüşünü engelleyerek en iyisini yaptı ve sonra hemen genç bayanı içeriye götürdü.

Saniyeler içerisinde kapılar yeniden açıldı ve bu sefer Ryeton ellerinin ve dizlerinin üzerinde onun yanındaydı, Trystan ve Archer da. Ryeton emirler yağdırırken Archer, doktor getirebilmek için taş merdivenleri atlayıp koşarak bir at almaya ahırlara gitti. Bunlar olurken Jack, taşın üzerine diz çökmüş kollarıyla büyükbabasını kucaklayarak göğsüne bastırıyordu. Eğer mantıklı bir şekilde düşünebilseydi, Archer’ı durdururdu. Doktorun işe yaramayacağını biliyordu.

Yaşlı adamın öldüğü anı biliyor ve bunu hissediyordu. Uzanıp büyükbabasının gözlerini kapattı ama gitmesine izin vermedi, daha değil. Yanında Ryeton ve Trystan ile yerde duruyor ve yıllardır kızdığı adamı kucaklayarak oturuyordu. Ryeton ve Trystan onunla konuşmuş ve o da cevap vermişti fakat ne dediği hakkında bir fikri yoktu. Sonunda doktor geldiğinde, Archer da hemen peşindeydi, incelemesi için Jack’ten bedeni yere yatırmasını istedi. Jack doğruldu ve doktorun büyükbabasını dürtüp incelemesini sersem bir halde izledi. Sonunda doktor büyükbabasının öldüğünü söyledi.

“Başınız sağ olsun Lord Garret,” dedi doktor samimi bir şekilde bir elini omzuna koyarak. “Kalbi zorlanmaya dayanmamış.”

Jack ne diyeceğini bilemeden başıyla onu onayladı.

Ryeton, cenazenin Berkeley Meydanı'na götürülmesi için düzenlemeler yaptı ve Archer da Jack ile birlikte büyükbaşının evine gitmeyi üstlendi. Hayır, o ev artık Jack'indi. Archer eve kadar ona eşlik etti. İkisine sert bir içki koyup Jack konuşmaya hazır olana dek onunla birlikte kütüphanede oturdu.

Ve sonra Jack de konuştu. Daha sonra bunun yarısını hatırlamayacaktı ama çok konuşmuştu. Archer sadece orada oturuyor ve onu dinliyordu. Sadece tek bir damla Jack'in yanağından süzülürken Archer bunu görmemiş gibi yapmıştı.

Sabahın erken saatlerinde Jack uyandı. Sebep ve his geri dönmeye, zihnini kaplayan sisten onu uyandırmaya başlamıştı. Archer bir koltukta uyuyakalmıştı ve kendisi de arkası geniş bir koltukta, üzerinde de örgü bir battaniye vardı. O kendinden geçmişken Archer üzerine örtmüş olmalıydı. Bir müddet oturdu, gecenin detayları adeta kötü bir rüya gibi zihninde canlanıyordu. Sonunda gerçek onu sardığında üşümüş ve titrerken bulmuştu kendini.

Büyükbabası ölmüştü. Sorun kalpteydi ve Jack'in kollarında ölmüştü.

Tıpkı Sadie'nin falda söylediği gibi.

Bölüm 18

Sadie uyanır uyanmaz haberleri öğrendi. Hikâyelerini bilen Indara, hemen odasına gelip lord hazretlerinin büyükbabasının bir gece önce Dük Ryeton'ın terasında vefat ettiğini söyledi.

Yatağın kenarında oturup geceliği dizlerine dolanan Sadie'nin kalbi, Jack için acı çekiyordu. Onun ve büyükbabasının arasındaki düşmanlığa rağmen Jack, şimdi yas tutuyor olmalıydı, yaşanacak ve yaşanmış olması gereken her şey için yas tutuyor olmalıydı.

Üzerini giyinip Berkeley Meydanı'na gitme kararında ne sebep ne de mantık vardı. İşte şimdi kır saçlı ve gözleri hüznü, temiz yüzlü bir kâhya tarafından karşılanıyordu.

"Ben Sadie Moon," dedi adama, ilk kez Jack'in her zaman sevgiyle ona seslendiğini bu kadar korkunç derecede fark ediyordu. Yeni bir ad için bunu seçmesi şansa değildi. Eğer Jack denerse onu bulmasını istemişti. Jack bunu yapmadığında canı çok yanmıştı. "Lord hazretlerinin bir arkadaşı."

Büsbütün yasa bürünen kâhya, ilişkilerini ya da içeri girme iznini sormadı. Sadece başını salladı ve o içeri girebilsin diye geri çekildi.

“Lord Gerard... affedersiniz, Lord Garret kütüphanede.” Sağ taraftaki kapıyı gösteriyordu.

Sadie gerçekten adamın üzüntüsünü hissediyordu ve gitmeden önce onun omzuna dokundu. “Kaybınızdan dolayı çok ama çok üzgünüm.” Gerçekten de öyleydi. Son Kont Garret tamamen gururlu, neredeyse acımasız bir piç kurusuydu ama bir kez Sadie’ye iyi davranmıştı ve bir leydi olarak doğma şansını elde etseydi, yaşlı adamın onu gelin olarak kabul edebileceğini biliyordu.

Mermer zeminde ilerlerken ayakları yankılanıyordu. Acıları için yas tutar korkusuyla etrafına bakmıyordu. Usulen, o bu evin hanımıydı ama asla yerine getiremeyeceği bir görevdi. Bir gün başka biri bu büyük evi koruyacak ve yönetecekti fakat kendisi değil.

Neden olmasın, diye fısıldıyordu zihninden bir ses – kendi sesi. Yaşlı adam ölmüştü. Neden her şeye lanet edip hak ettiği gibi Jack’in yanındaki yerini almıyordu? Zayıflığını devam ettiren sadece korkaklık mıydı?

Başını iki yana sallayarak bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Şimdi hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan tek kişi Jack’ti.

Kütüphaneyi hemen buldu ve kapı açık olduğundan yerden tavana dek uzanan rafların cilt cilt kitaplarla kaplı olduğunu gördü. Ağır tahta kapıyı bir kez tıklattı –neyden yapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu– ve içeriye girdi. Dört çift göz ona doğru döndü ama sadece bir çift göz halıya bakıyordu ki bu da onu endişelendirmişti.

Ne Dük ve Düşes Ryeton’ın buna şahit olmasını ne de Dük’ün iki erkek kardeşini umursayarak direkt onun yanına gitti. Yanlarından geçerken başıyla onları selamladı ama durmadı.

Dar eteklerinin izin verdiği kadarıyla kibar bir şekilde Jack’in ayaklarının arasına diz çöktü. İki elini de ellerinin arasına aldığı anda ne kadar soğuk olduklarını fark etti. Berbat

görünüyordu, altuni yeşil gözleri kırmızıyla çevrelenmişti. Güçlü çenesi, altuni kirli sakallarla kaplıydı ve dudaklarının ve gözlerinin çevresi onun daha önceden hiç görmediği çizgilerle doluydu. Üzerinde hâlâ akşamki kıyafetleri vardı.

“*Mo chroi,*” diye fısıldadı Sadie – *kalbim*. Jack hemen buna cevap vermediğinde Sadie, Galce konuşmaya devam edip her şeyin iyi olacağını, arkadaşlarının yanında olduğunu söyledi. Kendisinin onun yanında olduğunu söyledi.

Jack tek kelime bile etmiyordu fakat Sadie onun duyduğunu biliyordu çünkü Jack Sadie’nin ellerini sıkıyordu. Sonunda gözlerini onun gözlerine dikti. Bu hüznü gözlerle bakmak Sadie’nin tüm gücünü tüketmişti. Dürüst olması gerekirse, büyükbabasının ölümünün onu bu kadar etkilediğine şaşkındı.

Sonra Jack mırıldandı. “Haliya ne olduğunu biliyorum.”

Sadie irkildi. Eğer Jack ellerini bu kadar sıkı tutmasaydı anında ayağa fırlardı. Gözlerini gözlerinden ayıramazken Jack’in sadece büyükbabasının yasını tutmadığını, aynı zamanda çocuklarının da yasını tuttuğunu fark etti. Yaşlı adam ona anlatmıştı, şüphesiz onun uygun bir eş olmadığını kanıtlamak için. Ne de olsa Sadie muhtemelen çocuk doğuramayacaktı.

Sadie başını eğerek dudaklarını Jack’in ellerine bastırdı. “Çok üzgünüm,” dedi ve öyleydi. Her şey için.

Odadaki diğer kişilerin farkına vardı ve ellerini Jack’ten çekerek yavaşça ayağa kalktı.

“Bir şey yedi mi?” diye sordu Lord Archer’a, akşamki kıyafetleriyle olan ve en az Jack kadar kötü görünen tek kişi oydu. Hiçbiri Sadie’yi gördüğüne şaşırmamıştı ya da onun Jack ile bu kadar samimi olması karşısında şok geçiriyorlardı.

Lord Archer başını iki yana salladı, siyah saçları alına düşmüştü. “Aç olmadığını söyledi.”

“Siz aç mısınız Lord Archer?”

Bu soru karşısında şaşırdı adam. “Yiyebilirim, evet.”

Sadie zilin yanına gidip kuvvetlice ipi çekti. Birkaç dakika sonra genç bir hizmetçi görüldü. Zavallı kız berbat ve soluk görünüyordu. Bütün evin aynı şeyi hissettiği belliydi. Onları görmeye gelen kâhya kadındı.

“Evet hanımefendi?” diye sordu kız.

Şivesi öyle yoğundu ki adeta havada bir yonca gibi belirmişti. Sadie bu sesi duymanın sıcaklığını hissetmekten kendini alamadı. Yaşlı kont, elinden geldiğince bütün İrlandalı hizmetlileri kiralamada biraz bencillik etmişti. Sadie, genç kızdan bir demlik sert kahve, herkese yetecek fincan, biraz ekmek, tereyağı ve reçel – Jack’in en sevdiği çilek reçelini istedi. Sonra Galcesiyle Sadie’yi anlayıp anlamadığını sordu.

Kız ona parlak ama korkusuz ifadeyle gülümseyip başını evet anlamında salladı. Sadie teşekkür edip acele etmesini istedi ve onu yolladı. Sonra Lord Trystan’a döndü. “Otelden Jack için birkaç şey getirebilir misiniz?” diye sordu.

Lord Trystan başını sallayıp ayağa kalktı. Sadie’nin Jack’in ilk adını kullanmasına hiç de şaşkın görünmüyordu. “Ben hallederim. Bir işe yaramak istiyorum.” Ellerini Lord Archer’ın omuzlarına indirdi. “Senin için de bir şeyler getireceğim.”

Archer elini kardeşinin eline koyup teşekkür etti. Sadie onların yakınlığını kıskandı ve Jack’in yardımına koşacak arkadaşları olduğu için de memnundu.

Trystan gittiğinde Ryeton da öne çıktı. “Biz ne yapabiliriz?”

Sadie şaşkınlıkla ona bakıyordu. Hiç istemeden bir şekilde evin hanımı rolünü üstlenmişti. Bu ona doğru gibi geliyordu, sanki ait olduğu yerdeymiş, Jack’in yanındaymış gibi. “Hangi düzenlemelerin yapıldığını biliyor musunuz?”

Dük bir elini kısa kalın saçlarından geçirdi. “Kont huzur içinde uyuyor.” Hemen Jack’e göz attı, onu üzecek bir şey

söylemek istemediği belliydi. “Ben avukatına haber yolladım. Kont’un isteklerini söylemek için birazdan burada olacağını umuyorum.”

“İrlanda,” dedi Jack hepsini şaşırtarak. Sadie ona döndü. Jack hâlâ koltuktaydı ama zihnini kaplayan sisten sıyrılmışa benziyordu. “Onu İrlanda’ya götüreceğim. Aile mezarlığına.”

İrlanda. Ev. Sadie, Jack’in gözlerindeki gibi kendi gözlerinde de aynı ifadenin olduğunu biliyordu. Bebeğini kaybettikten sonra çıktığı seyahatten beri oraya gitmemişti. Bu durum çok acıydı – geriye aileden çok az kişi kalmıştı ve çok da anı vardı, hem güzel hem de üzücü. Fakat Sadie orada toparlanmış ve yeniden güçlenmişti. Jack, ikisinin arkadaş ve elbette sevgili oldukları zamanlarda paylaştıkları şeyleri hatırlamadan o kasabaya, malikânesine bakabilecek miydi?

Sadie’nin bir yarısı onunla birlikte geri dönmeyi arzuluyordu ama orada ikisine o mutlu günleri geri getirecek bir şey yoktu.

Belki Sadie, geçmişini ve kaybettiklerini bu kadar çok düşünmeyi bırakıp geleceği ve sunduğu belirsiz umutları düşünmeliydi.

Hizmetçi kısa sürede yiyeceklerle döndü ve Sadie, Jack’e sevdiği şekilde kahve ve yine sevdiği şekilde bol tereyağlı ve reçelli iki dilim ekmek verdi. “Ye şunları,” diye emretti kibarca. “Hepsini.”

Jack hiç öfkelenmeden yiyecekleri aldı. “Teşekkürler.”

Ve sonra Sadie kendine hakim olamayıp parmaklarıyla Jack’in ipek bakır saçlarını okşadı. Ondan bu acıyı almak için yapabileceği bir şeydi. Eğer yapabilse tüm acısını alırdı.

Arkasını döndüğünde Dük’ün onu yakından izlediğini gördü. Soru sorarcasına bir kaşını kaldıran Sadie, ona doğru gitti. “Ekselansları?”

“Siz çok iyi bir eş olursunuz,” diye yorum yaptı kibarca Dük, bakışlarında bilmişlik vardı.

Sadie yutkundu, boğazı kurumuştı. “Teşekkürler.” Cam kenarında oturan Düşes’e göz attı. Çok yorgun görünüyordu, mantıklı olmamasına rağmen bu manzara Sadie’nin kalbine bir korku salmıştı. “Eğer kusuruma bakmazsanız Ekse-lansları, leydinizi evinize götürmenizi tavsiye ediyorum. Bu durumdayken yorulmamalı.”

Dük şaşkın görünüyordu ama sonra sanki kimle konuştuğunu hatırlamış gibi göründü. Hemen tavsiyeyi kabul edip geri kalan kahvesinden büyük bir yudum aldı ve güzel karısıyla ilgilenmeye koyuldu. Jack ile vedalaştılar ve bir şey ihtiyacı olursa onlara haber vereceğinin sözünü aldılar.

Bir müddet sonra Trystan geldiğinde kütüphanenin tamamen sessizleştiğini gördü. Sadie, bol tereyağlı reçelli bir ekmeği dişleyip yapılması gerekenlerin listesini yaparken Archer, Jack’in dikkatini dağıtmak için oturmuş sohbet ediyordu.

Sadie bir kez daha faaliyete geçti. Artık Trystan temiz kıyafetleri getirdiği için Sadie hizmetçiyi çağırıp banyoları hazırlamasını söyledi – biri Archer ve biri Jack içindi. Kane kardeşlerin büyüğü itiraz etti fakat ne Sadie ne de Jack bunu duydu. Sadie, hizmetçi kızı Archer için bir oda hazırlamasını da söyledi, böylece banyodan sonra biraz kestirebilirdi. Ne de olsa bütün geceyi Jack ile birlikte oturarak geçirmişti.

Şanslarına, Kont malikânedeyken misafir odalarından ikisini açık tutmuştu, böylece hizmetçi kız, Lord Archer’a onu takip etmesini söyleyip özel odadaki banyoyu ona gösterebildi.

Trystan, Jack’in yanına çömelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Sadie ne konuşmalarını duyabildi ne de kulak misafiri olmaya çalıştı. Jack başını salladı ve birkaç dakika sonra Trystan bir kez daha ayaktaydı. Döndü ve Sadie’ye doğru yürüdü. “Affedersiniz Bayan Moon ama gitmek zorundayım. Jack’in bu sabah bir randevusu vardı ve ben de onun yerine katılacağım.”

“Çok iyisiniz Lord Trystan.”

Gülümsedi fakat pek neşeli değildi. “O benim ortağım ve en iyi arkadaşım.”

Sadie’nin kalbi burkuldu ve Jack onu bıraktığı için bu adamı suçladığından utandı. “Size sahip olduğu için çok şanslı.”

Baştan çıkarıcı mavi gözler ona bakarken parıldıyordu, adeta bir sırrı paylaşıyor gibiydiler. “Size sahip olduğu için de çok şanslı olduğunu düşünüyorum leydim.” Hafifçe Sadie’nin kolunu sıktı ve gitmek için arkasını döndü fakat bir şey onu durdurdu ve bir kez daha ona dönüp kısık sesle konuşmaya başladı. “Bunu dile getirmek için pek de uygun bir zaman değil ama Bond Caddesi’ndeki dükkânın bir yıllık kirasının ödendiğini söylemek zorundayım.”

Sadie’nin gözleri büyüdü. “Efendim?”

Lord Trystan hemen Jack’e baktı. “Belki de şanslı olan yalnızca o değil.” Sadie’ye göz kırptı ve bu şaşırtıcı haberi düşünmesi için onu bırakarak odadan çıktı.

Birkaç dakika içinde Sadie’nin dikkati yeniden Jack’e yöneldi. Muhteşem, ağır elli ve cömert bir adam. Jack, onun verdiği ekmeği yemişti ve oturduğu koltuktan onu izliyordu.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Jack, fakat sesinde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Eğer kızgın olsaydı böyle konuşmazdı.

Sadie anlamamış numarası yaparsa ikisini –ve çocuklarını– küçümsemiş olurdu. “Söyledim. Daha doğrusu sana yazdım. İkimizin de mektuplara ne olduğunu bildiğini sanıyorum.” Ölmüş bir adamı suçlamak ayıp mıydı?

“O zaman değil,” diye düzeltti Jack. “Şimdi. Benim yanında olmadığım zamanların çoğundan bahsettin ama bunu söylemedin. Neden?”

Sadie omuz silkti. “Seni cezalandırıyormuşum gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.”

Jack hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla onu onayladı ve

bakışlarını başka tarafa çevirdi. Öyle görünüyordu ki kendini cezalandıracaktı.

Sadie, Trystan'ın sandalyenin arkasına astığı kıyafetleri alıp koluna yerleştirdi ve Jack'in yanına gidip elini uzattı. "Gel."

Jack elini tutup ayağa kalktı ve onu kapıdan koridorun aşağısına ve büyük merdivenlere kadar takip etti. Merdiven başında onlara Jack'in odasını gösteren hizmetçiyle karşılaştılar.

İçeri girdiklerinde Sadie, bu odanın Kont'a ait olduğunu korkuyla fark etti. Dört direkli koca yatak yeni düzeltilmişti ve oda tertemizdi ama gardırobun yanında son kontun bir çift ayakkabısı ve masanın üzerinde de kişisel eşyaları vardı. Elbette hizmetçi, Jack'i büyükbabasının banyo yaptığı yere, buraya getirecekti. Bu oda artık onundu.

Sadie, Jack'in kıyafetlerini banyonun içindeki askılığa astı ve küvetin dolması için muslukları açacak kadar onu uzun süre yalnız bıraktı. Sonra Jack'in yanına geri gidip ellerini çotkan açılmış yakasına uzattı.

Jack ellerini tuttu. "Bunu yapabilirim," dedi boğuk bir sesle.

"Tamam." Gözlerine bakamıyordu. Uzaklaşması gerekirdi ama o öylece duruyordu.

"Neden buradasın Sadiemoon?"

Sadie bu kez bakışlarını yukarıya kaldırdı. Gerçekten bunu sormak zorunda mıydı? Belki de Sadie geç kaldığı için, yapmak zorundaydı. "Jack." Başını nazikçe iki yana salladı. "Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün?"

"O seni asla kabul etmedi. Sen onu hiç sevmedin. Ben onu hiç sevmedim."

Sadie ellerini ellerinden çekip parmaklarıyla sert çenesini okşayarak hafifçe gülümsedi. "Ama ikimiz de seni sevdik."

Sevdik. Geçmiş zaman. Yani, ben seni bir kez sevdim seni aptal ama sonra sen beni bırakıp gittin ve ben de bizim çocuğumuzu kaybettim ve şimdi bunu düşünmeden senin yüzüne bakamıyorum. Ya da sevmek sözünü geçmiş zamanda kullanmıştı çünkü büyükbabası ölmüştü. Belki her şey yok olup bitmemişti.

Ama öyle hissettiriyordu. Son on senede bir gemi dolusu para kazanmıştı Jack – aslında son beş ya da altı senedir. Peki sonra? Şimdi daha fazlası ona miras kalmıştı, belki de çok daha fazlası. Yani en nihayetinde Sadie’yi bırakmasına değecek bir şey kazanmış mıydı?

Diz çöküp af dileyemiyordu. Gözlerinin yaşlarla dolmasına izin verip bir çocuk gibi bağırıp çağıracaktı gibi de görünmüyordu fakat onu içine çekecekmiş gibi görünen bu uyuşukluktan ve çaresizlikten kurtulmak için *bir şeye* ihtiyacı vardı...

Ruhunu kemiren umarsızlıkla Sadie’yi öpmeye başladı, hırsıyla ve kabaca. Sanki Jack’in neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibi Sadie de onu öpüyordu. Jack’in dili ağzının tatlılığını istila ederken, parmakları da elbisesinin ön kısmındaki düğmeleri çözmeye koyuldu. Elbiseleri yırtarak açmak istiyordu Jack ama yapmadı. Düğmelerin her birini tek tek açarak kendine eziyet ediyordu. Bir kez daha Sadie’nin elleri kravatına gitti.

Hiç şakalaşmadan çabucak birbirlerini soydular. İkisi de durumu yavaştan almıyordu. Öpüşüyorlar ve inatçı kıyafetlerini çıkartıp odanın etrafına saçıyorlardı. İkisi de tamamen çıplak kalıp karşılıklı ihtiyaçlarının derinlikleriyle titriyorlardı.

Her nasılsa Sadie, küvetteki su çok yükselmeden önce musluğu kapatmayı hatırladı. Banyo bekleyebilirdi. Ona sahip olmak, bekleyemezdi. Sadie küvetten doğrulur doğrul-

maz Jack onu belinden yakaladığı gibi sırtını duvara dayadı. Kuvete eğildiğinde ona sahip olabiliirdi ama Jack onun yüzünü görmek istiyordu – yüzünü görmeye ihtiyacı vardı.

Sadie uzun boylu olduğu kadar narindi de. Jack baldırlarını kavradığında Sadie kollarını onun boynuna dolayıp ayaklarını yükseltti, böylece uzun bacaklarını onun beline dolayabildi.

Bu yeni pozisyon göğüslerini Jack'in ağzına getirmişti. Jack, Sadie'nin bacaklarının arasındaki çoktan nemlenmiş çıkıntıya karşı sertleşip sızlayan penisini yönlendirirken, karısının göğüs uçlarını emebiliyordu. Sadie onun üzerinde kavis çiziyordu ve Jack doğru açığı bulup içine girerken diğer koluyla onu belinden tutuyordu.

Sadie onun etrafına sarılan bir sarmaşık gibiydi ve her sert dürtmeyi sıcak, nemli bir kabul edişle karşılıyordu. Jack hiç sormadan Sadie'nin onun ne hissettiğini anladığını ve Jack ne verirse versin kabul edeceğini biliyordu. Birlikte üzölme şansları olmamıştı hiç ve bu hummalı birleşme, Jack'in onunla iletişime geçmeyi düşünebildiği tek yoldu.

İkisi de fazla beklemedi. Duygusal ihtiyaçları, uyarılmalarını en üst seviyeye taşıdı ve hareketleri sertleşti, öyle ki daha sonra ikisinde de izler bırakacağına şüphe yoktu.

Doruğa ulaştıklarında, son yirmi saatin –son on yılın– bütün acısı ve uyuşukluğu sona erdi, en azından geçici de olsa yok oldu. Jack, dizlerinin bağını çözen büyük bir sarsıntıyla rahatladı ama dik durmayı başardı çünkü Sadie'nin çığlıkları kulaklarında cınlarken hâlâ üzerinde kasılıyordu.

Sonunda Jack, onun içinden çıktı ve Sadie de ayaklarını yere indirdi. Jack'in içindeki boşluk geri döndü ve suçluluk uyuşukluğuyla yeniden doldu. Sadie onu elinden tutup kuvete götürdü. O da onunla birlikte kuvete girip hâlâ sıcak olan suyun içine çöktüler.

“Arkana yaslan,” diye talimat verdi Sadie, bir bezi ısla-

türken. “Gözlerini kapat.” Jack onun dediğini yaptı ve Sadie bezi yüzüne örtüp çenesine doğru bastırdı. Jack bir iç çekti. Sıcaklık iyi geliyordu.

Birkaç dakika sonra, sıcaklık geçince Sadie bezi kaldırdı ve sakallarını sabunlamaya başladı. Sonra onu tıraş etmeye koyuldu yavaşça ve dikkatlice, ama bir hizmetçinin ustalığıyla kalan bıyıkları ve sabunu beze sildi, böylece banyolarını kirletmediler. Jack, yıllar önce Sadie’nin onu tıraş etmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladı, sanki Jack kabul ettiği sürece bu onun göreviydi. Şimdi ise daha işini bitirmeden başka bir bez daha alıp sabun kalıntılarını duruladı. Sonra bezi sabunlayıp Jack’i sabunlamaya başladı.

“Sadie,” diye mırıldandı Jack, “bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Bezi göğsünde gezdiriyordu. “Yapmak istiyorum. İzin ver.”

İzin verdi. Ve Sadie de sandal ağacı ve defne losyonu kokularıyla onu yıkarken dokunmasına da izin verdi. Arkasını sıcak küvete yaslayarak uzun parmakların keyifle onu okşamasına da izin verdi ki bu neredeyse huzur vericiydi ve kargaşadan yoksundu. Sonra Sadie’nin eli suyun altına gitti ve dokunuşundan yarı sertleşen penisini kavradı.

“Sadie...” Ne söyleyecekti ki? Ne söyleyebilirdi? Hayır mı? Bu yalan olurdu. Kendini bunu yapmaya zorunlu hissetmesini istemediğini mi? Bu da yalan olurdu. Onu istiyordu ve bunu bir görev bilmesini ya da bunun gibi aptalca bir şey düşünmesini istemezken yeniden onun içinde de olmak istiyordu. Penisinin hızla şişmesi bunun bir kanıtıydı.

Sadie bacaklarını iki yana açarak yavaşça üzerine oturdu. Bunu yaparken gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Bu hülyalı gözlerde arzuya, isteğe ve Jack’in yorumlamaya bile korktuğu daha birçok şeye karışmış şefkat ve anlayış vardı.

Jack tamamen onu doldururken Sadie bir iç çekti, hare-

ket etmeye başlamadan önce birkaç dakika üzerinde oturdu. Su kibarca küvetin etrafına sığıyor, taşmakla tehdit ediyordu ama fazlası olmadı.

Sadie'nin elleri Jack'in göğsünden yukarıya, boynuna, yüzüne ve saçlarına doğru kayıyordu. Yavaşça üzerinde hareket ederken yüzüne küçük öpücükler konduruyor, başını ovalayıp kulak memesini ve kıvrımını okşuyordu. "Hepsini senden uzaklaştırmama izin ver," diye fısıldadı Jack'in daha önceden hiç duymadığı yalvarır bir ses tonuyla.

Jack ellerini Sadie'nin baldırlarından kalçalarına ve sonra da sırtına götürerek onu kendine yakın tutuyordu. Bedenlerinin ritimlerini bozmaya çalışmıyordu fakat her vuruşla sıcaklığını içinde hissederek onun öncülük etmesine izin veriyordu. Sadie'nin kendini iyi hissetmesine ihtiyacı vardı. Onun rahatladığını duymaya ihtiyacı vardı yeniden. Belki Sadie doruktayken Jack aradığı bağışlamayı da bulabilirdi.

Bu sefer ne hızlıydılar ne de hummalı itişler vardı. Çıplak bedenlerini öpmeyip birbirlerine bakarak hareket ederlerken yavaş ve kibarca etrafa su sıçratıyorlardı sadece.

Jack, Sadie'nin uyluklarındaki kasılmaları hissettiğinde onun birazdan rahatlayacağını biliyordu ve artan iç çekişlerini ve inlemelerini duyuyordu. Jack onu beklerken zar zor sabrediyordu.

"Tatlı Jack," diye mırıldandı Sadie, dudaklarını alnında gezdirerek. "Asla gitmene izin vermemeliydim." Sonra titrediydi ve rahatlarırken kısıp sesle inledi.

Jack'in cevap vermeye vakti yoktu, şaşırmaya vakti yoktu. Sadie'nin sözleri ve rahatlaması onu baştan aşağıya sarmış ve rahatlama onu isterken yüksek sesle inlemekten başka bir şey yapamamıştı. Öyle güçlü, öyle hisli bir yaraydı ki bu, sebebleri gibi nefesini de yok ediyordu. Yeniden kendine gelip gözyaşlarının yanaklarından süzölmeye başladığını fark edince utandı. Tek avuntusu Sadie'nin de ağladığını görmektir.

Kollarını ona dolayıp kendine doğru çekti, sanki Sadie onun geri kalan tek mantığıydı. Sadie de başını omzuna gömüp ona sarıldı.

Bir müddet böyle kaldılar. Gözyaşları azalmış, geriye burun çekmeler ve küçük öpüşmeler kalmıştı, elbette arada sırada özürlerini gösteren kucaklaşmalar oluyordu ki özür dilemeye kalktıklarında birbirlerini susturuyorlardı. Sonra konuşmayı kesip birbirlerine sarılarak biraz daha öpüştüler ta ki su, içinde durulamayacak kadar soğuyana dek. Ancak o zaman küvetten çıkıp kurulandılar.

Beraber yatakta yatarlarken, “Senin tahmin ettiğin gibi oldu,” dedi Jack bir müddet sonra. Sadie ona doğru kıvrılmış, başını omzuna yaslamıştı. Öyle görünüyordu ki seks sayesinde Jack affedilmeyi başarmıştı çünkü daha birkaç dakika önce ağızlarıyla birbirlerine tapınıyorlardı ve şimdi Jack kollarını Sadie’ye dolayarak huzurlu ve sessiz bir şekilde yatıyordu.

Sadie başını kaldırdı. “Biliyorum.”

Jack kollarını iyice ona dolayarak cesaret edebildiği kadar sıkıca ona sarıldı. “Çok üzgünüm Sadie. Bildiğinden de çok.”

Sadie gözyaşlarını önlemeye çalışarak öyle tatlı gülümsedi ki. “Biliyorum. Şimdi kendine işkence etmeyi bırak ve biraz uyu.”

Jack çok ama çok yorgundu. Belki şimdi biraz dinlenebilirdi. “Beni bırakma.”

“Bırakmayacağım.”

Ama gözlerini kapatırken bile Sadie’nin yalan söylediğini biliyordu.

Bölüm 19

Sadie çok uzağa gitmedi. Jack uyurken o giyinip hizmetçilere ve gelenlere bakmak için merdivenlerden aşağıya indi.

Yaşlı adamın çalışma odasında son kontun sekreteri Bay Brown'ın gözlerinin kızarmış ve canlılığını kaybetmiş olduğunu gördü. Ellerini dizlerine dolayarak çalışma masasının orada otururken öylece haliya bakıyordu.

“Merhaba,” dedi Sadie. “Bay Brown, doğru mu?”

Adam hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı. “Sizi tanıyor muyum?”

Sadie gülümsedi. “Yıllar önce tanışmıştık. Yeni kontun bir arkadaşıyım. Bayan Moon.”

Adam, acının verdiği ilgisizlikle bilgiyi kabul edip başıyla onu onayladı. “Bay Walters'ın gelip gelmediğini biliyor musunuz?” Soru karşısında başını yana eğince adam ekledi. “Lord hazretlerinin avukatı.”

“Lord Garret henüz onu görmedi.” Adam haliya bakmaya devam ediyordu. Zavallı, adeta bir çocuk gibi görünüyordu. “Size bir şeyler getireyim mi? Belki bir fincan çay?”

Bay Brown başını salladı. “Bu çok iyi olur, teşekkürler.”

Sadie gitmek için döndü. “Hemen getirmesi için kâhya kadını çağırayım.”

“Ah, lütfen onu rahatsız etmeyin,” dedi Bay Brown.

Sadie şaşırarak bir kez daha ona döndü. “Rahatsız olacağını sanmıyorum.” Elbette bundan hiç de emin değildi ama bu olaya rağmen ev işlerinin yürütülmesi gerekiyordu.

Adam huzursuz görünüyordu. “Bu haberlerden çok kötü etkilendi. Aslında çok çok kötü.”

Açıkcası, yaşlı adamın hizmetçileri onu kendi ailesinden daha çok düşünüyordu çünkü Jack’in bile çalışamayacak kadar üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Aslında bebeği öğrenmeseydi muhtemelen Lord Trystan’ın onun yerine katıldığı toplantıya bizzat kendisi giderdi.

Jack ona halıya neler olduğunu biliyorum dediğinde yeri yarıp içine girmek istemişti Sadie. Ve onunla birlikte ağladığı zaman... sanki biri kapıyı açmış ve on sene önce onun gitmesine izin vermekle kaybettiği her şeyi ona göstermişti. Buna rağmen Jack’in onu affetmesi şaşırtıcıydı. Birbirlerini affetmişlerdi.

“Bayanın sinirlerinin bozuk olmasını anlıyorum fakat halledilmesi gereken ev işleri var.”

Bay Brown biraz daha kızardı. “Lord hazretleriyle aralarındaki ilişki çok... çok daha *samimiydi* leydim.”

Sadie adamın demek istediğini doğru anlayamayacak kadar çok şaşkındı. Samimi? İhtiyar ile *hizmetçi* mi?

Ne ikiyüzlü piç kurusu bir bunakmış! Kont yardımcısıyla yatarken Sadie’nin Jack için uygun olmadığını Jack’e söyleyip duruyordu!

“Kont ile uzun zamandır mı birlikteydiler?” Sadie sorusunu Bay Brown’ın yanlış anlayamayacağı bir imayla sormuştu.

Adam biraz daha utanınca Sadie, böyle bir konuyu bir kadınla tartışmanın çok utanç verici olduğunu anladı. Bay Brown tam bir beyefendi. “Yirmi beş yılı aşkındır.”

Sadie’nin kaşları hemen kalktı. Neredeyse Jack’in yaşı kadar. Birçok evli çiftin birlikte geçirdikleri zamandan bile çok fazla. O zaman yaşlı adam tamamen duldu. Yirmi beş sene.

Eğer kadın onun ölümüyle bu kadar perişan olduysa, hiç şüphesiz kadın ona âşıktı. Ve kadını karısı yapmak için hiç de attan inip eşeğe binmemiştii. Ama belki de ihtiyar ikiyüzlü değildi. Son zamanlarda Jack ile Sadie'nin evlenemeyeceklerini değil, aynı zamanda sevgili olamayacaklarını da iddia etmişti.

“O zaman onu rahatsız etmeyeyim.” Sadie dudaklarını kıvırdı hafifçe. “Ben size çay getireyim Bay Brown.”

Çalışma odasından çıkıp merdivenlerin arkasındaki büyük bir koridorda bulduğu mutfuğın girişini aramaya koyuldu. Daha önceden onları bekleyen hizmetçi de aynı anda onun yanına gelip Lord Archer'ın ağırılanmaktan hoşnut kaldığını fakat on beş dakika önce ayrıldığını söyledi. Sadie ona teşekkür etti ve Bay Brown için çay ve sandviç hazırlanmasını istedi.

“Ah—” Aklına bir şey daha geldiğinden bir elini hizmetçinin koluna koyarak onu durdurdu. “Kâhya kadın için de bir tepsi hazırlatır mısınız?”

Hizmetçi bu rica karşısında şaşırılmış –ve bir şekilde hislenmiş– gibi görünüyordu. “Hemen leydim.”

“Ben—” Fakat kız çoktan mutfuğa doğru gitmişti ve arkasından Sadie'nin leydi olmadığını ve bunu istemediğini söylemenin bir yolu yoktu.

Ama olabilirdi. Tek yapması gereken risk almasıydı.

Büyük merdivenlerin yanında bir müddet kaldı ve boş koridora baktı. Şimdi yapması gereken ne vardı ki? Jack dinleniyor, hizmetçiler çalışıyordu. Avukat daha gelmemiştii, o yüzden Sadie'nin yapacağı bir şey yoktu.

Adeta kader onun düşüncelerini okuyormuş gibi ön kapı usulca çalındı.

Adının Alistair olduğunu öğrendiği kâhya ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Sadie kapıyı açmak için mermer zeminde ilerledi. Belki de gelen avukattı. Kapıda siyah bir

çelenk varken ve Kont'un bedeni soğuk odada bir buzun üzerindeyken başka kim gelebilirdi ki?

Kapıyı açtı ve cevabını aldı. Gelen avukat değildi.

Leydi Gosling idi.

"Birazcık da olsa utanmanız yok mu?" Kendini tutamadan kelimeler çıkıvermişti ağzından. "Bu ev yas tutuyor."

Leydi Gosling –gözlerine uyan koyu yeşil elbisenin içinde güzel ve alımlıydı– bir kaşını kaldırdı. Gözlerinde bir parıltı vardı ve bu Sadie'yi biraz utandırmıştı. Hatta canını yakmıştı.

"Bay Fri– Lord Garret'a saygılarımı sunmak istiyordum."

"O rahatsız."

"O zaman belki size saygılarımı sunarım?"

Doğruyu söylemek gerekirse bu soru biraz şok etkisi yaratmıştı. Sadie bir omzunu silkip kadın girebilsin diye geri çekildi. Yalnız kalmayı pek de istemediği bir kadının arkadaşlığına tercih edeceği kimin aklına gelirdi ki?

"Ev biraz karışık," dedi misafirine, Leydi Gosling yasemin kokularıyla içeriye süzülürken. "Size bir şeyler ikram etme sözünü veremem."

"Önceki kont İrlandalı'ydı, değil mi?"

Sadie kaşlarını çattı, bu soru karşısında ne yapacağını bilemiyordu. "Tıpkı yeni kont gibi."

Leydi Gosling gülümsedi. "Canınızı sıkmayın, misal olsun diye söylemedim. Yani bu evde viski muhakkak vardır diye düzeltiyim mi?"

"Elbette."

"O zaman bu yeterli. Gidelim iyi kalpli bayan."

Sadie dediğini yaptı ve Leydi Gosling'i sevmek istemezken biraz sevdiğini zorla da olsa fark etti. Ona hiç güvenmiyordu fakat onda Sadie'yi bile hayran bırakan bir çekicilik ve güç vardı. Kadın diğer insanların ne düşündüğünü gerçekten umursamıyor ve sözünü geçiriyor gibi görünüyordu.

Sadie, onu dolaplarda kesinlikle içki olduğunu bildiği kü-

tüphaneye götürdü. Kendilerine birer içki koyarken Leydi Gosling'in Christie's'teki tezgâhtar gibi kütüphaneyi incelemesini umursamamaya çalışıyordu.

Sandalyelerden birine otururken, "İşte," dedi sağlam bardaklardan birini kadına uzatarak.

"Teşekkürler." Leydi Gosling viskiyi aldı ve hiç hanımefendiye yakışmayan bir tavırla koltuğa oturup yüzünü ekşitti. "Bazen şu korselerden gerçekten nefret ediyorum, siz etmiyor musunuz? Kemikleriniz yanlarınıza batarken rahat etmek oldukça zor."

Sadie kaşlarını kaldırırken gözleri de büyüyordu. İşte şu an Leydi Gosling'e değil, Theone Fielding'e, namı diğer oyuncu Theone Divine'a bakıyordu. "Evet, öyle." Ama kadın rahat etmek için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Leydi Gosling bir kez daha odaya göz gezdirdi. "Güzel bir ev. Evin leydisi oldunuz mu?"

"Hayır ve niyetim de yok." Neden bu kadar aşagılanmış gibi konuşmuştu ki? Kadının onunla Jack arasındaki ilişkiyi bildiği için oldukça mantıklı bir soruydu bu. Fakat ev halkı lordlarını ve beylerini yeni kaybetmişken leydi olma düşüncesi biraz kabaydı.

Leydi Gosling'in aynı fikirde olmadığı aşikârdı. "Neden olmasın? Yaşlı kont öldü. Size karşı çıkacak bir aile yok. Ah, kızım! Bir kontes olabilirsin!" Bu sefer baronesliği baskın çıktığı için leydi oldukça şaşkına dönmüştü.

"Birkaç hafta öncesine kadar Lord... Garret'ı on senedir görmemiştim. Sonumuzun belli olduğu bir duruma girmek ikimiz için de mantıklı olmaz."

"Farklı düşünmeniz için yalvarıyorum. Kontes olabilirsiniz. Soyluluk oyunlarının nasıl işlediğini bilmediğinizden bu iyi olacaktır."

Sadie kaşlarını çatarak ona baktı. "Soyluluğun nasıl olduğunu biliyorum. Böyle bir şey için evlenmek size yarar sağladı, değil mi?"

Leydi Gosling bardağını kaldırırken durdu. Tuhaf bir gülümsemeyle Sadie'ye baktı. "Güzel oyun hayatım. Ama ben şu anki zor durumumu değiştirmek için kumpas kurarken, tek seçeneğim Covent Garden olsa bile bundan vazgeçmem."

"Bu sizin tercihiniz ama ben muhtemelen bana zarar verebilecek bir şeye kalkışmam, Lord Garret da öyle." Tanrım, Jack'ten bu isimle bahsetmek oldukça tuhaftı! "Geçtiğimiz yıllarda nasılsam o şekilde devam etmeyi tercih ederim."

Bu bir küçümseme miydi? "Kalp gözüünüz bu kadar açık olmasına rağmen tanıdığım en aptal kadın belki de sizsiniz."

"Sizin fikrinizi sorduğumu sanmıyorum Leydi Gosling."

"Elbette, değil. Bağışlayın beni *leydim*. Bırakın ikiye, bir kez bile bana aşk fırsatının verildiğini hatırlamıyorum. Açıkçası ne konuştuğumun farkında değilim."

Dalga geçmek bir yana kadın doğru yere değinmişti.

"Bu o kadar basit değil," diye itiraz etti Sadie.

Leydi Gosling'in gülümsemesi oldukça sevimli bir hal aldı. "Gerçekten basit olduğunda bunu kendimize kaç kez hatırlatıyoruz acaba." Geri kalan viskisini yudumladı. "Bu yüzden bir ziyaretle vicdanımı hafifletmek istedim ve şimdi de müsaadenizi istiyorum."

Kadına eşlik etmek bir girdabın, bir savaşın ortasında kalmak gibiydi. Sadie sürekli dengede durmak zorundaymış gibi hissediyordu kendini. "Tamam. Uğradığınız için teşekkür ederim."

Leydi dişlerini gösterip göz kırptı. "Sahte samimiyet üzerine çalışmalısınız. Eğer isterseniz ben size öğretebilirim."

Sadie nazıkçe reddetti ve kadının evden dışarıya çıktığını bizzat görmek için ayağa kalktı. Eteklerinin altına bir vazoyu ya da bir tabloyu sıkıştırıp götürebilirdi, Sadie ona güvenmiyordu.

"Lord hazretlerine saygılarımı iletirsiniz değil mi?" diye kapıda ricada bulundu Leydi Gosling.

Sadie başını salladı. “Elbette. Geldiğiniz için teşekkürler.” Kadın yüzü parlıyordu. “Çok iyi! Neredeyse buna inandım. Şimdi gözlerinizi devirip de bunu mahvetmeyin.”

“İyi günler Leydi Gosling.” Sadie kapıyı açmak için kadının diğer tarafına uzandı. “Ziyarete geldiğinizi Lord Garret’a söyleyeceğim.”

Birden sert bir el Sadie’nin kolunu kavradı ve gözlerini kaldırıncaya Leydi Gosling’in yakından onu incelediğini gördü.

“Bayan, kısa tanışıklığımız süresince bana birçok tavsiyelerde bulundunuz ve tahminleriniz de her zaman doğru çıktı, bu yüzden benim de size bir tahminde bulunmama izin verin. Bir keresinde size her şeyin bir bedeli olduğunu ve buna değip değmeyeceklerini sadece bizim karar verebileceğimizi söylemiştim. Eğer kendi mutluluğunuz için çaba sarf etmezseniz pişman olacaksınız ve bedelini de ödeyeceksiniz, hem de hayatınızın sonuna dek.”

Sadie zekice bir cevap vermek için ağzını açmıştı ama Leydi Gosling araya girdi. “Sonunuzun benim gibi olmasını istemiyorsunuz, değil mi?”

Sadie ağzını kapattı ve Leydi Gosling de gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. İyi günler Leydi Garret. Gelecek sefer karşılaştığımızda siyah çelenkli kapının benim kapım olmasını diliyorum.”

Ve sonra gitti. Bir dakika önce yüz yüzelerci ama bir dakika sonra Leydi Gosling yarattığı skandal gibi kaybolmuştu.

Sadie kapıyı kapattı ve kütüphaneye döndü. Bir bardak daha viskiye ihtiyacı vardı.

Sadie aile avukatının salonda olduğunu söylemek için Jack’i uyandırdığında akşamüzeriydi.

Jack sersem gibi yorganı geriye attı ve yatağın kenarından

bacaklarını sallandırdı. Tanrı'ya şükür ki Trystan ona temiz kıyafet getirmişti.

"Aşçıya kahve ve kurabiye pişirmesini söyleyeceğim," diye bilgilendirdi Sadie onu, kıyafetleri ona verirken. "Seninle... seninle birlikte onu karşılamamı ister misin?"

"Evet. Lütfen." Bu doğru olmayacaktı ve hizmetçiler de konuşacaktı fakat Jack avukatın ya da hizmetçilerin ne düşüneceklerini umursamıyordu. Artık bu evin lorduydu ve Sadie de ister kabul etsin ister etmesin, onun karısıydı. Tek huzuru, Sadie'nin bu rolden nefret etmesine rağmen çok iyi oynamasıydı.

Sadie bir müddet onu inceledi ama sonra başıyla onayladı. "Tamam."

Odadan çıktığında Jack, koyu gri bir takım giymişti. Sallanan giden koridora inerken kravatını bağlamayı bitirmişti. Sadie hangisi olduğunu söylememişti ama o ilk odanın –yeşil salonun– olabileceğini düşünmüştü.

İçeri girdiğinde kızıl saçlı ve İngiliz standartlarına göre oldukça etkileyici bir burnu olan, kahverengi takım giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam tarafından karşılandı. "Lord Garrett? Ben George Walters. Böyle üzücü koşullar altında tanıştığımız için çok üzgünüm."

Jack adamla tokalaştı ve bir mırıltıyla samimi sözleri kabul etti. Sonra oturması için adama bir yer gösterdi. "Sizin de bir kahve bağımlısı olduğunuzu umuyorum Bay Walters çünkü bir demlik yaptırdım."

Avukat yamuk dişlerini göstererek gülümsedi. "Aslında öyleyim lordum. Teşekkürler." Sonra yanındaki koltukta bulunan deri evrak çantasını karıştırmaya ve bir yığın kâğıtlarla okuma gözlüğünü çıkarmaya başladı.

Kapının bir kez çalınmasıyla Sadie'nin kahveyle geldiği bildirilmiş oldu. Aslında tepsiyi taşıyan kâhya kadın Bayan O'Reily idi. Zavalı kadının gri saçları, sıkıca bağladığından

seyrekleşmeye başlamıştı ve parlak mavi gözleri kan çanağına dönmüştü, uzun süredir hıçkırarak ağlamış gibiydi. Sadie merak ve sempatiyle kadını yakından inceleyerek onu takip ediyordu.

Jack, iki kadını da Bay Walters'a takdim etti ama prosedürün doğru olduğundan emin değildi. Kendini sınıf olarak üstün ya da bir konu için asıl kişi olarak görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu nedenle böyle bilgileri yok olup gitmişti.

"Bayan O'Reily'nin de bize katılmasının iyi fikir olacağını düşündüm," dedi Sadie ona anlamlı bir bakış atarak ama Jack için bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra Bay Walters'a döndü. "Vasiyette ondan da bahsedildiğini göreceğinizi sanıyorum?"

Bay Walters şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ben... ben söyleyemem. Normalde vasiyet hemen okunmaz."

Sadie bir kaşını kaldırarak ona bakıyordu. "Yanınızda, değil mi?"

"Şey, evet."

Sadie fincanları kahveyle doldururken Jack, onun Bayan O'Reily için de hazırladığını fark etti. "O zaman bize neler yazıldığını kesinlikle okuyabilirsiniz?"

Zayıf adam, Jack'e döndü. "Lordum, bu tamamen kural dışı."

Jack omuz silkti. "Bay Walters, bu durumla ilgili hiçbir şey kural dışı değildir. Bayan Moon'un da önerdiği gibi neden vasiyeti bize okumuyorsunuz? Size söz veriyorum, yazınlara itiraz etme gibi bir planım yok."

Avukat huzursuzdu fakat Sadie ona kahve ve mis kokulu şekerli kurabiyelerden bir tabak dolusu verince biraz rahatlamış göründü.

"Eğer sizi daha da rahatlatıcaksa bayım," dedi Jack, "sadece bu odadaki kişileri ilgilendiren yerleri okuyabilirsiniz."

Kızıl avukat oldukça rahatlamıştı. "Nasıl isterseniz lordum."

Okunanlar hem şaşırtıcı hem de değildi. Örneğin, Jack unvanla ilgili her şeyin ona kaldığını duyduğuna şaşırmadı – bu zaten yasaldı. Ama büyükbabasının bütün mal varlığıyla mülklerinin de ona kalmasına biraz şaşırmıştı. Hizmetçilere de cömert hediyeler bırakılmıştı, özellikle Alistair ve Bay Brown’a ve çok daha fazlası Bayan O’Reily’ye. Kadına dolgun bir maaş ve Chelsea’da küçük bir ev miras kalmıştı.

Bundan daha da ilginç olanı, kadın hıçkırarak ağlarken Sadie’nin ona nasıl sarıldığıydı. Jack’e bir bakışla bilmesi gerektiği ve aslında hiç de bilmek istemediği şeyleri anlatmıştı. Bayan O’Reily ve büyükbabası sevgiliydiler.

Sadie bu yüzden mi kadının burada olmasını istemişti? Neden şimdi Jack’in bunu duymasını istiyordu? Sadie’nin de onun karısı olmaktan ziyade metresi olmasını istediğinden mi? Bu iyi bir sebep olmazdı çünkü Jack böyle bir oyun oynamayacaktı. Sadie’ye karşı olan duygularını saklayıp işler böyle gidiyor diye zavallı saf bir kızla evlenmeyecekti. Sadie onun karısı olacaktı, o kadar. Kalbi öncekinden de kıskırtılmıştı.

“Sizin için de bir şey var Bayan Moon,” dedi Bay Walters yanakları kızarak.

Koltukta oturan kuş gibi adamı izlerken bunun iyi olmadığını düşündü Jack. Sadie de böyle hissediyordu, bu ani durgunluğundan anlaşıyordu. Bayan O’Reily’nin sırtını sıvazlayıp kadını kibarca yanına oturttu, böylece kendine hakim olabiliyordu. “Benim için ne var Bay Walters?”

Adam boğazını temizledi. “Şöyle yazıyor: ‘Sadie Moon’a, kızlık soyadı ile Bayan O’Rourke’a, işlerini devam ettirebilmesi ve hayatını rahat geçirebilmesi için elli bin pound bırakıyorum. Yalnız bu parayı, torunum ve varisim Jack Farrington ile hiçbir suretle görüşmeyeceğini kabul etmesi şartıyla Bayan Moon’a bırakıyorum. Şayet Bayan Moon bu şartı ihlal eder ya da kabul etmezse, bu paranın saklanması ve toru-

numun eşi sağlıklı doğum yapar ve soylu biri olursa gelinimin üzerine devredilmesini istiyorum.”

Belki bu uygun değildi ama Jack bir kahkaha patlattı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Sadie’ye bir göz attı. Sadie de ağzını kapattıktan sonra kıkırdamaya başladı. Bay Walters ile Bayan O’Reily, Jack’le Sadie’yi adeta akıl hastalarıymış gibi şaşkınlıkla izliyorlardı.

“Hepsi bu kadar mı Bay Walters?” diye sordu Jack çatlak bir sesle, birkaç dakika sonra kendini toparlayarak.

Adam adeta onun tamamen deli olduğunu düşünüyor-muş gibi bakıyordu. “Eğer hiçbir şart yerine getirilmezse ödemelerin sizin varislerinizin geleceği için saklanması yazıyor. Bu da sonuncusuydu lordum.”

“Çok iyi. Peki büyükbabamın gömü ile ilgili istekleri?”

Bay Walters başka bir kâğıt daha çıkarttı. “County Kerry’deki malikânenin yeraltı aile mezarlığına gömülmek istiyor.”

Jack başıyla onu onayladı. “Elbette. Eğer bu bilgiyi bana bırakır ya da benden daha iyi haber yollayacağı için büyükbabamın sekreteri Bay Brown ile paylaşırsanız memnun olurum. Yarın İrlanda’ya gideceğim.”

Sadie birden başını kaldırdı. Artık o da gülmüyordu. “Bu kadar çabuk mu?”

Onun bu kadar endişelendiğini görmek Jack’in içini sapkın bir sıcaklıkla doldurdu. Sadie onun gitmesini istemiyordu. Ancak bu, onun yanında kalmasını istediği için miydi yoksa onun geri gelmeyeceğinden korktuğu için mi?

Aptal kız. Hayatlarının sonuna dek birbirlerine mühürlendiklerinin farkında değildi.

Jack hemen başını salladı. “Hemen eve gidip bunlarla ilgilenmek zorundayım.” Aslında cenazeye ilgili işleri halletmeye ve bu kadar hızlı yapmaya gerek yoktu çünkü temmuz ayındaydılar.

“Düzenlemeleri son kontun sekreteriyle konuşursam çok daha mutlu olacağım,” dedi Bay Walters evraklarını yeniden çantasına koyarken. “Bay Brown ve ben uzun yıllardır birbirimizi tanıyoruz.”

“Tanıdığınıza eminim.” Jack ayağa kalktı ve avukat da onu takip etti. “Eğer benimle gelerseniz onu bulup bulamayacağımıza bir bakarız.”

“Çalışma odasına bakın,” diye önerdi Sadie. “Orada bulacağınızı sanıyorum.”

Sadie ev hakkında Jack’ten daha çok şey biliyordu. Jack uyurken neler kaçırmıştı? “Teşekkürler,” dedi ona doğru reveransa geçerek. “Beni takip edin Bay Walters.”

Zayıf adam onu takip ederek odadan çıkıp büyük koridorun karşısına geçti ve sonra da çalışma odasına doğru koridorun sonuna gitti. Bay Brown kesinlikle Sadie’nin tahmin ettiği yerdeydi. Onun bu tarz şeylerde hünerli olduğu belli oluyordu.

Jack avukatla tokalaşıp kartını aldı ve yardımcıları için ona teşekkür etti. Kendi işleri için avukatı varken neredeyse elli yıldır devam ettiği gibi kontluk ile ilgili işlere yine Bay Walters’ın bakacağı konusunda da ona teminat verdi. Bay Brown için de aynı şeyi planlıyordu. Kendi işleriyle ilgilenen bir yardımcı vardı fakat Brown aileyi, şanı biliyordu, evdeki çalışanlardan bahsetmiyordu bile. Jack’in adamı göndermeye niyeti yoktu.

Bay Walters bu haberleri duyduğuna oldukça sevinmiş gibiydi, çalışma odasına girerken gülümsüyordu. Belki de Jack’in hiç de deli olmadığını düşünüyordu.

Jack salona döndüğü zaman Sadie’yi orada bulamayacağını düşündü. Ama Sadie’nin onu beklediğini ve Bayan O’Reily’nin olmadığını gördü.

“Acılı dul nasıl?” diye sordu, kibarlıktan daha çok kinayeli bir sesle. Saygısızlık yapma niyetinde değildi, bu oldukça şaşırtıcıydı.

“Acılı, elbette,” diye hoş bir sesle cevap geldi. “İyi olacağını sanıyorum. Sen nasılsın?”

Jack omuz silkti. “Daha iyi. Eğer yardım için yanımda olmasaydın daha kötü olurdu. Teşekkürler.”

Sadie başını iki yana salladı. “İyi olacaksın ve rica ederim.”

Tuhaf bir sessizlik çöktü, ikisi öylece duruyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Daha önceki samimiyetleri şimdi tuhaf geliyordu – her birini savunmasız ve emniyetsiz bırakan bir şeydi. Jack ihtiyarın vasiyetindeki şarta gülüp geçmişti ama iyi düşünmüştü. Beraber kahkaha atmışlardı ama Sadie’nin bu vasiyeti geçerli kılmasını istemiyordu.

“O zaman,” dedi Sadie dudaklarını yalayarak. “Yarın Kerry’ye gitmek için yola çıkacaksın?”

Jack başıyla onu onayladı. “Sen de benimle gelebilirsin.” Onun ne cevap vereceğini bilmek için falcı olmasına gerek yoktu.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Dükkânda yapmam gereken çok iş var. Hem dedikodu olur.”

İnsanların ne düşündüğünün canı cehenneme demek Jack’in dilinin ucuna kadar gelmişti ancak bundan zarar görecektir itibar onunki değil, Sadie’ninkiydi. Onun üzülmesine sebep olacak bir şey yapmak istemiyordu, özellikle şimdiye dek onu fazlasıyla üzdüğünü hissederken. Sadie’nin gönlünü almak için geri kalan hayatını ona adamayı öyle çok istiyordu ki.

“Sadie, *biz* konuşmalıyız. Ya bunu şimdi yapalım ya da geri geldiğimde ama geleceğimizi konuşmamız şart. Birlikte.”

“Bizim bir geleceğimiz var mı, bunu düşünebiliyor musun Jack?” diye sordu Sadie, meraktan sesi gerginleşmişti.

“Sadie, sen benim karımsın.”

Sadie ona doğru bir adım atarken sinirden ellerini yumruk yapmıştı. “Ben ne olduğumu biliyorum. Bilmek istedi-

ğim, senin beni karın olarak isteyip istemediğın. Ne de olsa evliliğimizi kanıtlayacak bir şey yok. Başka birini bulabilirsin, bu göreve yakışan daha iyi birini.”

“İhtiyacım olan tek kanıt işte burada.” Jack elini kalbinin üzerine koydu. “Kalbimde sen her zaman benim karımsın. Senden başka bana daha iyi yakışan kimse yok. Ve olsa bile ben kendimi her zaman *senin* kocan olarak göreceğim. Anladın mı?”

Sadie sessizce başını salladı. Jack, onun alt dudağının titrediğini görünce onu etkilediğini düşündü. Ona doğru ilerleyip yalvarırcasına ellerini bağladı. “Bunu yeniden denemek için birbirimize –kendimize– borçlu değil miyiz?”

“Ya işe yaramazsa?”

Jack onu öpmeli miydi, yoksa sarısmalı mıydı? Onu ikna etmek için ne yapmalıydı? Ona –onlara– ikinci bir şans veremeye yetecek kadar onu cesaretlendirmek için. “Ya yararsa?”

Sadie yürümeye başladı. Jack, onun zihninin inanmak ve korkmak arasında gidip geldiğini görebiliyordu. “Belki parayı almalı ve yaşlı adamın istediğini yapıp sonsuza dek hayatından çıkmalıyım.”

Jack kaşlarını çatarak ona baktı. Bu kadar aptal olamazdı, değil mi? “Bu bir melodrama değil Sadie. Bu bizim hayatımız! Bizi mutlu edecek şeyi yapmalıyız!”

“İkimizin de toplum tarafından dışlanmasını sağlayarak mı?”

“Bu biraz abartı değil mi sence?”

“Senin büyükbaban, Bayan O’Reily’ye âşıkta ama onunla evlenmedi. Yirmi beş senedir bu zavallı kadın onun en yakın arkadaşıydı ve şimdi o kadın hak ettiği gibi yasını bile tutamıyor çünkü bu dünya böyle işliyor.”

“Umurumda değil. Sen benim karımsın. Seni bir kez kaybettim, yeniden kaybedemem.”

“Pek seçeneğın yok gibi.”

“Beni terk edip gidecek misin Sadie? On yıl önce benim yaptığım aptallığın intikamını mı alacaksın?”

“Elbette hayır.”

“Güzel, çünkü işe yaramaz. Her zaman bir seçenek vardır Sadie. On sene önce eğer benden gitmememi isteseydin, bana bebekten bahsetseydin ben gitmezdim.”

“Ve bunun için bana kızardın.”

Jack örkeyle ona baktı. “Düşündüğün bu mu? Tanrım, Sadie, seninle ve çocuğumuzla kalmamı istedin diye neden sana kızayım? Sana sırt çevirmeden önce sana baksın diye ellerimin ve ayaklarımın üzerinde emekleyip büyükbabama yalvarırdım.”

Sadie’nin iri gözlerinden yaşlar boşalıyordu. “Senin gitmek istediğini sandım. Büyükbabana kendini kanıtlamak zorundaydın.”

“Evet, yaptım. Ama gerçeği bilseydim, sonuçlarını bilseydim gururum bile seni kaybetmeye değmezdi. On yıl Sadie? Bunu geri getiremeyiz ve ben daha fazlasını kaybetmek istemiyorum.”

Sadie bir şey söylemediğinde Jack konuşmaya devam etti. “Korktuğunu biliyorum ama geçmişin gitmesine izin vermezsek o zaman sen haklı çıkarsın – bir geleceğimiz olmaz. Olamaz. Ben seninle bir gelecek istiyorum ve bedeli umurumda değil çünkü ödenmesi gerekenden çok daha fazlasını ödedim ben. Sen de öyle.”

Sadie elinin tersiyle gözlerini silip burnunu çekti ve omuzlarını dikleştirdi. Nemli bakışlarını onunkilere dikti, çenesi titriyordu. “Büyükbabanı eve götür Jack Farrington. Bana geri geldiğin zaman konuşacağız.”

Bölüm 20

Jack, büyükbabasının cenazesi ve malikâne işleri için İrlanda'dayken Sadie'nin de düşünmek için bolca vakti oldu. Kendi dükkânı, Çay Yapağı'nın açılış gününde çok başarılı olduğunda bile bunu düşünüyordu.

Onu özlemişti. İşlerinin –ve onun yatırımlarının– nasıl karşılığını verdiğini onunla paylaşmak istiyordu. Bu gururu ve mutluluğu onunla paylaşmak istiyordu.

Ve içten içe bir yarısının da Jack'in gittiği günden itibaren geri gelip gelmeyeceğini merak ettiğini de kabul etmek zorundaydı. Ah, ona güveniyor ve ona inanıyordu, ancak bu eski korkudan kurtulmak öyle zordu ki. Ama çabalıyordu ve yapması gereken en son şey olsa bile bütün bu endişelerden kurtulmaya kararlıydı.

Jack ona geri gelecekti. Her zaman gelmişti, sonuncusunda biraz geç kalsa bile. Onlara karşı çıkacak kimse yoktu artık. Gelecek onlarındı, istedikleri her şey için sonuna kadar açıktı. Sadie'nin yapması gereken tek şey, önyargılarını ve korkularını yenmekti. Yapmak zorunda olduğu tek şey, insanların dediklerini ve düşündüklerini umursamamaktı. Çoğunlukla

dalga geçtiği ve küçümseyerek baktığı bu soyluluk dünyasının bir parçası olacağını kabul etmek zorundaydı.

Arka odada fal bakmayı yeni bitirmişti ki Düşes Ryeton, kocası, kayınvalidesi, arkadaşı Eve Elliott ve arkalarından Lord Archer ve Trystan dükkâna geldi. Üç beyefendi, şüphesiz burasının kadınlara ait olduğunu, buraya hiçbir erkeğin gelmediğini düşünüyorlardı ve bundan da rahatsız olmuş gibi bakıyorlardı.

Şansa onlar için de bir masa vardı. Sadie, eğer fazladan bir oda olmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Bir düşesi bekletmek hoş olmazdı. Fakat dahası, Ekselansları'nın sevecen olduğunu ve onu memnun etmemekten hoşlanmayacağını düşünüyordu.

Bu insanlar, özellikle Kane kardeşler ve Ekselansları, Sadie'ye dostça ve samimi davranıyorlardı. Bu Sadie'ye aristok-rasi hakkında nasıl yarıldığını gösteriyordu. Onlar, Jack'in büyükbabası –sadece kendi gururundan ibaretti– gibi de-ğillerdi. Onlar iyi insanlardı, tanıdığı için Sadie'nin kendini şanslı hissettiği insanlardı.

Ve eğer Jack ile evlenirse –yeniden– onları daha iyi tanı-mak için uygun bir pozisyonda olacaktı.

Düşes'in yüzü Sadie'yi görünce aydınlandı. “Bu ne izdi-ham!” diye abarttı, Sadie'nin ellerini elleri arasına alırken. “Sevgili arkadaşım, bu oldukça şaşırtıcı! Kendinle gurur du-yuyor olmalısın.”

Gurur mu? Hayır, şimdilik yumuşatabileceği bir duyguy-du bu. “Çok mutluyum,” dedi Sadie. Sonra onlara boş masa-yı gösterdi ve fal için kimse beklemediğinden ricaları üzerine onlara eşlik etti.

“İrlanda'dan yeni haberler var mı?” diye sordu Archer bir müddet sonra, kaymak ve çilek reçeliyle doldurulmuş bir çö-reği ağzına tıkarken.

Sadie, Bayan Elliott ve zengin Dul Düşes karşısında Ja-

ck'ten bahsedildiği için biraz kızarmış ve utanmıştı fakat hiçbirini bunu umursuyor gibi değildi. Masanın geri kalanı gibi onlar da aynı sempatiyle onu izliyorlardı.

“Dün,” diye cevap verdi Sadie. “Lord Garret gelecek haftadan önce Londra’ya dönmeyi umduğunu söyledi.”

“Mükemmel,” diye yorum yaptı Trystan tamamen rahatlayarak. “Ona ihtiyacım var.”

Düşes, kayınbiraderine keyifle baktı. “Lord Garret için her şeyde öncelik senin galiba Trystan.”

Trystan sırtıttı. “Sanmıyorum hayatım. Belki ikinciliği bana verir.” Sadie’ye göz kırptı. Sadie fincanını dudaklarına götürürken yanakları biraz daha kızardı. Bu şekilde onların yanında oturmak, onlar tarafından kabul edilmek oldukça tuhaftı. Sanki onlardan biri gibiydi.

Bu hoşuna gidiyordu. Herkesin onu kabul etmeyeceğini bilirken, onu kabul edecek kişileri de biliyordu. Hiç kimse kabul etmese bile, gerçekten umursamayacaktı. Zaten yeterince arkadaşı vardı – hayatını anlamlı kılan arkadaşları.

“Merak ediyorum da Ekselansları,” dedi Sadie, Düşes’e dönerek, “özel fal bakma odamı görmek ister misiniz?”

Düşes şaşırılmıştı. “Ah, evet isterim ama söyledığım gibi bana Rose dersin.”

Sadie bu muzip cezalandırmaya gülümsedi. “Elbette Rose.”

Diğerlerinin iznini isteyerek ayağa kalktılar ve Sadie fincanını da alarak fal için ayarladığı küçük ama rahat odasına doğru gitti. Burası Saint’s Row’daki çadırı gibi tasarlanmıştı, egzotik doğuyu çağrıştıran mor ve turuncunun yumuşak renkleri kullanılmıştı. İçerisi çay ve karanfil kokuyordu – bir de Indara’nın hediye olarak getirdiği tütsü. Işık bile yumuşak ve loştu ama Sadie’nin işini görmesi için yeterliydi.

“Çok güzel,” dedi Rose beğeniyle. “Ama gücenmek yok hayatım. Falıma bakmana gerek yok.”

Masaya oturup fincanını ters çevirirken, “Önemli değil,” diye cevap verdi Sadie yüzünde bir gülümsemeyle. Fincanı doğrultmadan önce üç kez ters yöne çevirdi ve tertemiz örtünün üstündeki fincanı arkadaşına doğru itti. “Senin benim falıma bakmanı istiyorum.”

Jack Farrington, eski işe yaramaz piç kurusu ve şimdi ki Garret Kontu, kapalı ve yağmurlu bir günde Londra’ya döndü. Ne zaman geleceğini haber vermek için Sadie’ye yazmamıştı çünkü ona sürpriz yapmak istiyordu.

Ve Sadie’nin “ben senin karın olamam” gibi aptal bir bahaneyle kaçma fırsatını ona vermek istememişti Jack çünkü gerçekten bu noktada bütün bahaneler aptalcaydı.

Maalesef ona geleceğini söylememişti fakat onu nerede bulacağını da bilmiyordu. Dükkâna ve evine gittikten sonra en nihayetinde arabacı onu Saint’s Row’a götürdüğünde Sadie’yi Madam La Rieux ile birlikte çay içerken buldu.

Lanet olsun, çok güzel görünüyordu. Siyah şeritlerle süslenmiş fuşya rengindeki elbisesinin kesimleri ona tam oturmuştu. Jack belki hayal görüyordu ama elbisesi üzerindeki siyah dokunuşların, hak etmediği halde büyükbabasının yasını tuttuğunu gösteren bir işaret olduğunu düşündü.

Sadie biraz solgundu ama onu bu şekilde şaşırttığı için şüphesiz Jack’in suçuydu bu.

La Rieux, bir ona bir Sadie’ye baktı ve sonra tekrar ona döndü, adeta zıplayan topa bakan kedi gibiydi. Sonra fincanını önündeki alçak masaya koyup zarif bir şekilde ayağa kalktı. “Hayatım, halletmem gereken bir şeyi hatırladım. *Beni mazur gör.*”

La Rieux, Jack’in yanından geçerken bir an durdu. “Geri geldiğinize sevindim, artık sizin için endişelenmeyi bırakacak. Ayrıca ortağınız da eşek herifin teki.”

Kadın, Trystan'dan bahsettiğinde ses tonunda öfke barındırıyordu ve Jack bunun karşısında irkildi. "Farkındayım."

La Rieux başını salladı ve Jack onun arkasından bakarken odadan çıktı. Neleri kaçırmıştı böyle? Sadie'ye döndü. "Neler oluyor?"

Sadie ayağa kalktı. "Bilmiyorum ama son bir haftadır Lord Trystan'ın kafasını ve diğer kısımlarını koparıp hayvanlara yem etmeye can atıyor."

Jack neşesini saklama zahmetinde bulunmadı. "İşte başlıyoruz." Sadie'ye bakarken bakışlarının yumuşadığını hissedebiliyordu. "Seni görmek öyle güzel ki." Bu kulübe ilk girdiği ve karanlık küçük odada onu gördüğü gecedan bu yana birkaç hafta değil de adeta bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Sadie gülümserken biraz kızardı ve, "Geri geldin," dedi.

Jack de gülümsedi. "Yaprakların geri geleceğini sana söylemediler mi?"

"İnsanın kendi falına bakması uğursuzluktur."

"O zaman nefes nefese gelişimi mi bekledin?" diye sordu Jack muzip bir tavırla, Sadie'nin ondan şüphelendiğine gerçekten inanmak istemiyordu. Jack her gün ona yazmıştı ve bu sefer onun mektupları aldığını biliyordu.

Sadie'nin gülümsemesi mahcuplaştı. "Rose- Düşes Rye-ton'a fal baktırdım. Çok yakında geri geleceğini söylemişti."

Jack ona yaklaşırken kahkaha atıyordu. Onun yanında öyle çok gülüyordu ki, *Tanrım*, bunun bitmesini hiç istemiyordu.

Sadie de ona doğru yürüyüp Jack'in kucaklamasına izin verdi ve ona sarılırken ayaklarını kaldırdı. Jack onu öperken Sadie'nin dudakları da hevesle onun kileri kavıyordu. Sadie'nin ağzı çay ve şeker tadındaydı, elbette ev ve umut. Tanrım, Jack ağlayabilirdi.

Artık kaçış yoktu. Cemiyetin ne düşüneceği ya da geçmişlerinin onları kovalayacağı ile ilgili tartışma ve endişe yoktu artık.

“Tanrı’ya şükür ki sana akıl verecek Düşes var,” diye şaka yaptı Jack, bir müddet sonra dudaklarını dudaklarından çekerken. “Trystan ve La Rieux’nün birbirlerinin gözlerini çıkaracağıyla ilgili bir şey gördü mü?”

Sadie gülümsedi. “Hayır.”

“O güzel dudaklarını yanlış kişiye uzattığı için Archer’in azarlanacağı?”

Bu sefer bir kıkırdama. “Hayır.”

“Peki yakın gelecekte ikimizin aynı çatı altında yaşayacağımızla ilgili?”

Sadie, Jack’in yüreğini ağzına getirecek kadar ciddileşmişti. “Bununla ilgili...”

Jack, ona zaten evli olduklarını hatırlatabilirdi fakat yapmadı çünkü onun diyeceklerini duymak istiyordu. “Devam et.”

Sadie onun kucağından ayrıldı ama fazla uzaklaşmadı. Jack, onun alana ihtiyacı olduğunu hissedip gitmesine izin verdi. “Ben sanıyorum ki... Rose ve ben, ikimiz de benim fincanımda hamile olduğumu gördük.”

İşte *bu* Jack’in beklemediği bir şeydi. Sersemlemişti. “Sen mi? Biz mi?”

Sadie başarıyla onu onayladı, bu harika haberlere rağmen yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. “Jack, dokuz ay boyunca bir çocuğu karnımda taşıma olasılığımın çok az olduğunu bilmelisin. İkimiz için başka bir kaybın açısından kaçınabilirim.”

O zaman Jack, Sadie’nin gözlerindeki korkuyu ve acıyı gördü. Tanrım, bir daha bunu hissetmesin diye o karanlık zamanları ondan almayı öyle çok diliyordu ki. Sormak istediği soru ona ağır gelmişti.

“Ama eğer bu sefer farklı olursa ikimize de bu mutluluğu yaşatacak mısın?”

Sadie şaşkınlıkla bakıyordu, sanki bu ihtimali düşünmek

için kendine fırsat vermemiş gibiydi. “Bu riski alacak mısın?”

Jack başıyla onu onayladı. “Eğer sen bunu istersen alırım.” Gerçekten, bu Sadie’nin kararıydı. Fiziksel olarak değişecek ve daha sonradan işler kötü giderse fiziksel olarak yine bunu hissedecek olan oydu.

Sadie elini dudaklarına bastırıp bir müddet başka yere baktı, sonra bakışlarını yeniden ona çevirdi, bu çekici gözlerde umut parıltısı vardı. “Sanırım çocuğumu kaybetme gibi şansım varsa, kaybetmeme şansım da vardır, değil mi?”

Bir gülümseme Jack’in dudaklarının yukarıya doğru kıvrılmasını sağladı. “Ayrıca,” ceketinin cebinden küçük kadife bir kutu çıkartıp başparmağıyla açtı, “bu sefer her şey çok farklı olacak.”

Sadie kutunun içindeki muhteşem zümrüdü görünce gözleri ışıldadı – öyle yeşil ve öyle güzeldi ki, hiçbir İrlandalı erkek ya da kadın bir kusur bulamazdı. Sadie bakışlarını Jack’inkilerle buluşturduğunda kirpiklerinin altında biriken gözyaşları parılıyordu.

“Ne diyorsun Sadimoon, benimle evlenir misin? Yeniden?”

Sadie öylece duruyordu. Yaşlar gözlerinden boşalırken yüzündeki gülümseme adeta güneş gibi parlaktı. “Sanırım evet demek zorundayım.”

Bu sefer Jack’in kalbi havalanmış ve kanatlanmış gibiydi. Sevincinden bir kolunu onun beline dolayıp döndürdü.

“Seni seviyorum. Hep sevdim ve hep de seveceğim. Yaprakların bunu söyledi mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Sadie, yanağından bir yaş süzülürken. “Söylemediler.”

“Demek ki onlar her şeyi bilmiyor?” Jack elbette şaka yapıyordu. Sadie’nin falcılık kabiliyetini zor da olsa kabul edebilmişti ve anlayamadığı ama Tanrı gibi, sevgi gibi ve ikinci şans gibi şeylere inandığı için buna inanıyordu artık.

“Belki de. Sanırım bu yüzden sana sahibim.” Sadie’nin sesi tamamen hafif ve biraz da imalıydı? “Seni seviyorum Jack Friday.”

Jack arsız bir piç kurusu olduğundan sırtıyordu. “Biliyorum.” Ve sonra onu öptü.

Jack çok ama çok yorgundu. Belki
şimdi biraz dinlenebilirdi. "Beni
bırakma."

"Bırakmayacağım," dedi Sadie.
Ama Jack gözlerini kapatırken bile
Sadie'nin yalan söylediğini biliyordu.

